DAN BROWN

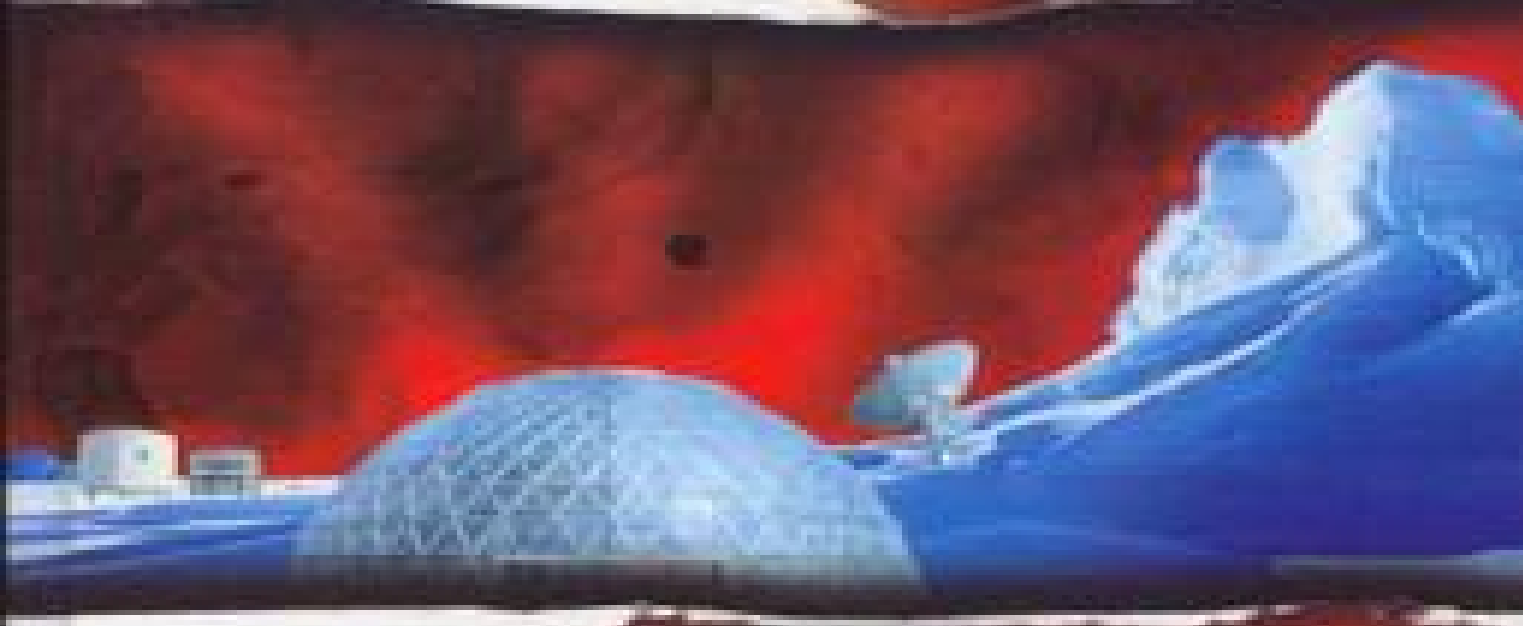

A MEGTÉVESZTÉS FOKA

A DA VINCI-KÓD SZERZŐJÉTŐL!

GABO

DAN BROWN
A MEGTÉVESZTÉS FOKA

(Tartalom)

Köszönetnyilvánítás

Hálás köszönet Jason Kaufmannak a kiváló útmutatásért és okos szerkesztői tanácsaiért; Blythe Brownnak fáradhatatlan kutatómunkájáért és kreatív ötleteiért; jó barátomnak, Jaké Elwellnek a Wieser & Wiesernél; a National Security Archive-nak; a NASA Közönségkapcsolatok Osztályának; Stan Plantonnak, aki mint mindig, most is mindenhez értett; a Nemzetbiztonsági Hivatalnak; Martin O. Jeffries gleccserkutatónak; Brett Trotternek, Thomas D. Nadeau-nak és Jim Barringtonnak, ezeknek a kiváló elméknek. Köszönet továbbá Connie és Dick Brownnak, a U. S. Intelligence Policy Documentation Projectnek, Suzanne O'Neillnek, Margie Wachtelnek, Morey Stettnernek, Owen Kingnek, Alison McKinnellnek, Mary és Stephen Gormannek, dr. Kari Singernek, dr. Michael I. Latznak a Scripps Óceánkutató Intézetnél, Aprilnek a Micron Electronicsnél, Esther Sungnak, a Nemzeti Repüléstörténeti és Űrkutatási Múzeumnak, dr. Gene Allmendingernek, az utolérhetetlen Heide Lange-nak a Sanford J. Greenburger Associatesnél és John Pike-nak az Amerikai Tudósok Szövetségénél.

Megjegyzés

A Delta Force, a Nemzeti Felderítő Hivatal és az Űrhatár Alapítvány valódi szervezetek. A regényben szereplő összes technológia létezik.

Ha e felfedezés igazolást nyer, akkor a Világegyetemről szóló tudományos ismeretek egyik legelképesztőbbikének jutunk birtokába. Következményei az elképzelhető legdöbbenetesebbek és legmesszebb hatóak. Miközben legrégebbi kérdéseinkre ígér válaszokat, még alapvetőbbek feltételét teszi szükségessé.

– Bill Clinton elnök
egy 1997. augusztus 7-én,
az ALH84001 néven ismert
felfedezést követően tartott
sajtótájékoztatón.

Prológus

A halál ezen az isten háta mögötti helyen számtalan formában érheti az embert. Charles Brophy, a geológus éveken át viselte a vadul pompázatos táj megpróbáltatásait, mégsem készíthette fel semmi arra a barbár és természetellenes végre, amely sorsul adatott neki.

Négy husky húzta a geológiai mérőeszközökkel megrakott szánt a tundrán, amikor egyszer csak lelassítottak, és az

eget kezdték el kémlelni.
– Mi az, lányok? – kérdezte Brophy, és leszállt a szánról.
A gyülekező viharfelhők alatt egy kétrotoros szállítóhelikopter közelgett alacsonyan, katonákra jellemző ügyességgel követve a fagyos terep hullámzását.
Furcsa, gondolta. Soha nem látott még helikoptert ennyire északon. A gép ötven méterrel arrébb szállt el, szúrós hófelhőt kavarva. A kutyák nyüszítettek, rémülten néztek.
Két ember szállt le a gépről. Fehér terepruha volt rajtuk, a kezükben géppisztoly, és sebes elszántsággal közeledtek Brophy felé.
– Dr. Brophy? – kiáltotta az egyik.
A geológus teljesen megrökönyödött. – Honnan tudja a nevem? Kik maguk?
– Vegye elő a rádióját, legyen szíves.
– Tessék?
– Tegye, amit mondtam.
A rémült Brophy elővette a rádióját a párkájából.
– Szeretnénk, ha vészjelet adna le. Csökkentse a frekvenciát száz kilohertzre.
Száz kilohertz? Brophy semmit sem értett. Olyan alacsonyan senki sem veszi majd a jelet. – Baleset történt?
A másik férfi felemelte a géppisztolyt, és Brophy fejének szegezte. – Nincs idő arra, hogy elmagyarázzuk. Tegye, amit mondunk.
Brophy remegő kézzel állította be az adófrekvenciát.
Az első férfi egy kártyát nyújtott át neki, amire néhány sort írtak géppel. – Adja ezt le. Gyerünk.
Brophy a kártyára pillantott. – Nem értem. Ez az információ

nem helytálló. Én nem...
A férfi a geológus halántékának nyomta a fegyvere csövét.
Brophy remegő hangon adta le a bizarr üzenetet.
– Jól van – mondta az első férfi. – Most szálljon be a helikopterbe a kutyáival együtt.
Brophy a rászegezett fegyverek árnyékában egy rámpán át bemanőverezte a vonakodó kutyákat a szánnal együtt a raktérbe. Mihelyst elhelyezkedtek, a helikopter felemelkedett, és nyugatnak fordult.
– Ki a franc maguk? – tudakolta Brophy, aki izzadni kezdett a párkában. És mit jelentett az üzenet?
A férfiak egy szót sem szóltak.
Az emelkedő helikopter nyitott ajtaján át besüvített a szél. A még mindig a szánhoz kötözött négy husky vonyítani kezdett.
– Legalább csukják be az ajtót – követelte Brophy. – Nem látják, hogy félnek a kutyáim?
A férfiak nem feleltek.
Ezerkétszáz méter magasságban a helikopter élesen kikanyarodott egy sor gleccserszakadék fölé. A férfiak hirtelen felálltak. Egy szó nélkül megragadták a súlyosan megrakott szánt, és kitolták a nyitott ajtón át. Brophy elborzadva nézte, ahogy a kutyái hiába küzdenek a hatalmas súly ellen. Egy pillanattal később az állatok vonítva tűntek el a mélyben.
Brophy már a talpán állt és ordított, amikor a két ember megragadta őt. Az ajtóhoz vonszolták. A félelemtől eltompulva, az öklével csépelte az erős karokat, amelyek tolták kifelé.

Hiába. Pillanatokkal később már a lent tátongó szakadék felé bucskázott.

1

A Capitol Hill szomszédságában álló Toulos étterem étlapján olyan politikailag kevéssé korrekt ételek találhatók, mint a szopós borjú vagy a lócarpaccio, melytől ironikus felhangot kap az a tény, hogy a washingtoni hatalmasok szívesen tartják ehelyütt munkareggelijüket. A Toulos ezen a reggelen is tele volt, evőeszközök csörömpölése, kávégépek sziszegése és mobiltelefonon folytatott társalgások olvadtak össze a megszokott kakofóniába.

A főpincér épp a reggeli Bloody Maryjébe kortyolt lopva, amikor a nő belépett. Begyakorolt mosollyal fordult hozzá.

– Jó reggelt – mondta. – Miben segíthetek?

Vonzó nő volt, a harmincas évei közepén járt, szürke, pliszés flanelnadrágot, konzervatív, lapos sarkú cipőt és csontszínű Laura Ashley-blúzt viselt. Egyenesen tartotta magát – az állát picit felszegte –, nem arrogánsan, de energikusan. Világosbarna haját a legnépszerűbb washingtoni frizurába rendezte – a „bemondónőbe” –, dúsan omlott alá a hajzuhatag, a válla fölött begöndörödött... elég hosszú volt ahhoz, hogy szexi legyen, de elég rövid, hogy az ember azt gyanítsa, viselője okosabb nála.

– Kicsit elkéstem – mondta a nő, természetes hangon. – Sexton szenátorral van találkozóm.

A főpincéren nem várt izgalom futott végig. *Sedgewick Sexton szenátor.* A szenátor törzsvendég volt, és jelenleg

az egyik legismertebb ember az országban. Miután az előző héten tizenkét republikánus küldöttkongresszuson söpörte be az első helyet, gyakorlatilag biztosra lehetett venni, hogy ő lesz pártja elnökjelöltje. Sokak szerint a szenátor a következő ősszel kitűnő esélyekkel száll majd harcba a minden oldalról támadott elnökkel. Az utóbbi időben úgy tűnt, mintha Sexton arca lenne látható minden hetilap címoldalán, mintha az ő szlogenjével lenne kitapétázva egész Amerika: „Vége a költekezésnek! Tegyünk rendet!”

– Sexton szenátor a bokszában ül – mondta a főpincér. – Ön pedig?

– Rachel Sexton. A lánya.

Milyen buta vagyok, gondolta a pincér. Pedig egész nyilvánvaló volt a hasonlóság. A nőnek is olyan átható pillantása volt, mint a szenátornak, és ugyanolyan előkelően viselkedett – a kikezdhetetlen nemesség kifinomult magabiztosságával. A szenátor klasszikus charme-ja láthatóan nem veszett el a következő generáció számára sem, bár az az elegancia és alázat, amellyel Rachel Sexton viselte ezt az áldást, apjának is előnyére vált volna.

– Isten hozta, Ms. Sexton.

Miközben a főpincér végigkísérte a szenátor lányát a termen, úgy érezte, minden férfiszem rátapad, diszkréten vagy éppen minden diszkréció nélkül. Kevés nő járt a Toulosba, és még kevesebb olyan, aki úgy nézett volna ki, mint Rachel Sexton.

– Jó alakja van – suttogta az egyik vendég. – Sexton már

talált magának egy új feleséget?
– Ez a lánya, te barom – felelte a társa. Az első kuncogni kezdett.
– Sextont ismerve, valószínűleg még így is megdugná.
Amikor Rachel odaért apja asztalához, a szenátor éppen egy közelmúltbeli sikerét ecsetelte hangosan a mobiltelefonjába. Csak annyi időre nézett fel Rachelre, hogy megkopogtathassa Cartier-jét, jelezve, hogy a lánya elkésett.
Én is rég láttalak, gondolta Rachel.
Az apja első keresztneve Thomas volt, bár már régóta csak a középső nevét használta. Rachelnek az volt a gyanúja, hogy csupán az alliteráció kedvéért. Sedgewick Sexton szenátor. A férfi ezüsthajú, aranyszájú *Homo politicus* volt, akit a szappanoperák doktorainak jóképűségével áldott meg az ég, és ez szerepjátszó tehetségének fényében helyénvalónak is látszott.
– Rachel! – A szenátor becsukta a telefont, és felállt, hogy arcon csókolja a lányát.
– Szia, apa. – Rachel nem viszonozta a csókot.
– Kimerültnek tűnsz.
Kezdődik, gondolta Rachel.
– Megkaptam az üzeneted. Mi van?
– Nem hívhatom meg a lányomat reggelizni?
Rachel már rég megtanulta, hogy apja ritkán keresi a társaságát, hacsak nincs erre valami rejtett indoka. Sexton ivott egy kortyot a kávéjából.
– Szóval, hogy vagy mindig?
– Sok a dolgom. Látom, jól megy a kampány.

– Jaj, ne beszéljünk a munkáról. – Sexton közelebb hajolt, lehalkította a hangját. – Mi van azzal a pasassal a Külügyminisztériumban, akivel összehoztalak?
Rachel kifújta a levegőt, és megállta, hogy az órájára nézzen. – Apa, tényleg nem volt még időm, hogy felhívjam. És jó lenne, ha nem próbálnál állandóan...
– Időt kell kerítened a fontos dolgokra, Rachel. Szeretet nélkül semmi másnak sincs értelme.
Egy sor lehetséges válasz jutott azonnal Rachel eszébe, de inkább a hallgatást választotta. Nem volt nehéz felnőttként viselkednie, ha apjával akadt dolga.
– Apa, látni akartál. Azt mondtad, fontos – jegyezte meg Rachel.
– Az is – felelte az apja, és figyelmesen nézte őt.
Rachel érezte, hogy a védvonalai lassan összeomlanak az apja tekintete alatt, és magában átkozta a férfi hatalmát. A szenátor tehetsége a szemében rejlett, és Rachel hajlott rá, hogy elhiggye, ez a tehetség még a Fehér Házba is bejuttatja. Ezek a szemek a kellő pillanatban könnyel teltek meg, hogy egy másodperc múlva kitisztuljanak, és egy szenvedélyes lélek tükreként ragyogjanak, a bizalom kötelékét ajánlva a velük szemben állónak. *Az egész a bizalomról szól,* mondta mindig az apja. A szenátor ugyan már több éve elvesztette Rachel bizalmát, de gyors ütemben nyerte el az országét.
– Van egy ajánlatom – mondta Sexton szenátor.
– Hadd találjam ki – válaszolta Rachel, és igyekezett megerősíteni a helyzetét. – Valami befolyásos elvált ember,

aki fiatal feleséget keres?
– Ne áltasd magad, drágám. Már nem vagy olyan fiatal.
Rachel úgy érezte, összemegy, mint a legtöbbször, ha az apjával találkozott.
– Mentőövet akarok dobni neked – mondta a férfi.
– Nem tudok róla, hogy fuldokolnék.
– Te nem is. Az elnök fuldoklik. El kellene hagynod a hajót, mielőtt túl késő lesz.
– Nem beszéltük már meg ezt egyszer?
– Gondolj a jövődre, Rachel. Dolgozhatnál nekem.
– Remélem, nem ezért hívtál ide.
A szenátor nyugalmának mázán apró repedés támadt.
– Rachel, nem érted, hogy az, hogy neki dolgozol, rossz fényt vet rám? És a kampányomra.
Rachel felsóhajtott. Ezen már végigmentek egyszer az apjával.
– Apa, nem az elnöknek dolgozom. Nem is *találkoztam* még az elnökkel. Fairfaxben dolgozom, az isten szerelmére!
– A politika a látszatokról szól, Rachel. Úgy *néz ki,* mintha az elnöknek dolgoznál.
Rachel lassan kifújta a levegőt, igyekezett megőrizni az önuralmát.
– Nagyon keményen dolgoztam ezért az állásért, apa. Nem fogom otthagyni.
A szenátor szeme összeszűkült.
– Tudod, néha az önzésed...
– Sexton szenátor úr? – Egy újságíró tűnt elő a semmiből. Sexton azonnal meglágyult. Rachel felnyögött, és kivett egy

croissant-t a kosárból.
– Ralph Sneeden – mondta a riporter. – *Washington Post.* Feltehetek néhány kérdést?
A szenátor mosolyogva törölgette a száját a szalvétával.
– Részemről a szerencse, Ralph. Csak legyen gyors. Nem szeretném, ha kihűlne a kávém.
Az újságíró felnevetett.
– Természetesen. – Előhúzott és bekapcsolt egy minidiktafont.
– Szenátor úr, a televíziós kampányában olyan törvényeket sürget, melyek ugyanazon a munkahelyen egyenlő fizetést biztosítanának mindkét nemnek... illetve adókedvezményeket a friss családosoknak. Mondana valamit az elképzelés indokairól?
– Persze. Egyszerűen rajongok az erős nőkért és az erős családokért.
Rachel kis híján megfulladt a félrenyelt croissant-tól.
– Ami a családokat illeti – folytatta a riporter –, ön sokat beszél az oktatásról. Nagy vitát kiváltó költségvetési megszorításokat javasolt, hogy több pénz jusson az iskoláknak.
– Meggyőződésem, hogy a jövőnk a gyermekeink.
Rachel nem akarta elhinni, hogy az apja odáig süllyedt, hogy popszámokat idézzen.
– És végül – mondta az újságíró –, ön hatalmasat lépett előre a népszerűségi statisztikákban az elmúlt hetekben. Az elnöknek van aggódnivalója. Mit gondol erről a sikerről?
– Azt gondolom, hogy ennek a bizalomhoz van köze. Az amerikaiak kezdik belátni, hogy az elnökre nem bízhatók rá

azok a nehéz döntések, amelyek előtt az ország áll. A kormányzat féktelen költekezése egyre mélyebb adósságba taszítja az országot, az amerikaiak pedig lassan rájönnek, hogy véget kell vetnünk a költekezésnek, és rendet kell tennünk végre.
Rachel számára a megváltást apja retorikájától a táskájában megszólaló személyhívó jelentette. Az éles elektronikus zaj más körülmények közt kellemetlen lett volna, ám most szinte zene volt a fülének.
A szenátor méltatlankodva meredt rá, amiért félbeszakították.
Rachel előhalászta a táskájából a személyhívót, és beütött öt számot, bizonyítandó, hogy valóban ő tartja a kezében a készüléket. A sípolás abbamaradt, az LCD pedig villogni kezdett. Tizenöt másodperc múlva biztonságos szöveges üzenetet fog kapni. Sneeden a szenátorra vigyorgott.
– A lánya láthatóan elfoglalt ember. Jó dolog látni, hogy mégis találnak időt rá, hogy együtt reggelizzenek.
– Mint mondtam, első a család.
Sneeden bólintott, majd megkeményedett a pillantása. – Megkérdezhetem, hogy ön és a lánya hogyan egyeztetik össze a szembenálló érdekeiket?
– Szembenálló? – Sexton szenátor ártatlan értetlenséggel hajtotta oldalra a fejét. – Mire gondol?
Rachel felpillantott, grimaszolva nézte apja mutatványát. Tudta jól, mire megy ki az egész. *Rohadt újságírók,* gondolta. Minden másodikat a pártok fizetik. A riporter kérdését a szakma grépfrútnak hívta: egy látszólag kemény

kérdés, amely valójában előre megírt szívesség a szenátornak – magas labda, amelyet bárhova leüthet, miközben egy sor dolgot tisztába tehet.
– Nos... – köhécselt az újságíró, és úgy tett, mint akinek kínos feltennie a kérdést. – Arra gondolok, hogy a lánya az ön ellenfelének dolgozik.
Sexton kacagni kezdett, azonnal hatástalanítva a kérdést.
– Először is, Ralph, az elnök és én nem vagyunk *ellenfelek.* Mindketten hazafiak vagyunk, és mindössze arról van szó, hogy más elképzeléseink vannak arról, miként lehetne az országot, amelyet szeretünk, működtetni.
A riporter ragyogott. Megvolt az alcím.
– És másodszor?
– Másodszor, a lányomat nem az elnök alkalmazza, hanem a hírszerzés. Jelentéseket állít össze a Fehér Ház számára. Elég alacsony beosztás. – Elhallgatott, és Rachelre pillantott. – Sőt még csak nem is *találkoztál* az elnökkel, ugye, drágám?
Rachel izzó szemekkel meredt rá.
Megszólalt a csipogó, Rachel pedig az LCD-n megjelenő üzenetre pillantott.
– AZNAL JELZEN NFH IGNÁL. –
Gyorsan lefordította magában a rövidített szöveget, és elfintorodott. Váratlan üzenet volt, és szinte biztos, hogy rosszat jelent. De legalább van mire hivatkoznia, hogy távozhasson.
– Uraim – mondta. – A szívem szakad meg, de el kell mennem. Várnak a munkahelyemen.
– Ms. Sexton – szólalt meg gyorsan az újságíró –, mielőtt

elmegy, tudná esetleg kommentálni azokat a pletykákat, melyek szerint ön kezdeményezte ezt a találkozót, hogy megvitassák annak lehetőségét, hogy otthagyja jelenlegi állását, és az apja választási kampányában dolgozzon?
Rachel úgy érezte magát, mint akit forró kávéval öntöttek arcon. Teljesen felkészületlenül érte a kérdés. Apjára pillantott, és gúnyos mosolyából megértette, hogy a kérdés meg volt beszélve. Legszívesebben átmászott volna az asztalon, hogy beledöfjön egy villát.
A riporter az arcába nyomta a diktafont.
– Miss Sexton?
Rachel az újságíró szemébe nézett.
– Ralph, vagy ki a franc maga, figyeljen jól: nem áll szándékomban otthagyni az állásomat, hogy Sexton szenátornak dolgozzam, és ha bármi ennek ellentmondót közöl le, cipőkanálra lesz szüksége, hogy kiszedje ezt a magnót a seggéből.
A riporter szeme elkerekedett. Kikapcsolta a diktafont, elnyomott egy vigyort.
– Köszönöm mindkettejüknek. – Azzal eltűnt.
Rachel azonnal megbánta a kirohanást. Apja vérmérsékletét Örökölte, és ezt gyűlölte magában.
Bravó, Rachel. Gratulálok.
Apja rosszallóan meredt rá.
– Tanulhatnál egy kis önuralmat.
Rachel elkezdte összeszedni a dolgait.
– Vége a találkozónak.
A szenátor azonban láthatóan amúgy is végzett vele. Elővette a mobilját, hogy telefonáljon.

– Szia, édesem. Majd valamikor ugorj be az irodába. És házasodj már meg, az isten szerelmére. Harminchárom éves vagy.
– Harmincnégy – csattant fel Rachel. – A titkárnőd küldött is képeslapot.
Sexton szomorúan csettintett. – Harmincnégy. Már majdnem vénlány. Tudod, harmincnégy éves koromra én már...
– Elvetted anyát és megdugtad a szomszédasszonyt? – Hangosabbra sikeredett, mint ahogyan Rachel szerette volna, a hangja ott kongott a rosszkor támadt csendben. A közeli asztaloknál ülők odanéztek.
Sexton szenátor tekintete egy szempillantás alatt megfagyott, két jégkristály fúródott Rachel szemébe.
– Vigyázzon magára, ifjú hölgy.
Rachel elindult az ajtó felé. *Nem, maga vigyázzon magára, szenátor.*

2

Három férfi ült csendben a viharálló ThermaTech sátorban. Jeges szél tépázta menedéküket, azzal fenyegetve, hogy leszakítja a cövekekről. Egyik férfit sem dúlta fel a vihar, mindnyájan éltek már át ennél sokkal fenyegetőbb helyzeteket.
A sátruk hófehér volt, egy sekély mélyedésben verték fel, hogy ne legyen szem előtt. Hírközlési eszközeik, járműveik és fegyvereik mind a legkorszerűbbek voltak. A csoport vezetőjének fedőneve Delta Egy volt. Izmos és ruganyos

férfi, a szeme olyan vigasztalan, mint a táj, amelyen állomásoztak.
Delta Egy katonai kronométere élesen sípolt egyet. A hang tökéletesen egybecsengett a másik két férfi karórája által kibocsátott hanggal.
Eltelt egy újabb félóra.
Eljött az idő. Ismét.
Delta Egy elgondolkodva lépett ki a sötétbe, a tomboló szélbe. Infravörös látcsövével végigpásztázott a holdsütötte látóhatáron. Mint mindig, most is az építményre koncentrált. A kopár terepen emelkedő hatalmas és valószerűtlen épület ezer méterrel arrébb állt. Csapatával tíz napja figyelték, mióta felépült. Delta Egy teljesen biztos volt benne, hogy ami odabent van, az megváltoztatja majd a világot. A védelme már követelt emberéleteket.
Jelenleg semmi mozgás nem volt látható az építmény körül. Az igazán érdekes azonban az volt, mi történik *odabent.*
Delta Egy visszament a sátorba, és azt mondta a másik két katonának:
– Ideje repülni egyet.
A két másik férfi bólintott. A magasabbik, Delta Kettő, felhajtotta egy laptop tetejét és bekapcsolta. Elhelyezkedett a képernyő előtt, kezét egy joysticken nyugtatta, majd aprót rántott rajta. Ezer méterrel odébb, az épület mélyén, egy szúnyogméretű kémrobot vette a jelet, és életre kelt.

3

Rachel Sexton még akkor is füstölgött magában, amikor fehér Integrájával már a leesburgi autópályán

hajtott. A Falls Church-i dombokon csupasz juharfák meredeztek robusztusan a márciusi égbolt ropogósan tiszta háttere előtt, de a békés táj sem enyhítette Rachel dühét. A közelmúltbeli előretörés a népszerűségi listán megajándékozhatta volna az apját egy kis magabiztos jóindulattal, ám szemlátomást csak az önhittségét táplálta.
Álnoksága azért is fájt különösen Rachelnek, mert ő volt az egyetlen élő közeli rokona. Anyja három évvel azelőtt halt meg, a veszteség még mindig megforgatta a tőrt a szívében. Rachel egyetlen vigasza az volt, hogy a halál talán ironikus megváltást jelentett az anyjának, amikor megszabadította abból a vigasztalan helyzetből, amelyet a szenátorral való nyomorúságos házassága jelentett.
Ismét megszólalt a személyhívója, visszarángatva őt a jelenbe. Az üzenet ugyanaz volt.
– AZNAL JELZEN NFH IGNÁL. –
Azonnal jelentkezzen az NFH igazgatójánál. Felsóhajtott. *Megyek már, az isten szerelmére!*
Egyre növekvő bizonytalansággal hajtott le a megszokott kijáraton, fordult be a Magánút! feliratú bekötőútra, és állt meg a fegyveres őrbódé előtt. A Leesburg Pike 14225 olyan cím, amelyről csak nagyon kevesen tudnak az országban.
Amíg az őr a kocsiját ellenőrizte lehallgatóeszköz után kutatva, Rachel a park mélyén elterülő monstrumot bámulta. A százezer négyzetméteres komplexum méltóságteljesen terpeszkedett a Washington közeli, Virginia állambeli Fairfaxben található huszonnyolc hektáros erdős

ingatlanon. A homlokzatot tükörüveg borította, amelyben megduplázódott az amúgy is lélegzetelállító számú műholdvevő tányér, antenna és radar.
Két perccel később Rachel már kiszállt a kocsijából, átvágott a tip-top kis téren, és ott állt a főbejárat előtt, amelyen faragott gránittábla hirdette, hogy:

NEMZETI FELDERÍTŐ HIVATAL

A golyóálló üvegből készült forgóajtó mellett álló két fegyveres tengerészgyalogos mereven előremeredt, amikor Rachel elment köztük. Ugyanaz volt az érzése, mint mindig, ha áthaladt ezen az ajtón... mintha egy alvó óriás gyomrába lépne.
A boltozatos előtérben Rachel inkább csak érezte, mint hallotta a körülötte mindenfelé folyó halk beszélgetéseket, mintha a szavak a fenti irodákból szűrődtek volna ki. Hatalmas mozaik hirdette az NFH irányelveit:

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK HÍRSZERZÉSÉNEK VEZETŐ
SZEREPÉÉRT A VILÁGON, BÉKÉBEN ÉS HÁBORÚBAN

A falakat nagy fotók borították – rakétakilövésekről, tengeralattjárók felavatásáról, lehallgatórendszerek üzembe helyezéséről –, olyan kiemelkedő eredmények dokumentumai, amelyeket csak e falak közt ünnepelhettek.
Mint mindig, Rachel most is úgy érezte, a külvilág problémái eltűnnek mögötte. Az árnyak világába lépett be. Olyan világba, ahová a problémák tehervonatok módjára gördültek be, és ahol a megoldásokat szinte egy pisszenés nélkül osztották ki.

Miközben az utolsó ellenőrzőpont felé tartott, Rachel azon töprengett, milyenfajta problémának köszönheti, hogy a személyhívója az elmúlt fél órában kétszer is megszólalt.
– Jó napot, Ms. Sexton – mosolygott rá az őr, amikor odaért az acélajtóhoz.
Rachel visszamosolygott rá, miközben az őr egy apró tampont nyújtott felé.
– Tudja, mi az eljárás – mondta.
Rachel elvette a légmentesen csomagolt tampont, és eltávolította a műanyag borítást. Aztán a szájába vette, mint egy hőmérőt. Két másodpercig tartotta a nyelve alatt. Aztán előrehajolt, és hagyta, hogy az őr kivegye. Az őr egy nyílásba helyezte a nedves tampont. A gépnek négy másodpercébe telt, hogy azonosítsa a Rachel nyálában lévő DNS-t. Ekkor egy monitor életre kelt, rajta Rachel fényképe és azonosítója jelent meg.
Az őr rákacsintott.
– Úgy néz ki, ön még mindig ön. – Kivette a használt tampont a gépből, és bedobta egy nyílásba, ahol az azonnal elégett. – A legjobbakat. – Megnyomott egy gombot, és a hatalmas acélajtó feltárult.
Ahogy Rachel egyre mélyebbre hatolt a forgalmas folyosók labirintusában, megdöbbenve tapasztalta, hogy még hat év után is megrettentik e tevékenység kolosszális méretei. Az ügynökségnek hat további bázisa volt, több mint tízezer alkalmazottja, és tízmilliárd dollárt meghaladó éves működési költségvetése.
Az NFH a legnagyobb titokban csúcsszínvonalú kémtechnikai arzenált épített ki és tartott fenn: az egész

világon működő lehallgatórendszereket, kémműholdakat, távközlési eszközökbe épített titkos átjátszóchipeket; még egy globális tengeri felderítőhálózatuk is volt, a Klasszikus Varázsló, egy, a tengerfenéken elhelyezett, 1546 mikrofonból álló titkos hálózat, amellyel a bolygón lévő összes hajó mozgását nyomon lehetett követni.

Az NFH eszközei nemcsak az USA katonai konfliktusokban való győzedelmeskedéséhez járultak hozzá, hanem békeidőben is elláttak adatokkal olyan szervezeteket, mint a CIA, a Nemzetbiztonsági Hivatal és a Védelmi Minisztérium, segítettek a terrorcselekmények megelőzésében és a környezetrombolás felderítésében, illetve adatokkal járultak hozzá ahhoz, hogy a politikusok számtalan kérdésben felkészült döntést hozhassanak.

Rachel „kivonatolóként" dolgozott itt. A kivonatolás, vagyis az adatok összegzése során bonyolult jelentéseket kellett elemezni, lényegüket pedig tömör, egyoldalas összegzésekbe foglalni. Rachelről kiderült, hogy ösztönös tehetsége van a feladathoz. *Na ja,* gondolta, *hány éven át kellett apám dumája mögött felfedeznem az igazságot?!*

Rachel az NFH vezető kivonatolója lett, a Fehér Ház hírszerzési összekötője. Az ő feladata volt átrostálni az NFH napi hírszerzési jelentéseit, és eldönteni, mi érdekes az elnök számára, majd egy oldalban összefoglalni ezeket a jelentéseket, és elküldeni az elnök nemzetbiztonsági tanácsadójának. Az NFH belső szlengje szerint Rachel Sexton „késztermékет gyártott, és kiszolgálta *az* ügyfelet".

Bár nehéz munka volt, és állandó túlórákkal járt, a posztot elismerésnek tekintette, valaminek, amivel bizonyíthatja

függetlenségét az apjától. Sexton szenátor többször felajánlotta, hogy eltartja Rachelt, ha lemond erről az állásról, ám neki esze ágában sem volt anyagilag kiszolgáltatottja lenni egy olyan embernek, mint Sedgewick Sexton. Anyja volt rá a bizonyíték, mi történik, ha egy ilyen ember kezében túl sok kártya van.

Rachel személyhívójának hangját a márvánnyal borított folyosó még jobban felerősítette.

Már megint? Nem is vette a fáradságot, hogy megnézze az üzenetet.

Azon töprengett, mi az ördög mehet itt, miközben beszállt a liftbe, amely felrepítette a legfelső emeletre.

4

Az NFH igazgatóját átlagos külleműnek mondani is túlzás lett volna. William Pickering apró termetű volt, sápatag, az arca feledhető, a feje kopasz, a szeme pedig barna, mely, annak ellenére, hogy az ország legnagyobb titkaiba látott bele, olyan kifejező volt, mint két pocsolya. Ennek ellenére, azok számára, akikkel együtt dolgozott, Pickering toronymagas jelenség volt. Visszafogott személyiségéről és földhözragadt filozófiájáról legendák keringtek az NFH-ban. Csendes szorgalmának és egyszerű fekete öltönyökből álló ruhatárának köszönhette becenevét: a Kvéker. A Kvéker briliáns stratéga és a hatékonyság megtestesülése volt; az ő világában a dolgok egyedülálló olajozottsággal zajlottak. A jelmondata az volt: „Tudd meg, mi az igazság. Cselekedj annak fényében.”

Amikor Rachel belépett az irodájába, az igazgató éppen telefonált. Rachel mindig meglepődött rajta: William Pickering egyáltalán nem úgy nézett ki, mint akinek elég hatalom van a kezében ahhoz, hogy bármikor felkeltse az elnököt.

Pickering letette a telefont, és beljebb invitálta Rachelt.

– Foglaljon helyet Sexton ügynök. – A hangja fémesen nyers volt.

– Köszönöm, uram – ült le Rachel.

Bár a legtöbben kényelmetlenül érezték magukat William Pickering nyers modorától, Rachel a kezdetektől szimpatikusnak találta őt. Ez a férfi tökéletes ellentéte volt az apjának... testileg jelentéktelen, a legkevésbé sem karizmatikus, és miközben önzetlen hazaszeretettel végezte dolgát, kerülte a reflektorfényt, amelyet apja olyannyira szeretett.

Pickering levette a szemüvegét, és Rachel szemébe nézett.

– Sexton ügynök, az elnök fél órája felhívott. Magával kapcsolatban.

Rachel mocorogni kezdett a helyén. Pickeringről tudni lehetett, hogy azonnal a tárgyra tér. *Nem semmi felütés,* gondolta.

– Remélem, nem valamelyik jelentésemmel van baj.

– Ellenkezőleg. Azt mondta, a Fehér Ház nagyon meg van elégedve a munkájával.

Rachel csendben kifújta a visszatartott levegőt.

– Akkor mit akart?

– Találkozni magával. Személyesen. Azonnal.

Rachel még nyugtalanabb lett.
– Személyesen találkozni velem? Milyen ügyben?
– Ez bizony marha jó kérdés. De az elnök nekem nem árulja el.
Rachel most már végképp nem értett semmit. Információkat visszatartani az NFH igazgatójától semmivel sem kisebb jelentőségű annál, mint vatikáni titkokat rejtegetni a pápa elől. A hírszerzők közt az a mondás járta, hogy ha William Pickering valamiről nem tud, az nem is történt meg. Pickering felállt és az ablakhoz lépett.
– Arra kért, azonnal keressem meg magát és küldjem el hozzá.
– Most rögtön?
– Küldött járművet. Kint várakozik.
Rachel elkomorodott. Az elnök kérése már önmagában véve is nyugtalanító volt, őt mégis inkább Pickering arckifejezése aggasztotta.
– Önnek nyilvánvalóan fenntartásai vannak.
– Már hogy a pokolba ne lennének! – Pickering, tőle teljesen szokatlan módon, indulatba jött. – Az elnök időzítése annyira átlátszó, hogy az ember azt hinné, zöldfülűvel van dolga. Maga annak az embernek a lánya, aki jelenleg az ő választási ellenfele, erre személyes találkozót kezdeményez magával? Ezt a leghatározottabban helytelenítem. Az ön apja is egészen biztosan egyetértene velem.
Rachel tudta, hogy Pickeringnek igaza van – nem mintha egy pillanatig is érdekelte volna, mit gondol az apja.
– Kételkedik az elnök szándékaiban?

– Én arra tettem esküt, hogy a hírszerzés élén szolgáljam a mindenkori adminisztrációt, nem pedig arra, hogy megítéljem a Fehér Ház politikáját.

Jellegzetes Pickering-vá/asz, állapította meg magában Rachel. Az igazgató soha nem csinált titkot a politikusokról alkotott véleményéből, miszerint azok csupán átmeneti figurák, percemberek, akik gyorsan tovatűnnek arról a sakktábláról, ahol a hozzá hasonló „viharvert veteránok” az igazi játékosok, akik már elég régen vannak ott ahhoz, hogy a játék nagyobb összefüggéseit is megértsék. Pickering gyakran mondogatta, hogy két ciklus a Fehér Házban közel sem elég ahhoz, hogy valaki kiigazodjék a világpolitika dzsungelében.

– Lehet, hogy a kérés terjesen ártatlan – vetette fel Rachel abban a reményben, hogy az elnök nem folyamodik olcsó kampányfogásokhoz. – Talán valami kényes ügy anyagát kell kivonatolni.

– Semmi esetre sem akarom az érdemeit kisebbíteni, Sexton ügynök, de a Fehér Háznak nagyszámú jól képzett kivonatoló áll rendelkezésére. Amennyiben a Fehér Ház belső ügyéről lenne szó, az elnöknek biztosan több esze van annál, mintsem hogy pont magával lépjen kapcsolatba. Ha pedig nem ilyen ügyről van szó, akkor végképp ne kérjen el tőlem NFH-erőforrást anélkül, hogy elárulná, mire kell neki.

Pickering az alkalmazottjairól mindig csak mint „erőforrásról” beszélt, mely fordulatot sokan zavarba ejtően ridegnek találták.

– Az ön apja egyre nagyobb politikai lendületre tesz szert –

folytatta Pickering. – Az utóbbi időben igencsak megerősödött. A Fehér Házban már egészen biztosan idegeskednek. – Felsóhajtott. – A politika ádáz küzdelem. Amikor az elnök titkos megbeszélésre hívja riválisának lányát, arra kell gondolnom, hogy más jár az eszében, mint a hírszerzési kivonatok.

Rachel enyhe borzongást érzett. Pickering sejtései rejtélyes módon mindig fején találták a szöget.

– Tehát attól tart, a Fehér Ház már éppen eléggé kétségbe esett ahhoz, hogy *engem* is bedobjon a politikai játszmába?

Pickering egy pillanatra eltűnődött.

– Ön nem csinál különösebb titkot abból, milyen viszonya van az apjával, és szemernyi kétségem sincs afelől, hogy a kettejük közt feszülő ellentétről az elnök kampánystábjában is tudnak. Mintha valami módon fel akarnák magát használni ellene.

– Rendelkezzenek velem! – rikkantotta Rachel félig viccelődve.

Pickering komor pillantást vetett rá.

– Hadd figyelmeztessem, Sexton ügynök. Ha úgy érzi, az apjával való gondjai megzavarják az ítélőképességét arra nézve, hogy miként viselkedjen az elnökkel, nyomatékosan javaslom, utasítsa vissza az elnök kérését.

– Utasítsam vissza? – kuncogott Rachel idegesen. – Az elnöknek nyilvánvalóan nem mondhatok nemet.

– Maga nem is – mondta az igazgató –, de én igen.

Szavai szinte mennydörögtek, Rachel eszébe juttatva a másik okot, amiért Pickering a Kvéker nevet kapta. Bár

alacsony emberke volt, William Pickering képesnek bizonyult politikai földrengést okozni, ha át akartak nyúlni a feje fölött.
– Nyilvánvaló, miért aggaszt az egész – mondta Pickering. – Felelős vagyok és ki kell állnom a nekem dolgozó emberekért, és még a leghalványabb eshetőségét sem vagyok hajlandó szó nélkül eltűrni annak, hogy bármelyiküket is eszközként használják egy politikai játszmában.
– Mit javasol, mit tegyek?
Pickering felsóhajtott.
– Szerintem találkozzék vele. De semmilyen kötelezettséget ne vállaljon. Ha az elnök elárulja, mi a francot akar, hívjon fel. És ha az az érzésem támad, hogy politikai nyomásgyakorlásra akarja magát felhasználni, csak bízza rám, teszek róla, és egy pillanat alatt úgy szem elől fogja téveszteni magát, mintha soha nem is találkoztak volna.
– Köszönöm, uram. – Rachel valami olyan védelmező aurát érzett meg az igazgatóban, amilyet korábban a saját apjában keresett. – Azt mondta, az elnök már küldött is autót értem?
– Majdnem. – Pickering összehúzta a szemöldökét, és kimutatott az ablakon.
Rachel bizonytalanul odalépett mellé, és abba az irányba nézett, amelybe Pickering kinyújtott ujja mutatott.
A kerek orrú MH-60G PaveHawk álló propellerrel várakozott a füvön. A világ egyik leggyorsabb helikopterén a Fehér Ház címere díszelgett. A mellette álló pilóta éppen

az órájára pillantott.
Rachel hitetlenkedve fordult Pickeringhez.
– A Fehér Ház egy *PaveHawkot* küld, hogy a tizenöt mérföldre lévő Washington D. C-be vigyen?
– Az elnök láthatólag azt reméli, hogy maga elámul, vagy megijed. – Pickering fürkésző pillantást vetett Rachelre. – Nem szeretném, ha bármelyik is sikerülne neki.
Rachel bólintott. Álmélkodott és meg volt ijedve.

Négy perccel később Rachel Sexton kilépett az NFH épületéből és bemászott a várakozó helikopterbe. Még be se kötötte magát, már fel is szálltak, és éles kanyarral húztak el a virginiai erdők felett. Rachel nézte az elmosódó fákat, és érezte, hogy erősebben ver a szíve. Még erősebben vert volna, ha tudja, hogy sohasem jut el ezen a helikopteren a Fehér Házba.

5

Jeges szél tépázta a ThermaTech-sátrat, de Delta Egy észre sem vette. Delta Hárommal együtt a társukat figyelte, aki egy sebész pontosságával mozgatta a kezében lévő joysticket. Az előttük lévő képernyő élőben mutatta a mikrobotra erősített tűhegynyi videokameráról érkező képeket.
A tökéletes felderítőeszköz, gondolta Delta Egy, akit mindig elbűvölt, amikor beüzemelték az apró gépet. Az utóbbi időben, a mikromechanika világában a tények mintha már maguk mögé utasították volna a képzeletet.

A mikro-elektromechanikai rendszerek – a mikrobotok – a high-tech felderítés legmodernebb eszközei voltak. Ezt hívták légy a falon technológiának.
Szó szerint.
Bár a mikroszkopikus, távirányítással működő robot sci-fibe illőnek hangzik, ilyeneket valójában már az 1990-es évek óta alkalmaznak. A *Discovery* magazin 1997. májusi számának címlapsztorijában légi és vízi modellek is szerepelnek. A mikroszkopikus tengeralattjárókat az emberi vérkeringésbe is be lehet injekciózni, mint a *Fantasztikus űrutazás* című filmben. Ezeket már modern orvosi berendezésekben is használják, hogy az orvosok távirányítással is képesek legyenek bejárni az érrendszert, élőben figyeljék az ottani történéseket, és vérrögöket tudjanak lokalizálni anélkül, hogy a szikéhez nyúlnának.
A repülni tudó mikrobot megépítése furcsamód még egyszerűbb volt. A Wright-fivérek óta ismertek azok az aerodinamikai megoldások, amelyekkel egy gép a levegőben tartható, így már csak a miniatürizálás maradt hátra. A NASA-nál a jövőbeli Mars-kutatásokra tervezett első, személyzet nélküli, távirányítással működtetett repülő mikrobotok még jó néhány centiméter hosszúak voltak, de a nanotechnológiában, a könnyű energiaelnyelő anyagok kifejlesztésében és a mikromechanikában elért eredményeknek köszönhetően a repülő mikrobot mára már valósággá vált.
Az igazi áttörés a biomimika területén történt, a jó öreg anyatermészet utánzásának tudományában. Kiderült, hogy a szitakötő ideális prototípusa lehet a fürge és hatékony

mikrobotnak. A Delta Kettő által éppen irányított PH2 modell csupán egy centiméter hosszú volt, akkora, mint egy szúnyog; páratlan mozgékonyságát és hatékonyságát két pár átlátszó, ízületesen illeszkedő, szilíciumhártyás szárnyának köszönhette.
A mikrobotok területén az újabb áttörést az energia-utánpótlás megoldása jelentette. A mikrobot első prototípusai energiacellájukat csak úgy tudták feltölteni, ha közvetlenül egy erős fényforrás alatt lebegtek, ami nem tette őket alkalmassá kémkedésre vagy sötét terepen való bevetésre. Az újabb típusok számára azonban elég volt néhány centiméterre megközelíteni egy mágneses mezőt, hogy feltöltődjenek. Ami felettébb egyszerű, hiszen a modern civilizációban mágneses mezőket generálnak a mindenhol jelen lévő konnektorok, számítógép-monitorok, elektromos motorok, mobiltelefonok vagy hangfalak – úgyhogy a jelek szerint töltőállomásokból soha nem lesz hiány. A célponthoz eljuttatott mikrobot majdnem korlátlan ideig képes hang- és képanyagot közvetíteni. A Delta Egység PH2-ese is már több mint egy hete közvetített mindenféle probléma nélkül.

A repülő mikrobot jelenleg hangtalanul lebegett az építmény központi termének mozdulatlan levegőjében, mint egy rovar valami hatalmas istállóban, magasan az ott dolgozó gyanútlan technikusok és a mindenféle tudományterületről összesereglett szakértők és tudósok feje fölött körözve. Ahogy a PH2 repdesett, Delta Egy két, beszélgetésbe merült ismerős arcot pillantott meg.

Beszédes célpontok. Szólt Delta Kettőnek, hogy ereszkedjenek lejjebb hallgatózni.
Delta Kettő bekapcsolta a robot hangérzékelőit, beállította a parabolikus hangerősítőket és csökkentette a robot repülési magasságát, egészen addig, amíg az már csak alig három méterre lebegett a két tudós feje fölött. A jel gyenge volt, de a beszéd kivehető.
– Még mindig alig tudom elhinni – mondta éppen az egyik tudós. Hangjának izgatottsága azóta nem csökkent, hogy negyvennyolc órával ezelőtt megérkezett.
Beszélgetőtársa láthatólag osztozott izgatottságában.
– Gondoltad volna valaha is... hogy megéled?
– Soha – válaszolta a másik tudós, aki valósággal sugárzott az örömtől.
– Az egész egy csodálatos álom.
Delta Egy eleget hallott. Odabent láthatólag minden a tervek szerint haladt. Delta Kettő arrébb vezérelte a mikrobotot a beszélgetéstől, és visszairányította rejtekhelyére. Amint az aprócska műszert egy generátor hengere mellé állította, a PH2 elektromos cellái azonnal megkezdték a feltöltést, készülve a következő bevetésre.

6

Rachel Sexton gondolatai elkalandoztak a reggel bizarr eseményei között, miközben az őt szállító PaveHawk helikopter a reggeli égboltot szelte; és csak akkor vette észre, amikor már a Chesapeake-öböl felett repültek, hogy terjesen rossz irányba tartanak. A zavarodottság első rohama után azonnal elfogta a reszketés.

– Hé! – kiáltott a pilótának. – Mit csinál? – A rotorok majdnem terjesen elnyomták a hangját. – Magának a Fehér Házba kellene vinnie!
A pilóta a fejét rázta.
– Bocsánat, de az elnök ma reggel nem a Fehér Házban van.
Rachel igyekezett felidézni, vajon Pickering név szerint említette-e a Fehér Házat, vagy csak ő gondolt automatikusan arra.
– De akkor hol van az elnök?
– Máshol fognak találkozni.
Tényleg?
– És hol?
– Már nincs messze.
– Nem ezt kérdeztem.
– Még tizenhat mérföld.
Rachel dühösen nézett rá. *A fickónak politikusnak kéne mennie.*
– Maga egy golyó elől is olyan ügyesen tér ki, mint a válaszadás elől?
A pilóta nem felelt.

A helikopter alig hét perc alatt átrepült a Chesapeake-öböl felett. Amikor újból feltűnt a szárazföld, a pilóta északnak kanyarodott, végigrepült egy keskeny félsziget partvonala mentén, ahol Rachel egy sor felszállópályát és katonai jellegű épületet pillantott meg. A pilóta lejjebb ereszkedett, és Rachel már tudta, hol van. Ha a hat

rakétakilövő és a feketére mázolt rakétatorony nem lett volna elég, az egyik épület tetejére hatalmas betűkkel a következő két szó volt festve:

WALLOPS-SZIGET.

A Wallops-sziget volt a NASA egyik legrégebbi kilövőhelye, az a nyilvánosságtól távol lévő bázis, melyet még mindig használtak műholdak indításához és kísérleti repülőgépek teszteléséhez.

Az elnök a Wallopson van? Ennek valahogy nem volt semmi értelme.

A pilóta a félsziget hosszában egymás után elterülő három felszállópálya irányába kormányozta a helikoptert, és megkezdte a leszállást a központi pálya túlsó vége felé.

Lassítottak.

– Az elnök az irodájában várja.

Rachel ránézett, azon tűnődve, vajon nem csak viccel-e.

– Az Amerikai Egyesült Államok elnökének irodája van a Wallopson?

A pilóta halálosan komolynak tűnt.

– Az Egyesült Államok elnökének az irodája ott van, ahol neki tetszik, hölgyem.

A felszállópálya túlsó végére mutatott. Amint Rachel megpillantotta a távolban hirtelen előtűnő hatalmas alakzatot, majdnem elállt a szívverése. Az átalakított 747-es törzsének halványkék színét már háromszáz méterről is felismerte.

– Ott vár, a fedélzeten...?

– Igen, hölgyem. A második otthona.

Rachel a kint látható hatalmas repülőgépre függesztette a

tekintetét, melynek katonai rejtjelezéses neve VC-25-A, de amelyet az egész világ más néven ismert: Air Force One.
– Úgy látszik, az újabbikban fogadja – mondta a pilóta, a gép hátsó vezérsíkján látható számokra mutatva.
Rachel kábultan bólintott. Amerikában csak kevesen tudták, hogy tulajdonképpen két Air Force One létezik – két darab azonos, különlegesen kialakított 747-200-B típusú gép, melyek közül az egyik a 28000-es, a másik a 29000-es számot viselte. Mindkettő utazósebessége 970 kilométer/óra volt, és mivel mindkettőt úgy alakították át, hogy repülés közben is fel lehessen őket tankolni, elvileg korlátlan ideig tartózkodhattak a levegőben, és bárhova el lehetett velük repülni.

Miközben a PaveHawk földet ért az elnök gépe mellett, Rachel megértette, miért utaltak az Air Force One-ra a „hordozható hazai pálya előnyeként". A gép tényleg félelmetes látványt nyújtott.
Amikor az elnök külföldre repült, hogy államfőkkel találkozzék, biztonsági okokból gyakran kérte, hogy a találkozóra a repülőtéren, a saját gépén kerüljön sor. Bár ennek egyik oka valószínűleg tényleg a biztonság volt, az is cél lehetett, hogy egyszerű megfélemlítéssel az elnök már eleve előnyhöz jusson a tárgyalás során. Egy látogatás az Air Force One-on sokkal nagyobb hatású volt bármilyen, a Fehér Házban tett látogatásnál. A géptörzsön kétméteres betűk harsogták: AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK. A brit kormány egyik női minisztere egyszer azzal vádolta meg Richard Nixon elnököt, hogy „a férfiasságával jóformán

arcul csapta”, amikor meghívta magához az Air Force One fedélzetére, amiért a legénység később viccből el is nevezte a gépet Phallo-Gate-nek.
– Ms. Sexton? – A titkosszolgálat egyik embere tűnt fel a helikopter mellett, és kinyitotta Rachelnek az ajtót. – Az elnök már várja.
Rachel kiszállt a helikopterből, és végignézett a domború géptestbe vezető meredek lépcsősoron. *Egyenest bele a repülő hímvesszőbe.* Valakitől azt hallotta, hogy a repülő „Ovális Iroda” alapterülete több mint 370 négyzetméter, melyben négy különálló hálószoba, egy sor hálóhelyiség a huszonhat főnyi legénység számára, és két, akár ötven személy ellátására is alkalmas konyha kapott helyet.
Miközben felfelé igyekezett a lépcsőn, Rachel a sarkában érezte az őt befelé tessékelő titkosszolgálatost. Odafent a repülőgép ajtaja már nyitva volt, mint valami apró sérülés egy hatalmas, ezüstös óriásbálna oldalán. Ahogy az elfüggönyözött bejárathoz közeledett, érezte, egyre inkább inába száll a bátorság.
Nyugi, Rachel. Hisz ez csak egy repülőgép.
A bejáratnál a titkosszolgálat embere udvariasan karon fogta, és egy meglepően szűk folyosóba vezette. Jobbra fordultak, és néhány lépést követően egy tágas, fényűző kabinban találták magukat, mely Rachelnek rögtön ismerős volt a fényképekről.
– Itt várjon, kérem – mondta a titkosszolgálat embere, majd eltűnt.
Rachel egyedül álldogált az Air Force One híres,

faberakásos elülső kabinjában. Ez a helyiség szolgált találkozókra, előkelő vendégek fogadására, és a fedélzetre első alkalommal látogatók beijesztésére. A szoba és vastag, cserszínű szőnyegborítása a gép teljes szélességét elfoglalta. A bútorok makulátlanok voltak – szattyánbőr fotelok az ovális tárgyalóasztal körül, fényesre csiszolt sárgaréz állólámpák az európai hangulatú pamlag mellett, és egy kézi metszésű pohárkészlet a mahagóni bárpulton.
A Boeing tervezői valószínűleg nagy gondot fordítottak arra, hogy a fogadószoba az utasokban a rend és a nyugalom érzetét keltse. Ezen a reggelen azonban Rachel Sextont aligha lehetett nyugodtnak mondani. Egyedül arra tudott gondolni, hány és hány nagyhatalom vezető politikusai jártak már ebben a szobában, és vajon hány, a világ sorsát meghatározó döntés született itt.
A szobában minden a hatalmat árasztotta magából, az enyhe, finom pipadohányillattól kezdve a mindenütt megtalálható elnöki pecsétig. A karmai közt nyilat és olajágat tartó sas mindenütt látható volt: mint díszpárnahímzés, gravírozás a pezsgősvödör oldalán, sőt még a pulton, a parafa pohárálátétekre is rá volt nyomtatva. Rachel fel is emelte az egyik alátétet, és alaposabban szemügyre vette.
– Csak most jöttünk, és máris szuvenírt gyűjtünk? – hallott maga mögül egy mély hangot.
Ijedten perdült meg, és közben elejtette a pohárálátétet. Félszegen letérdelt, hogy felemelje. Miközben megfogta a földön heverő alátétet, felnézett, és az Amerikai Egyesült Államok elnökének derülten mosolygó ábrázatát pillantotta

meg.
– Nem vagyok király, Ms. Sexton. Igazán semmi szükség rá, hogy térdet hajtson előttem.

7

Sedgewick Sexton szenátor élvezte, hogy hatalmas limuzinja elzárja őt a külvilágtól, miközben Washington reggeli forgalmán át az irodája felé kígyózik. Vele szemben huszonnégy éves személyi asszisztense, Gabrielle Ashe ült, és az aznapi programját olvasta fel neki. Sexton alig figyelt oda.
Imádom Washingtont, gondolta, miközben asszisztensnőjének a kasmírpulóver alatt felsejlő tökéletes alakját csodálta. *A hatalom mindennél jobb afrodiziákum... rajokban vonzza az ilyen nőket a fővárosba.*
Gabrielle New York-i volt, az egyik legjobb egyetemre járt, és arról álmodozott, hogy egy nap majd ő is szenátor lesz. *Össze is fog jönni neki,* gondolta Sexton. A lány fantasztikus külsővel rendelkezett, és az esze úgy vágott, mint a borotva. Mindenekfelett pedig tisztában volt a játékszabályokkal.
Gabrielle Ashe fekete volt, de arcának színezete inkább valami mély fahéjszínre vagy mahagónira emlékeztetett, és Sexton tudta, hogy ez pontosan az a kellemesen köztes szín, melyet még a legtelivérebb fehérek is el tudnak fogadni anélkül, hogy úgy éreznék, a családi birtokot kótyavetyélik el. Sexton a haverjai előtt Gabrielle-t csak úgy

jellemezte, hogy úgy néz ki, mint Halle Berry, de olyan aggyal és olyan ambíciókkal rendelkezik, mint Hilary Clinton, bár időnként úgy érezte, még ezzel is keveset mondott.
Gabrielle óriási szerepet játszott Sexton választási kampányában, amióta három hónappal ezelőtt kinevezte személyi kampányasszisztensének. És mindennek a tetejében teljesen ingyen dolgozott. Napi tizenhat óra munkáért cserébe nem kapott mást, mint hogy egy tapasztalt öreg róka mellett élesben sajátíthatja el a politika csínját-bínját.
Na persze, nézett rá Sexton kéjesen, *a munkán kívül egyéb dolgokra is rá tudtam venni.* Miután kinevezte, Gabrielle-t egy késő esti „orientációs megbeszélésre” hívta az irodájába. Ahogy azt előre gondolta, lenyűgözött ifjú asszisztense mindent megtett, hogy a kedvében járhasson. Az évtizedek során elsajátított lassú türelmességgel Sexton működésbe hozta varázserejét... Gabrielle-ben bizalmat ébresztett, kivetkőztette őt gátlásaiból, miközben gyötrelmes önuralmat mutatott. Majd még ott, az irodában elcsábította.
Sextonnak kétsége sem volt afelől, hogy ez volt az ifjú hölgy életének legörömtelibb szexuális tapasztalata, másnapra Gabrielle mégis megbánta meggondolatlanságát. Zavartan felajánlotta lemondását. Sexton azonban nem fogadta el. Így Gabrielle maradt, de ambícióinak ára alaposan felment. Azóta szigorúan csak munkakapcsolat volt köztük.
Gabrielle duzzadt ajkai még mindig mozogtak.
– ...nem lenne jó, ha bizonytalannak tűnne a ma délutáni

CNN-es vitában. Még nem tudjuk, a Fehér Ház kit küld vitapartnernek. Szüksége lesz ezekre a jegyzetekre, legépeltem. – Azzal egy dossziét nyújtott át a szenátornak.
Sexton átvette a dossziét, miközben élvezettel szagolta Gabrielle parfümjét, mely összekeveredett az exkluzív bőrülések illatával.
– Nem is figyel arra, amit mondok – jegyezte meg a lány.
– Már hogyne figyelnék – vigyorgott Sexton. – Ne törődjön ezzel a CNN-vitával. Legrosszabb esetben a Fehér Ház valami harmadrangú gyakorló kampányszóvivőt küld, hogy azt higgyék, én is kisfiú vagyok. Legjobb esetben pedig egy nagyhalat, akit megsütök és megeszem ebédre.
Gabrielle a homlokát ráncolta.
– Rendben. Mindenesetre a jegyzetek között talál egy listát a legnagyobb valószínűséggel előforduló kellemetlen témákról.
– Na persze, a szokásos ügyek.
– Van egy új is. A melegek rossz néven vehették a Larry King tegnap esti műsorában tett megjegyzéseit.
Sexton vállat vont, alig figyelt oda.
– Ja. Az azonos neműek közti házasság ügye.
Gabrielle rosszallóan nézett rá.
– Rendesen odamondogatott.
Házasság azonos neműek között, gondolta Sexton. *Ha rajtam múlna, a buziknak még csak szavazati joguk se lenne.*
– Na jó, egy kicsit visszaveszek a tempóból.
– Rendben. Mostanában túl sok kényes témát piszkált

meg. Ne legyen elbizakodott. A közvélemény egy pillanat alatt megváltozhat. Egyre inkább nyerésben van. Használja ki a helyzetet, nem kell teljes erőbedobással játszani. Elég, ha elpasszolgatja a labdát.
– Van valami újság a Fehér Házból?
Gabrielle arcán vidám értetlenség jelent meg.
– Továbbra is teljes a csönd. Az ellenfele hivatalosan is láthatatlan embert játszik.
Sexton hitetlenkedve fogadta az utóbbi hetek számára szerencsés fordulatát. Hónapokon át folytatott nagyszabású kampánykörútja után az elnök egy héttel ezelőtt hirtelen bezárkózott az Ovális Irodába, és azóta senki sem látta, és nem is hallottak róla. Mintha képtelen lenne szembenézni Sexton szavazótáborának ugrásszerű növekedésével.
Gabrielle fél kézzel beletúrt egyenesre vasalt hajába.
– Értesüléseim szerint a Fehér Ház kampánystábjánál is éppoly tanácstalanok, mint mi vagyunk. Az elnök semmiféle magyarázatot nem ad az eltűnésére, így aztán őrjöngenek is odabent.
– Van valami elmélete? – kérdezte Sexton.
Gabrielle ránézett tudós szemüvege fölött.
– Ami azt illeti, ma reggel érdekes fülest kaptam a Fehér Házból.
Sexton felismerte azt a bizonyos tekintetet a szemében. Gabrielle-nek ismét valami belső információt sikerült megcsípnie. Sexton néha eltűnődött, kampánytitokért cserébe Gabrielle nem vendégeskedett-e egy-egy autó hátsó ülésén, hogy orális örömökben részesítse az elnök valamelyik asszisztensét. Sexton nem bánta, amennyiben

továbbra is érkeznek a hírek...
– Az a pletyka járja – mondta hangját lehalkítva a titkárnő –, hogy az elnök furcsa viselkedése a múlt héten a NASA igazgatójának rendkívüli, négyszemközt tartott beszámolója után kezdődött. Az elnök szinte kábulatban jött ki a találkozóról. Azonnal lemondta az összes programját, és azóta állandó kapcsolatban van a NASA-val.
Ez persze tetszett Sextonnak.
– Lehet, hogy újabb rossz hírek érkeztek a NASA-tól?
– Logikus lenne – mondta Gabrielle bizakodva. – Bár elég súlyos dolognak kell lennie, hogy az elnök otthagyjon emiatt csapot-papot.
Sexton elgondolkodott. Akármi légyen is ez a NASA-ügy, egészen biztos, hogy valami kellemetlen dolog. *Máskülönben már rég jól arcon törölt volna vele.* A NASA költségvetése ügyében Sexton nemrég indított erős offenzívát az elnök ellen. Az űrkutatási hivatal az utóbbi időben sorozatosan kudarcba fulladó akciói és csillagászati mérvű többletkiadásai miatt abban a kétes dicsőségben részesült, hogy – bár ezt így nem mondta ki – Sexton vesszőparipájává vált mint a kormány túlköltekezésének és szakszerűtlenségének ékes példája. Be kellett vallania, elég kevés az olyan politikus, aki a NASA, az amerikai öntudat egyik szimbóluma elleni támadással szeretne szavazatokat nyerni, de Sexton olyan fegyverrel rendelkezett, amilyennel kevés más politikus. Úgy hívták: Gabrielle Ashe. És az ő csalhatatlan ösztönei.
Az eszes fiatal lány néhány hónappal korábban hívta fel magára Sexton figyelmét, amikor még mint koordinátor

dolgozott a szenátor washingtoni kampányirodájában. Írt egy feljegyzést, melyben a közvélemény-kutatások szerint az elnökjelöltek között meglehetősen hátul kullogó és a kormányzati túlköltekezés erőteljes bírálatával süket fülekre találó Sexton számára radikálisan új kampánytémát javasolt. Eszerint a szenátornak kritizálnia kellene a NASA hatalmas túlköltekezését, és a Fehér Házból érkező állandó pénzügyi szubvenciókat, hiszen ezek mindennél ékesszólóbban mutatják, hogy Herney elnök alatt felelőtlen pazarlás folyik.

„A NASA rengetegbe kerül az amerikaiaknak – írta Gabrielle, érveinek számviteli adatok, pénzügyi balsikerek és állami tőkeinjekciók listaszerű felsorolásával adva nyomatékot. – A választóknak erről az egészről fogalmuk sincs. Egész biztosan megdöbbennének. Szerintem csináljon a NASA-ból politikai ügyet.”

Sexton felsóhajtott a lány naivitásán.

– Ja, egyúttal pedig azért is szálljak ringbe, hogy baseball-meccseken többet ne énekeljék a nemzeti himnuszt.

Az ezt követő hetekben Gabrielle továbbra is a NASA-ról gyűjtött információkat, és továbbította őket Sextonnak. Minél többet olvasta a szenátor ezeket, annál inkább ráébredt, hogy van abban valami, amit Gabrielle mond. A NASA még a többi állami szervhez képest is rettenetes pénztemető volt, költséges, eredménytelen, ráadásul az utóbbi években erősen inkompetens is.

Egy délután Sexton élő rádióadásban arról beszélt, mit gondol az oktatásról. Vendéglátója arról faggatta, miből fedezné az állami iskolák általa ígért felújítását. Ekkor

Sexton elhatározta, hogy egy félig viccelődő válasszal leteszteli Gabrielle NASA-elméletét.
– Hogy honnan venném a pénzt az oktatásra? – kérdezte. – Mondjuk, megfelezném az űrprogramot. Gondolom, ha a NASA évi tizenötmilliárdot költhet az űrben, én is költhetek hét és fél milliárdot a kölykökre itt a Földön.
A közvetítőfülkében Sexton kampánymenedzsereinek a lélegzete is elállt az óvatlan kiszólás hallatán, hiszen egész kampányok fulladtak már kudarcba a NASA-ra tett legkisebb megjegyzés miatt. A rádióállomás telefonvonalai azonnal felforrósodtak. Sexton kampánymenedzserei lekushadtak: az űrpárti hazafiak már odafenn köröznek, hogy bármelyik pillanatban lecsapjanak.
Ekkor valami teljesen váratlan dolog történt.
– Évi tizenötmilliárd? – kérdezte döbbent hangon az első betelefonáló. – Nem milliót akart mondani? Milliárd? Azt állítja, hogy a fiam iskolájában a matekórán azért van dugig a terem, mert a sulinak nem telik több tanárra, miközben a NASA évi tizenötmilliárd dollárt költ holmi csillagközi por fényképezésére?
– Öööö... Így van – mondta Sexton óvatosan.
– De hisz ez abszurdum! Hatalmában áll az elnöknek tennie valamit ez ellen?
– Természetesen – felelte Sexton növekvő önbizalommal. – Az elnöknek jogában áll megvétóznia bármilyen kormányzati szerv előirányzott költségvetési részesedését, amennyiben úgy ítéli meg, hogy az túlköltekezéssel járna.
– Akkor magára fogok szavazni, Sexton szenátor. Tizenötmilliárd az űrkutatásra, a gyerekeinknek meg nincs

tanáruk! Felháborító! Sok szerencsét, uram! Remélem, sikerrel jár.
Rögtön érkezett egy újabb hívás.
– Szenátor úr, nemrég olvastam, hogy a NASA Nemzetközi Űrállomás projektje már igencsak túlköltekezett, és az elnök sürgős tőkeinjekciókat fontolgat azért, hogy ne álljon le.
Sexton valósággal vérszemet kapott.
– Így igaz! – Elmagyarázta, hogy az űrállomás vegyes vállalkozásként indult, melynek költségein tizenkét ország osztozott. Az építkezési munkálatok megkezdése után azonban a költségvetés csillagászati magasságokba emelkedett, s így több ország is méltatlankodva kilépett. Az elnök azonban ahelyett, hogy ejtette volna a projektet, inkább a teljes fennmaradó költség átvállalása mellett döntött. – A Nemzetközi Űrállomással járó költségeink – jelentette ki Sexton –, döbbenetes módon az eredetileg erre a célra szánt nyolcmilliárdról *százmilliárd* dollárra emelkedtek!
A telefonáló hangjából érződött a felháborodás.
– És az elnök mi a fenének nem ejti a dolgot?!
Sexton legszívesebben megölelte volna.
– Ez bizony jó kérdés. Az űrállomás alkatrészeinek egyharmadát már sajnos Föld körüli pályára állították, amit az elnök az önök adójából fedezett, így ha ejtené a projektet, azzal elismerné, hogy az önök pénzéből sok milliárd dollárt egyszerűen kidobott az ablakon.
Egyre több telefonhívás érkezett. Az amerikaiak kezdtek rájönni, hogy a NASA csak extra, nem kötelező része a

nemzetnek.
Bár néhány megátalkodott NASA-hívő szívbemarkoló tirádákat zengett az emberi tudásvágyról, a műsor végére mindenki egyetértett abban, hogy Sexton kampánya egy csodafegyverre, magára a Szent Grálra akadt, amennyiben egy eddig érintetlen, ellentmondásos, a választók elevenére tapintó ügyet feszegetett.
A következő hetekben Sexton öt kulcsfontosságú elnökjelölő gyűlésen mért vereséget ellenfeleire. Gabrielle Ashe-t kinevezte személyi kampányasszisztensének, és a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott munkájáról, melynek segítségével sikerült a NASA-kérdést a választók szeme elé tárni. Ezzel egyébként két legyet is ütött egy csapásra, hiszen egy fiatal, színes bőrű nőt indított el a politikai karrier útján, így elülhettek azok a vádak, melyek szerint rá leginkább rasszisták és hímsoviniszták szavaznak.
Most, a limuzinban ülve, Sexton érezte, hogy Gabrielle ismét bizonyított. Az elnök és a NASA igazgatója között egy héttel korábban lezajlott megbeszélésről szóló információ arról tanúskodott, hogy a NASA-nál további bajok fortyogtak – talán egy újabb ország vonta ki pénzét az űrállomásprojektből.
Miközben a limuzin a George Washington-emlékmű mellett haladt el, Sexton szenátor úgy érezte, a sors kiválasztottja.

8

Annak ellenére, hogy a világon a legnagyobb hatalommal járó hivatalt töltötte be, Zachary Herney elnök átlagos testmagasságú férfi volt, kissé vézna, vállai

keskenyek. Arca szeplős volt, bifokális szemüveget viselt, fekete haja már ritkult. Jelentéktelen külseje ellentmondott annak az uralkodóknak kijáró szeretetnek, melyet az őt ismerőkből kiváltott. Az a mondás járta, hogy ha egyszer találkoztál Zach Herney-vel, a világ végére is elmennél a kedvéért.

– Nagyon örülök, hogy el tudott jönni – mondta Herney elnök, miközben kezet fogott Rachellel. Kézfogása meleg és őszinte volt.

Rachelnek gombóc volt a torkában.

– Magától... értetődik, elnök úr. Megtiszteltetés, hogy itt lehetek...

Az elnök megnyugtatóan rámosolygott, s Rachel megérezte, milyen is a legendás Herney-féle nyájas modor. Az elnök arckifejezése olyan nyugodt volt és könnyed, hogy imádták a politikai karikaturisták, mivel bármilyen kitekert módon ábrázolták is, mindenki felismerte erőltetettségtől mentes, barátságos mosolyát. A tekintete ugyanakkor mindig komolyságot és méltóságot sugárzott.

– Kövessen, kérem – mondta most derűs hangon. – Van egy csésze kávém a maga számára.

– Köszönöm, uram.

Az elnök megnyomta a házi telefon gombját, és kávét kért az irodájába.

Ahogy követte az elnököt az irodája felé, Rachel nem tudta nem észrevenni, hogy milyen vidámnak és kipihentnek tűnik, ahhoz képest, hogy a közvélemény-kutatások szerint vesztésre áll. Az öltözéke is meglehetősen lezser volt – farmernadrág, póló és L. L. Bean márkájú túrabakancs.

Rachel megpróbált beszélgetést kezdeményezni.
– Szokott... túrázni, elnök úr?
– Szó sincs róla. A PR-os tanácsadóim ajánlották, hogy mostantól fogva ez legyen az image-em. Maga szerint milyen?
Rachel reménykedett, már csak az elnök érdekében is, hogy csupán tréfál.
– Nagyon... öööö... *férfias,* uram.
Herney arca szenvtelen maradt.
– Akkor jó. Arra gondoltunk, így képes leszek visszanyerni női szavazóink egy részét a maga apjától. – Egy pillanattal később szélesen elmosolyodott. – Ms. Sexton, csak *vicceltem.* Szerintem mindketten tisztában vagyunk azzal, hogy többre lesz szükségem, mint egy póló meg egy farmernadrág, hogy megnyerjem ezt a választást.
Az elnök nyíltságának és jókedvének köszönhetően Rachelben oldódni kezdett a feszültség. Kapcsolatteremtő képességével az elnök jócskán pótolta külsejének jelentéktelenségét. A diplomáciához emberismeret kell, és Zach Herney-nek nagy tehetsége volt ebben.
Rachel követte az elnököt a repülőgép hátulsó részébe. Minél mélyebbre jutottak, az Air Force One belseje annál kevésbé emlékeztetett repülőgépre – kanyargós folyosók, tapétázott falak, még egy konditerem is, futógéppel és evezőpaddal. Furcsamód úgy tűnt, senki sincs a repülőgépen.
– Egyedül utazik, elnök úr?
Megrázta a fejét.

– Csak nemrég szálltunk le.
Rachel meghökkent. *Most szálltak le? De merre járt?* A hírszerzőknél olvasott jelentések alapján nem tudott semmiféle, a hétre tervezett elnöki útról. A jelek szerint Herney a Wallops-szigetről indult, ha csendben akart utazni.
– Az embereim pont az ön érkezése előtt hagyták el a gép fedélzetét – mondta az elnök. – Nemsokára repülök vissza a Fehér Házba, hogy találkozzam velük, de magával inkább itt, és nem az irodámban szerettem volna beszélni.
– Hogy megfélemlítsen?
– Ellenkezőleg. Meg akartam tisztelni, Ms. Sexton. A Fehér Ház minden, csak nem félreeső zug, és a kettőnk találkája kényelmetlen helyzetbe sodorta volna önt az apja előtt.
– Nagyon köszönöm, uram.
– Úgy látom, roppant elegánsan sikerül egyensúlyoznia ebben a kényes helyzetben, és egyáltalán nem áll szándékomban önt ebből kibillenteni.
Rachel előtt felvillant reggeli találkája az apjával, de erős kétségei voltak afelől, hogy az elegáns lett volna. Mindenesetre Zach Herney minden tőle telhetőt megtett, hogy tapintatos maradjon, bár erre nem volt semmi szükség.
– Szólíthatom Rachelnek? – kérdezte Herney.
– Természetesen. – *És én szólíthatom Zachnek?*
– Az irodám – mondta az elnök, és betessékelte Rachelt egy faragott juharfa ajtón.
Az Air Force One fedélzetén található iroda mindenképpen meghittebb volt, mint fehér házi megfelelője,

berendezésében mégis volt valami puritán egyszerűség. Az asztalon újságok tornyosultak, mögötte a falon pedig egy festmény lógott, rajta a klasszikus, háromárbocos, a tomboló vihar elől teljes vitorlázattal menekülő szkúner. Ebben a pillanatban tökéletes jelképe volt Zach Herney elnökségének.

Az elnök hellyel kínálta Rachelt, rámutatva az asztal előtt álló három forgó karosszék egyikére. Rachel leült. Arra számított, hogy az elnök az íróasztal mögé ül, ő azonban Rachel mellé húzta az egyik széket, és oda ült le.

Egyenrangú félként kezel, állapította meg magában Rachel. *A kontaktusteremtés mestere.*

– Nos, Rachel – mondta Herney, miközben fáradt sóhajtással hátradőlt a székben –, gondolom, még mindig azon töpreng, hogy mit keres itt. Igaz?

Rachel ellenállásának maradéka is darabokra hullott a férfi hangjának őszinteségétől.

– Ami azt illeti, uram, teljesen össze vagyok zavarodva.

Herney hangosan felnevetett.

– Pompás. Igazán ritkán esik meg velem, hogy sikerül összezavarnom egy NFH-st.

– Az sem mindennapi, hogy egy NFH-st az Amerikai Egyesült Államok elnöke bakancsban fogadjon az Air Force One fedélzetén.

Az elnök megint elnevette magát.

Alig hallhatóan kopogtak az iroda ajtaján. A legénység egyik tagja lépett be, kezében tálcával, rajta egy gőzölgő ónkanna és két óncsésze. Az elnök intett, mire a férfi az

asztalra tette a tálcát, majd eltűnt.
– Cukrot, tejszínt? – kérdezte az elnök, és felállt, hogy töltsön.
– Csak tejszínt, köszönöm. – Rachel élvezettel szívta be a gazdag aromát.
Az Egyesült Államok elnöke személyesen szolgálja fel nekem a kávét?
Zach Herney átnyújtotta neki a nehéz óncsészét.
– Eredeti Paul Revere – mondta. – Egy kis luxus.
Rachel belekortyolt a kávéba. Még soha nem kóstolt ilyen finomat.
– Ami azt illeti – mondta az elnök, miközben magának is töltött egy csészével, és visszaült a székre –, csak kevés időm van itt, úgyhogy térjünk a lényegre. – Egy kockacukrot pottyantott a kávéjába, és tekintetét Rachelre emelte. – Gondolom, Bill Pickering figyelmeztette, hogy én bizonyára azért akarok találkozni magával, mert valami politikai manőveremhez szeretném felhasználni?
– Ami azt illeti, uram, pontosan ezeket a szavakat használta.
Az elnök kuncogott.
– Az örök cinikus.
– Ezek szerint tévedett?
– Viccel? – nevetett az elnök. – Bill Pickering sohasem téved. Mint mindig, most is beletrafált.

9

Gabrielle Ashe szórakozottan nézett kifelé Sexton szenátor limuzinjának ablakán, miközben a reggeli

forgalomban közeledtek az épülethez, ahol Sexton irodája volt. Azon tűnődött, hogy az ördögbe juthatott idáig. Sedgewick Sexton szenátor személyi asszisztense. De hisz ezt akarta, nem?

Egy limuzinban ülök az Egyesült Államok következő elnökével.

Gabrielle átnézett az elegáns utastér másik felében ülő szenátorra, aki láthatóan mélyen a gondolataiba merült. Csodálattal töltötte el férfias arca és kifogástalan öltözéke. Olyan „elnökös” benyomást keltett.

Gabrielle még vagy három évvel azelőtt hallotta beszélni Sextont, amikor még a Cornell Egyetem harmadéves politológia szakos hallgatója volt. A szenátor tekintete valósággal szuggerálta a közönséget, és mintha Gabriellenek egyenesen azt üzente volna: „Bízz bennem!” A beszéd után ő is beállt a sorba, hogy találkozhasson Sextonnal.

– Gabrielle Ashe – mondta a szenátor, a lány kitűzött azonosítójára pillantva. – Szép név egy ilyen szép ifjú hölgynek. – Tekintete megnyugtató volt.

– Köszönöm, uram – válaszolta Gabrielle, és kézfogásában érezte a férfi erejét. – Nagyon nagy hatással volt rám az ön mondanivalója.

– De jó ezt hallani! – Sexton átnyújtotta a névjegyét. – Mindig szükségem van olyan okos fiatal emberekre, akik osztják a nézeteimet. Ha végzett az egyetemen, keressen meg. Talán akad nálam valami munka a számára.

Gabrielle köszönetre nyitotta a száját, de a szenátor már a sorban utána következőhöz fordult. Mindenesetre a

következő hónapok során Gabrielle elkezdte, ha nem is tudatosan, figyelemmel kísérni Sexton szerepléseit a televízióban. Növekvő csodálattal figyelte a kormányzat túlzott költekezései elleni felszólalásait, a költségvetési megszorításokat, az Adóhivatal hatékonyabb működését, a Kábítószerügyi Hivatal kiadásainak lefaragását, és a fölösleges közigazgatási hivatalok felszámolását szorgalmazó megnyilatkozásait. És amikor a szenátor felesége meghalt egy autóbalesetben, Gabrielle áhítattal nézte, ahogy Sexton a rosszat jóra fordítva felülemelkedett személyes fájdalmán, és bejelentette, hogy indul az elnökválasztáson, és közéleti szereplésének fennmaradó idejét felesége emlékének szenteli. Gabrielle ott és akkor már tudta, hogy Sexton szenátor elnökválasztási kampányában akar dolgozni.

Mostanára a lehető legközelebb került hozzá.

Gabrielle felidézte az elegáns irodában töltött éjszakát, és rögtön egész testében megfeszült. Próbálta kizárni elméjéből a kényelmetlen képeket. *De mire számítottam?* Tudta, hogy nem kellett volna engednie, de valahogy képtelen volt. Sedgewick Sexton már oly rég az ideálja volt... és a gondolat, hogy a férfi *őt* akarja...

A limuzin áthajtott egy bukkanón, gondolatait újra a jelenbe rázva vissza.

– Jól van? – Sexton most őt nézte.

Gabrielle sietve rávillantotta mosolyát.

– Hát persze.

– Ugye, nem az égetésen jár az esze? Gabrielle vállat vont.

– Azért egy kicsit aggaszt.

– Ugyan már! Az a kis égetés a lehető legjobban jött a kampányom számára.
Az égetés, mint azt Gabrielle saját keserű tapasztalatából megtanulta, a politikai megfelelője annak, amikor valakiről azt terjesztik, hogy pénisznagyobbítót használ, vagy pornómagazinra fizet elő. Az égetés nem valami elegáns taktika, de ha egyszer bejön, akkor nagyon bejön.
Persze, ha visszafelé sül el...
Itt pedig visszafelé sült el. A Fehér Ház szempontjából. Körülbelül egy hónappal azelőtt az elnök kampánystábjában, amelyet nyugtalanítottak a romló népszerűségi statisztikák, elhatározták, hogy agresszívan lépnek fel, és megszellőztetnek egy általuk igaznak gyanított ügyet, miszerint Sexton szenátornak viszonya van személyi asszisztensével, Gabrielle Ashe-sel. A Fehér Ház balszerencséjére azonban perdöntő bizonyítékkal nem rendelkeztek. Sexton szenátor pedig, aki szilárdan hitte, hogy a támadás a legjobb védekezés, megragadta a pillanatot, és ellentámadásba lendült. Országos sajtókonferenciát tartott, ártatlanságát és felháborodását kinyilvánítandó. *Képtelen vagyok elhinni,* mondta egyenesen a kamerákba nézve, és tekintete mélységes fájdalmat tükrözött, *hogy az elnök ilyen rosszindulatú rágalmakkal akarja beszennyezni elhunyt feleségem emlékét.*
Sexton szenátor tévészereplése olyan meggyőzőre sikeredett, hogy gyakorlatilag maga Gabrielle is kezdte azt hinni, nem is feküdt le vele. Látva, milyen könnyedén képes

hazudni, Gabrielle rájött, hogy Sexton szenátor milyen veszélyes ember.
Az utóbbi időben, bár biztos volt benne, hogy az elnökségért folyó versenyen a legerősebb lóra tett, Gabrielle elkezdett kétkedni azt illetően, hogy vajon a legjobbra-e. Sexton közeli munkatársaként felnyílt a szeme, és ez az érzés ahhoz volt fogható, mint amikor az ember forgatás közben pillanthat be a Universal Studio színfalai mögé, és gyermekkori ábrándjai a hollywoodi álomvilágról egy csapásra szertefoszlanak.
Bár Gabrielle továbbra is töretlenül hitt Sexton üzenetének tartalmában, elkezdett kételkedni annak hordozójában.

10

– Valami olyasmiről szeretnék beszélni magának – mondta az elnök –, ami szupertitkos. Messze túlmegy azon, amibe maga normális körülmények közt beleláthatna.
Rachel úgy érezte, az Air Force One falai egyre szorosabbra zárulnak körötte, már-már összenyomják. Az elnök helikopterrel idehozatta a Wallop-szigetre, meghívta magához az elnöki különgépre, kávét töltött neki, minden kertelés nélkül tudatta vele, hogy a saját apja elleni politikai célokra akarja felhasználni, most pedig kijelenti, hogy törvénybe ütköző módon, szupertitkos információkat szándékozik megosztani vele. Akármennyire kedélyesnek tűnt is elsőre Zach Herney, Rachel Sexton ezúttal valami nagyon fontosat tudott meg róla. Ez az ember villámsebesen vette át az irányítást.
– Két héttel ezelőtt – mondta az elnök, és a szemébe nézett

– a NASA felfedezett valamit.
A szavak kis ideig még ott lebegtek a levegőben, mielőtt Rachel felfogta az értelmüket. *A NASA felfedezett valamit?* A legfrissebb hírszerzési jelentések nem szóltak arról, hogy az űrkutatási hivatalnál bármi rendkívüli történt volna. Na persze, manapság a *felfedezés* szó a NASA szótárában azt jelentette, hogy valami új projekt költségeit durván alábecsülték.
– Mielőtt folytatnánk a beszélgetést – szólalt meg ismét az elnök –, tudni szeretném, osztja-e apjának az űrkutatással kapcsolatos cinikus nézeteit.
Rachelnek egyáltalán nem volt ínyére ez a megjegyzés.
– Nagyon remélem, uram, nem azért hívatott, hogy legyek befolyással apám NASA-ellenes kirohanásaira.
Az elnök felnevetett.
– A fenét, dehogy! Éppen elég régen ismerem a szenátort ahhoz, hogy tudjam, Sedgewick Sextonra senki sincs befolyással.
– Az apám opportunista. Mint a legtöbb sikeres politikus. És sajnos a NASA mint alkalom önmagát kínálja neki. – A NASA utóbbi időben elkövetett sorozatos hibái hallatán az ember már azt sem tudta, sírjon-e vagy nevessen: műholdak estek szét a pályára állítás után, űrszondák veszítették el a kapcsolatot az irányítóközponttal, a Nemzetközi Űrállomás költségei megtízszereződtek, miközben a projektben részt vevő országok úgy menekültek, mint patkányok a süllyedő hajóról. Milliárdok mentek veszendőbe, és Sexton szenátor mást sem tett, mint meglovagolta ezt a hullámot, amelyet a sors a jelek

szerint arra szánt, hogy őt egészen a Pennsylvania Avenue 1600-ig sodorja.
– El kell ismernem – folytatta az elnök –, hogy a NASA az utóbbi időben katasztrofálisan teljesített. Hétről hétre újabb okokat szolgáltatnak arra, hogy megnyirbáljam a költségvetésüket.
Rachel úgy látta, itt közbeszólhat.
– Akkor miért olvastam, hogy épp a múlt héten segítette ki őket hárommillióval a rendkívüli alapból, hogy fizetőképesek maradhassanak?
– Örült az apja, mi? – kuncogott az elnök.
– Mintha töltényt küldött volna a kivégzőosztagnak.
– Hallotta, mit mondott az Éjféli show-ban? „Zach Herney űrfüggő, és az adófizetők pénze fedezi a mániáját.”
– De hát állandóan bizonyítékokkal szolgál neki, uram.
Herney bólintott.
– Soha nem titkoltam, hogy nagy rajongója vagyok a NASA-nak. Mindig is az voltam. Én a szovjetekkel a világűr meghódításáért vívott verseny, a Szputnyik, John Glenn, az Apollo-11 idején nőttem fel, és mindig is nyíltan vállaltam az űrprogramunkkal kapcsolatban érzett csodálatomat és hazafias büszkeségemet. Az én szememben a NASA-nál dolgozó nők és férfiak a modern kor úttörői. A lehetetlennel kísérleteznek, és ha kell, levonják a konzekvenciákat, és visszaülnek a tervezőasztalhoz, miközben mi csak bámulunk, és kritizáljuk őket.
Rachel csendben maradt, megérezve, hogy az elnök nyugodt külseje dühödt felháborodást takar apja vég nélküli NASA-ellenes szónoklatai miatt. Közben ráeszmélt, hogy

azon tűnődik, mi a fenét találhatott a NASA. Az elnök mindenesetre nem siette el, hogy a lényegre térjen.
– Az a célom – folytatta Herney, és a hangja felélénkült –, hogy megváltoztassam a NASA-ról alkotott véleményét.
Rachel bizonytalanul méregette.
– Az én szavazatomat már megkapta, elnök úr. Talán az ország többi lakosát kellene meggyőznie.
– Szándékomban áll – kortyolt a kávéból az elnök és elmosolyodott. – Magát pedig arra kérem, legyen a segítségemre. – Egy pillanat szünetet tartott, majd közelebb hajolt Rachelhez. – Elég szokatlan módon.
Rachel érezte, hogy Zach Herney minden mozdulatát figyeli, mint amikor a vadász azt próbálja felmérni, hogy a vad el akar-e inalni, vagy felveszi a harcot. Rachel sajnos nem látott semmiféle menekülési lehetőséget.
– Felteszem – mondta az elnök, miközben újabb kávét töltött mindkettejüknek –, hogy tud a NASA FFR nevű projektjéről.
Rachel bólintott.
– A földfigyelő rendszer. Mintha apám egyszer-kétszer már említette volna.
Rachel gyenge próbálkozását a szarkazmusra az elnök grimasszal jutalmazta. Az volt az igazság, hogy Rachel apja, amikor csak tehette, szóba hozta a földfigyelő rendszert. Ez volt a NASA egyik legvitatottabb, óriási költségekkel járó vállalkozása: öt műhold rendszere, amelyek a világűrből figyelik a Földet, a környezeti változásokat: az ózonréteg elvékonyodását, a sarki jég olvadását, a globális felmelegedést, az esőerdők

pusztulását. Az volt a célkitűzés, hogy a környezetkutatók azelőtt hozzá nem férhető makroszkopikus adatokhoz jussanak, és így jobban tudják előre tervezni bolygónk jövőjét.
Az FFR-t azonban folyamatosan kudarcok kísérték. Mint oly sok NASA-projekt az utóbbi időben, már a kezdet kezdetén túllépte az előirányzott költségvetést. A balhét pedig Zach Herney vitte el. A környezetvédő lobbi támogatásával ő nyomta keresztül a Kongresszuson az 1,4 milliárd dolláros FFR-projektet, mely azonban ahelyett, hogy a beígért módon hozzájárult volna a globális földkutatásokhoz, rakétagyorsasággal sikertelen kilövésekből, számítógépes működési hibákból és a NASA nyomasztó sajtótájékoztatóiból álló költséges rémálommá változott. Egyetlen mosolygó arc volt, Sexton szenátoré, aki finoman emlékeztette a választókat, hogy a pénzükből mennyit költött az elnök az FFR-re, és hogy a felmutatott eredmények ehhez képest milyen szegényesek.
Az elnök egy kockacukrot ejtett a csészéjébe.
– Bármennyire meglepően hangzik is, az a NASA-féle felfedezés, amelyre az imént utaltam, az FFR-nek köszönhető.
Rachel ekkor már semmit sem értett. Ha az FFR keretében nemrég sikert értek el, a NASA már egész biztosan világgá kürtölte volna, nem? Apja a médiában alaposan kipellengérezte az FFR-t, így az űrügynökségnek a legkisebb jó hír is jól jönne.
– Nem hallottam semmilyen, az FFR-rel elért felfedezésről – mondta Rachel.

– Tudom. A NASA nem akarta azonnal nagydobra verni.
Rachelnek efelől kétségei voltak.
– Én viszont azt tapasztaltam, hogy ha nem jön hír a NASA-tól, az rossz hír. – A NASA sajtóosztályának nem tartozott erősségei közé a visszafogottság. Az NFH-nál az a vicc járta, hogy a NASA-nál már akkor is sajtótájékoztatót tartanak, ha egyik kutatójuk szellentett egyet.
Az elnök elkomorodott.
– Na, igen. Majdnem elfelejtettem, hogy egy Pickering-tanítvánnyal beszélgetek. Még mindig a NASA fecsegő természete miatt morog?
– Biztonságban utazik, uram. És komolyan veszi.
– Jól is teszi. Én csak azt tartom furcsának, hogy két, oly sok dologban hasonló ügynökség állandóan talál valamit, hogy harcoljon egymással.
William Pickering alatt Rachel már korán megtudta, hogy bár mind a NASA, mind az NFH tevékenysége kapcsolatos az űrkutatással, filozófiájuk szöges ellentétben áll egymással. Míg az NFH védelmi ügynökség, amely az űrkutatással kapcsolatos tevékenységét teljesen titkosan kezeli, addig a NASA tudományos szervezet, amely mindig is izgatottan tárta az egész világ nyilvánossága elé, ha valamilyen áttörést sikerült elérnie, gyakran, szólt William Pickering érvelése, akár nemzetbiztonsági kockázatok árán is. A NASA legkitűnőbb technológiáinak – a műholdak távcsöveibe szerelt nagy felbontású lencséknek, a nagy hatósugarú kommunikációs rendszereknek vagy a rádiófrekvenciás leképezőeszközöknek – megvolt az a kellemetlen szokásuk, hogy egyszer csak ellenséges

országok hírszerzési arzenáljában tűnjenek fel, és az Egyesült Államok elleni kémkedésre használják őket. Bill Pickering gyakran zsörtölődött, hogy a NASA tudósai nagyméretű aggyal, de még nagyobb méretű szájjal vannak megáldva.

A két szervezet között még ennél is élesebb ellentéteket váltott ki, hogy mivel a NASA lőtte fel az NFH műholdas eszközeit, az utóbbi idők kudarcai a NASA-nál közvetlenül érintették az NFH-t. A legdrámaibb balsiker 1998. augusztus 12-én történt, amikor egy NASA/Air Force Titan 4 típusú rakéta a kilövés után negyven másodperccel felrobbant, megsemmisítve terhét, az NFH 1,2 milliárd dolláros, Vortex 2 kódjelű műholdját. Pickering a jelek szerint ezt különösen képtelen volt elfelejteni.

– És akkor a NASA miért nem lépett a nyilvánosság elé evvel a mostani sikerrel? – szállt vitába Rachel. – Most aztán végképp jól jönne nekik valami jó hír.

– A NASA azért hallgat – felelte az elnök –, mert megparancsoltam neki.

Rachel nem hitt a fülének. Ha igaz, amit hallott, akkor az az elnök politikai harakirijével egyenértékű, és ezt Rachel teljesen érthetetlennek találta.

– Nem járunk messze az igazságtól – folytatta az elnök –, ha azt mondjuk, a következményeit tekintve ez a felfedezés példátlan.

Rachel hátán kellemetlen hideg futkározott. A hírszerzés világában a példátlan következmények csak a legritkább esetben jelentettek valami jót. Eltűnődött, vajon az egész FFR-dolog nem azért volt-e titkos, mivel a műholdrendszer

valami fenyegető környezeti katasztrófát jelzett.
– Csak nincs valami baj?
– Egyáltalán nincs semmi baj. Az FFR valami csodálatos dolgot fedezett fel.
Rachel elnémult.
– Mi lenne, Rachel, ha azt mondanám magának, hogy a NASA akkora tudományos jelentőséggel, olyan világrengető fontossággal bíró dolgot fedezett fel, mely igazol minden dollárt, amit az amerikaiak űrkutatásra költöttek?
Rachel el se tudta képzelni, miről lehet szó. Az elnök felállt.
– Van kedve sétálni egyet?

11

Rachel követte Herney elnököt az Air Force One ragyogó fehér utaslépcsőjéhez. A lépcsőn lefelé haladva érezte, hogy a csípős márciusi szél kitisztítja az elméjét. Amitől az elnök állításai a korábbinál is bizarrabbnak tűntek.
A NASA akkora tudományos jelentőséggel, olyan világrengető fontossággal bíró dolgot fedezett fel, mely igazol minden dollárt, amit az amerikaiak űrkutatásra költöttek?
Rachel csak arra tudott gondolni, hogy egy ilyen nagyságrendű felfedezés egyedül egy dologgal lehet összefüggésben: a NASA megtalálta a maga Szent Grálját, sikerült kapcsolatba lépnie egy Földön kívüli életformával. Sajnos azonban erről a Szent Grálról Rachel éppen eleget

tudott ahhoz, hogy teljesen hihetetlennek tartsa.
Mint hírszerzési elemzőhöz, Rachelhez állandóan érkeztek a kérdések a barátai részéről, akik meg szerettek volna tudni egyet s mást a kormányzat és az idegenek közti állítólagos kapcsolat eltussolásáról. Újra és újra meg kellett döbbennie azokon a kormány titkos bunkeréiben elrejtett lezuhant repülő csészealjakról, földönkívüliek hibernált tetemeiről, sőt gyanútlan civilek elrablásáról és rajtuk végzett orvosi beavatkozásokról szóló elméleteken, amelyeket „művelt” barátai is elhittek.
Az egész feltevés persze abszurd. Nincsenek idegenek. Nincs mit eltussolni.
A hírszerzésnél mindenki tisztában volt azzal, hogy az ufókról vagy az általuk elrabolt személyekről szóló híradások nagy többsége egyesek élénk képzeletének szülötte, vagy haszonleső céllal felröppentett kacsa. Ufókról szóló *valódi* bizonyítékok pedig furcsamód olyan amerikai katonai légi támaszpontok közeléből kerültek elő, ahol éppen titkos repülőfejlesztéseket teszteltek. Amikor a Lockheednél megkezdték a Lopakodó Bombázó nevű, radikálisan új sugárhajtású repülő tesztelését, az Edwards Légi Támaszpont körüli ufóészlelések száma a tizenötszörösére emelkedett.
– Az arckifejezése szkepszisről árulkodik – mondta az elnök, oldalról Rachelre pillantva.
Erre a hangra Rachel összerezzent. Visszanézett, de nem tudta, mit válaszoljon.
– Hát... – tétovázott –, ugye nem repülő csészealjak és kis zöld emberkék képezik beszélgetésünk tárgyát, uram?

Az elnök arcán csöndes derültség tükröződött.
– Rachel, ezt a felfedezést mindenféle sci-finél elképesztőbbnek fogja találni.
Rachel megnyugodott. A NASA-nál ezek szerint még nem annyira kétségbeejtő a helyzet, hogy az elnököt egy ufóügybe próbálják belerángatni. Herney utolsó megjegyzése azonban csak tovább fokozta a kíváncsiságát.
– Mindenesetre – mondta –, akármit találtak is a NASA-nál, azt kell mondjam, az időzítés a lehető legjobb.
Herney megtorpant.
– Az időzítés a lehető legjobb? Hogyhogy?
Hogyhogy? Rachel is megállt, és Herney-re szegezte a tekintetét.
– Elnök úr, a NASA jelenleg a saját létezésének igazolásáért folytat élethalálharcot, ön pedig folyamatosan támadásoknak van kitéve, amiért továbbra is pénzügyi támogatást nyújt nekik. Ha a NASA ebben a pillanatban valami nagy eredményt tudna felmutatni, az mind a NASA, mind az ön választási kampánya számára valóságos csodaszer lenne. Az ön ellenfelei nyilvánvalóan gyanakodni fognak az időzítésre.
– Akkor... maga szerint hazudok, vagy őrült vagyok?
Rachel érezte, hogy a torkában gombóc van.
– Nem akartam tiszteletlen lenni, uram. Csupán...
– Nyugi. – Herney ajkán halvány mosoly játszott, miközben ismét megindult lefelé a repülőgép lépcsőjén. – Amikor a NASA igazgatója először tett jelentést a felfedezésről, csípőből visszadobtam neki a dolgot, mondván, hogy

abszurd, ráadásul megvádoltam őt, hogy a történelem legátlátszóbb politikai színjátékát eszelte ki.
Rachel torkából kezdett eltűnni a gombóc. A lépcső alján Herney megállt és ránézett.
– Azért kértem a NASA-t a további titoktartásra, hogy megvédjem őket. E felfedezésnek a jelentősége messze meghaladja mindazt, amit a NASA valaha is talált. Ehhez képest a Holdon való leszállás jelentéktelennek fog tűnni. Mivel mindenkinek rengeteg nyerni- és veszteniva lója van az ügyön, ideértve engem is, bölcsebbnek tűnt ellenőriztetni a NASA eredményeit, mielőtt bejelentenénk őket ország-világ előtt.
Rachel összerezzent.
– De, uram, ugye nem rám gondolt? Az elnök felnevetett.
– Nem, ez nem a maga szakterülete. Egyébként pedig civil résztvevők bevonásával már ellenőriztettem az egészet.
Rachel megkönnyebbülése ismét zavarodottságnak adta át a helyét.
– Elnök úr, a civil szektort kérte fel? Egy ennyire titkos megbízatásra?
Az elnök magabiztosan bólintott.
– Független ellenőrző csoportot állíttattam össze. Négy nagynevű, köztiszteletben álló civil tudósból, akik nem tartoznak a NASA-hoz, és akiknek saját hírnevüket is védeniük kell. Megfigyeléseik során a saját műszereiket használták és önálló következtetésekre jutottak. Az elmúlt negyvennyolc órában e civil tudósok a gyanú minden árnyékát eloszlatva igazolták a NASA felfedezését.
Rachel csak ámult. Az elnök a rá jellemző

magabiztossággal fedezte magát. Azáltal, hogy a lehető legszkeptikusabb csapatot bízta meg, kívülállókat, akiknek semmi hasznuk sem származhatott abból, ha megerősítik, hogy a NASA tényleg felfedezett valamit, Herney immúnissá tette magát az esetleges vádakkal szemben, miszerint az egész felhajtás a NASA trükkje, és csak arra szolgál, hogy igazolja a szervezet költségvetését, újraválasztassa a NASA-párti elnököt, illetve kivédje Sexton szenátor támadásait.

– Ma este nyolcra – mondta Herney – sajtótájékoztatót fogok összehívni, hogy a felfedezést a világnak is bejelentsem.

Rachel csalódott volt. Herney tulajdonképpen semmit sem árult el neki.

– És pontosan mi ez a felfedezés?

Az elnök elmosolyodott.

– A mai napon nagy szüksége lesz a türelemre. Ez egy olyan felfedezés, melyet a saját szemével is látnia kell. Teljesen meg kell ismernie a helyzetet, mielőtt továbbléphetnénk. A NASA igazgatója már várja, hogy tájékoztathassa magát. Mindent el fog mondani, amit tudnia kell. Ezt követően pedig maga és én megbeszéljük, hogy mi a feladata.

Rachel valami küszöbönálló drámai fordulatot olvasott ki az elnök tekintetéből, és eszébe jutott Pickering gyanúja, hogy a Fehér Házban forralnak valamit. Mint mindig, a sejtés most is helytállónak bizonyult.

Herney egy közeli repülőgéphangár irányába mutatott.

– Kövessen, kérem – mondta, és elindult felé. Rachel

zavarodottan eredt a nyomába. Az épületnek nem volt ablaka, és hatalmas ajtói zárva voltak. Egyedül az oldalán elhelyezkedő kis bejárati ajtón át lehetett bemenni, mely résnyire nyitva volt. Az elnök az ajtótól néhány méterre megállt.
– Én eddig jöttem – mondta, és az ajtó felé intett. – Menjen csak be.
Rachel tétovázott.
– Maga nem jön?
– Vissza kell mennem a Fehér Házba. Nemsokára hívom. Van mobiltelefonja?
– Természetesen van, uram.
– Adja ide.
Rachel elővette a mobilját, és odaadta az elnöknek, azt gondolva, hogy egy titkos számot akar beleprogramozni, amelyen el lehet őt érni. Ehelyett azonban az elnök a zsebébe csúsztatta a készüléket.
– Maga most egy időre eltűnik – mondta. – Összes munkahelyi feladatát átveszik. A mai nap folyamán senkivel nem beszélhet az én vagy a NASA igazgatójának kifejezett engedélye nélkül. Megértette?
Rachel csak bámult. *Az elnök ellopja a mobilomat?*
– Miután az igazgató tájékoztatást nyújt önnek a felfedezésről, biztonságos vonalon keresztül kapcsolatba hozza velem. Hamarosan beszélünk. Sok szerencsét.
Rachel növekvő nyugtalansággal nézte a hangár ajtaját. Herney elnök nyugtatóan a vállára tette a kezét, és fejével az ajtó felé biccentett.
– Biztosíthatom, Rachel, nem fogja megbánni, hogy a

segítségemre volt ebben az ügyben.
Aztán egy szó nélkül sarkon fordult, és elindult a Rachelt a szigetre szállító PaveHawk felé. Beszállt, a helikopter pedig azonnal a levegőbe emelkedett. Az elnök egyszer sem nézett vissza.

12

Rachel Sexton egyedül állt a Wallops-sziget elhagyatott hangárjának bejáratánál, és az ajtón túli sötétségbe kukucskált. Úgy érezte, mintha egy másik világ peremén állna. Hűvös, dohos levegő áramlott kifelé az épület barlangszerű belsejéből, mintha lélegezne.
– Hahó! – kiáltotta enyhén remegő hangon.
Csönd.
Egyre jobban reszketett, miközben átlépte a küszöböt. Egy pillanatig semmit sem látott, amíg a szeme hozzá nem szokott a homályhoz.
– Ms. Sexton, ha nem tévedek – hallatszott egy férfi hangja Racheltől alig néhány méterre.
Rachel megrezzent, és a hang felé fordult.
– Igen, uram.
Egy férfi elmosódó alakja közeledett.
Mikor kitisztult a látása, Rachel egy erős állú, a NASA repülős egyenruháját viselő megtermett fiatalemberrel találta szemben magát. A férfinak sportos, kigyúrt teste volt, mellkasa tele kitüntetésekkel.
– Wayne Loosigian százados vagyok – mutatkozott be. – Elnézést, hogy megijesztettem. Idebent elég sötét van. Nem volt még időm kinyitni az ajtókat. – Mielőtt még

Rachel válaszolni tudott volna, hozzátette: – Megtiszteltetés, hogy én lehetek a pilótája.
– Pilótám? – meredt rá Rachel. *Egy pilótám már volt.* – Azért vagyok itt, hogy az igazgató úrral találkozzam.
– Igen, asszonyom. Parancsot kaptam, hogy haladéktalanul vigyem el hozzá.
Eltelt néhány pillanat, amíg Rachel előtt világossá vált a mondat értelme. Mikor megértette, a becsapottság érzése mart belé. Nyilvánvaló volt, hogy utazásának végcélja még messze van.
– De hát hol van az igazgató? – kérdezte, most már aggódva.
– Erről nem rendelkezem információkkal – válaszolta a pilóta. – A koordinátáit csak azt követően közlik velem, hogy felszálltunk.
Rachel érezte, hogy a férfi igazat mond. Ezen a reggelen nemcsak Pickering igazgatót és Rachelt nem tájékoztatták a történtekről. Az elnök nagyon komolyan vette a teljes körű titoktartást, Rachel pedig szégyenkezett, hogy milyen gyorsan és különösebb erőfeszítés nélkül sikerült neki „eltüntetnie” őt. *Csak félórája vagyok kint a terepen, és máris meg vagyok fosztva minden kommunikációs lehetőségtől, miközben a főnökömnek fogalma sincs, merre járok.*
Most, hogy itt állt előtte ez a karót nyelt NASA-pilóta, Rachelnek már a leghalványabb kétsége sem volt afelől, hogy reggeli programját jó előre kőbe vésték. A karneváli menet már elindult Rachellel, akár akarta, akár nem. Már

csak az nem volt világos, merre mennek.
A pilóta a falhoz lépett, és megnyomott egy gombot. A hangár túlsó fala nagy zaj kíséretében elcsúszott az egyik irányba. Kívülről fény ömlött be, és kirajzolta a hangár középen álló hatalmas tárgy sziluettjét.
Rachel tátott szájjal állt. *Jézusom!*
A hangár közepén egy harcias kinézetű fekete sugárhajtású vadászrepülőgép állt. Rachel még soha életében nem látott ilyen modern gépet.
– Maga viccel...
– Általában ez az első reakció, hölgyem, de az F-14 Tomcat Splittail jól kipróbált repülőgéptípus.
De hisz ez egy rakéta, amelynek szárnya van!
A pilóta odakísérte Rachelt a géphez, és a kétszemélyes pilótafülkére mutatott. – Ön hátul ül.
– Tényleg? – Rachel megpróbált mosolyogni. – Már azt hittem, nekem kell majd vezetni is.

Alig húzott repülős öltözéket a ruhája fölé, Rachel azon kapta magát, hogy befelé mászik a pilótafülkébe. Némi nehézséggel sikerült csípőjét a szűk ülésbe erőszakolni.
– A NASA-nál biztosan nincsenek nagy seggű pilóták – mondta.
A pilóta elvigyorodott, és segített Rachelnek becsatolnia magát. Aztán ráadta a sisakot.
– Elég magasan fogunk repülni – mondta. – Kell majd az oxigén. – Az oldalfalból oxigénmaszkot húzott elő, és nekilátott, hogy Rachel sisakjára csatolja.
– Hagyja, majd én – mondta Rachel, és felnyúlt, hogy ő

csatolja fel.
– Parancsoljon.
Némi ügyetlenkedés után végül fel is csatolta az oxigénmaszkot, amely meglepő módon elég kényelmetlennek bizonyult.
A százados hosszan nézte, miközben arcán halvány derű tükröződött.
– Valami baj van? – kérdezte Rachel.
– Ááá, semmi. – A férfi küszködött, hogy elrejtse mosolyát. – Papírzacskót az ülés alatt talál. A legtöbb embernek hányingere lesz, amikor először repül a Tomcattel.
– Nem hiszem, hogy gond lesz – biztosította Rachel, a maszktól elfojtott hangon. – Mozgástól nem szoktam rosszul lenni.
A pilóta vállat vont.
– Ezt jó pár tengerészgyalogostól hallottam már, de nem egyszer kellett kitakarítanom a tengerészrókát a pilótafülkéből.
Rachel bizonytalanul bólintott. *Csodás.*
– Van még valami kérdése indulás előtt?
Rachel egy ideig tétovázott, majd megkocogtatta az oxigéncső rögzítőszíját, ami belevágódott az állába.
– Leáll tőle a vérkeringésem. Hogy képesek ilyen cuccot viselni, amikor sokáig kell egyhuzamban repülni?
A pilóta türelmesen mosolygott.
– Ami azt illeti, a maszkot többnyire nem fejjel lefelé viseljük.
A felszállópálya elején várakozó gépben ülő Rachel úgy érezte magát a lüktető motorok tetején, mint a ravasz

meghúzására váró golyó a puskacsőben. Amikor a pilóta előretolta a gázkart, felbőgött a Tomcat dupla Lockheed 345-ös motorja, és körülöttük az egész világ megremegett. A fékek kiengedésekor Rachel az ülésbe préselődött. A gép végigrohant a felszállópályán, és néhány másodperc múlva már a levegőben is volt. Odakint szédítő gyorsasággal maradt el a föld.

Rachel lehunyta a szemét, miközben a repülőgép rakétasebességgel zúgott az ég felé. Azon tűnődött, mit rontott el ezen a reggelen. Elvileg az íróasztalánál kellett volna ülnie és jelentéseket kellett volna kivonatolnia. Ehelyett arcán oxigénmaszkkal egy tesztoszteron meghajtású torpedón lovagol.

Mire a Tomcat tizenötezer méter magasságban ismét vízszintes helyzetet vett fel, Rachelen émelygés lett úrrá. Erőt vett magán, hogy gondolatait más irányba terelje. Ahogy lepillantott a tizenöt kilométerre lévő óceánra, úgy érezte, nagyon messze szakadt az otthonától.

Az előtte lévő ülésen a pilóta rádión beszélt valakivel. A beszélgetés végeztével kikapcsolta a készüléket, és a Tomcattel éles szögű balkanyart írt le. A gép majdnem függőlegesen állt, miközben Rachel érezte, hogy a gyomra bukfencezik. Végül ismét vízszintesbe kerültek.

– Kösz, hogy figyelmeztetett, főnök – nyögött fel Rachel.

– Bocsásson meg, de épp most kaptam meg a titkos koordinátáit annak a helynek, ahol az igazgatóval fog találkozni.

– Hadd találgassak – mondta Rachel. – Észak felé?

A pilóta zavartnak tűnt.

– Ezt meg honnan tudja?
Rachel felsóhajtott. *Édesek ezen a számítógépen képzett pilóták.* – Reggel kilenc óra, öregem, a Nap pedig a hátunk mögött jobbra van. Tehát északnak tartunk.
A pilóta irányából egy pillanatig egy hang sem hallatszott.
– Így van, hölgyem, ma reggel északi irányba repülünk – ismerte el végül.
– És meddig repülünk észak felé?
A pilóta rápillantott a koordinátákra.
– Körülbelül ötezer kilométert.
Rachel hirtelen kiegyenesedett az ülésben.
– Micsoda?! – Igyekezett maga elé képzelni egy térképet, de még arra is képtelen volt, hogy elgondolja, mi lehet olyan messze északon. – De hisz az négy óra repülőút!
– A jelenlegi sebességünkkel igen – hangzott a válasz. – Kapaszkodjon, kérem.
Mielőtt még Rachel bármit mondhatott volna, a pilóta behúzta a gép szárnyait, alacsony légellenállási pozícióba. Egy pillanattal később Rachel ismét hátranyomódott az ülésbe, és a gép hirtelen olyan sebességgel iramodott meg előre, mintha addig egy helyben állt volna. Egy perccel később közel kétezer-négyszáz kilométer per órás sebességgel utaztak.
Rachel ekkor már szédült. Miközben vakító sebességgel szaladt el mellettük az ég, visszafojthatatlan hányinger tört rá. Az elnök hangja ott csengett a fülében. *Biztosíthatom, Rachel, nem fogja megbánni, hogy a segítségemre volt ebben az ügyben.*

Rachel nyöszörögve nyúlt a papírzacskóért. *Sose bízz meg egy politikusban.*

13

Bár nem voltak ínyére a mocskos belsejű utcai taxik, Sedgewick Sexton szenátor megtanult elviselni megalázó helyzeteket a dicsőség felé vezető úton. A szutykos Mayflower taxi, amely most kitette a Purdue Hotel parkolóházának alsó szintjén, olyasmit biztosított a számára, amit saját luxuslimuzinja nem volt képes: inkognitót.

Elégedetten nyugtázta, hogy az alsó szint teljesen elhagyatott, és csak néhány ócska autó árválkodik a betonoszlopok erdejében. Miközben átvágott a parkolón, az órájára pillantott.

11:15. Pompás.

A férfi, akivel találkozni készült, mindig nagyon kényes volt a pontosságra. Na persze, emlékeztette magát Sexton, ha meggondoljuk, kiket képvisel, baromira megengedheti magának, hogy kényes legyen bármire, ami neki tetszik.

Sexton meglátta a fehér színű Ford Windstar kisbuszt, amely ugyanott parkolt, mint minden eddigi találkozó alkalmával, a parkoló keleti sarkában, egy sor szemetes kuka mögött. Sexton persze jobban örült volna, ha ugyanezzel a férfival egy lakosztályban találkozhat odafent, de természetesen tisztában volt az óvintézkedések fontosságával. Ennek az embernek a barátai sem elővigyázatlansággal vitték, amire vitték.

A furgon felé lépdelő Sexton ugyanazt a feszültséget

érezte, mint eddig minden találkozó előtt. Kényszerítette magát, hogy leeressze a vállát, és vidám biccentéssel mászott be a furgon utasülésére. A sötét hajú férfi a kormánynál nem mosolygott. Majdnem hetvenéves volt, de feszes arcáról sütött az a keménység, amely alkalmassá tette arra, hogy egy arcátlan fantasztákból és könyörtelen vállalkozókból álló csoport névleges vezetője legyen.
– Csukja be az ajtót – mondta barátságtalanul.
Sexton engedelmeskedett, előzékenyen nem véve tudomást a férfi nyersességéről. Elvégre az olyanokat képviselt, akik hatalmas pénzek felett rendelkeztek, és akik nemrég e pénzből nem keveset dobtak egy kalapba, hogy Sedgewick Sextont a világon a legnagyobb hatalmat jelentő hivatalba jutassák. Sexton már régebben rájött, hogy e találkozók nem annyira stratégiai megbeszélések, mint havi emlékeztetők arra, hogy a szenátor menynyire le van kötelezve jótevőinek. Akik pedig elvárták, hogy befektetésük komoly hasznot hozzon. A haszon, Sexton kénytelen volt elismerni, egy sokkolóan merész követelés volt; ennél is hihetetlenebb azonban, hogy Sextonnak módjában áll majd teljesíteni e követelést, ha elfoglalta helyét az Ovális Irodában.
– Felteszem – mondta Sexton, aki már tudta, hogy ez az ember szeret rögtön és minden kertelés nélkül a tárgyra térni –, újabb befizetés történt.
– Igen. És mint mindig, ezt a pénzt is csak a kampányra fordíthatja. Örömmel látjuk, hogy folyamatosan növekszik a népszerűségi indexe, a jelek szerint a kampánymenedzserei hatékonyan használják fel a

pénzünket.
– Gyors tempóban haladunk előre.
– Mint azt a telefonban is említettem – folytatta az idős férfi –, újabb hat embert sikerült rávennem, hogy találkozzanak magával ma este.
– Remek. – Sexton már korábban szabaddá tette az estéjét. Az öreg egy mappát nyújtott át neki.
– Ezt kell tudni róluk. Nézze át alaposan. Biztosak akarnak lenni abban, hogy maga pontosan érti a szempontjaikat. Tudni akarják, hogy maga ugyanúgy érez-e, mint ők. Javaslom, a lakásán fogadja őket.
– A lakásomon? De hát a találkozóim általában...
– Szenátor úr, az a hat ember olyan cégeket vezet, amelyek erőforrásai jelentősen meghaladják azokét, amelyeknek a vezetőivel eddig összehoztam. Nagyhalak, de óvatosak. Sokat nyerhetnek, de éppen ezért sokat is veszíthetnek. Elég nehéz volt rávennem őket az önnel való találkozásra. Különleges bánásmódot fognak igényelni. Személyes jellegűt.
Sexton gyorsan bólintott.
– Magától értetődik. Nálam lesz a találkozó.
– Természetesen tökéletes diszkrécióra lesz szükségük.
– Ahogy nekem is.
– Sok szerencsét – mondta az öreg. – Ha ma este minden jól megy, talán ez az utolsó megbeszélés. Ezek az emberek egyedül is képesek a célegyenesbe juttatni a Sexton-kampányt.
Ez nagyon jól csengett Sexton fülében. Magabiztosan mosolygott az öregre.

– Egy kis szerencsével, barátom, ha elérkezik a választás, miénk a győzelem.
– Győzelem? – ráncolta a homlokát az öreg, és vészjósló tekintettel hajolt közelebb Sextonhoz. – Az, hogy magát a Fehér Házba rakjuk, csupán az *első lépés* a győzelem felé vezető úton, szenátor. Remélem, nem felejtette el.

14

A Fehér Ház a világ egyik legkisebb elnöki rezidenciája: mindössze 52 m hosszú, 26 m széles, a kert pedig, amelyben áll, alig hét és fél hektáros. James Hoban cseppet sem eredeti terveit nyílt versenypályázaton fogadta el a zsűri, mely a pályamunka „tetszetős, előkelő és rugalmas” voltát dicsérte.
Zach Herney elnök még az itt töltött három és fél esztendő után sem érezte magát otthon a Fehér Házban, a kristálycsillárok, antik berendezési tárgyak és fegyveres tengerészgyalogosok útvesztőjében. Ám ebben a pillanatban, amikor a Nyugati Szárny felé lépkedett, valami különös élénkséget és könnyedséget érzett, lábát pedig szinte súlytalannak találta az elegáns szőnyegen.
Útközben stábja néhány tagjával találkozott, akik felnéztek az elnök közeledtére. Herney intett, és mindegyiküket név szerint üdvözölte. Bár amazok udvariasan feleltek, viselkedésük nélkülözött minden élénkséget, mosolyuk erőltetett volt.
– Jó napot, elnök úr.
– Üdvözlöm, elnök úr.

– Jó napot, uram.
Irodája felé tartva az elnök hallotta, hogy összesúgnak mögötte. Palotaforradalom készülődött a Fehér Házban. Az utóbbi pár hét alatt a Pennsylvania Avenue 1600 alatt a kiábrándultság elérte azt a pontot, ahol Herney kezdte magát úgy érezni, mint Bligh kapitány, a Bounty parancsnoka a legénység lázadásának előestéjén. De nem hibáztatta őket. A stáb hosszú, fáradtságos órákon át segítette felkészülni a közelgő választásokra, s most egyszer csak úgy tűnt, az elnök az egészet elügyetlenkedi.
Hamarosan megértik, gondolta. *Hamarosan megint én leszek a hős a szemükben.*
Sajnálta, hogy ilyen sokáig nem avathatta be a stábot, de a titoktartás mindennél fontosabb volt. És ha titkokról volt szó, a Fehér Háznál egész Washingtonban nem akadt lyukasabb hordó, melyen át értesülés kiszivároghatott volna.
Herney megérkezett az Ovális Iroda várószobájába, és vidáman üdvözölte titkárnőjét.
– Dolores, pompásan néz ki ma reggel.
– Ön is, uram – felelte az asszisztens, leplezetlen méltatlankodással mérve végig Herney köznapi viseletét.
Herney lehalkította a hangját.
– Hozzon össze nekem egy megbeszélést.
– Kivel, uram?
– A Fehér Ház teljes stábjával.
A titkárnő felemelte a tekintetét.
– Az egész stábbal, elnök úr? Mind a 145 fővel?
– Pontosan.

– Rendben van – feszengett a titkárnő. – A... Tanácsterembe hívjam őket össze?
Herney megrázta a fejét.
– Nem. Jöjjenek az irodámba.
A titkárnő csak nézett.
– Azt akarja, hogy az egész stáb gyűljön össze az Ovális Irodában?
– Pontosan.
– Mindannyian, egyszerre, elnök úr?
– Miért is ne? Legyen a gyűlés délután négykor.
A titkárnő olyasformán bólogatott, mintha egy elmebeteget akarna lecsillapítani.
– Természetesen, elnök úr. És a gyűlés témája...?
– Ma este fontos bejelentenivalóm van az amerikai nép számára, és szeretném, ha az embereim tudnák meg elsőként.
A titkárnő arcán csüggedt kifejezés jelent meg, mintha már rég félt volna ettől a pillanattól. Halkan kérdezte meg:
– Uram, visszalép a versenytől?
Herney nevetésben tört ki.
– A fenét, Dolores! Csak most kapcsolok rá igazán!
A titkárnő nem úgy nézett ki, mint akit sikerült meggyőzni. Az összes médiajelentésben az állt, hogy Herney elnök ejti a választásokat.
Bátorítóan kacsintott a titkárnőre. – Dolores, kiváló munkát végzett az elmúlt néhány évben, és további négy évig folytatni is fogja. A Fehér Ház a miénk marad. Esküszöm.
A titkárnő, úgy tűnt, hinni akar neki.
– Rendben van, elnök úr. Értesítem az egész stábot.

Délután négyre.

Amikor Zach Herney belépett az Ovális Irodába, nem tudta megállni mosoly nélkül azt az elképzelt látványt, ahogy egymás hegyén-hátán ott tülekedik majd az egész stáb a megtévesztően kicsiny helyiségben.

Bár ez a fontos iroda egy sor becenevet kapott az évek során – Budi, Ricsi-lak, Clinton-háló –, mégis a „Rákcsapda”, Herney kedvence, volt a legtalálóbb köztük. Az Ovális Irodába először lépők azonnal elvesztették a tájékozódási képességüket. A szoba szimmetriája, a finom ívben görbülő falak, a nagy műgonddal álcázott ki- és bejáratok együttesen azt a szédítő érzést keltették a látogatóban, mintha most vették volna le a szeméről a kötést, miután megforgatták a tengelye körül. Gyakran megesett, hogy az Ovális Iroda egy-egy magas rangú látogatója búcsúzás után egyenesen valamelyik irattároló helyiség felé vette az irányt. Attól függően, hogy milyen volt a tárgyalás, Herney vagy idejében megállította, vagy vidoran figyelte, vendége miként hozza magát kellemetlen helyzetbe.

Herney-nek szent meggyőződése volt, hogy az Ovális Iroda legdominánsabb eleme az ovális szőnyegre mintázott színes amerikai címersas. A sas bal karmában olajágat tart, jobbjában egy csokor nyílvesszőt. A beavatottakon kívül kevesen tudják, hogy a sas békeidőben fejét az olajág felé fordítja, de háború idején rejtélyes módon jobbra, a nyílvesszők felé fordul. A fehér házi stáb tagjai sokat törték a fejüket e kulisszatitkon, mivel a megoldást

hagyományosan csak az elnök és a főgondnok ismerte. A sas titka mögött rejtőző igazságot Herney azonban kiábrándítóan földhözragadtnak találta. A pincében lévő raktárban volt egy kettes számú ovális szőnyeg, és ha szükség volt rá, a személyzet egyszerűen az éj leple alatt kicserélte a szőnyegeket.
Most, amikor Herney lepillantott a békésen bal felé tekintő sasra, elmosolyodott, és arra gondolt, hogy talán ki kellene cseréltetni a szőnyegeket annak az aprócska háborúnak a tiszteletére, amelyet Sedgewick Sexton szenátor ellen készül indítani.

15

Az amerikai Delta Force az egyetlen olyan harcoló egység, melynek akciói az elnöktől kapott felhatalmazás alapján teljes mentességet élveznek a törvények előírásai alól.
A 25-ös számú elnöki rendelet (ER 25) a Delta Force katonáinak „mentességet biztosít mindenfajta büntetőjogi felelősség alól”, ideértve az 1876-os Posse Comitatus törvényt is, amely bünteti a katonaság személyes érdekekért, honi rendfenntartásra vagy engedély nélküli titkos akciókra való felhasználását. A Delta Force tagjait nagy gonddal, egyenként választják ki a Készültségi Csoportból (KCs), mely az észak-karolinai Fort Braggben állomásozó Különleges Kommandó parancsnoksága alá rendelt titkos intézmény. A Delta Force emberölésre kiképzett katonákból áll – szakterületük a speciális fegyverek és taktikák alkalmazása, a túszmentés, a

rajtaütés és a rejtett ellenséges erők kiiktatása.
Mivel a Delta Force megbízatásai többnyire legmagasabb fokú titoktartást követelik meg, a hagyományos, többlépcsős szolgálati utat gyakran megkerülik, és „egyfejű” irányítási rendszert használnak – ez egyetlen irányítót jelent, aki teljes hatáskörben, saját belátása szerint vezeti az egységet. Az irányító többnyire fontos katonai vagy kormányzati szereplő, aki elég magas rangban van, illetve elég nagy a befolyása ahhoz, hogy vezesse az akciót. Az irányító személyétől függetlenül a Delta Force akciói a legszigorúbb titoknak minősülnek, s azok végeztével az egység katonái soha többé nem beszélhetnek róluk – sem egymásnak, sem pedig a Különleges Kommandónál lévő parancsnokaikkal.
Odarepülni! Harcolni! Elfelejteni!
A jelenleg a nyolcvankettedik szélességi kör fölött állomásozó Delta Force-egység semmiféle repülési vagy harci feladattal nem volt megbízva. Csak megfigyelést hajtottak végre.
Delta Egy kénytelen volt elismerni, hogy az akció eddig rendkívül különlegesnek volt mondható, de már régen megtanulta, hogy soha ne csodálkozzék azon, amit parancsolnak neki. Az előző öt évben közel-keleti túszügyekkel foglalkozott, az Egyesült Államokon belül működő terrorista sejteket kutatott fel és semmisített meg, és a világ legkülönbözőbb pontjain vett részt veszélyes férfiak és nők diszkrét kiiktatásában.
A Delta-csoport élén épp az előző hónapban egy mikrobot segítségével halálos kimenetelű szívrohamot idézett elő

egy dél-amerikai drogbárónál. A szupererős érösszehúzót tartalmazó hajszálvékony titántűvel felszerelt repülő mikrobotot Delta Kettő kormányozta a fickó házába egy második emeleti ablakon keresztül, melyet nyitva felejtettek. Miután megtalálta a hálószobát, vállba szúrta a férfit, miközben az még aludt. Mire a férfi mellkasi fájdalmakkal felébredt, a mikrobot már a házon kívül járt, mintha ott se lett volna. A Delta-egység már hazafelé repült, amikor az áldozat felesége a mentőket hívta.

Nem kellett betörni.

Természetes halálok.

Szép volt.

Azóta egy másik mikrobot, amelyet egy fontos szenátor találkozóinak megfigyelésére helyeztek el az irodájában, egy vad szexuális aktus képeit rögzítette. Az akciót a Delta-egységen belül tréfálkozva csak „behatolás az ellenséges vonalak mögé” címen emlegették.

Most, hogy tíz napja vesztegeltek megfigyelési feladattal ebben a ThermaTech-sátorban, Delta Egy már szívesen befejezte volna az akciót.

Maradjanak rejtve.

Figyeljék az épületet, kívül-belül.

Jelentsenek minden váratlan fejleményt az irányítónak.

Delta Egyet úgy képezték ki, hogy ne legyenek érzelmei a rábízott feladatokkal kapcsolatban. A megbízásról való eligazítás alatt azonban még az ő pulzusszáma is megnőtt. Az eligazítás „személytelen” volt, azaz minden egyes mozzanatot biztonságos elektronikus csatornákon át

közöltek vele. Delta Egy nem találkozott ezen akció irányítójával.
Delta Egy éppen a szárított proteintáp elkészítésével foglalatoskodott, mikor az órája a többiekével egyszerre sípolt egyet. Pár másodperc múlva a CrypTalk nevű rejtjeles kommunikációs berendezés is villogni kezdett. Delta Egy félretette az ételt, és felvette a kézi beszélőt. A másik kettő némán figyelt.
– Delta Egy – szólt bele a mikrofonba.
A két szót a szerkezet beépített hangfelismerő szoftvere azonosította. A szoftver a két szóhoz azonosítót generált, amely kódolva, műholdas közvetítéssel jutott el a hívóhoz. A hívónak ugyanilyen eszköz állt rendelkezésére, amely dekódolta és egy kódfejtő szótár segítségével újra szavakká alakította a számokat. A szavakat aztán szintetikus géphang mondta ki. Mindez nyolc századmásodperc alatt.
– Itt az irányító – mondta az akciót felügyelő személy. A CrypTalk robothangja hátborzongatóan élettelen és nemtelen volt. – Hogy áll az akció?
– Minden a terv szerint megy – válaszolta Delta Egy.
– Remek. Új infó az időpontról. Az információ keleti idő szerint este nyolckor kerül nyilvánosságra.
Delta Egy az órájára pillantott. *Már csak nyolc óra van hátra.* Az akciónak hamarosan vége. Ez biztatóan hangzott.
– Új fejlemény – mondta az irányító. – Új játékos a színen.
– Kicsoda?
Delta Egy figyelt. *Izgalmas játszma.* Valaki biztosra akar menni.

– Megbízható a nő?
– Tartsák szigorú megfigyelés alatt.
– És ha gond van?
A válasz tétovázás nélkül érkezett.
– A parancs ugyanaz.

16

Rachel Sexton már több mint egy órája repült észak felé. Azonkívül, hogy egy pillanatra felsejlett előtte Új-Foundland, az egész úton nem látott mást, csak vizet.
Jaj, miért pont víz? – gondolta, és grimaszra vonta a száját. Hétéves korában beszakadt alatta a tó jege, ahol korcsolyázott. A jég felszíne alatt rekedve biztos volt benne, hogy itt a vég, csak anyja erős kezének köszönhette a kiszabadulást. A rettenetes megpróbáltatás óta kitartó víziszonnyal küzdött – határozottan félt a nyílt víztől, különösen a hideg víztől. Ezen a napon, amikor körös-körül, ameddig csak a szem ellátott, más sem volt, mint az Atlanti-óceán, előbújtak a régi félelmek.
Rachel számára csak akkor lett világos, milyen nagy távolságot tettek meg, amikor a pilóta megadta pozícióját az észak-grönlandi Thule légi támaszpontnak. *Micsoda? Az északi sarkkör felett járnék?* A felismerés azonban csak még feszültebbé tette Rachelt. *De hát hova visznek? Mi az, amit a NASA talált?* Az odalent elterülő szürkéskék síkságot hamarosan csillogó fehér pontok ezrei lepték el.
Jéghegyek.
Rachel életében még csak egyszer látott jéghegyeket, hat

évvel korábban, amikor anyja rávette, hogy menjenek el egy alaszkai körútra együtt, anya és leánya. Rachel hiába hozakodott elő egy sor szárazföldi vakáció javaslatával, anyja hajthatatlan volt.
– Rachel, drágám – mondogatta –, bolygónk felszínének kétharmadát víz borítja, és előbb vagy utóbb meg kell tanulnod ezzel együtt élni. – Mrs. Sexton igazi konok New England-i volt, aki erős lányt akart felnevelni.
Az a körút volt az utolsó közös kirándulásuk.
Katherine Wentworth Sexton. Rachelt elfogta valami halvány magányosságérzet. Mint a repülőgép körül üvöltő szél, rátörtek az emlékek, és úgy gyötörték, mint mindig. Utoljára telefonon beszéltek. Hálaadás reggelén.
– Én is sajnálom, mama – mondta Rachel, amikor anyját a hó fogságában lévő O'Hare reptérről hívta. – Tudom, hogy a család mindig együtt ünnepelte a hálaadást. De úgy néz ki, most nem fog menni.
– Annyira vártalak – felelte Rachel anyja letört hangon.
– Én is, mama. Most képzeld el, hogy reptéri kaját eszem, miközben te meg apa pulykát lakmároztok.
Rövid csönd támadt a vonal másik végén.
– Rachel, nem akartam elmondani, csak itthon. Apád kijelentette, túl sok a dolga ahhoz, hogy most hazajöjjön. Ezt a hosszú hétvégét a washingtoni lakosztályában fogja tölteni.
– Micsoda?! – Rachel megdöbbenése azonnal dühbe csapott át. – De hát hálaadás van! A szenátus nem is ülésezik! Alig két óra az út! Otthon kéne lennie! Veled!
– Tudom. Azt mondja, ahhoz is kimerült, hogy autóba üljön.

Elhatározta, hogy a hétvégén a felgyülemlett munkájába temetkezik.

Munka? Rachelnek megvoltak a kételyei. Sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy Sexton szenátor egy másik nőbe készül temetkezni. Évek óta voltak nőügyei, bár igyekezett őket diszkréten leplezni. Mrs. Sextont sem ejtették a fejére, de a férje mindig meggyőző alibit tudott felmutatni, és a hűtlenség vádjának már a puszta felvetésére is borzasztóan megsértődött. Mrs. Sextonnak végül nem akadt más választása, minthogy behunyja a szemét, és magába temesse a fájdalmát. Rachel ugyan rá akarta venni, hogy vegye fontolóra a válást, de Katherine Wentworth Sexton olyan nő volt, aki állja a szavát. *Csak a halál választhat el tőle,* mondta Rachelnek. *Apád veled ajándékozott meg, egy gyönyörű kislánnyal, amiért hálás vagyok neki. Egyszer majd egy magasabb bíró előtt kell számot vetnie a tetteivel.*

A repülőtéren álló Rachelben felforrt az epe.

– De hiszen ezek szerint egyedül leszel hálaadáskor! – Gyomrában émelygést érzett. Ilyen mélyre, hogy hálaadáskor magára hagyja a családját, még a szenátor is csak először süllyedt.

– Hát... – mondta Mrs. Sexton csalódott, de ugyanakkor határozott hangon. – Természetesen nem hagyhatom veszendőbe ezt a sok ételt. Beülök az autóba, és elviszem Ann nénihez. Úgyis mindig mondja, hogy látogassuk meg hálaadáskor. Mindjárt fel is hívom.

Rachel bűntudata ettől csak nagyon keveset csökkent.

– Na jó. Mindenesetre amint tudok, otthon vagyok. Szeretlek, mama.
– Gyere haza épségben, kislányom.
Aznap éjjel 10:30 volt, amikor Rachel taxija megállt a Sextonék luxusvillájához vezető kanyargós behajtónál. Rachel azonnal tudta, hogy valami baj van. A behajtón három rendőrautó állt. Meg tévétársaságok közvetítőkocsijai. A házban minden lámpa égett. Rachel elszorult szívvel rontott be.
Egy virginiai rendőr fogadta odabent, komor arccal. Egy szót sem kellett szólnia, Rachel anélkül is tudta. Baleset történt.
– A 25-ös út a megfagyott esővíz miatt síkossá vált – mondta a rendőr. – Az édesanyja lecsúszott az útról, bele egy fákkal teli szakadékba. Részvétem. Azonnal meghalt.
Rachel egész testében megdermedt. Apja, aki a hír hallatára azonnal hazajött, a nappaliban éppen kisebb sajtókonferenciát tartott, amelyen beletörődéssel tudatta a világgal, hogy felesége autóbaleset következtében elhunyt, amikor éppen hazafelé tartott a családja körében ünnepelt hálaadás napi vacsoráról.
Rachel eközben oldalt állt, és egész idő alatt zokogott.
– Bárcsak – jelentette ki az apja könnyekkel küszködve a média előtt –, hazajöhettem volna a hétvégére. Akkor ez nem történhetett volna meg.
Ez évekkel ezelőtt is eszedbe juthatott volna, zokogta Rachel, és apja iránt érzett undora minden pillanattal nőtt.
Ettől a perctől kezdve Rachel szakított az apjával, ahogy Mrs. Sexton azt soha nem tette. A szenátor, úgy tűnt, ezt

észre sem veszi. Hirtelen sok dolga akadt, amikor megboldogult felesége vagyonát felhasználva pártjának kegyeit kezdte keresni elnökjelöltségéhez. És persze jól jöttek az együtt érzők szavazatai is.
Azóta három év telt el, de a szenátor miatt Rachel még mindentől ilyen messze is magányosnak érezte magát. Apja elnökválasztási hadjárata határozatlan időre felfüggesztette Rachel párra találásról és családalapításról szőtt ábrándjait. Sokkal könnyebb volt teljesen kivonulni a társadalmi életből, mint hatalméhes washingtoni kérők végtelen áradatával foglalkozni, akik azt remélik, lecsaphatnak az „elnöklány” címre esélyes, gyászoló Rachelre, amíg még egy rangban van velük.

Az F-14-est megvilágító napfény halványodni kezdett. Tél végére járt az északi sarkkörön – az állandó sötétség ideje. Rachel rájött, hogy az örök éjszaka országába repül.
Teltek a percek, és a Nap végképp elhalványult, majd eltűnt a horizont alatt. Továbbra is észak felé haladtak, amikor ragyogva feltűnt a majdnem teli Hold, fehéren lebegve a jéghideg levegőben. Messze odalent az óceán hullámai csillámlottak, a jéghegyek pedig flitterként ragyogtak a sötét háttér előtt.
Rachel végül szárazföld ködös körvonalait pillantotta meg. De egyáltalán nem ilyenre számított. Az óceán habjaiból a repülőgép előtt hatalmas, hósipkás hegylánc derengett elő.
– Hegyek? – kérdezte Rachel zavarodottan. – Vannak hegyek Grönlandtól északra is?
– Úgy látszik – mondta a pilóta maga is meglepetten. – Az

F-14-es orra már lefelé mutatott, és Rachel rémisztő súlytalanságot érzett. A füle kattogott, de ezen keresztül is hallotta a pityegést a pilótafülkéből. A pilóta valami rádió irányított sugárzású irányadóra kapcsolódhatott rá, annak útmutatását követhette.

Amikor ezer méter alá ereszkedtek, Rachel megkövülten nézte az alattuk elterülő holdsütötte tájat. A hegyek lábánál tágas, hóborította síkság nyílott szélesen. A fennsík mintegy tizenöt kilométeren át fenségesen nyúlt a tenger irányába, egészen addig, amíg a függőlegesen az óceánba zuhanó jégfalnál hirtelen vége nem szakadt.

Rachel csak most látta meg. Olyat, amilyet még soha és sehol sem látott. Először azt gondolta, csak a holdfénynek van ilyen becsapós hatása. Hunyorogva nézte a hómezőt, de nem volt képes felfogni, mi az, amit lát. Pedig minél lejjebb ereszkedett a repülőgép, a látvány annál tisztább volt.

Atyaisten, mi ez?

Az alattuk elterülő fennsíkot csíkok mintázták... mintha valaki három hatalmas sávot festett volna fel ezüstfestékkel. A ragyogó csíkok a parti sziklákkal futottak párhuzamosan. Az optikai csalódás okát csak akkor lehetett megfejteni, amikor a repülő százötven méterre ereszkedett. A három ezüstcsík valójában három, egyenként harminc méter széles, mély árok volt: a bennük megfagyott víz alkotta az ezüstös csatornákat. A köztük lévő teret hatalmas hófalak töltötték ki.

A fennsík felé ereszkedő gépet erős légörvény kezdte dobálni. Rachel hallotta a futómű hangos kattanását, pedig

leszállópályának nyoma sem volt. Miközben a pilóta azon igyekezett, hogy megőrizze uralmát a gép fölött, Rachel kinézett, és két villogó fénysort pillantott meg, melyek a legkülső jégcsatornát szegélyezték. Nagyon megrémült, amikor megértette, mire készül a pilóta.
– Jégre akar leszállni? – kérdezte.
A pilóta nem válaszolt, a tomboló szélre koncentrált. Rachel érezte, hogy a gyomra megemelkedik, miközben a repülőgép csökkentette a sebességet, és gyorsan ereszkedni kezdett a jégcsatorna felé. Mindkét oldalon hatalmas hófalak emelkedtek, Rachel pedig visszafojtott lélegzettel figyelt, tudva, hogy a szűk csatornában a legapróbb hiba is azonnali halált jelent. Az ide-oda dobálódzó gép lejjebb ereszkedett, a hófalak közé, a turbulencia pedig hirtelen megszűnt. A szélárnyékban a gép tökéletes leszállást hajtott végre a jégen.
Felbőgtek a Tomcat hátsó segédhajtóművei, lelassítva a gépet. Rachel fellélegzett. Nem sokkal később a repülő a jégre festékszóróval felfestett vastag vörös vonalnál megállt.
Jobbra nem lehetett mást látni, csupán a holdfény megvilágította hófalat. Balra ugyanilyen kilátás nyílt. Rachel csak előrenézve, a szélvédőn át látott valamit... a végtelenbe futó jeget. Az az érzése támadt, hogy egy halott bolygóra érkezett. A jégen található vörös vonalon kívül nem volt semmilyen életre utaló jel.
Ekkor hallotta meg a távolból egy másik motor hangját. Magasabb hangon szólt. Ahogy közeledett, egyre hangosabb lett, végül egy jármű tűnt fel előttük. Egy

nagyméretű lánctalpas hójáró zakatolt a jégcsatornában. A magas és karcsú jármű leginkább egy ágaskodó futurisztikus rovarra emlékeztetett, ahogy mohón rohant feléjük sebesen pörgő keréklábain. A váz fölött magasan zárt plexifülke, a jármű útját pedig egy sor fényszóró világította meg.

A jármű pontosan az F-14-es mellett állt meg zörögve. Kinyílt a plexifülke ajtaja, és a létrán egy ember mászott le a jégre. Tetőtől talpig bélelt, fehér overallba volt bugyolálva, ami olyan hatást keltett, mintha felfújták volna.

Mad Max találkozása a Michelin fiúval, gondolta Rachel, aki megkönnyebbült, hogy a különös bolygó mégis lakott.

Az ember intett a pilótának, hogy pattintsa fel a pilótakabin üvegablakát.

A pilóta engedelmeskedett.

Amikor a fülke kinyílt, a betörő szélrohamtól Rachel egész testében megdermedt.

Csukja be azt a rohadt fedőt!

– Ms. Sexton? – kiáltotta neki a férfi. Amerikai akcentusa volt. – Üdvözlöm a NASA nevében.

Rachel egész testében vacogott. *Kösz szépen.*

– Kérem, kapcsolja ki magát, a sisakot hagyja a repülőben és a géptörzs oldalán található kapaszkodókat használva szálljon ki. Van valami kérdése?

– Hogyne – kiáltott vissza Rachel. – Hova a pokolba kerültem?

Marjorie Tench, az elnök főtanácsadója hórihorgas, csontvázszerű teremtés volt. Az ösztövér, száznyolcvan centis nőt mintha egy szerelőjáték elemeiből rakták volna össze. Esetlen testének végén sárga arc ült, melynek pergamenszerű bőrét két szenvtelen szem lyukasztott át. Ötvenegy éves volt, de hetvennek nézett ki.

Tenchet istennőként tisztelték a washingtoni politikai arénában. Olyan elemzőnek tartották, akinek az éleslátása a jövőbelátás határán áll. A Külügyminisztérium Hírszerzési és Kutatási Irodájának élén eltöltött tíz év alatt halálos élességű fegyverré köszörülte kritikus elméjét. Sajnos azonban Tenchben a politikai érzék jégcsap természettel párosult, melyet kevesen voltak képesek néhány percnél tovább elviselni. Marjorie Tench egy szuperszámítógép agyával volt megáldva – és annak melegségével is. Ezzel együtt Zach Herney-nek nem jelentett problémát, hogy tolerálja a nő különcségét, hiszen intelligenciája és munkabírása majdnem kizárólagos szerepet játszott abban, hogy ő az elnöki irodában ülhetett.

– Marjorie – mondta az elnök, és felállt, hogy üdvözölje az Ovális Irodában. – Mit tehetek önért? – Nem kínálta hellyel. A szokásos udvariassági formulák nem illettek egy olyan nőhöz, mint Marjorie Tench. Ha Tench le akart ülni, holtbiztos, hogy kerített magának széket.

– Hallom, hogy délután négyre tette az értekezletet. – Hangja reszelős volt a cigarettázástól. – Remek.

Tench egy percig fel-alá járkált, Herney pedig szinte látta agya bonyolult óraművét forogni. Hálás volt neki. Marjorie Tench azon kevesek egyike volt az elnök körül

tevékenykedők között, akik tudtak a NASA felfedezéséről, és akik politikai éleslátásukkal segítették az elnököt stratégiájának kidolgozásában.
– Választási vitaműsor lesz egykor a CNN-en – mondta Tench és köhögött. – Kit küldünk Sexton ellen?
Herney mosolygott.
– Az egyik fiatal kampányszóvivőt. – A politikai taktika, miszerint az elnökségre vadászó elé nem küldenek nagyvadat, a vitaműsor műfajával volt egyidős.
– Jobbat tudok – mondta Tench, és színtelen tekintetét az elnök szemébe fúrta. – Én megyek el.
Zach Herney felkapta a fejét.
– Maga? – *Mi a franc jár a fejében?* – Marjorie, maga nem szokott megjelenni a médiában. Aztán meg ez egy déli műsor a kábelcsatornákon. Ha a legfőbb tanácsadómat küldöm, azzal milyen hatást keltek? Úgy fog tűnni, pánikba estünk.
– Pontosan.
Az elnök figyelmesen nézte Marjorie-t. Akármilyen szövevényes tervet ötlött is ki Tench, Herney semmi esetre sem akarta, hogy megjelenjék a CNN-ben. Aki már látta Marjorie Tenchet, tudta, miért dolgozik a kulisszák *mögött.* Tenchnek rémisztő külseje volt – nem éppen az az arc, amelyet az elnök látni szeretett volna, amint a Fehér Ház üzenetét közvetíti az amerikai nép felé.
– Én megyek el a CNN-vitára – ismételte meg Tench. Ez inkább kijelentésnek, mintsem kérésnek hangzott.
– Marjorie – próbálkozott az elnök, aki ekkor már zavarban volt –, Sexton kampánystábjánál biztosan azt állítják majd,

hogy az ön megjelenése a CNN-en nyilvánvaló bizonyíték a Fehér Ház ijedtségére. Ha ilyen korán bevetjük a legjobb embereinket, akkor kétségbeesettnek fogunk látszani.
A nő nyugodtan bólintott és rágyújtott.
– Minél kétségbeesettebbnek tűnünk, annál jobb.
Ezután egy perc alatt felvázolta az elnöknek, miért őt kell a CNN-vitába küldeni valami hatodik senki helyett. Mire befejezte mondandóját, az elnök csak ámult-bámult.
Marjorie Tench ismét bebizonyította, hogy politikai zseni.

18

A Milne-jégpad az északi félteke második leghatalmasabb úszó jégtáblája. A nyolcvankettedik szélességi kör felett, az Ellesmere-sziget legészakibb partjánál a Jeges-tengerben található, hat kilométer széles, vastagsága pedig meghaladja a száz métert is.
Amikor Rachel bemászott a jégjáró traktor tetején található plexifülkébe, hálás volt az ülésre odakészített viharkabátért és kesztyűért, csakúgy, mint a traktor szellőzőjén át beáramló meleg levegőért. Odakint az F-14-es motorja felbőgött, és a repülőgép lassan gurulni kezdett.
Rachel riadtan nézte.
– Elmegy?
Újdonsült vendéglátója bemászott a traktorba és bólintott.
– A helyszínre kizárólag tudományos kutatók és a NASA dolgozói léphetnek be.
Ahogy az F-14 eltűnt a Nap nélküli égen, Rachel hirtelen hajótöröttnek érezte magát.
– Innen az IceRoverrel megyünk – mondta a férfi. – Az

igazgató már várja.
Rachel kinézett az előttük elterülő ezüstös jégpályára, és megpróbálta elképzelni, mi a fenét kereshet a NASA igazgatója itt északon.
– Kapaszkodjon – kiáltotta a NASA-s férfi, és meghúzott néhány kart. Mint egy tank, a jármű recsegve-nyikorogva kilencvenfokos fordulatot tett egy helyben, és most a hófallal szemben állt.
Rachel felnézett a meredek lejtőre, és elöntötte a rémület. *Ugye, nem akar...*
– Subidubidú! – A vezető hirtelen kiengedte a tengelykapcsolót, és a jármű sebesen megindult, neki a lejtőnek. Rachel elfojtott hangon felsikoltott, aztán minden figyelmét lekötötte a kapaszkodás. Amikor elérték a falat, a lánctalpak tüskéi belefúródtak a hóba, a masinéria pedig mászni kezdett. Rachel biztos volt benne, hogy egyszer csak hanyatt esnek, de nagy meglepetésére a fülke padlója vízszintes maradt, miközben a lánctalpak a meredek emelkedőt harapdálták. Amikor a hatalmas gépezet végül a jégfal tetejére ért, a vezető hirtelen megállt, és vidáman rápillantott utasára, akinek kézfején elfehéredtek a bütykök a szorítástól. – Ezt csinálják utánam egy terepjáróval! A rázkódásvédelmi megoldásokat a marsjáróból vettük át, és beoperáltuk a kicsikébe! Tip-top lett az egész.
Rachel erőtlenül bólintott.
– Klassz.
A jégfal tetejéről Rachel szétnézett az elképzelhetetlen tájon. Előttük még egy hatalmas hófal tornyosult, aztán

megszűnt a felület hullámzása, és a jég ragyogó, tükörsima emelkedőben folytatódott. A holdsütötte jégfolyam a távolban összeszűkült, és eltűnt a hegyek között.
– A Milne-gleccser – mondta a vezető, és a hegyek felé mutatott. – Odafenn kezdődik, és ebbe a széles deltába folyik bele, amelynek most a tetején vagyunk.
Ismét felbőgött a motor, Rachel pedig kapaszkodott, ahogy a jármű lezakatolt a meredek jégfalon. Lent átgurultak egy másik jégfolyón, majd egy újabb jégfalat másztak meg sebesen. Amikor felértek a gerincre, és gyorsan lesiklottak a másik oldalon, sima jégfelületre jutottak, és máris a gleccser jegén zötykölődtek.
– Milyen messze van? – Rachel nem látott mást maguk előtt, csak jeget.
– Még vagy három kilométerre innen.
Rachel számára ez is messzinek tűnt. Az IceRovert szélrohamok gyötörték kérlelhetetlenül, és úgy zörgették a plexit, mintha a tengerbe akarnák sodorni a járművet.
– A katabatikus szél! – kiáltotta a vezető. – Szokja meg! – Elmagyarázta, hogy itt állandó orkán fúj a part felől, melyet görög eredetű szóval katabatikusnak, azaz lefelé ömlőnek neveznek. A szakadatlan szél nem más, mint a gleccser felszínén lefelé „ömlő” nehéz, hideg levegő. – Ez az egyetlen hely a Földön – tette hozzá nevetve –, ahol még az Ördögöt is megveszi az isten hidege!
Néhány perccel később egy ködös valami kezdett kibontakozni a távolban – egy hatalmas fehér kupola, amely a jégből emelkedett ki. Rachel a szemét dörzsölte. *Mi a fene...?*

– Jó nagy eszkimók laknak erre, mi? – tréfálkozott a férfi.
Rachel próbálta felfogni az épület értelmét. Úgy nézett ki, mint a houstoni baseballstadion, az Astrodome kicsinyített mása.
– A NASA húzta fel úgy másfél hete – mondta a vezető. – Elemes, felfújható plexipoliszorbát. Csak fel kell fújni és egymáshoz passzítani a részeit, majd dróttal és jégszegekkel a jéghez rögzíteni. Olyan, mint egy cirkuszi sátor, de valójában ez annak a szállítható háznak a prototípusa, melyet, reméljük, egyszer majd a Marson fogunk használni. Mi csak északi féltekének hívjuk.
– A sarkkör meg az alakja miatt?
– Nem egészen... Hé szaki, féltek-e, hogy elfújja a szél a kócerájt?
Rachel elmosolyodott, és újra kinézett a bizarr épületre, amely felé a gleccser sík jegén közeledtek.
– De mivel a NASA még nem jutott el a Marsra, ezért maguk inkább itt sátoroznak egyet?
A férfi felnevetett.
– Ami azt illeti, Tahitinek jobban örültem volna, de a sors döntött a helyszínről.
Rachel bizonytalanul nézte az épületet. A piszkosfehér kupola kísérteties jelenség volt a sötét ég háttere előtt. Amikor az IceRover zörögve megállt, a kupola oldalán kis ajtó nyílt ki, belülről fény csorgott ki a hóra. Egy ember lépett elő. A gyapjúpulóvernek köszönhetően az egyébként is óriás termetű férfi egy pillanatra medveként torlaszolta el a bejáratot. Elindult az IceRover felé.
Rachel azonnal tudta, ki az: Lawrence Ekstrom, a NASA

igazgatója.
A sofőr megnyugtatóan mosolygott.
– Nehogy megtévessze a termete. Kezesbárány a pasas.
Inkább tigris, gondolta Rachel, aki már több helyről is hallotta, hogy Ekstrom leharapja a fejét azoknak, akik az álmai útjába állnak.
Amikor Rachel lemászott az IceRoverről, a szél majdnem fellökte. Összehúzta magán a kabátot, és elindult az épület felé.
A NASA igazgatója félúton üdvözölte, előrenyújtva hatalmas, kesztyűs mancsát.
– Ms. Sexton. Köszönöm, hogy eljött.
Rachel bizonytalanul bólintott, és igyekezett túlkiabálni az üvöltő szelet.
– Őszintén szólva, uram, nem nagyon volt más választásom.

Ezer méterrel odébb, Delta Egy infratávcsövén át nézte, amint a NASA igazgatója beljebb tessékeli Rachel Sextont a kupolába.

19

Lawrence Ekstrom, a NASA igazgatója valóságos óriás volt; pirospozsgás arcú és nyers, mint egy dühödt skandináv isten. Mélyen barázdált homloka fölött szőke haj meredt tüskésen, katonásan rövidre nyírva, krumpliorrát erek pókhálója borította. Szemhéját a számtalan álmatlanul töltött éjszaka súlya húzta le. A NASA élére történt kinevezése előtt a Pentagon nagytekintélyű űrkutatás-

stratégája és operatív tanácsadója volt, és az a hír járta róla, hogy gorombaságát csak a megingathatatlan odaadás múlja felül, amellyel a kitűzött cél felé tör.
Mikor Rachel Sexton Lawrence Ekstromot követve belépett a kupolába, kísértetes, áttetsző falú folyosók útvesztőjében találta magát. A labirintust láthatóan kifeszített huzalokra akasztott műanyag lapokból készítették. Padló nem volt, csupán a kemény jéglapra terített gumiszőnyeg, nehogy a dolgozók elcsússzanak. Útjuk egy hevenyészett, tábori ágyakkal és kémiai vécével felszerelt lakótéren vezetett keresztül.
Szerencsére a kupola levegője meleg volt, jóllehet kissé nehéz attól a szagkeveréktől, amely a szűk térben összezárt embereket állandóan kíséri. Valahonnan egy áramfejlesztő zümmögését lehetett hallani, nyilván ez látta el árammal a folyosókat megvilágító, hosszabbítókábelekről lelógó csupasz izzókat.
– Ms. Sexton – dörmögte Ekstrom, sebes léptekkel vezetve Rachelt az ismeretlen cél felé. – Hadd legyek őszinte, már most az elején. – Hangszínén érződött, hogy nem örül Rachel vendégeskedésének. – Maga azért van itt, mert az elnök így akarta. Zach Herney személyes jó barátom, továbbá lelkes és hűséges támogatója a NASA-nak. Tisztelem őt, és sokkal tartozom neki. Megbízom benne. Még akkor sem kérdőjelezem meg a parancsait, ha esetleg nincsenek ínyemre. De hogy semmi félreértés ne legyen köztünk, elárulom, egyáltalán nem osztom az elnök lelkesedését, amiért magát is bevonja az ügybe.

Rachel csak bámult. *Azért utaztam majdnem ötezer kilométert, hogy ilyen vendéglátásban részesüljek?*
– Engedelmet – vágott vissza –, de *én is* az elnök utasításait hajtom végre. Azt még nem árulták el, miért vagyok itt. Teljes jóhiszeműséggel követtem az utasításokat.
– Rendben – mondta Ekstrom. – Akkor kertelés nélkül fogok magával beszélni.
– A bevezető mindenesetre baromi hatásos volt.
Az igazgató mintha kissé visszahőkölt volna a kemény válasz hallatán. Egy pillanatra lelassította lépteit, tekintete pedig kitisztult, ahogy figyelmesen végigmérte Rachelt. Aztán hosszú sóhaj tekeredett ki belőle, mint egy kiegyenesedő kígyó, és ismét meggyorsította lépteit.
– Tudjon róla – kezdte a mondókáját –, hogy maga a határozott ellenkezésem dacára van itt, a NASA egy titkos akcióján. Nem elég, hogy az NFH-nak dolgozik, amelynek az igazgatója abban leli örömét, hogy fecsegő gyerekeknek nevezve gyalázza a NASA dolgozóit, még annak az embernek is a lánya, aki személyes ügyének tekinti, hogy elpusztítsa az ügynökségemet. Ez most a NASA nagy pillanata, és az embereim, akik az utóbbi időben rengeteg vádaskodást voltak kénytelenek eltűrni, jócskán megérdemlik, hogy kicsit sütkérezzenek a dicsőségben. A helyzet azonban az, hogy a maga apja által vezetett kételkedési hullám miatt ebben a politikai helyzetben a NASA keményen dolgozó munkatársai kénytelenek megosztani a reflektorfényt néhány találomra kiválasztott civil tudóssal és a minket tönkre tenni akaró

ember lányával.
Nem vagyok az apám, akarta kiáltani Rachel, de a pillanat nem tűnt alkalmasnak arra, hogy politikai vitát folytasson a NASA fejével.
– Uram, egyáltalán nem a reflektorfény kedvéért jöttem.
– Lehet, hogy nem lesz más választása – meredt rá Ekstrom.
Ez a megjegyzés meglepte Rachelt. Bár Herney elnök nem tett célzást arra, hogy „publikus” formában is szüksége lenne Rachel segítségére, William Pickering nem csinált titkot abból a gyanújából, hogy Rachelt esetleg politikai eszközként akarják használni.
– Szeretném tudni, miért vagyok itt – jelentette ki Rachel.
– Azt bizony én is. Mert erről nekem sincs információm.
– Tessék?
– Az elnök arra kért, hogy amint maga megérkezik, azonnal nyújtsak kimerítő tájékoztatást a felfedezésről. Akármilyen szerepet szán is magának ebben a cirkuszban, az kettejük közt marad.
– Azt mondta, hogy az önök Földfigyelő Rendszere felfedezett valamit.
Ekstrom oldalról ránézett.
– Mennyire ismeri az FFR-projektet?
– Az FFR a NASA öt összehangolt műholdja, amelyek segítségével különféle szempontok alapján vizsgálják a Földet: feltérképezik az óceánokat, elemzik a földfelszín vetődéseit, megfigyelik a sarki jég olvadását, fosszilis szénhidrogéntelepeket lokalizálnak...

– Így van – mondta Ekstrom, és nem tűnt úgy, hogy nagy hatással lenne rá Rachel tudása. – Akkor bizonyára ismeri az FFR műholdakhoz hozzáadott legújabb kiegészítést is, a PPKSL-t.
Rachel bólintott. A poláris pályán keringő sűrűségletapogató (PPKSL) arra született, hogy a globális felmelegedés hatásairól végezzen méréseket.
– Legjobb tudomásom szerint a PPKSL a sarki jégsapkák vastagságát és keménységét méri.
– Gyakorlatilag igen. A PPKSL színképelemző technológia segítségével összetett sűrűségfelvételeket készít nagy kiterjedésű tartományokról, hogy keménységi rendellenességeket találjon a jégben, kásás foltokat, belső olvadást, nagyobb repedéseket, azaz a globális felmelegedésre utaló jeleket.
Rachel jól tudta, mi az az összetett sűrűségletapogatás. Mint egy földalatti ultrahang. Az NFH műholdjai hasonló technológiával keresték Kelet-Európában a felszín alatti sűrűségben mutatkozó eltéréseket, és így lokalizálták a tömegsírokat, meggyőzve ezzel az elnököt arról, hogy valóban etnikai tisztogatás folyik ott.
– Két héttel ezelőtt – mondta Ekstrom – a PPKSL ezt a jégpadot tapogatta le, és valami egészen váratlan dolgot észlelt. A felszín alatt mintegy hatvan méter mélyen tökéletesen beágyazva a tömör jégbe egy körülbelül két és fél méter átmérőjű, gömbszerű valami látszott.
– Vízzel telt üreg? – kérdezte Rachel.
– Nem. Nem folyékony. Különös módon ez a rendellenesség keményebb, mint a körülötte lévő jég.

– Akkor... egy szikla, vagy valami? – kérdezte Rachel kis szünet után.
Ekstrom bólintott.
– Alapvetően igen.
Rachel most már a csattanót várta. De az nem jött. *Azért vagyok itt, mert a NASA talált egy sziklát a jégben?*
– Csak akkor jöttünk izgalomba, amikor a PPKSL kiszámította a szikla sűrűségét. Azonnal egy kutatócsoportot küldtünk ide, hogy elemezzék. Kiderítették, hogy a jégbe zárt szikla sűrűsége jóval *nagyobb,* mint az Ellesmere-szigeten található bármilyen kőzeté. Sőt sűrűbb, mint bármilyen kőzet egy hatszáz kilométer sugarú körön belül.
Rachel lenézett a lába alatt a jégre, elképzelve a valahol lenn a mélyben csücsülő szikladarabot.
– Úgy érti, valaki *idehozta?*
Ekstrom arcán halvány derültség jelent meg.
– A kő majdnem ötven tonnát nyom. Hatvan méter vastag jég borítja, ez azt jelenti, hogy több mint háromszáz éve érintetlenül hever ott.
Rachel kimerültséget érzett, ahogy követte a férfit. Egy hosszú, szűk folyosó elejére értek, és két, őrségben álló fegyveres NASA-alkalmazott mellett haladtak el. Rachel Ekstromra pillantott.
– Gondolom, a kő ittlétére van logikus magyarázat... és erre a nagy titkolózásra is?!
– Természetesen van – válaszolta Ekstrom rezzenéstelen arccal. – A PPKSL által talált kő meteorit.

Rachel megtorpant az átjáróban, és az igazgatóra meredt.
– *Meteorit?* – Elöntötte a csalódottság. Az elnök nagy bevezetője után egy meteorit mindennek tűnt, csak csattanónak nem. *Ez a felfedezés fogja egymagában igazolni a NASA költségeit és kudarcait?* Mégis mire gondolt Herney? A meteoritok tényleg a Földön található legrégibb kőzetek közé tartoznak, de hát a NASA állandóan meteoritokat talál.
– Ez az eddig talált meteoritok egyik legnagyobbika – mondta Ekstrom, aki mereven állt Rachel előtt. – Úgy gondoljuk, hogy egy, az ezerhétszázas években a Jeges-tengerbe zuhant nagyobb meteoritnak a darabja, amelyről vannak feljegyzések. Ez a kő valószínűleg a tengerbe csapódáskor törhetett le, a Milne-gleccseren ért földet, és háromszáz év alatt lassan betemette a hó.
Rachel savanyú képet vágott. A felfedezés semmin sem változtatott. Egyre erősebb lett a gyanúja, hogy az egész csak egy nagy buborék, az elkeseredett NASA és a Fehér Ház közös kísérlete arra, hogy világraszóló diadalként adjanak el egy szerencsés véletlent.
– Úgy látszik, magát nem hatja meg nagyon a dolog – jegyezte meg Ekstrom.
– Inkább csak valami... másra számítottam.
Ekstrom szeme résnyire szűkült.
– Ms. Sexton, rendkívül ritka lehet az ekkora meteorit. Az egész Földön mindössze néhány ennél nagyobb van.
– Értem...
– De nem a meteorit mérete az, ami bennünket izgat.
Rachel felpillantott.

– Ha megengedi, hogy befejezzem – folytatta Ekstrom –, meg fogja tudni, hogy ez a meteorit olyan meglepő tulajdonságokkal bír, amelyeket más meteoritoknál még nem tapasztaltunk. Legyenek akármekkorák. – Ismét elindult. – Legyen kedves, jöjjön, és bemutatom valakinek, aki nálam jobban el tudja magyarázni a felfedezés lényegét.

Rachel nem értette.

– Jobban, mint a NASA igazgatója?

Ekstrom skandináv tekintete mélyen az övébe fúródott.

– Ő alkalmasabb, Ms. Sexton, amennyiben pártatlan civilről van szó. Feltételeztem, hogy maga mint profi elemző szeretne elfogulatlan forrásra hagyatkozni.

Ez talált. Rachel meghátrált.

Követte az igazgatót a szűk folyosón, amelynek végét súlyos, fekete függöny takarta. A túloldalról emberi hangok mormolását hallotta; a sok hang úgy visszhangzott, mintha valami nagy nyílt térben szólna.

Az igazgató egy szó nélkül félrehúzta a függönyt. Rachel egy pillanatig semmit sem látott a szédítő fénytől. Hunyorgott, egy bizonytalan lépést tett előre. Amikor a szeme hozzászokott a vakító fényhez, körbehordozta tekintetét az óriási teremben, és a döbbenettől elakadt a lélegzete.

– Istenem – suttogta. *Hová kerültem?*

20

A CNN Washington mellett lévő stúdiója egyike annak a

212, a Földön mindenfelé található egységnek, amelyek műholdon keresztül kapcsolódnak az Atlantában lévő Turner Broadcasting System központjához.
Sedgewick Sexton szenátor limuzinja háromnegyed kettőkor állt be a parkolóba. Sexton igen elégedett volt magával, miközben Gabrielle társaságában kiszállt, és a bejárat felé irányította lépteit. Odabent a CNN sörpocakos producere túláradó mosollyal fogadta őket.
– Sexton szenátor – mondta a producer. – Üdvözlöm. Pompás híreim vannak. Épp most derítettük ki, kit küldött a Fehér Ház, hogy önnel ringbe szálljon. – Arcán baljós vigyor jelent meg. – Remélem, ön is harcos kedvében van. – A hangszigetelt üvegen keresztül a stúdióba mutatott.
Sexton benézett az üvegen, és majdnem hanyatt esett. Épp szemközt vele, cigarettafüst ködje mögül a washingtoni politikai élet legcsúnyább arca nézett vissza rá.
– Marjorie Tench? – szakadt ki Gabrielle-ből. – *Ő* mi a fenét keres itt?
Sexton nem is sejtette, de akármi volt az oka, Tench jelenléte a lehető legjobb hírnek számított, hiszen arra utalt, hogy az elnök már szinte minden reményt feladott. Ugyan mi másért küldené legfőbb tanácsadóját a tűzvonalba? Zach Herney elnök elővette a nagyágyúkat, és ezt Sexton csak üdvözölni tudta.
Minél nagyobb az ellenség, annál nagyobbat esik.
A szenátornak nem volt kétsége afelől, hogy Tench ravasz ellenfél lesz, de ahogy elnézte a nőt, nem tudott nem arra gondolni, hogy az elnök súlyos hibát követett el. Marjorie Tench riasztó látványt nyújtott. E percben esetlen pózban ült

a székén, cigarettázás közben a karja bágyadt ritmusban emelkedett vékony ajkához, majd távolodott tőle, amitől egy hatalmas, táplálkozó imádkozó sáskára hasonlított.
Úristen, gondolta Sexton, *ha valakinek, hát egy ilyen arcnak csak a rádióban lenne szabad megjelennie.*
A szenátor magazinokban látta már a Fehér Ház főtanácsadójának sárga képét, de képtelen volt elhinni, hogy annak gazdája az egyik legbefolyásosabb személy Washingtonban.
– Nekem ez nem tetszik – súgta Gabrielle.
Sexton alig hallotta. Minél tovább mérlegelte a helyzetet, annál vonzóbbnak találta. Tench médiaidegen arcánál csak azon nézetei tűntek szerencsésebbnek, amelyeket egy kulcskérdésben vallott: minduntalan azt hangoztatta, hogy Amerika jövőbeli vezető szerepét csakis a technológiai fölény biztosíthatja. Lelkes támogatója volt a kormányzat csúcstechnológiát érintő kutatási és fejlesztési programjainak, és ami még fontosabb, a NASA-nak. Sokak szerint az ő kulisszák mögötti nyomásának volt köszönhető, hogy az elnök határozottan állt ki a kudarcot kudarcra halmozó ügynökség mellett.
Sextonnak még az is eszébe jutott, hogy az elnök így bünteti Tenchet a NASA-t támogató tanácsai miatt. *A farkasok elé veti a főtanácsadóját?*

Ahogy Gabrielle Ashe Marjorie Tenchet nézte az üveg mögött, egyre erősödő nyugtalanság fogta el. Ez a nő pokolian ravasz, ráadásul feltűnése váratlan fordulatot

jelent. E két ténytől Gabrielle ösztönei riadót fújtak. A NASA-ról vallott nézetei fényében hibás lépésnek tűnt éppen Tenchet küldeni ide a Sexton szenátorral való szópárbajra. Ám az elnök semmi esetre sem bolond. Valami azt súgta Gabrielle-nek, hogy Marjorie ittléte rosszat jelent.

Gabrielle érezte, hogy a szenátor már nagyban feni a fogát a lehetőségre, és ez csak növelte aggodalmát. Sextonnak szokása volt, hogy túlzásokba essen, ha nagyon elbízza magát. A népszerűségi indexének a NASA témája igencsak jól jött, de Gabrielle szerint a utóbbi időben már túlhajtotta a dolgot. Nem egy választást veszítettek már el azzal, hogy a jelölt kiütéses győzelmet akart aratni, amikor elég lett volna kibekkelni az utolsó menetet.

A producer szemlátomást alig várta, hogy folyjon a vér.

– Hadd sminkeljük ki, szenátor úr.

Amikor Sexton megindult a stúdió felé, Gabrielle megragadta a kabátujját.

– Tudom, mire gondol – súgta. – De óvatosan. Nem kell túlhajtani a dolgot.

– Túlhajtanám? Én? – vigyorgott Sexton.

– Ne felejtse el, hogy ez a nő nagyon érti a dolgát.

– Én is – vigyorgott sokatmondóan Sexton.

21

A NASA kupolájának barlangszerű központi helyisége a Föld bármely pontján furcsán hatott volna, de az, hogy egy északi-sarkvidéki jégpadon állt, Rachel Sexton számára még nehezebbé tette a látvány megemésztését.

Az egymásba kapaszkodó fehér háromszögek alkotta futurisztikus kupola belsejét látva Rachelnek olyan érzése támadt, mintha egy óriási szanatóriumban járna. A falak kemény jégpadlóval találkoztak, melynek kerületén körbe-körbe halogénlámpák álltak őrt, éles fényt lövellve felfelé, múlékony ragyogásba öltöztetve a helyiséget.

A jégpadlón fekete habszivacsszőnyegek ösvényei kígyóztak a kutatók labirintusszerűen elhelyezkedő asztalai között. Az elektromos vezetékek kusza erdejében harminc-negyven fehér ruhás NASA-alkalmazott serénykedett boldog, izgatott hangzavarban. Rachel azonnal érzékelte a termet betöltő elektromos izgatottságot.

Egy új felfedezés borzongató érzése.

Ahogy Rachel és az igazgató a kupola pereme mentén haladtak, látta a meglepett bosszússágot az őt felismerők tekintetében. Suttogásuk tisztán kivehető volt a visszhangos helyiségben.

Te, az ott nem Sexton szenátor lánya?

Hát ez meg mi a fenét keres itt?

El sem hiszem, hogy az igazgató szóba áll vele!

Rachel egy cseppet sem csodálkozott volna, ha léptennyomon voodoobaba képében fellógatott apját pillantja meg. Az ellenséges hangulaton kívül ugyanakkor Rachel mást is érzett: határozottan fölényes nyugalmat, mintha a NASA-nál már tudnák, ki nevet a végén.

Az igazgató Rachelt egy sor egymás mellett felállított asztal felé vezette, ahol egy ember ült egyedül a számítógépe előtt. Fekete garbót viselt, széles csíkozású kordbársony

nadrágot, nehéz tengerészbakancsot, és nem a többiek által hordott NASA-s viharöltözetet. Háttal ült a felé közeledő Rachelnek és az igazgatónak.
Ekstorm megkérte Rachelt, várjon, és odament beszélni az ismeretlennel. Egy perc múlva a garbót viselő ember kedvesen bólintott, és nekifogott, hogy kikapcsolja a számítógépét. Az igazgató visszatért Rachelhez.
– Most Mr. Tolland gondjaira bízom – mondta. – Őt is az elnök szervezte be, így biztosan jól kijönnek majd egymással. Később csatlakozom magukhoz.
– Köszönöm.
– Felteszem, hallott már Michael Tollandról.
Rachel, aki még mindig a hihetetlen látványt nyújtó környezetet igyekezett feldolgozni, vállat vont.
– A név nem mond semmit.
A garbós férfi ekkor ért oda, arcán széles mosollyal.
– Nem mond semmit? – Zengő hangja volt, és barátságos modora. – Ez a legjobb, amit ma hallottam. Azt hittem, már soha nem lesz alkalmam arra, hogy idegenként mutatkozzam be.
Amikor Rachel felnézett a hang gazdájára, meghűlt a vér az ereiben. Azonnal tudta, ki ez a jóképű férfi, mint ahogy minden amerikai tudta volna.
– Jaj – mondta pironkodva, miközben kezet fogtak. – Ön *az* a Michael Tolland.
Amikor az elnök azt mondta neki, vezető civil tudósokat szervezett be a felfedezés hitelesítésére, Rachel lelki szemei előtt egy csapat fonnyadt arcú trotli jelent meg, akiknek mind monogrammal van ellátva a számológépük.

Michael Tolland ennek szöges ellentéte volt. Tolland napjaink Amerikájának egyik legismertebb „tudományos sztárja” volt, ő vezette a *Csodálatos tenger* című tévés dokumentumsorozatot, amelyben az óceánok varázslatos világát hozta közel az emberekhez – víz alatti vulkánokat, háromméteres tengeri férgeket, gyilkos árhullámokat. A média úgy ünnepelte, mintha Jacques Cousteau és Carl Sagan volna egyszerre, és Tolland tudásának, őszinte lelkesedésének és kalandvágyának tudta be azt, hogy a *Csodálatos tenger* a nézettségi listák élén állt. Persze, ismerték el a kritikusok, Tolland markáns megjelenése és szerény stílusa sem tett rosszat a műsor népszerűségének a női nézők között.

– Mr. Tolland... – mondta Rachel, keresgélve a szavakat. – Rachel Sexton vagyok.

Tolland kellemes, ferde mosolyban részesítette.

– Üdvözlöm, Rachel. Szólítson csak Mike-nak.

Rachel rá egyáltalán nem jellemző módon úgy érezte, egy szót sem tud kinyögni. Az érzékei kezdtek túlterheltek lenni... a kupola, a meteorit, a titkok, és most szemtől szemben áll egy tévésztárral.

– Nagyon meglepett, hogy itt találom – mondta, és közben igyekezett magához térni. – Amikor az elnök azt mondta, hogy civil tudósokat szervezett be, és ők hitelesítik a NASA által tett felfedezést, azt vártam, hogy...

– *Igazi* tudósokat, igaz? – mosolygott Tolland.

Rachel megszégyenülten pirult el.

– Nem úgy értettem.

– Ugyan, nem tesz semmit – mondta Tolland. – Mást sem hallok, mióta idejöttem.
Az igazgató elnézésüket kérte, hogy mennie kell, de megígérte, hogy hamarosan csatlakozik hozzájuk. Tolland kíváncsian fordult Rachelhez.
– Az igazgató azt mondta, maga Sexton szenátor lánya. Ez igaz?
Rachel bólintott. *Sajnos.*
– Sexton kéme az ellenséges vonalak mögött?
– A frontvonal nem mindig ott húzódik, ahol az ember gondolja.
Zavart csönd.
– És mondja – szólalt meg gyorsan Rachel –, a világhírű oceanográfus mit keres egy gleccseren egy csapat űrkutató társaságában?
Tolland felnevetett.
– Hát, valaki, aki nagyon úgy festett, mint az elnök, egy szívességre kért. Már nyitottam a számat, hogy elküldjem a fenébe, de valahogy az jött ki belőlem, hogy „igen, uram”.
Rachel aznap először nevetett.
– Egy cipőben járunk.
A legtöbb híresség a valóságban alacsonyabb, mint a képernyőn, de Rachelnek Michael Tolland inkább magasabbnak tűnt. Barna szeme épp olyan éber és szenvedélyes volt, mint a tévében, hangjából pedig ugyanaz a szerény melegség és lelkesedés áradt. A harcedzett és kisportolt negyvenötös férfi vastag szálú, fekete haját mintha állandó szél kócolta volna a homlokán keresztbe. Erős állkapcsa és lezser modora önbizalmat

sugárzott. Amikor kezet fogtak, Rachelt a kérges tenyér azonnal meggyőzte arról, hogy nem az átlagos, puhány tévéssel, hanem egy viharvert tengerésszel, a szabadban dolgozó kutatóval van dolga.

– Őszintén szólva – ismerte el Tolland kissé szégyenkezve –, engem szerintem inkább a hírnevem, mint a tudományos eredményeim miatt hívtak. Az elnök arra kért, készítsek neki egy dokumentumfilmet.

– Dokumentumfilmet? Egy *meteoritról?* De hiszen maga oceanográfus!

– Pontosan ezt mondtam neki én is! De erre azt felelte, nem ismer egyetlen meteoritokra specializálódott természetfilmest sem, meg hogy a szerepvállalásom az átlagember szemében is növeli majd a felfedezés hitelességét. A jelek szerint azt tervezi, hogy a ma esti nagy sajtótájékoztató részeként bemutatja az én dokumentumfilmemet is.

A szóvivő sztár. Rachel látta maga előtt Zach Herney finom politikai manőverezését. A NASA-t gyakran érte a vád, hogy eredményeit képtelen a nagyközönség szintjén is közölni. Most azonban másképp lesz. Behozták a képbe a tudományos ismeretterjesztő műsorvezetők közül a legjobbat, egy olyan arcot, amelyet az amerikaiak ismernek, és ha tudományról van szó, benne megbíznak.

Tolland a kupola túlsó oldala felé mutatott, ahol a sajtótájékoztató számára készítették elő a terepet. A jégre kék szőnyeget terítettek, mindenfelé kamerák, fényszórók látszottak, meg egy mikrofonokkal telepakolt hosszú asztal. Háttérfüggönyként valaki éppen egy hatalmas amerikai

zászlót akasztott ki.
– Estére készülődnek – magyarázta Tolland. – A NASA igazgatója és néhány fontos, vele dolgozó tudós élő műholdas kapcsolatban áll majd a Fehér Házzal, így ők is részt vesznek az elnök nyolc órai sajtótájékoztatóján.
Ahogy a nagykönyvben meg van írva, gondolta Rachel, megkönnyebbülve, hogy Zach Herney a NASA-t nem szándékozik terjesen kihagyni a bejelentésből.
– Na jó – mondta Rachel, és nagyot sóhajtott –, és azt is elmondja már végre valaki, hogy miért annyira különleges ez a meteorit?
Tolland felvonta a szemöldökét, és rejtélyesen mosolygott.
– Nos, hogy miért különleges ez a meteorit, azt jobb, ha a saját szemével látja, mintha én magyaráznám el. – Intett Rachelnek, hogy kövesse a közeli munkaállomásokra. – Egy csomó minta van annál a pasasnál, aki itt dolgozik.
– Minta? Mintákat vettek a meteoritból?
– Naná. Egy sor fúrást végeztünk. Tulajdonképpen a meteorit belsejéből vett első minták alapján kezdte el a NASA azt gondolni, hogy a lelet nagyon fontos.
Nem tudva, mire számíthat, Rachel követte Tollandot a munkaterületre. Elhagyatottnak tűnt. Az egyik, kőzetmintákkal, tolómérőkkel és egyéb mérőeszközökkel teleszórt asztalon egy csésze kávé gőzölgött.
– Marlinson! – kiáltotta Tolland, és a nyakát tekergette. Semmi válasz. Csalódottan sóhajtott és Rachelhez fordult.
– Valószínű, hogy eltévedt, miközben tejszínt ment keresni a kávéjához. Higgye el, amikor együtt voltunk

posztgradosok a Princetonon, a saját koleszában is képes volt eltévedni. Azóta az asztrofizika terén elért eredményeiért megkapta a Nemzeti Tudományos Érmet. Ezt adja össze.
Rachel csak most kapcsolt.
– Marlinson? Csak nem a híres Corky Marlinsonról van szó? Tolland felnevetett.
– De bizony róla. Rachel csak ámult.
– Corky Marlinson itt van?
Marlinson elképzelésit a gravitációs mezőkről legendaként zengték az NFH műholdtervező mérnökei.
– Az elnök Marlinsont is beszervezte mint civilt?
– Ja, ő az egyik *valódi* tudós.
Igen, valódi, ez a jó szó, gondolta Rachel. Corky Marlinson maga volt az okos és elismert tudós szobra.
– Corkyban az a hihetetlen ellentmondás – mondta Tolland –, hogy milliméterben képes megadni a Föld és az Alpha Centauri közti távolságot, de képtelen megkötni a nyakkendőjét.
– Patentos nyakkendőm van! – vakkantotta mellettük egy kedélyes orrhang. – A célszerűség a fontos, nem a divat, Mike. A hozzád hasonló hollywoodi naplopók ezt sohasem fogják megérteni!
Rachel és Tolland a nagy halom elektronikus műszer mögül előbukkanó férfi felé fordult. Úgy nézett ki, mint egy mopszli: alacsony volt, és köpcös, szeme dülledt, ritkás haját keresztbe fésülte a kopasz folton. Amikor meglátta, kivel áll ott Tolland, megtorpant.
– Úristen, Mike! Itt dekkolunk ezen a rohadt Északi-sarkon,

de neked sikerül jó nőkkel találkoznod. Tudtam, hogy tévéznem kellett volna!
Michael Tolland láthatóan zavarba jött.
– Ms. Sexton, kérem, bocsásson meg dr. Marlinsonnak. Modortalanságáért a Világegyetemről szóló teljesen haszontalan információmorzsákkal kárpótol minket.
Corky odalépett hozzájuk.
– Nagyon örülök, hölgyem. Ne haragudjon, de a nevét nem értettem.
– Rachel – mondta. – Rachel Sexton.
– Sexton? – Corky úgy tett, mintha elakadt volna a lélegzete. – Remélem, nem rokona annak az aljas, szűkagyú szenátornak?
Tolland arca megrándult.
– Corky, az a helyzet, hogy Sexton szenátor Rachel édesapja.
Corky abbahagyta a nevetést, és magába zuhant.
– Tudod, Mike, egyáltalán nem csoda, hogy sosem volt szerencsém a nőkkel.

22

Corky Marlinson, a kitüntetett asztrofizikus saját asztalához vezette Rachelt és Tollandot, majd keresgélni kezdett a műszerek és kőzetminták között. Ahogy mozgott, olyan volt, mint egy szorosan összetekert rugó a kipattanás előtt.
– Tehát – mondta az izgalomtól remegve –, Ms. Sexton, hallgassa meg Corky Marlinson félperces gyorstalpalóját a meteoritokról!

Tolland Rachelre kacsintott.
– Hagyja rá. Eredetileg színész szeretett volna lenni.
– Így igaz. Mike pedig elismert tudós. – Corky belekotort egy cipődobozba, elővett három kisebb méretű kőzetmintát, melyeket egymás mellé az asztalra helyezett. – Ez a világon található három fő meteoritfajta.
Rachel a három mintára pillantott. Mindegyik körülbelül golflabda nagyságú, félresikerült gömb volt, amelyeket félbevágtak, hogy láthatóvá tegyék a szerkezetüket.
– Minden meteorit – kezdte Corky – tartalmaz, változó mennyiségben, vas-nikkel ötvözetet, szilikátokat és szulfidokat. A fém és a szilikát egymáshoz viszonyított aránya alapján osztályozzuk őket.
Rachelnek erős gyanúja támadt, hogy Corky Marlinson gyorstalpaló tanfolyama hosszabb lesz, mint fél perc.
– Az első minta – folytatta Corky egy csillogó, szurokfekete kőre mutatva – vas-nikkel meteorit. Rendkívül nehéz. A kisöreg néhány évvel ezelőtt ért földet az Antarktiszon.
Rachel szemügyre vette a meteoritot. A nehéz, szürke vaskrumpli, melynek külső kérge megégett és elfeketedett, kétségtelenül úgy festett, mint ami egy másik világból érkezett.
– Az elszenesedett külső réteget fúziós kéregnek nevezzük – mondta Corky. – Annak a rendkívül erős hőhatásnak az eredménye, amely a meteoritot a Föld légkörén való keresztülzuhanása közben éri. Minden meteoriton látható ilyen elszenesedés. – Corky gyorsan áttért a második mintára. – A következő fajtát hívjuk kő-vas meteoritnak.
Rachel ezt is megnézte, és látta, hogy a külső kérge ennek

is elszenesedett. Ennek azonban világoszöld árnyalata volt, a keresztmetszet pedig színes, szögletes, kaleidoszkópszerűen elrendezett darabkák kollázsát engedte látni.
– Szép – jegyezte meg Rachel.
– Viccel? *Gyönyörű!* – Corky ezután vagy egy percig beszélt a zöld csillogást okozó magas olivintartalomról, majd színpadias mozdulattal felkapta a harmadik mintát, és oda is adta Rachel kezébe.
Rachel a tenyerén tartotta az utolsó meteoritdarabot. Szürkésbarna színével leginkább a gránitra emlékeztetett. Nehezebbnek tűnt egy földi kőzetnél, de nem jelentős mértékben. Egyedül a fúziós kéreg utalt arra, hogy nem közönséges földi kő.
– Ezt hívjuk kőmeteoritnak – mondta Corky, érezhetően a finálére készülődve. – A legelterjedtebb fajta. A Földön talált meteoritok több mint kilencven százaléka ebbe a kategóriába tartozik.
Rachelt ez meglepte. Mindig is azt képzelte, hogy a meteoritok inkább olyanok, mint az első mintadarab – fémes, idegenszerű krumplik. A kezében tartott meteorit azonban messze nem tűnt Földön kívülinek. Az elszenesedett külső rétegtől eltekintve, akár a tengerparton is ráléphetett volna.
Corky szeme kidülledt az izgatottságtól.
– A Milne-gleccserbe temetett meteorit kőmeteorit, meglehetősen hasonló ahhoz, amelyet a kezében tart, Rachel. A kőmeteoritok ugyanolyannak látszanak, mint a mi

földi magmás kőzeteink, emiatt aztán nehéz is őket észrevenni. Többnyire könnyű súlyú szilikátok, földpát, olivin, piroxén keverékei. Nem túl izgalmas.
Mi a csuda! – gondolta Rachel, visszanyújtva a mintát. – Ez inkább egy olyan kőhöz hasonít, amely megégett a kandallóban.
Corky harsogó nevetésben tört ki.
– Kandalló bizony, meghiszem azt! A valaha épült legerősebb kohó sem érhet még csak a közelébe sem annak a hőhatásnak, amelynek a légkörön keresztül érkező meteorit ki van téve. Teljesen tönkremegy az úton!
Tolland együtt érzően mosolygott Rachelre.
– Most jön a jó rész.
– Képzelje el – folytatta Corky, kivéve Rachel kezéből a meteoritdarabot –, hogy ez a kissrác akkora, mint egy ház. – A mintát magasan a feje fölé emelte. – Tehát... kinn van a világűrben... átrepül a Naprendszerünkön... teljesen át van fagyva a mínusz száz Celsius-fokos térben.
Tolland csendben kuncogott, a jelek szerint nem először látta, hogyan játssza el Corky a meteorit érkezését az Ellesmere-szigetre.
Corky egyre lejjebb engedte a mintát.
– Meteoroidunk a Föld irányába mozog... és amikor nagyon közel ér, a Föld gravitációs ereje megragadja... gyorsul... egyre csak gyorsul...
Rachel nézte, ahogy Corky a gravitáció előidézte gyorsulást mímelve növeli a minta sebességét a röppályáján.
– Most már nagyon gyorsan mozog! – kiáltotta Corky. –

Másodpercenként tizenhat kilométernél is gyorsabban! Majdnem hatvanezer kilométer per órás sebességgel! A Föld felszínétől 135 kilométerre a meteoroid a légkör keltette súrlódással találkozik. – Corky vadul rázta a mintát, miközben egyre lejjebb eresztette a jég felé. – Száz kilométerre a földfelszíntől izzani kezd, ettől a pillanattól nevezzük meteornak! A légkör sűrűsége egyre nagyobb, a súrlódás felfoghatatlan mértékű! A meteor fehéren kezd izzani, és felszínének anyaga a hő hatására megolvad. – Corky sistergő, az izzást imitáló hangokat adott ki. – Nyolcvan kilométerre jár, a külső része pedig több mint ezernyolcszáz Celsius-fokon izzik!

Rachel hitetlenkedve nézte, ahogy az Egyesült Államok elnöke által kitüntetett asztrofizikus egyre erősebben rázza a meteoritot, miközben gyerekes hangeffektusokat produkál.

– Hatvan kilométer! – Corky ekkor már kiabált. – Meteoritunk mintha falba ütközött volna, olyan sűrűvé válik az atmoszféra! A nehézségi gyorsulás háromszázszorosával kezd el lassulni! – Corky nyikorgó fékhangot adott ki, az ereszkedést pedig drámai módon lelassította. – A meteor hirtelen lehűl, és már nem izzik. Sötéten zuhan. Olvadt felszíne fekete fúziós kéreggé szilárdul.

Rachel hallotta, hogy Tolland felnyög, amikor Corky letérdelt a jégre, hogy eljátssza a finálét, a földet érést.

– Hatalmas meteorunk – mondta Corky – most a légkör alsó rétegein suhan át... – Térdre ereszkedett, és hegyesszögben közelítette a meteort a föld felé. – A Jeges-

tenger felé tart... ferde szögben... zuhan... már-már úgy látszik, megússza a megmártózást a tengerben... zuhan tovább... és ekkor... – A jéghez érintette a mintát. – BUM!
Rachel ugrott egyet.
– A becsapódás elemi erejű! A meteorit szétrobban. Darabkák válnak le, kacsázva, pörögve szétszóródnak a tengeren. – Corky lassított felvételre váltott, Rachel lába irányába görgetve, forgatva a meteoritdarabot a láthatatlan tenger felszínén. – Az egyik darab az Ellesmere-sziget felé kacsázik... – A meteorit már Rachel nagylábujjánál járt. – Kibucskázik a tengerből, és felpattan a szárazföldre... – Corky felemelte a meteoritot Rachel cipőjének nyelvéig, majd feljebb görgette egészen a bokájáig. – Végül itt fent, a Milne-gleccseren megpihen, a hó és a jég pedig gyorsan betemeti, védelmet nyújtva a légköri erózió elől. – Corky széles mosollyal állt talpra.
Rachelnek tátva maradt a szája. Elismerően nevetett.
– Hát, dr. Marlinson, ami azt illeti, a magyarázat különösen...
– Érhető volt? – segített Corky.
– Valahogy úgy – mosolygott Rachel.
Corky visszaadta neki a mintát.
– Vessen egy pillantást a keresztmetszetére.
Rachel egy percig vizsgálgatta a kőzet belsejét, de nem látott semmit.
– Döntse a fény felé – biztatta Tolland meleg, kedves hangon. – Nézze meg közelről.
Rachel a szeméhez emelte a kőzetmintát, és a fejük fölött világító halogénlámpák vakító fénye felé fordította. Ekkor

meglátta az apró, csillogó fémgömböcskéket a kőben. Mintha miniatűr, körülbelül egy milliméter átmérőjű higanycseppecskék lettek volna, melyek tucatjával pontozták a keresztmetszetet.
– Azokat a kis gömböcskéket kondruláknak hívják – mondta Corky. – Kizárólag meteoritokban fordulnak elő.
Rachel a gömböcskékre sandított.
– Az biztos, hogy földi kőzetben még sohasem láttam ehhez hasonlót.
– Nem is fog! – jelentette ki Corky. – A kondrulák olyan geológiai szerkezetet jelentenek, amilyen a Földön nem található meg. Egyes kondrulák rendkívül idősek, talán az Univerzum legrégibb anyagaiból épülnek fel. Más kondrulák jóval fiatalabbak, mint az is, amelyet most a kezében tart. A mi meteoritunkban található kondrulák mindössze 190 millió évesek lehetnek.
– Egy 190 millió éves kő, *az fiatal?*
– Hogy a fenébe ne lenne? Kozmológiai skálán mérve tegnap született. A lényeg azonban az, hogy ez a minta kondrulákat tartalmaz, azaz bizonyíthatóan meteorit.
– Oké – mondta Rachel. – A kondrulák bizonyító erejűek. Értem.
– És végül – sóhajtott nagyot Corky –, ha a fúziós réteg vagy a kondrulák esetleg nem győzték meg, nekünk, asztrofizikusoknak van egy tévedhetetlen módszerünk a meteoreredet kimutatására.
– Mégpedig?
Corky vállat vont.
– Egyszerűen fogunk egy petrográfiai polarizációs

mikroszkópot, egy röntgenfluoreszcencia-spektrométert, egy neutronaktivációs analizátort vagy egy indukciós csatolású plazma-spektrométert, és megmérjük a ferromágneses arányokat.
Tolland megköszörülte a torkát.
– Csak felvág. Corky ezzel pusztán azt akarja mondani, hogy egyszerű vegyelemzéssel is megállapíthatjuk egy kőzetről, hogy meteorit-e.
– Hé, tengerészkém! – méltatlankodott Corky. – A tudományt hagyjuk csak a tudósokra, oké? – Gyorsan visszafordult Rachelhez. – A bolygónkon található kőzetekben az ásványi nikkel vagy rendkívül magas, vagy rendkívül alacsony arányban van jelen, nincs átmenet. A meteoritokban azonban a nikkeltartalom egy sor közbülső értéket is felvehet. Így aztán, ha egy kőzetmintáról a vegyelemzés során kiderül, hogy közepes mértékű a nikkeltartalma, akkor a leghalványabb kétség nélkül biztosak lehetünk abban, hogy meteorittal van dolgunk.
Rachel kezdte elveszíteni a türelmét.
– Rendben, uraim, a fúziós kéreg, a kondrulák, a közepes nikkeltartalom mind-mind azt bizonyítja, hogy a kőzet az űrből származik. Képben vagyok. – Visszarakta a mintát Corky asztalára. – De mit keresek én itt?
Corky sokat sejtetően sóhajtott fel.
– Szeretne látni egy darabot abból a meteoritból, amelyet a NASA talált az alattunk lévő jégtömegben?
Könyörgök, mielőtt még végképp megőszülök!
Corky ezúttal a mellzsebébe nyúlt, és egy kisebb, korong alakú kődarabot halászott elő. A kőzet alakja leginkább

CD-re emlékeztetett, körülbelül másfél centiméter vastag volt, és összetételét tekintve hasonlított az előbb látott kőhöz.
– Ezt a mintát tegnap vettük a kőzet belsejéből. – Corky Rachelnek nyújtotta a korongot.
A jelenség nem tűnt eget rengetőnek. Narancssárgás, fehéres színű, nehéz kő. A perem egy része szénfekete volt, láthatólag a meteorit külső rétegéből egy darab.
– Látom, ez itt a fúziós kéreg – mondta Rachel.
Corky bólintott.
– Igen, a mintát a meteorit külső részének a közeléből vettük, ezért van rajta a feketeség.
Rachel a fény felé tartotta a korongot, és észrevette a fémgömböcskéket.
– És ezek a kondrulák.
– Helyes – mondta Corky az izgatottságtól reszkető hangon. – Megvizsgáltam a petrográfiai polarizációs mikroszkóppal is: a nikkeltartalom közepes, semmi esetre sem földi kőzet. Gratulálok, most tehát ön is megállapította, hogy a kezében tartott kőzet az űrből származik.
Rachel zavarodottan nézett fel.
– Dr. Marlinson, ez egy meteorit. Mi sem természetesebb, minthogy az űrből származzék. Van ezenkívül más is, amit tudnom kellene?
Corky és Tolland sokat tudóan néztek össze. Tolland Rachel vállára tette a kezét, és azt súgta a fülébe:
– Fordítsa meg.
Rachel megfordította, és megnézte a kőzet másik oldalát is. Agya egy pillanat alatt feldolgozta a látványt.

Az igazság olyan erővel söpörte el, mint egy kamion.
Lehetetlen! – kapkodott levegő után, ám ahogy egyre csak bámulta a követ, megértette, hogy a „lehetetlen” fogalma mindörökre megváltozott számára. A kőbe egy olyan forma volt beágyazódva, amely egy földi példányban teljesen mindennapos látvány lett volna, ám egy meteoritban teljesen felfoghatatlan volt.
– De hát ez... – dadogta Rachel, és szinte képtelen volt kiejteni a szót –, ez... *egy bogár!* Ez a meteorit egy bogár fosszíliáját tartalmazza!
Tolland és Corky ragyogtak az örömtől.
– Isten hozta a klubban – lelkendezett Corky.
A rátörő érzelmek hullámai egy percre megnémították Rachelt, de még zavarodottságában is nyilvánvaló volt előtte, hogy a fosszília egykor kétségkívül élő organizmus volt. A megkövesedett lenyomat hét vagy nyolc centiméter hosszú lehetett, valami hatalmas bogár alsó fele. Hét pár ízelt lába egy tatu páncéljához hasonló, lemezes külső védőburok alá volt behúzva.
Rachel szédülni kezdett.
– Rovar az űrből...
– Egyenlőlábú – mondta Corky. – A rovaroknak három pár lábuk van, nem hét.
Rachel nem is hallotta. Forgott vele a világ, ahogy a kezében lévő fosszíliát nézegette.
– Jól látható – folytatta Corky –, hogy a hátoldali páncél lemezekből áll, mint egy földi ászkánál, de a két kiugró nyúlványa inkább valami tetűféléhez teszi hasonlóvá.

Rachel ekkorra azonban már kizárta Corkyt a figyelemből. A faj meghatározás teljességgel lényegtelennek tűnt. A kirakójáték darabjai a helyükre kerültek: az elnök titokzatossága, a nagy izgalom a NASA-nál...

Ebben a meteoritban egy fosszília van! Nemcsak egy parányi baktérium vagy mikrobák, hanem egy fejlett életforma! Bizonyíték, hogy máshol is van élet a világűrben!

23

A vita a CNN-en még csak tíz perce tarthatott, de Sexton szenátor már azon tűnődött, hogyan is aggódhatott. Marjorie Tenchet mint ellenfelet jócskán túlbecsülték. Bár a főtanácsadó híres volt kíméletlen éleseszűségéről, most inkább tűnt áldozati bárránynak, mint méltó ellenfélnek.

Tény, hogy Tench a vita elején magához ragadta a kezdeményezést, és Sexton abortuszellenes, nőelnyomó álláspontját bírálta, de amikor már úgy látszott, sikerült sarokba szorítania a szenátort, óvatlan hibát követett el. Miközben a szenátor azon tervét kritizálta, hogy adóemelés nélkül javítson az oktatás helyzetén, rosszindulatú megjegyzést tett arra, hogy Sexton mindenért a NASA-t teszi meg bűnbaknak.

Bár a NASA ügyét Sexton maga is fel akarta hozni a vita vége felé, Marjorie Tench hamar ziccert kínált. *Micsoda idióta!*

– Ha már a NASA-nál tartunk – váltott témát Sexton mintegy mellékesen –, kommentálná azokat a

híresztelésekét, amelyek szerint a NASA ismét bakot lőtt?
Marjorie Tench arca meg sem rezdült.
– Attól tartok, nem hallottam ilyen híresztelésekét. – Szétcigarettázott hangja olyan volt, mint a smirgli.
– Nincs semmi hozzáfűznivalója?
– Nincs.
Sexton kárörvendően meredt rá. A média világában az olyan jól idézhető mondatok, mint hogy „nincs hozzáfűznivalóm”, annak feleltek meg, hogy „beismerem a bűnösségem”.
– Értem – mondta Sexton. – És mi a helyzet azon híresztelésekkel, amelyek szerint az elnök és a NASA igazgatója között nemrég titokban válságtanácskozás zajlott le?
Tench ezúttal meglepettnek tűnt.
– Nem tudom pontosan, milyen tanácskozásra céloz. Az elnök gyakran tanácskozik.
– Persze, persze. – Sexton elhatározta, hogy nyílt támadásba lendül. – Ms. Tench, ön régi híve a NASA-nak, nemde?
Tench felsóhajtott, mint aki már unja Sexton vesszőparipáját.
– Hiszek abban, hogy meg kell őriznünk Amerika technológiai fölényét, legyen szó a hadseregről, az iparról, a hírszerzésről vagy a telekommunikációról. A NASA ennek a programnak szerves részét képezi. Tehát a válaszom: igen.
Sexton észrevette, hogy az üveg mögött, a produceri fülkében ülő Gabrielle a szemével int, hogy próbálja ejteni a

témát, de Sexton már megérezte a vérszagot.
– Kíváncsi lennék, asszonyom, vajon nem éppen az ön befolyásának köszönhető-e, hogy az elnök továbbra is támogatja a nyilvánvalóan rosszul teljesítő ügynökséget?
Tench a fejét rázta.
– Nem. Az elnök szintén szilárdan hisz a NASA-ban. A döntéseit pedig egyedül hozza meg.
Sexton nem akart hinni a fülének. Az imént adott Marjorie Tenchnek lehetőséget rá, hogy a NASA-költekezésért részben magára vállalja a felelősséget, s így némiképpen tisztára mossa az elnököt. Ehelyett Tench mindent az elnökre hárít. *Az elnök egyedül hozza meg a döntéseit.* Mintha Tench már a gondokkal küszködő kampánytól igyekezne elhatárolódni. Ami nem is meglepő, hiszen az izgalmak elültével Marjorie Tenchnek állásra lesz szüksége.
A következő néhány percben Sexton a NASA túlköltekezésével szorongatta Tenchet, aki tett néhány gyönge kísérletet arra, hogy témát váltsanak.
– Szenátor – érvelt Tench –, ön le akarja faragni a NASA költségvetését, de tisztában van vele, hány magasan képzett munkaerőt foglalkoztató állás szűnne meg így?
Sexton majdnem a szemébe nevetett. *És ez a csaj lenne a legokosabb elme Washingtonban?* Tenchnek láthatóan volt még mit tanulnia az Egyesült Államok demográfiájáról. A magasan képzett szakemberek száma eltörpül a szorgosan dolgozó kékgalléros tömegek mellett!
Sexton lecsapott.
– Dollármilliárdokat lehet megtakarítani, Marjorie, és ha ez azzal jár, hogy a NASA-nál dolgozó tudósoknak be kell

ülniük a BMW-jükbe, hogy piacképes tudásukat máshol kamatoztassák, ám legyen! Feltett szándékom, hogy szigorú legyek a költség tekintetében.
Marjorie Tench teljesen megnémult, mintha még mindig az utolsó ütéstől szédelgett volna.
A CNN műsorvezetője rá is kérdezett.
– Ms. Tench? Erre mit válaszol?
A nő végül megköszörülte a torkát, és beszélni kezdett.
– Csak meglepett, hogy Mr. Sexton ennyire határozottan NASA-ellenesnek akarja mutatni magát.
Sexton szemei résnyire szűkültek. *Szép próbálkozás, hölgyem.*
– Egyáltalán nem vagyok a NASA ellensége, ezt a vádaskodást visszautasítom. Pusztán azt állítom, hogy a NASA költségvetése is példa az elnök által támogatott túlköltekezésre. A NASA-nál azt ígérték, hogy ötmilliárdért megépítik az űrsiklót, ehelyett tizenkétmilliárdba került. Azt mondták, megépítik az űrállomást tizenkétmilliárdért, erre most már százmilliárdról van szó.
– Az amerikaiak azért lettek a világ vezetői – vágott vissza Tench –, mert nemes céljaink vannak, melyekhez még a nehéz időkben is ragaszkodunk.
– Marge, nálam nem sokra megy, ha a nemzeti büszkeséggel hozakodik elő. Az elmúlt két esztendő során a NASA három alkalommal is túllépte a számára előirányzott költségvetési kereteket, és mindannyiszor a farkát behúzva somfordált vissza az elnökhöz, pénzt kérve a hibák helyreigazításához. Ez lenne a nemzeti büszkeség?

De ha már a nemzeti büszkeségnél tartunk, beszéljünk inkább arról, hogy legyenek jobbak az iskolák! Vagy beszéljünk az általános egészségügyi ellátásról. Vagy okos gyerekekről, akik a lehetőségek hazájában nőhetnek fel. Mert számomra ez a nemzeti büszkeség forrása!
Tench metsző tekintettel meredt rá.
– Szenátor, feltehetek egy egyenes kérdést?
Sexton nem felelt, csak várt.
A nő szavai sietség nélkül, hirtelen támadt határozottsággal jöttek.
– Szenátor, ha azt mondanám, hogy az űrkutatás nem lehetséges kevesebb pénzből, mint amennyit a NASA jelenleg elkölt, akkor hatalomra kerülése esetén intézkedne, hogy szüntessék meg az ügynökséget úgy, ahogy van?
A kérdés valóságos hidegzuhanyként érte Sextont. Lehet, hogy Tench mégsem olyan ostoba. Ezzel az ügyesen felvezetett eldöntendő kérdéssel a mismásoló Sextont hirtelen arra kényszerítette, mondjon át vagy bét, foglaljon állást egyszer s mindenkorra.
Sexton ösztönös reakciója a kitérés volt.
– Egészen biztos vagyok benne, hogy megfelelő vezetés mellett a NASA képes a jelenleginél jóval kisebb költségvetéssel is az űrkutatási...
– Sexton szenátor, kérem, a kérdésre válaszoljon. Az űrkutatás költséges és veszélyes dolog. Leginkább olyan, mint egy szuperszonikus utasszállító gép építése. Vagy jól csináljuk, vagy sehogy. Túl nagy a kockázat. Megismétlem a kérdést: elnökké választása esetén, ha döntenie kell,

hogy támogatja-e a NASA-t a jelenlegi szinten, vagy sutba dobja az egész amerikai űrprogramot, melyiket választaná?

A francba! Sexton felpillantott az üveg mögött álló Gabrielle-re. Az ő arcáról is csak azt olvashatta le, amit már úgyis tudott. *Elkötelezted magad. Nincs helye a kertelésnek. Semmi mellébeszélés.* Sexton felszegte az állát.

– Igen. A NASA jelenlegi költségvetését átirányítanám az iskolákhoz, ha ezzel a döntéssel kellene szembenéznem. A gyermekeinket választanám az űr helyett.

Marjorie Tench döbbent arckifejezést vett fel.

– Nem találok szavakat. Jól hallottam? Elnökként eltörölné a nemzeti űrkutatási programot?

Sexton érezte, hogy forr benne a düh. Tench szavakat adott a szájába. Megpróbált felelni, de Tench már ismét beszélt.

– Csak hogy rögzítsük, szenátor, ezek szerint ön megszüntetné azt az intézményt, amely eljuttatta az embert a Holdra?

– Csak azt mondom, hogy vége a világűrért folyó versenynek! Más idők járnak. Bár a NASA ma már egyáltalán nem játszik olyan nagy szerepet az egyszerű amerikaiak életében, mégis annyi pénzt pumpálunk bele, mintha ez még mindig így lenne.

– Ön szerint tehát nem az űrkutatásé a jövő?

– Természetesen az űrkutatásé a jövő, de a NASA egy őskövület! Bízzuk az űrkutatást inkább a magánszektorra, és ne az amerikai adófizetőknek kelljen a pénztárcájukba nyúlniuk, valahányszor valami mérnök Washingtonban

egymilliárd dolláros felvételt akar készíteni a Jupiterről. Az amerikaiak belefáradtak már abba, hogy a gyermekeik jövőjét egy olyan idejétmúlt ügynökség finanszírozására fecsérelják, amely a gigantikus ráfordításokért cserébe csak nagyon keveset nyújt!

Tench színpadiasan felsóhajtott.

– Nagyon keveset? De hiszen a SETI-program kivételével a NASA óriási eredményeket ért el.

Sexton meghökkent, hogy Tench képes maga előhozakodni a SETI-programmal. Óriási hiba. *Kösz, hogy emlékeztettél.* A Földön kívüli intelligencia keresésére indított projekt a NASA eddigi legmélyebb pénztemetője volt. Bár a NASA már megpróbálta valahogy helyrebillenteni a dolgot azáltal, hogy más nevet adott neki – Eredetkutatás –, és módosította néhány célkitűzését, mégis mindenki tudta, hogy ugyanarról a vesztes meccsről van szó.

– Marjorie – ragadta magához Sexton a kezdeményezést –, csak azért szólok a SETI-ről, mert ön szóba hozta.

Furcsamód, Tench mintha alig várta volna, hogy a véleményét hallja.

Sexton megköszörülte a torkát.

– Az emberek nagy többsége nincs tisztában azzal, hogy a NASA-nál már idestova harmincöt éve keresik E. T.-t. És a kincsvadászat nagyon költséges: óriási parabolaantenna-rendszerek, hatalmas rádiófrekvenciás adó-vevők, milliók a tudósok fizetésére, akik üldögélnek a sötétben, és az üres szalagot hallgatják. Szégyenletes erőforrás-pazarlás.

– Azt állítja, hogy nincs semmi odafönt?
– Azt állítom, hogy ha bármely más kormányzat harmincöt év alatt négyszázötvenmilliót költött volna erre anélkül, hogy egyetlen eredményt is fel tudna mutatni, már réges-rég elzavarták volna. – Sexton szünetet tartott, hogy mindenkinek legyen ideje átérezni a kijelentés súlyát. – Harmincöt év után szerintem meglehetősen világos, hogy nem fogunk találni Földön kívüli életet.
– És ha téved?
Sexton a szemét forgatta.
– Az isten szerelmére, Ms. Tench, ha tévedek, megeszem a kalapomat.
Marjorie Tench Sextonra szegezte besárgult szemét.
– Emlékezni fogok arra, amit most mondott, szenátor úr. – Elmosolyodott, az első alkalommal a műsor során. – És azt hiszem, mindenki emlékezni fog rá.

Tíz kilométerrel odébb, az Ovális Irodában ülő Zach Herney elnök kikapcsolta a televíziót, és italt töltött magának. Ahogy azt Marjorie Tench jó előre megígérte, Sexton szenátor bekapta a csalit, horgostul, zsinórostul, mindenestül.

24

Michael Tolland érezte, hogy bátorítóan mosolyog Rachel Sextonra, aki tátott szájjal bámulta a meteoritban talált fosszíliát. A nő kifinomult szépsége egy kislány ártatlan csodálkozásának adta át a helyét, mint aki először találkozik a Mikulással.

Pontosan tudom, mit érez, gondolta Tolland.
Csupán negyvennyolc óra telt el azóta, hogy maga is átesett ugyanezen a megrázkódtatáson. Ő is teljesen megnémult. A meteorit tudományos és filozófiai következményei még mindig lenyűgözték, és arra kényszerítették, hogy mindent újra végiggondoljon, amit a természetről valaha is hitt.
Oceanográfusként Tolland maga is számos korábban ismeretlen mélyvízi fajt fedezett fel, de ez az „űrbogár” egy egészen más szintű áttörést jelentett. Hollywood ugyan hajlamos a földönkívülieket kicsi zöld emberkékként megjeleníteni, az asztrobiológusok és más, a tudományhoz értő emberek mégis mind egyetértenek abban, hogy ha valaha is találnak életet a Földön kívül, az valami rovarszerű élőlény lesz, tekintve, hogy a Földön is milyen nagy számban élnek ilyenek, és milyen rendkívüli az alkalmazkodóképességük.
A rovarok az ízeltlábúak közé tartoznak, olyan teremtmények, amelyeknek kitinpáncéljuk és ízeit lábaik vannak. Mivel több mint 1,25 millió fajuk ismert, és körülbelül félmilliót még le sem írtak, a földi „bogarak” többen vannak, mint az összes többi állatfaj együttvéve. A Földön élő állatfajoknak mintegy 95 százalékát teszik ki, míg a biomasszának megdöbbentő módon a 40 százalékát.
Ám ami igazán figyelemreméltó a rovarokban, az nem is a számuk, hanem ellenálló képességük. A Sarkvidéktől a kaliforniai Halál Völgyéig, az ízeltlábúak mindenütt megtalálhatók, ahol más fajok számára elviselhetetlen

mértékű a hőség, a szárazság, vagy akár a nyomás. Túlélik a Világegyetem legpusztítóbb behatását, a radioaktív sugárzást is. Az 1945-ös első kísérleti atomrobbantást követően a légierőtől néhányan sugárvédelmi öltözékben átvizsgálták a robbantás helyszínét, ahol csótányokkal és hangyákkal találkoztak, melyek úgy viselkedtek, mintha semmi sem történt volna. Az űrkutatók tehát tisztában vannak azzal, hogy az ízeltlábúak a testüket borító külső védőburok miatt alkalmasak az olyan, erős sugárzásban fürdő bolygókon való életre, ahol más élőlények képtelen lennének fennmaradni.

A jelek szerint igazuk volt az asztrobiológusoknak, gondolta Tolland. *E. T. tényleg bogár.*

Rachel úgy érezte, a lábai teljesen elerőtlenednek.

– De hisz ez... hihetetlen – mondta a fosszíliát forgatva a kezében. – Sohasem hittem volna...

– Beletelik egy kis időbe, amíg az ember végképp elhiszi – felelte Tolland mosolyogva. – Nekem is egy napba telt, mire visszanyertem a lelki egyensúlyomat.

– Látom, újonc van köztünk – mondta a feléjük sétáló, szokatlanul magas távol-keleti férfi.

Megérkeztével Corky és Tolland teljesen leeresztett. A varázslatos pillanat odalett.

– Dr. Wailee Ming vagyok – mutatkozott be a férfi. – A Los Angeles-i Egyetem Paleontológiái Tanszékének vezetője.

Egy reneszánsz arisztokrata fellengzős merevségével viselkedett, és állandóan az Északi-sarkvidéken igen furcsán festő csokornyakkendőjét simogatta, amelyet

térdig érő teveszőr kabátja alatt viselt. Wailee Ming szemlátomást nem az az ember volt, aki hagyná, hogy ne úgy nézzen ki, mint akit skatulyából húztak elő, csak mert valami isten háta mögötti helyen van éppen.
– Rachel Sexton vagyok. – A keze még mindig remegett, amikor találkozott Ming sima kézfogásával. Minget is nyilvánvalóan az elnök szervezte be.
– Ms. Sexton – mondta a paleontológus –, örömmel mondok el önnek bármit, amit ezekről a fosszíliákról tudni akar.
– És rengeteg olyan dolgot, amelyet egyáltalán nem óhajt tudni – dünnyögte Corky.
Ming megigazította a csokornyakkendőjét.
– A paleontológián belül kihalt ízeltlábúakkal és Mygalomorphokkal, azaz óriáspókokkal foglalkozom. Ennek az organizmusnak a legszembetűnőbb jellegzetessége nyilvánvalóan az, hogy...
– ...egy másik rohadt bolygóról származik! – vetette közbe Corky.
Ming bosszúsan ráncolta a homlokát, és megköszörülte a torkát.
– Ennek az organizmusnak a legszembetűnőbb jellegzetessége az, hogy tökéletesen illeszkedik a mi darwini rendszerünkbe.
Rachel felnézett. *Lehet osztályozni ezt az izét?*
– Úgy érti, osztály, rend, család, meg ilyenek?
– Pontosan – felelte Ming. – Ha a Földről származna, ez a faj az egyenlő lábúak rendjébe tartozna, további mintegy kétezer tetűfajtával egyetemben.

– *Tetű?* – kiáltott fel Rachel. – De hát ez óriási!
– A rendszertant nem érdekli a méret. A házi macska és a tigris rokonok. Az osztályozás a fiziológiával foglalkozik. Ez a faj nyilvánvalóan tetű: lapos teste van, hét pár lába, petezsákjának szerkezete pedig ugyanolyan, mint a fatetűé, a szárazföldi ászkáé, a homoki szöcskeráké vagy a fúróászkáé. A többi fosszíliában világosan látszik egy jóval specializáltabb...
– A többi fosszíliában?
Ming Corkyra és Tollandra pillantott.
– Nem tudja?
Tolland tagadóan rázta a fejét. Ming arca nyomban felderült.
– Ms. Sexton, ezek szerint még nem hallotta a legjobb hírt.
– Vannak még fosszíliák – vágott közbe Corky, láthatóan azzal a szándékkal, hogy ellopja Mingtől a poént. – Rengeteg. – Corky odasietett az asztalhoz, és egy nagyméretű, összehajtogatott papírlapot húzott elő egy papírtasakból. Odahozta, és széthajtogatta Rachel előtt. – Miután lefúrtunk párszor a meteorit belsejébe, leengedtünk egy röntgenkamerát. Így fest a keresztmetszet.
Rachel ránézett a röntgenfelvételre, és azonnal le kellett ülnie. A meteoritról készített keresztmetszeti felvétel tele volt az imént látotthoz hasonló rovarokkal.
– Az őskövületek – mondta Ming – többnyire nagy koncentrációkban fordulnak elő. Gyakran megesik, hogy egy-egy földcsuszamlás tömegesen borít el organizmusokat, egész életközösségeket, fészkeket temetve maga alá.

Corky mosolygott.
– Az a véleményünk, hogy a meteoritban egy fészek rejlik. – Rámutatott a felvételen látható egyik rovarra. – Ez itt anyuci.
Rachel ránézett a kérdéses példányra, és tátva maradt a szája. A rovar legalább fél méter hosszú volt.
– Marha nagy tetű, mi? – nevetett Corky.
Rachel dermedten bólintott, és maga elé képzelte a távoli bolygón sétafikáló, sütőtök nagyságú tetveket.
– Nálunk, a Földön – folytatta Ming – a rovarok a gravitáció miatt maradnak viszonylag kis méretűek. Képtelenek annál nagyobbra nőni, mint amekkora testet a kitinpáncéljuk képes megtartani. Egy olyan bolygón azonban, ahol kisebb a gravitáció, a rovarok jóval nagyobb méretet is felvehetnek.
– Képzelje el, hogy kondorkeselyű nagyságú szúnyogokat kell lecsapni – viccelődött Corky, kivéve Rachel kezéből és zsebébe csúsztatva a mintát.
Ming a homlokát ráncolta.
– Ezt azért nem kellene lenyúlni!
– Nyugi – mondta Corky. – Van ott még ötven tonna, ahol ezt találtuk.
Rachel igyekezett feldolgozni a megismert tényeket.
– De hogyan lehetséges, hogy a világűr más pontjairól a földihez ennyire hasonló életformák nyomaira bukkanjunk? Ugye azt mondta, hogy ez a bogár is beleillik a darwini rendszerbe.
– Méghozzá tökéletesen – felelte Corky. – Akár hiszi, akár nem, egy sor csillagász már rég megjósolta, hogy a Földön

kívüli élet nagyon hasonló lesz a földihez.
– De ez hogyan lehetséges? – kérdezte Rachel. – Ez a faj egy teljesen más környezetből származik.
– Pánspermia – mondta Corky széles mosollyal.
– Tessék?
– A pánspermia az az elmélet, amely szerint az élet első csírái egy másik bolygóról származnak.
Rachel felállt a helyéről.
– Ez nekem magas.
Corky Tollandhoz fordult.
– Mike, te vagy az őstengeres.
Tolland láthatóan örült, hogy átveheti a szót.
– A Földön valaha nem volt élet, Rachel. Aztán hirtelen, szinte egyik napról a másikra, az élet megindult. Sok biológus szerint ez a robbanásszerű folyamat az őstengerekben lévő elemeknek egy ideális keverékéből indulhatott meg, de ezt laboratóriumi körülmények között még soha nem sikerült rekonstruálnunk. Ez a kudarc a vallásos tudósok szerint annak a bizonyítéka, hogy az élet nem jöhetett volna létre anélkül, hogy Isten ne oltotta volna be élettel az őstengereket.
– Ám mi, csillagászok – vette át a szót Corky –, új elmélettel álltunk elő a földi élet hirtelen megindulását magyarázandó.
– Ez a pánspermia – vágta rá Rachel, mert már értette, miről van szó. Korábban is hallott már erről a hipotézisről, de nem tudta, hogy ez a neve. – Az a teória, mely szerint az őslevesbe egy meteorit csapódott, magával hozva a Földre az élet első, mikroszkopikus nagyságú csíráit.

– Bingó! – kiáltotta Corky. – Itt pedig előszivárogtak a meteorit belsejéből, és életre keltek.
– Ha ez igaz – mondta Rachel –, akkor a földi és a Földön kívüli életformák egy közös ősre mennek vissza.
– Újabb bingó!
Pánspermia, gondolta Rachel, aki még mindig képtelen volt felfogni ennek a következményeit.
– Tehát ez a fosszília nem csupán azt bizonyítja, hogy a Világegyetemben máshol is van élet, hanem gyakorlatilag a pánspermia-elméletet is igazolja. Hogy a földi élet a Világegyetem egy másik pontjáról plántálódott ide át.
– Mesterhármas! – kiáltotta Corky lelkesen, heves bólogatások közepette. – Tulajdonképpen mindannyian földön kívülinek számítunk. – Két mutatóujjával antennát formált a feje fölött, bandzsított, és nyelvét öltögette, mint valami rovar.
Tolland mentegetőzve mosolygott Rachelre.
– És ez a pasas az evolúció csúcsa!

25

Rachel Sexton úgy érezte, egy szédítő álomban jár, amikor Michael Tolland oldalán keresztülsétált a kupolán. Corky és Ming szorosan mögöttük lépkedett.
– Jól van? – kérdezte Tolland, aki őt figyelte.
Rachel visszapillantott, gyengén elmosolyodott.
– Kösz. Egyszerűen csak... túl sok volt mára.
Felidéződött benne a NASA hírhedt felfedezése, az ALH84001, egy meteorit a Marsról, mely a NASA állítása szerint a bakteriális élet fosszilis maradványait tartalmazta.

Sajnos alig telt el pár hét a NASA diadalmas sajtókonferenciája után, amikor civil tudósok bebizonyították, hogy a kőzeten sejtett valamennyi „életjel” valójában kerogén, amely a Földön összeszedett szennyeződés eredménye. E baklövés következtében jócskán megcsappant a NASA szavahihetősége, a *New York Times* pedig kihasználta az alkalmat, hogy új feloldását adja a NASA betűszónak: Nem Alkalmas Semmilyen Analízisre.

Az újságnak ugyanabban a számában Stephen Jay Gould, az ismert paleobiológus foglalta össze az ALH84001-gyel kapcsolatos problémákat, rámutatva, hogy a bemutatott bizonyítékok kémiaiak és közvetettek, nem pedig „konkrétak”, mint mondjuk egy félreismerhetetlen csont vagy kagylóhéj.

A NASA, mint azt most Rachelnek is el kellett ismernie, ezúttal megdönthetetlen bizonyítékokra bukkant. *Ezeket* a fosszíliákat már egyetlen kételkedő tudós sem tudná megcáfolni. A NASA ezúttal már nem mikroszkopikus nagyságú baktériumokról készített homályos felvételeket lobogtatott, hanem egy meteoritból való valódi mintákkal állt elő, amelyekben szabad szemmel is látható a kőzetbe ágyazódott élő szervezet. *Félméteres tetű!*

Rachelnek nevethetnékje támadt, mert eszébe jutott, hogy gyermekkorában nagyon szerette az a David Bowie-számot, amelyben a Marsról érkezett pókokról volt szó. Valószínűleg kevesen gondolták volna, hogy a bizonytalan szemű brit popsztár milyen közel járt az asztrobiológia

legnagyobb pillanatát jelentő igazsághoz.
Rachel fejében a megfakult dal zengett, amikor Corky felzárkózott mellé.
– Eldicsekedett már Mike a dokumentumfilmjével?
– Nem igazán, de alig várom, hogy többet halljak róla – válaszolta Rachel.
Corky hátba vágta Tollandot.
– Na, elő a farbával, nagyfiú! Meséld csak el szépen, miért is döntött úgy az elnök, hogy a tudománytörténet legfontosabb pillanatát egy televíziós békaembernek kell átengedni!
– Corky, már megbocsáss... – horkant fel Tolland.
– Na jó, majd én elmagyarázom – folytatta Corky kettejük közé furakodva. – Mint azt már valószínűleg tudja, Ms. Sexton, az elnök ma este sajtótájékoztatón fogja bemutatni a meteoritot az egész világnak. Mivel azonban a világ lakosságának túlnyomó többsége hülyékből áll, az elnök Mike-ot kérte fel, hogy szálljon be, és szállítson le mindent az ő szintjükre.
– Kösz, Corky – mondta Tolland. – Ez igazán kedves volt tőled. – Rachelre pillantott. – Corky azt szerette volna mondani, hogy... mivel olyan sok a tudományos adat, az elnök arra a véleményre jutott, hogy a meteoritról készített rövidfilm a sok információt talán azon átlag amerikaiakhoz is képes eljuttatni, akik bizarr módon nem rendelkeznek asztrofizikai doktorátussal.
– Képzelje csak el – fordult Corky ismét Rachelhez –, nemrég megtudtam, hogy nemzetünk elnöke a *Csodás tengerek* titkos rajongója! – Tettetett undorral rázta a fejét.

– Zach Herney, a szabad világ ura, arra utasítja a titkárnőjét, hogy vegye fel neki Mike műsorát a tévéből, hogy egy-egy nehéz nap után felüdülhessen.
Tolland vállat vont.
– Most mit csináljak, jó az ízlése.
Rachel előtt kezdett világos lenni, micsoda mesteri tervet dolgozott ki az elnök. A politika a médiában dől el, és Rachel már látta maga előtt, mekkora hitelességet kölcsönöz majd Michael Tolland arca a tévében a sajtótájékoztatón elhangzottaknak. Zach Herney a megfelelő embert választotta arra, hogy nevét adja ehhez a kis NASA-puccshoz. A szkeptikusoknak így már elég nehéz dolguk lesz, ha meg akarják kérdőjelezni az elnök adatait, hiszen azok a nemzet első számú televíziós tudós személyisége, illetve számos köztiszteletben álló civil tudós szájából hangzanak el.
– Mike már mindannyiunk, azaz az összes civil nyilatkozatát felvette, és beszéltette a vezető NASA-s szakértőket is – mondta Corky. – Fogadok a Nemzeti Tudományos Érmemben, hogy most maga következik.
– Én? – nézett rá Rachel. – Miről beszél? Nekem semmiféle ajánlólevelem nincs. A hírszerzésnél dolgozom.
– Akkor meg minek küldte ide az elnök?
– Még nem árulta el.
Corky arcán derültség jelent meg.
– Maga a Fehér Ház hírszerzési összekötője, feladata pedig adatok tisztázása és hitelesítése, igaz?
– Igen, de a feladatkörömnek nincs semmi tudományos oldala.

– *É s* annak az embernek a lánya, aki a választási kampányát a köré építette, hogy mennyi pénzt pazarol el a NASA az űrben, igaz?
Rachel tudta, mi következik.
– El kell ismernie, Ms. Sexton – szólt közbe Ming is –, hogy ha maga is nyilatkozna, azzal a dokumentumfilm hitelességének új dimenziója nyílna meg. Ha az elnök ideküldte magát, akkor azt akarja, hogy valamilyen formában maga is vegyen részt ebben.
Rachelnek azonnal eszébe jutottak William Pickering aggodalmai, hogy esetleg kihasználják.
Tolland az órájára nézett.
– Oda kéne mennünk – mondta a kupola közepe felé mutatva. – Lassan befejezik.
– Micsodát? – kérdezte Rachel.
– A kiemelést. A NASA a felszínre hozza a meteoritot. Bármelyik pillanatban megpillanthatjuk.
Rachel csak ámult.
– Kiemelnek egy, ötventonnás sziklát egy hatvanméteres jégréteg alól?
– Ugye, nem gondolta – kérdezte Corky vidoran –, hogy a NASA egy ekkora felfedezést otthagy a jég alatt?
– Azt nem, de... – Rachel semmit nem látott a kupola alatt, ami nagyobb ásatásokra utalt volna. – Hogy a csudában fogja a NASA kiszedni?
– Nem gond – düllesztette a mellét Corky. – A helyiség tele van rakétaspecialistákkal!
– Csak fecseg itt összevissza – torkolta le Ming, majd Rachelre pillantott. – Dr. Marlinson szeret mások tollaival

ékeskedni. Az igazság az, hogy mindenki tanácstalan volt azt illetően, hogyan lehet a meteoritot kiemelni. A megoldásra végül dr. Mangor jött rá.
– Vele még nem találkoztam.
– A New Hampshire-i Egyetem gleccserkutatója – magyarázta Tolland. – A negyedik és egyben utolsó tudós, akit az elnök felkért. Ming pedig jól mondja, valóban dr. Mangor jött rá a megoldásra.
– Rendben – mondta Rachel. – És mit javasolt a pasas?
– Csaj – javította ki Ming, rajongó hangon. – Dr. Mangor nő.
– Kétséges – dünnyögte Corky. Rachelre nézett. – Mellesleg dr. Mangor egészen biztosan gyűlölni fogja magát.
Tolland dühös pillantást vetett Corkyra.
– Pedig így lesz! – védekezett Corky. – A konkurencia miatt fogja gyűlölni.
Rachel semmit sem értett.
– Tessék? Milyen konkurencia?
– Rá se hederítsen – mondta Tolland. – A Nemzeti Tudományos Bizottság figyelmét, sajnos, elkerülte az a tény, hogy Corky totális idióta. Jól kijönnek majd dr. Mangorral. Profi. A világ egyik legjobb gleccserkutatójának tartják. Éveket töltött az Antarktiszon, hogy a gleccsermozgásokat tanulmányozza.
– Furcsa – mondta Corky –, én azt hallottam, hogy a New Hampshire-i Egyetem csak azért adott neki kutatói ösztöndíjat, hogy elmenjen jó messzire, és végre béke legyen a tanszéken.
– Tisztában van vele – förmedt rá Ming, aki a jelek szerint

személyes sértésnek vette Corky megjegyzését –, hogy dr. Mangor majdnem az életét vesztette az Antarktiszon! Amikor eltévedt egy viharban, öt héten keresztül fókazsíron élt, mielőtt megtalálták volna.
– Én azt hallottam – súgta Corky Rachel fülébe –, hogy nem is kereste senki.

26

Gabrielle Ashe nagyon hosszúnak találta az utat a CNN stúdiójából Sexton irodájáig. A szenátor szemben ült vele, és ahogy kibámult a limuzin ablakán, látszott rajta, hogy a nagy megelégedettségére szolgáló tévévitán jár az esze.
– Elküldték Tenchet egy délutáni kábeltévés műsorba – fordult Sexton megnyerő mosollyal Gabrielle-hez. – Egyre idegesebbek a Fehér Házban.
Gabrielle diplomatikusan bólintott. A távozó Marjorie Tench arcán magabiztos elégedettséget vélt felfedezni, ami nagyon nyugtalanította.
Megszólalt Sexton privát mobiltelefonja, ő pedig kotorászni kezdett a zsebében. A szenátor más politikusokhoz hasonlóan egy sor telefonszámmal rendelkezett, és a vele kapcsolatba kerülők a fontosságuknak megfelelően kapták meg valamelyik számot. Akárki hívta is most Sextont, a ranglista elején állt, hiszen a titkos magánvonalán kereste, pedig a szenátor még Gabrielle-től sem vette jó néven, ha itt próbálta meg elérni.
– Sedgewick Sexton szenátor – búgta, neve alliteráló zeneiségét hangsúlyozva.
Gabrielle a limuzin hangjától nem hallotta a hívó felet, akit

Sexton figyelmesen hallgatott, majd lelkesen így szólt:
– Fantasztikus! Nagyon örülök a hívásának. Hat óra? Szuper. Van itt egy lakásom Washingtonban. Diszkrét, kényelmes. A címet tudja, ugye? Oké. Nagyon várom már, hogy megismerhessem. Viszlát este.
Sexton lerakta a telefont, és nagyon elégedettnek tűnt.
– Újabb rajongó? – kérdezte Gabrielle.
– Egyre többen vannak – felelte Sexton. – A pasas mindenesetre nagyágyú.
– Az kell, hogy legyen. A lakásán fogadja? – Sexton rendszerint úgy ragaszkodott otthona szent sérthetetlenségéhez, mint ahogy egy oroszlán védelmezi az utolsó menedékét. Most vállat vont.
– Igen. Gondoltam, személyes figyelemben részesítem. Jól jöhet még emberünk a választási finisben. Építgetnem kell ezeket a személyes kapcsolatokat, tudja. Az egész a bizalomról szól.
Gabrielle bólintott, és előhúzta Sexton határidőnaplóját.
– Beírjam?
– Nem kell. Ma este amúgy is otthon akartam lenni. Gabrielle megtalálta az aznapi oldalt, és látta is, hogy Sexton már az egész napot áthúzta nagybetűs bejegyzésével: M. H. Sexton rövidítése volt ez, amely ugyanúgy jelenthette azt, hogy „Magánjellegű – Hazamegyek”, mint azt, hogy „Mindenki hagyjon békén!”, ám pontosan nem lehetett tudni, melyiket is jelenti. A szenátor mindenesetre időről időre beiktatott magának egy-egy ilyen M. H.-s estét; bezárkózott a lakásába, kikapcsolta az összes telefont, és azt csinálta, amit a

legjobban szeretett: a régi haverokkal brandyt iszogatott, és úgy tett, mintha arra az estére elfelejtette volna a politikát. Gabrielle meglepve nézett rá.
– Hagyja, hogy a munka megzavarja a jó előre beiktatott M. H.-s estét? Imponál!
– Akkor ért el a pasas, amikor van is egy kis időm. Majd beszélgetünk egy kicsit. Meglátjuk, mit akar.
Gabrielle szerette volna megkérdezni, ki a rejtélyes telefonáló, de világos volt, hogy Sexton szándékosan ködösít. Ő pedig tudta, mikor nem lehet faggatózni.
Ahogy lekanyarodtak a körgyűrűről, és Sexton irodája felé tartottak, Gabrielle még egy pillantást vetett a napirendre, a Sexton által aznap estére előirányzott M. H.-ra, és az a különös érzése támadt, hogy Sexton várta ezt a hívást.

27

A NASA-kupola közepén a jeget egy furcsa szerkezet, egy hatméteres háromláb uralta, amely félúton volt egy elfuserált miniatűr Eiffel-torony és egy olajfúró torony között. Akárhogy nézte is Rachel, nem tudta elképzelni, hogyan lehetne ezzel kiemelni a hatalmas meteoritot.
A torony aljában nehéz vasszegekkel acéllemezeket erősítettek a jéghez, melyekre csörlőket csavaroztak. A csörlőkön acélsodronyokat fűztek át, amelyek a torony csúcsáig futottak, ahol csigákon buktak keresztül, és függőlegesen vezettek lefelé, a jégbe fúrt szűk lyukakba. Egy pár jól megtermett NASA-s férfi egymást váltva tekerte a csörlőket, és minden egyes tekerésükre egy-két

centimétert feljebb kúsztak a drótkötelek a szűk lyukakon keresztül, mintha az emberek egy hajó horgonyát vonnák fel.
Én itt valamit nem értek, gondolta Rachel, ahogy a többiekkel együtt a kiemelés helyszínéhez közeledett. A jelek szerint a meteoritot *a jégen át* készültek kiemelni.
– EGYENLETESEN FESZÍTSÉTEK, AZ ISTENIT! – harsant fel a közelből egy dallamosságában láncfűrészre emlékeztető női hang.
Rachel odanézett, és egy kis termetű, koszos, sárga kezeslábast viselő nőt pillantott meg. Bár éppen háttal állt neki, Rachel azonnal kitalálta, hogy a műveletet ő irányítja. Miközben a kezében tartott noteszba jegyezgetett, úgy lépdelt föl s alá, mint valami mérges kiképzőőrmester.
– *Ne mondjátok, lányok, hogy elfáradtatok?!*
Corky felkiáltott.
– Hahó, Norah, ne egzecíroztassa már annyit ezeket a szegény NASA-s fiúkat, jöjjön, flörtöljön inkább velem!
A nő oda se fordult.
– Maga az, Marlinson? Ezer közül is felismerem azt a sipító kis malachangját! Majd akkor jöjjön vissza, ha már szőrösödik!
Corky Rachelhez fordult.
– Norah mindig átmelengeti az ember szívét.
– Hallom, hallom, űrmanó – vetette oda dr. Mangor, miközben még mindig a jegyzeteivel volt elfoglalva. – És amennyiben a seggemet stírolja, elárulom, hogy a síruha hozzáad vagy tizenöt kilót!
– Ne izguljon – válaszolta Corky –, sosem a

mamutseggétől vadulok meg, hanem a megnyerő személyiségétől.
– Kapja be!
Corky ismét nevetett.
– Jó hírem van, Norah. Nem maga az egyetlen nő, akit az elnök idehívott.
– Tényleg? Maga is itt van.
Most már Tolland is megszólalt.
– Norah? Van egy perce, hogy bemutassam valakinek?
Tolland hangjára Norah azonnal abbahagyta a jegyzetelést, és feléjük fordult. Csípős modora nyomban megváltozott.
– Mike! – Vidáman odasietett. – Órák óta nem láttam.
– A filmet vágtam össze.
– És milyen az én részem?
– Okos benne és szép.
– Ehhez egy csomó filmtrükköt kellett bedobnia – szólt közbe Corky.
Norah nem vette fel a megjegyzést, inkább udvarias, de kimért mosollyal Rachelre pillantott, majd újra Tollandhoz fordult.
– Remélem, nem hűtlen hozzám, Mike.
Tolland viharvert arca enyhén elvörösödött, miközben bemutatta őket egymásak.
– Norah, hadd mutassam be Rachel Sextont. Ms. Sexton a hírszerzésnél dolgozik, és az elnök kívánságára jött ide. Sedgewick Sexton szenátor lánya.
Ettől a bemutatástól Norah arcán zavartság jelent meg.
– Nem fogok úgy tenni, mintha érteném. – Kesztyűjét nem húzta le a kelletlen kézrázáshoz. – Isten hozta a világ

tetején.
– Köszönöm – mosolygott rá Rachel. Meglepve fedezte fel, hogy Norah Mangornak érdes hangja ellenére kellemes, huncut arca van. Barna manófrizuráját ősz tincsek csíkozták, átható, éles tekintete két jégkristályhoz hasonlított. Volt benne valami acélos magabiztosság, ami nagyon tetszett Rachelnek.
– Norah – mondta Tolland –, elmesélné röviden Rachelnek, mivel foglalatoskodik?
Norah felvonta a szemöldökét.
– Maguk már keresztnéven szólítják egymást? Ajjaj.
– Én előre megmondtam, Mike – nyögött fel Corky.

Norah Mangor körbevezette Rachelt a torony körül, miközben Tolland meg a többiek tőlük lemaradva maguk között beszélgettek.
– Látja a lyukakat a jégen a háromláb alatt? – mutatta Norah. A ledorongoló hangnem, amellyel bemutatkozott, a munkája iránti lelkesedésnek adta át a helyét.
Rachel bólintott, és a jégbe fúrt lyukakat nézte. Mindegyik körülbelül harminc centiméter átmérőjű volt, és egy acélsodrony futott bele.
– A lyukakat eredetileg akkor fúrtuk, amikor a meteoritból mintákat vettünk, és röntgenfelvételeket készítettünk róla. Aztán ezeken a furatokon keresztül nagyon nagy teherbírású szemes csavarokat eresztettünk le, és belecsavaroztunk őket a meteoritba. Ezek után mindegyik lyukon át acélkábelt engedtünk le, a végén kampóval, amelyet beleakasztottunk a csavar szemébe, és most meg

az egészet egyszerűen felcsörlőzzük. A hölgyek itt már jó néhány órája csörlőznek, de lassan a felszínre kerül a meteorit.
– Nem biztos, hogy tudom követni – vallotta be Rachel. – A meteoritot sok ezer tonna jég borítja. Hogyan tudják kiemelni?
Norah az állvány tetejére mutatott, ahonnan egy vékony, vörös fénysugár irányult a jégre. Rachel már korábban is észrevette, de azt gondolta, csak arra szolgál, hogy megjelölje a helyet, ahol a meteorit el van temetve.
– Gallium-arzenid félvezető lézer – mondta Norah.
A fénysugarat figyelmesebben szemügyre véve, Rachel már látta, hogy az egy apró lyukat olvasztott a jégen, és a mélybe tart.
– Nagyon nagy teljesítményű a fénysugár – mondta Norah. – Kiemelés közben melegítjük a meteoritot.
Rachelnek nagyon imponált a nő tervének egyszerűsége és zsenialitása. Norah nem tett mást, mint hogy megolvasztotta a jeget a lefelé irányított lézersugárral, amely aztán elérte a meteoritot. Mivel ez utóbbi túl sűrű volt ahhoz, hogy megolvadjon a lézertől, elnyelte annak energiáját, és annyira felmelegedett, hogy olvadást idézett elő maga körül. Ahogy a NASA-alkalmazottak húzták felfelé a forró meteoritot, a felmelegített kőzet meg a felfelé a jégre kifejtett nyomás megolvasztotta a jeget, utat nyitva a felszín felé. A meteorit fölött összegyűlő olvadt víz pedig szépen lefolyt a kő mellett, megtöltve a járatot.
Mint forró kés a fagyott vajban.

Norah a csörlőknél szorgoskodó NASA-sok felé intett.
– A generátoroknak ez túl nagy megterhelés lenne, ezért emberi erővel kell a felszínre húzatnom.
– Egy túrást! – szólalt meg az egyik férfi. – Azért használ emberi erőt, mert szereti nézni, ahogy izzadunk!
– Nyugi – lőtt vissza Norah. – A hölgyek két napig nyafogtak, hogy fáznak, én pedig találtam rá megoldást. Úgyhogy csak húzzátok!
A férfiak elnevették magukat.
– És azok a bóják mire valók? – kérdezte Rachel, a kupolában látszólag találomra elhelyezett rózsaszín útjelző kúpokra mutatva.
– A gleccsertanban nélkülük szinte semmire sem mennénk – felelte Norah. – HIKAB-nak hívják. A rövidítés jelentése: „Ha idelépsz, kitörik a bokád!” – Felkapta az egyik bóját, felfedve a gleccser feneketlen mélyébe vezető kerek nyílást. – Ide nem érdemes lépni. – Visszarakta a bóját a helyére. – A gleccser konzisztenciájának ellenőrzésére lyukakat fúrtunk. Mint a hagyományos régészetben, itt is onnan lehet megtudni, milyen régóta hever valami a helyén, hogy megnézzük, milyen mélyen van. Minél mélyebben van, annál régebb óta van ott. Tehát, ha a jég alatt találunk egy objektumot, az odakerülésének ideje kiszámítható a felgyülemlett jég mennyiségéből. Hogy biztosak lehessünk a kormeghatározási méréseink pontosságában, a jégtábla több pontján is fórunk, hogy lássuk, vajon tényleg egyetlen nagy tömbbel van-e dolgunk, és nem töredezett-e fel valami lavina, földrengés, vagy ilyesmi következtében a jég.
– És milyennek találták ezt a gleccsert?

– Teljesen épnek – válaszolt Norah. – Ez egyetlen tökéletes, szilárd tömb. Sehol egy törésvonal. Ez a meteorit 1716-os becsapódása óta épen és érintetlenül nyugszik a helyén.
Rachel majdnem hanyatt esett.
– Tudja melyik *évben* ért földet a meteorit?
Norah-t mintha meglepte volna a kérdés.
– Naná. Engem ezért hívtak. Olvasok a jégből. – A közelükben heverő nagy halom hosszú, hengerforma jégdarabra mutatott. Mindegyik úgy nézett ki, mint egy áttetsző telefonpózna, és mindegyiket narancssárga szalaggal jelölték meg. – Ezek a jégminták geológiai jegyzőkönyvek. – Norah odavezette Rachelt a jégdarabokhoz. – Ha alaposan megnézi, maga is láthatja az egyes jégrétegeket.
Rachel lehajolt, és valóban, a jégdarabok különböző fényességű és tisztaságú rétegekből álltak. Volt ujjnyi, de akadt arasznyi vastag réteg is.
– Minden télen rengeteg hó esik a jégpadra – folytatta Norah –, ennek egy része tavasszal megolvad. Így minden évszakkal új, más tömörségű réteg keletkezik. Nincs más dolgunk, mint elkezdeni a tetején, azaz a legutóbbi télnél, és visszafelé számolni.
– Mintha egy fa évgyűrűit számolnánk.
– Ez azért nem annyira egyszerű, Ms. Sexton. Ne feledje, itt most egy több *száz* láb vastag jégréteget mérünk. Az adatok pontosításához és ellenőrzéséhez figyelembe kell vennünk az éghajlattani indikátorokat is, mint amilyenek az eltelt időszakra vonatkozó csapadékjelentések, a

levegőszennyeződés, meg effélék.
Tolland és a többiek csatlakoztak hozzájuk. Tolland Rachelre mosolygott.
– Norah sokat tud a jégről, igaz?
Rachelt valami különös öröm töltötte el, amikor meglátta a férfit.
– Tényleg fantasztikus.
– És ne feledjük – bólintott Tolland –, hogy a dr. Mangor által megállapított 1716-os dátum tökéletesen megállja a helyét. A NASA már jóval azelőtt ismerte az időpontot, hogy idejöttünk volna. Dr. Mangor elvégezte a fúrásait és vizsgálatait, és megerősítette a NASA által közölt adatot.
Rachel le volt nyűgözve.
– És egyébként – mondta Norah – 1716-ban a korai felfedezők egy Kanada északi része felett elzúgó fényes tűzgömbről számoltak be. A csoport vezetőjéről aztán a meteoritot Jungersol-meteoritnak nevezték el.
– Tehát – tette hozzá Corky – a jég alapján meghatározott dátum és a történeti feljegyzések egybeesése gyakorlatilag bizonyítja, hogy ugyanannak a meteoritnak egy darabjával van dolgunk, amelyről 1716-ban Jungersol tudósított.
– Dr. Mangor! – kiáltotta az egyik NASA-alkalmazott. – Már látszanak az első kapcsok!
– Emberek, vége az idegenvezetésnek – mondta Norah. – Eljött az igazság pillanata. – Felmászott egy összecsukható tábori székre, és onnan kiabálta torkaszakadtából: – FIGYELEM! ÖT PERC MÚLVA KINT VAN!
Mint megannyi Pavlov kutyája, a kupolában dolgozó tudósok azonnal abbahagyták, amit éppen csináltak, és

rohantak a kiemelési zónába.
Norah Mangor csípőre tett kézzel nézett szét birodalmán.
– Na jó, lássuk a Titanicot.

28

– Félre az útból! – rivallta Norah, keresztülvágva magát az egyre nagyobb tömegen. A munkások szétoszlottak. Norah átvette az irányítást, és színpadias mozdulatokkal maga ellenőrizte a kábelek feszességét és szögét.
– Hó... rukk! – rikoltotta az egyik NASA-s férfi. A kiemelést végző emberek a csörlőknek feszültek, a kábelek pedig újabb tizenöt centivel kúsztak kijjebb a lyukakból.
Miközben a kábelek mozogtak, Rachel érezte, hogy a nagy várakozásban a tömeg egyre közelebb araszol a lyukakhoz. Corky és Tolland, akik a közelében álltak, úgy néztek ki, mint két kisgyerek karácsonykor. Átellenben Lawrence Ekstrom, a NASA robusztus igazgatója foglalta el megfigyelőpozícióját.
– Látom a kapcsokat! – kiáltotta az egyik NASA-alkalmazott. – Már látszanak a láncok!
A furatokon keresztül felfelé húzódzkodó szürke acélkábelek után a végükre erősített sárga színű láncok tűntek fel.
– Már csak két méter! Húzd egyenletesen!
Az állvány körül tolongó tömeg néma önkívületbe esett, mindenki egész testében megfeszülve várta a pillanatot, mint egy okkult szeánsz résztvevői az isteni jelenést, mindenki elsőként akarta megpillantani.
Ekkor Rachel meglátta.

A vékonyodó jégkérgen keresztül feltűntek a meteorit halvány körvonalai. Az árny hosszúkás volt, és sötét, először elmosódott, de aztán egyre tisztábban látszott, ahogy másodpercről másodpercre feljebb kerül a körülötte olvadó jégen keresztül.
– Feszesebben! – kiáltotta az egyik technikus. A kiemelést végzők nekifeszültek a csörlőknek, az állvány recsegett-ropogott.
– Még másfél méter! Egyenletesen feszítsétek!
Rachel látta, hogy a jég dagadni kezd a meteorit felett, mint egy vemhes nőstény állat hasa szülés előtt. A duzzanat tetején, a lézerfény belépési pontja körül egy kis részen a jég engedni kezdett, egyre nagyobb lyukká olvadt.
– A méhszáj kitágult! – kiáltotta valaki. – Kilencszáz centiméter!
A csöndet ideges nevetés törte meg.
– Jó, és most kapcsold ki a lézert!
Valaki a kapcsolóhoz lépett, a fénysugár pedig eltűnt.
És akkor megtörtént.
Mint egy kőkorszaki istenség, a hatalmas meteorit sziszegő gőzfelhőben bukkant ki a felszínre. A kavargó gőzgomolyon keresztül óriási alak emelkedett elő a jégből. A csörlőket kezelő emberek még jobban belefeszültek, amíg végül az egész kő ki nem szabadult a jég fogságából, és forrón csöpögve lebegett a vibráló víztükör felett.
Rachel megbabonázva állt.
A kábeleken himbálózó, nedvességtől csöpögő meteorit feketére égett felszíne csak úgy ragyogott a neonok fényében, a barázdált felület egy óriási, kővé dermedt

aszalt szilvához tette hasonlatossá. Egyik vége sima és kerek volt, nyilvánvalóan akkor lett ilyen, amikor átsüvített a légtéren.
Ahogy elnézte a feketére égett fúziós kérget, Rachel látta maga előtt a meteoritot, amint izzó tűzgolyóként rakétasebességgel zuhan a Föld felé. Hihetetlen, de ez közel háromszáz évvel ezelőtt történt. Most pedig itt lógott a zsákmány előttük a kábeleken, testéről csöpögött a víz.
A vadászat véget ért.
Rachel csak most kezdte igazán átérezni az esemény drámaiságát. A szeme előtt ingó tárgy egy másik világból származott, sok millió kilométer távolságból. Benne pedig arra utaló jelek – nem, bizonyítékok! –, hogy az ember nincs egyedül az Univerzumban.
Az eufória mintha mindenkit ugyanabban a pillanatban ragadott volna el, a tömeg spontán örömkiáltásokban és tapsban tört ki. Úgy tűnt, még az igazgató is lázba jött. Elismerően lapogatta az embereit. Rachel, aki mindezt látta, hirtelen mély szimpátiát érzett a NASA iránt. Eddig ugyancsak üldözte őket a balszerencse. Most végre változnak a dolgok. Megérdemelték ezt a pillanatot.
A jégbe vágott lyuk olyan volt, mint egy kisebb úszómedence a kupola közepén. A hatvan méter mély medence vize kis ideig még ide-oda lötyögött a jégfalak között, majd elsimult. A járatban a vízszint több mint egy méterrel a gleccser felszíne alá került, ami az eltávolított meteoritnak volt köszönhető, illetve annak, hogy a jég térfogata csökken, ha megolvad.
A lyukat Norah Mangor azonnal HIKAB-bójákkal rakta

körbe. Bár az jól látható volt, a túl közel merészkedők belecsúszhattak, és ez végzetes következményekkel járhatott volna. Az üreg falait tömör jég alkotta, így segítség nélkül lehetetlenség lett volna kimászni.
Lawrence Ekstrom odajött hozzájuk, Norah Mangorhoz lépett, és keményen megrázta a kezét. – Gratulálok, dr. Mangor.
– Elvárom, hogy gyakran szerepeljen a nevem nyomtatásban.
– Meglesz – az igazgató Rachelhez fordult. Vidámabbnak, megkönnyebbültnek látszott. – Nos, Ms. Sexton, sikerült meggyőznünk a hivatásos szkeptikust is?
Rachel ezen csak mosolyogni tudott.
– A „megdöbbenteni” megfelelőbb szó lenne.
– Jó. Akkor kövessen.
Az igazgató keresztülvezette Rachelt a kupolán, egy konténerszerű fémbódéhoz, amely terepszínűre volt festve, és azt a feliratot viselte: MBK.
– Innen fogja felhívni az elnököt – mondta Ekstrom.
Mobil Biztonsági Kommunikációs Egység, gondolta Rachel. Ezek a szállítható távközlési konténerek megszokott látványt jelentenek a harcmezőn, ám Rachel sohasem gondolta volna, hogy egy békeidőben lezajló NASA-akció során akad ilyennel dolga. Na persze, Ekstrom igazgató mögött ott állt a Pentagon, így ő könnyedén hozzáférhetett az efféle játékszerekhez. Az MBK mellett őrködő két fegyveres szigorú arca láttán Rachelnek az a határozott érzése támadt, hogy a külvilággal való kapcsolat csak Ekstrom kifejezett

engedélyével lehetséges.
Úgy látszik, nem csak én vagyok eltűnve.
Ekstrom a bódé előtt néhány szót váltott az egyik őrrel, majd Rachelhez fordult.
– Sok szerencsét! – mondta, azzal magára hagyta.
Az őr bekopogtatott a tréler ajtaján, mire az belülről kinyílt. Egy technikus tűnt elő, és intett Rachelnek, hogy lépjen be, ő pedig engedelmeskedett.
Az MBK belülről sötét volt és fülledt. Egy számítógép monitorjának kékes fényében Rachel telefonokat, rádió adóvevőket, műholdas telekommunikációs eszközöket vett ki. Azonnal elfogta a klausztrofóbia. A levegő kesernyés volt, mint télen egy pincében.
– Foglaljon helyet, Ms. Sexton. – A technikus egy gurulós széket húzott elő, majd Rachelt egy lapos monitor elé ültette. Beállított elé egy mikrofont, a fejére pedig jókora AKG fejhallgatót tett. Fellapozott egy titkos kódokat tartalmazó könyvet, majd egy hosszú betű- és számsort billentyűzött be egy szerkezetbe. Rachel előtt egy óra jelent meg a monitoron.

00:60 MÁSODPERC.

Mikor az óra elkezdett visszafelé számlálni, a technikus elégedetten bólintott.
– Egy perc múlva kapcsolás. – Megfordult és kiment, becsapva maga után az ajtót. Rachel hallotta, hogy kívülről rátolja a reteszt.
Csodás.
Miközben a sötétben várakozott, és nézte, ahogy a hatvan

másodperc lassan lepereg, eszébe jutott, hogy reggel óta most van először egyedül. Amikor felébredt, még a leghalványabb sejtelme sem volt arról, mi várja. *Élet a Földön kívül.* Ettől a naptól fogva minden idők legnépszerűbb modern mítosza nem volt mítosz többé.

Rachelben csak most kezdett igazán tudatosulni, micsoda megsemmisítő csapást mér majd a meteorit apja választási kampányára. Bár a NASA-ra fordított költségvetési összegek problémája nem esett egy súlycsoportba az olyan kérdésekkel, mint az abortuszhoz való jog, a szociális politika vagy az egészségügy, apja politikai ügyet csinált belőle. A saját vermébe esik bele.

Pár óra múlva az amerikaiak ismét átélhetik az izgalmat, amelyet a NASA dicsőséges sikere jelent számukra. Álmodozók szemei telnek meg könnyel. Tudósok álla esik le. Gyerekek fantáziája szárnyal szabadon. Mint kicsinyes dolgok, a pénzügyek azonnal feledésbe merülnek e történelmi pillanatban. Az elnök főnixként fog kiemelkedni, hőssé válik, és az általános ünneplés közepette az üzleties szenátor hirtelen kicsinyes, garasoskodó Harpagonnak fog feltűnni, akibe semmi sem szorult az amerikai kalandvágyból.

A számítógép pityegett, Rachel pedig felnézett.

00:05 MÁSODPERC.

A képernyő vibrálni kezdett, a Fehér Ház pecsétjének elmosódó képe jelent meg rajta. A következő pillanatban a kép Herney elnök arcába tűnt át.

– Jó napot, Rachel – mondta az elnök, szemében pajkos fénnyel. – Remélem, érdekesen telt a délutánja.

29

Sedgewick Sexton szenátor irodája a Philip A. Hartról elnevezett szenátusi irodaházban volt, a Capitoliumtól észak-keletre eső C utcában. Az épület ultramodern, fehér színű négyszögekből álló labirintus volt, amelyet sokan kritizáltak, mondván, hogy inkább börtönre, mint irodaházra hasonlít. Az ott dolgozók közül is sokan vélekedtek így.

A harmadik emeleten Gabrielle Ashe sebesen járkált fel s alá hosszú lábain számítógépe monitorja előtt. A képernyőn egy újonnan érkezett e-mail látszott. Nem igazán tudta, mit kezdjen vele.

Az első két sorban ez állt:

SEDGEWICK NAGYON JÓ VOLT A CNN-MŰSORBAN.

ÚJABB HÍREIM VANNAK.

Gabrielle hetek óta kapott ilyen üzeneteket. A küldő hamis címet használt, bár Gabrielle-nek sikerült nyomon követnie a white-house.gov tartományig. Úgy tűnt, a rejtélyes informátor bennfentes a Fehér Házban, és akárki is az, már egy ideje ő látta el Gabrielle-t mindenféle hasznos politikai értesüléssel, így a NASA igazgatója és az elnök közötti titkos találkozó hírével is.

Gabrielle először gyanakodott, de amikor ellenőrizte az e-mailben kapott tippeket, azok nagy meglepetésére mindig helytállónak és hasznosnak bizonyultak: titkos adatok a NASA túlköltekezéséről, a tervbe vett költséges küldetésekről, beszámolók arról, hogy a NASA Földön

kívüli élettel kapcsolatos kutatásai túlságosan sok pénzt kapnak, ugyanakkor képtelenek bármilyen eredményt felmutatni, sőt egy belső közvélemény-kutatás adatai is, melyek arra hívták fel a figyelmet, hogy a NASA lett az az ügy, amely elfordítja a választókat az elnöktől.

Hogy a szenátor szemében még értékesebbnek tűntesse fel magát, Gabrielle nem árulta el Sextonnak, hogy a Fehér Házból kap kéretlen segítséget e-mailen. Ehelyett az „egyik informátoromtól származó" információkként adta tovább az adatokat. Sexton mindig hálásnak mutatkozott a hírekért, és volt annyi esze, hogy ne kérdezzen rá a forrásra. Gabrielle biztosra vette, hogy a főnöke azt hiszi, szexuális ellenszolgáltatásokért kapja cserébe a híreket. Nyugtalanító módon Sextont ez láthatóan egyáltalán nem zavarta.

Gabrielle abbahagyta a járkálást, és újra elolvasta az üzenetet. Mindegyik e-mail üzenete világos volt: a Fehér Házban valaki azt akarja, hogy a szenátor nyerjen az elnökválasztáson, és ennek érdekében segít Sedgewicknek a NASA ellen intézett támadásaiban.

De kicsoda? És miért?

Egy patkány a süllyedő hajóról, állapította meg végül Gabrielle. Washingtonban nem volt szokatlan, hogy valaki, aki a Fehér Házban dolgozik, és attól tart, hogy elnöke hamarosan elveszíti hivatalát, titkon szívességeket tesz a győzelemre esélyes elnökjelöltnek, így biztosítandó hatalmát vagy legalább egy másik pozíciót a hatalomátvétel után. A jelek szerint valaki biztos Sexton győzelmében, és már korán elkezdte vásárolni a részvényeit.

Ettől az üzenettől azonban Gabrielle ideges lett. Teljesen

más volt, mint az eddig kapottak. Nem is az első két sor nyugtalanította, hanem a másik kettő:

KELETI VENDÉGKAPU, DU. 4:30.

EGYEDÜL JÖJJÖN

Az informátor még sohasem kért személyes találkozót. Ennek ellenére Gabrielle valami kifinomultabb helyszínt is el tudott volna képzelni az első találkára. *A Keleti Vendégkapu?* Egész Washingtonban egyetlen Keleti Vendégkapuról tudott csak. *A Fehér Ház előtt? Ez valami vicc?*

Gabrielle tudta, hogy e-mailen nem válaszolhat, hiszen az üzeneteit a rendszer mint kézbesíthetetlent mindig visszadobta. Informátorának e-mailje anonim volt. Ami nem is meglepő.

Beszéljek Sextonnal? Ezt gyorsan elvetette. A szenátor épp megbeszélésen volt. Különben is, ha ezt az e-mailt megemlítené neki, akkor az összes korábbit is el kellene mesélnie. Végül arra a következtetésre jutott, hogy az informátor biztosan azért szeretne vele nyilvános helyen és fényes nappal találkozni, hogy őt megnyugtassa. Elvégre ez az ember az elmúlt két hétben csak segített neki. Nyilvánvalóan szövetséges.

Gabrielle még egyszer elolvasta az e-mailt, majd megnézte, mennyi az idő. Még volt egy órája.

30

Most, hogy a meteorit kikerült a jégből, a NASA igazgatója már nem volt olyan ideges. *Kezd minden*

összeállni, mondta magában, ahogy Michael Tolland munkaterülete felé tartva átvágott a kupolán. *Most már semmi sem állíthat meg minket.*

– Hogy megy? – kérdezte Ekstrom, megállva a tévés tudós mögött.

Tolland fáradt, de lelkes arccal pillantott fel a komputer képernyőjéről.

– Majdnem kész a vágás. Most viszem fel a kiemelésről készült felvételeket. Mindjárt befejezem.

– Remek. – Az elnök arra kérte Ekstromot, mihelyt kész van Tolland dokumentumfilmje, küldje el a Fehér Házba.

Bár Ekstrom cinikusan viszonyult az elnök kívánságához, hogy bevegyék Michael Tollandot a projektbe, a dokumentumfilm első változatát látva megváltozott a véleménye. A tévésztár lelkes kísérőszövege és a civil tudósokkal készített interjúi izgalmas és érthető negyedórává álltak össze. Tollandnak könnyedén sikerült, ami a NASA-nak oly gyakran nem: az átlag amerikai szellemi színvonalán elmagyarázni egy tudományos felfedezést anélkül, hogy az leereszkedő lenne.

– Ha kész van a vágással – mondta Ekstrom –, hozza az anyagot a stúdióhoz. Átküldjük a Fehér Házba.

– Rendben, igazgató úr. – Tolland visszafordult a monitorhoz. Ekstrom továbbment. Az északi falnál örömmel látta, hogy a „stúdió” szépen összeállt. Egy hatalmas kék szőnyeget terítettek szét a jégen. A szőnyeg közepén nagy tanácskozóasztal állt, rajta mikrofonok, a háttérben a NASA és az Egyesült Államok zászlaja. Teljessé teendő a drámai hatást, egy szánon a meteoritot is odahúzták a díszhelyre, a

tárgyalóasztal elé.
Ekstrom elégedetten látta, hogy a stúdióban ünnepi a hangulat. A legtöbb embere a meteorit körül tolongott, kezüket, mint valami tábortűz, a még mindig meleg golyóbis fölé tartva.
Ekstrom úgy döntött, eljött a pillanat. Odament a „stúdió” mögött a jégen pihenő kartondobozokhoz. Grönlandról szállíttatta őket oda aznap reggel.
– A piát én állom! – kiáltotta, és osztogatni kezdte a dobozos söröket.
– Kösz, főnök! – kiáltotta valaki. – Még hideg is! Ekstrom ritka mosolyra vonta ajkát.
– Bent volt a fridzsiben.
Mindenki nevetett.
– Álljon meg a menet! – kiáltotta valaki, és tréfásan méregette a sörét. – Ez kanadai! Hol itt a hazafiasság?
– Spórolnunk kell, emberek. Ennél olcsóbbat nem találtam.
Újabb nevetés.
– Felhívjuk a szórakozók figyelmét – szólt bele a NASA tévéstábjának egyik tagja a megafonba –, hogy bekapcsoljuk a világítást. Rövid időre megvakulhatnak.
– És tilos a sötétben csókolózni – kiáltotta valaki. – Családi műsor!
Ekstrom kuncogva nézte tréfálkozó embereit, akik az utolsó beállításokat végezték a lámpákon.
– Világítás bekapcsolása, öt, négy, három, kettő...
Ahogy a halogénlámpák fénye kihunyt, áthatolhatatlan sötétség ereszkedett a kupolára.
Valaki viccből felsikoltott.

– Ki csípett a seggembe? – kiáltott fel valaki más.
A sötétséget egy pillanattal később a tévés reflektorok vakító fénye oszlatta el, mindenkit hunyorgásra késztetve. Az átváltozás teljes volt: a NASA-kupola északi negyede tévéstúdióvá alakult, míg a többi része sötéten tátongó istállóvá változott. A stúdión kívüli részt csak a tévés reflektoroknak a kupola által visszavert tompa fénye világította meg.
Ekstrom visszavonult a homályos zónába, innen nézte elégedetten, ahogy az emberei a kivilágított meteorit körül vigadnak. Úgy érezte magát, mint egy apa, aki a karácsonyfa körül játszó gyerekeit nézi.
Isten a tanúja, megérdemlik, gondolta Ekstrom, nem is sejtve, milyen szerencsétlen fordulatot vesznek az események.

31

Kezdett megváltozni az időjárás.
A közelgő viszontagságok gyászos hírnökeként a katabatikus szél felbődült, és még nagyobb erővel támadta a Delta Force sátrát. Delta Egy végzett a vihartakaró lecövekelésével, és visszament a sátorba társaihoz. Átestek már ilyesmin. Hamarosan vége lesz.
Delta Kettő a mikrobot közvetítette adást figyelte feszülten.
– Ezt nézd meg – szólalt meg.
Delta Egy odament. A kupola belseje teljesen sötét volt, eltekintve az északi részben álló színpadot elárasztó reflektorfénytől. A maradéknak csak a körvonalai látszottak.

– Semmi az egész – mondta Delta Egy. – Tesztelik a tévés reflektorokat estére.
– Nem is a világítással van a gond. – Delta Kettő a jég közepén sötétlő foltra mutatott, a vízzel teli lyukra, amelyből a meteoritot kiemelték. – Hanem *ezzel.*
Delta Egy a lyukat nézte. Még mindig bóják vették körül, a vízfelszín pedig nyugodtnak tűnt. – Nem látok semmit.
– Nézd meg jobban. – A joysticket mozgatva finoman a lyuk közelébe vitte a mikrobotot.
Ahogy Delta Egy alaposabban szemügyre vette az olvadt jégből képződött sötét tócsát, olyasvalamit vett észre, amitől döbbenten hőkölt vissza.
– Mi a...?
Delta Három is odajött, és lenézett a képernyőre. Ő is elhűlt.
– Úristen. Itt vették ki a követ, nem? Így kell kinéznie a víznek?
– Nem – mondta Delta Egy. – Kurvára nem.

32

Bár a fémkonténer, amelyben Rachel Sexton ült, majdnem ötezer kilométer távolságban pihent Washingtontól, Rachel ugyanolyan feszültséget érzett, mintha a Fehér Házba hívták volna. A videotelefon képernyőjén Zach Herney elnököt látta kristálytisztán, aki a Fehér Ház távközlési szobájában ült, az elnöki címer előtt. A digitális hangátvitel tökéletes volt, és eltekintve a szinte észrevehetetlen késleltetéstől, beszélgetőtársa akár a másik szobában is lehetett volna.

A társalgás jó hangulatú és őszinte volt. Az elnök láthatóan örült, bár nem volt meglepve, hogy Rachel kedvezően ítélte meg a NASA felfedezését, és az ő választását, hogy a megnyerő Michael Tollandot tegye meg szóvivőjének. Az elnök jókedvű volt, viccelődött.

– Biztosan egyetért velem – váltott komolyabb hangra –, hogy egy tökéletes világban egy ilyen felfedezésnek tisztán tudományos következményei lennének. – Elhallgatott, előredőlt, arca betöltötte a képernyőt. – Sajnos nem tökéletes világban élünk, és a NASA-nak ez a diadala abban a pillanatban, hogy bejelentem, a politikai futball labdája lesz.

– Tekintve a perdöntő bizonyítékokat, és hogy kiket nyert meg az ügynek, nem tudom elképzelni, hogy az emberek vagy az ön ellenfelei reagálhatnának másként, mint hogy bizonyított tényként fogadják el ezt.

Herney szomorkásan kuncogott.

– A politikai ellenfeleim *elhiszik,* amit látnak, Rachel. A gond az, hogy nem fog nekik *tetszeni,* amit látnak.

Rachel felfigyelt rá, mennyire igyekszik az elnök nem említeni az ő apját. Csak „ellenzékről” meg „politikai ellenfelekről” beszél.

– És azt gondolja, hogy az ellenzéke pusztán politikai okokból fog összeesküvést kiáltani?

– Ez része a játéknak. Csak a gyanúját kell felkeltenie valakinek, hogy a felfedezés a NASA és a Fehér Ház koholmánya, és máris megalakul a vizsgálóbizottság. Az újságok elfelejtik, hogy a NASA a Földön kívüli élet

nyomaira bukkant, és a média ehelyett az összeesküvés nyomai után fog kutatni. Sajnálatos módon az összeesküvésnek még a gyanúja is rosszat tesz a tudománynak, a Fehér Háznak, a NASA-nak, és őszintén szólva rosszat tesz az egész országnak.

– És ezért halasztotta el a bejelentést addig, amíg nem volt a kezében a teljes bizonyosság és néhány nagy tiszteletnek örvendő civil tanú.

– A célom az, hogy olyan kétségbevonhatatlan módon tálaljam az ügyet, hogy az minden cinizmust csírájában fojtson el. Azt akarom, hogy a felfedezés olyan tiszta ünneplésben részesüljön, mint amilyen kijár neki. Ez a minimum, amit a NASA megérdemel.

Rachelt noszogatni kezdték az ösztönei. *Mit akar tőlem?*

– Nyilvánvaló módon – folytatta az elnök –, maga egyedülálló helyzetben van ahhoz, hogy segítsen nekem. Elemzői tapasztalata és az ellenfelemhez való viszonya óriási hitelességet kölcsönöz magának e felfedezéssel kapcsolatban.

Rachelt elöntötte a csalódottság. *Fel akar használni... mint ahogy Pickering mondta.*

– Mindezek után – folytatta Herney –, arra szeretném kérni, álljon ki *személyesen* a felfedezés mellett, nyíltan, mint hírszerzési összekötőm... és mint az ellenfelem lánya.

Tessék. Előállt a farbával.

Herney azt akarja, álljak ki mellette.

Rachel tényleg azt hitte, Zach Herney nem süllyedhet odáig, hogy ilyen kicsinyesen gyűlölködő politikát folytasson. Ha

Rachel kiáll a meteorit mellett, az azonnal *személyes* üggyé válik apja számára, hiszen nem kérdőjelezheti meg a felfedezés hitelességét anélkül, hogy a saját lányáét is megkérdőjelezné, amivel a család mindenhatóságát hirdető jelöltként a saját halálos ítéletét írná alá.
– Őszintén szólva – nézett szembe Rachel a monitorral –, meg vagyok döbbenve, hogy erre kér.
Az elnök megrökönyödve nézte.
– Azt hittem, izgalmas dolognak fogja találni, hogy segíthet.
– Izgalmasnak? Elnök úr, függetlenül attól, hogy miként állok az apámmal, ez a kérés lehetetlen helyzetbe hoz. Van vele elég gondom anélkül is, hogy valami nyilvános vitában összeütköznék vele. Bármennyire köztudott is, hogy nem kedvelem őt, mégiscsak az apám, és az, hogy egy nyilvános fórumon ellene próbál felhasználni, nos, ez egész egyszerűen nem méltó önhöz.
– Álljon meg a menet! – emelte fel Herney a kezét. – Ki mondott itt bármit is nyilvános fórumról?
Rachel habozva válaszolt.
– Gondolom, azt szeretné, ha odaülnék a NASA igazgatója mellé a sajtótájékoztatóra.
Herney harsány nevetésébe beleremegett a fémkonténer.
– Rachel, minek néz? Tényleg azt hiszi, arra kérnék bárkit is, hogy fő műsoridőben döfje hátba az apját?
– De hát, azt mondta...
– És gondolja, hogy arra kényszeríteném a NASA igazgatóját, hogy megossza a reflektorfényt az ősellensége lányával? Nem akarom kisebbíteni az érdemeit, Rachel, de ez a sajtótájékoztató *tudományos* bejelentésről szól. Nem

vagyok benne biztos, hogy a maga meteoritokról, fosszíliákról és gleccserekről való tudása különösebben emelné az esemény hitelességét.
Rachel érezte, hogy elvörösödik.
– De akkor... milyen kiállásra gondolt?
– Valamire, ami jobban megfelel a beosztásának.
– Elnök úr?
– Maga a hírszerzési összekötőm. Országos jelentőségű ügyekről tájékoztatja a kabinetemet.
– Azt szeretné, hogy a *kabinetje* előtt hitelesítsem a felfedezést?
Herney a jelek szerint még mindig a félreértésen mulatott.
– Igen, azt szeretném. A kétkedés, amellyel a Fehér Házon *kívül* találkozom, semmi ahhoz képest, amiben most a saját kabinetem részesít. Egy lázadó hajón ülök. A házon belül semmi hitelem. A kabinet könyörgött, hogy kurtítsam meg a NASA költségvetését. Elengedtem a fülem mellett, ami politikai öngyilkosság volt.
– Mind ez idáig.
– Pontosan. Amint arról ma reggel beszéltünk, a felfedezés időzítése a politika cinikusai előtt gyanúsnak fog majd tűnni, és senki sem olyan cinikus, mint most a kabinetem. Épp ezért, amikor először hallanak róla, azt akarom, hogy ne mástól hallják, mint...
– Nem mondta el a *kabinetjének* a felfedezést?
– Csak egy-két főtanácsadónak. Elsőrangú fontosságú volt, hogy a felfedezés titokban maradjon.
Rachel meg volt döbbenve. *Nem csoda, hogy lázadnak az*

emberei.
– De ez nem a bevett területem. Egy meteoritot aligha lehet a *hírszerzéssel* összefüggő ügynek tekinteni.
– Hagyományos értelemben nem is, viszont megvan benne szokásos munkájának minden eleme: összetett, egyszerűsítésre váró adatok, komoly politikai jelentőség...
– Elnök úr, nem vagyok meteoritspecialista. Nem a NASA igazgatójának kellene tájékoztatnia a kabinetjét?
– Viccel? Mindenki utálja itt. A kabinetem szemében Ekstrom sarlatán, aki egyik rossz üzlet után a másikba húz bele.
Rachel ezt hihetőnek találta.
– És Corky Marlinson? A Nemzeti Tudományos Éremmel kitüntetett asztrofizikus? Hitelesebb, mint én.
– A kabinetem politikusokból áll, Rachel, nem tudósokból. Már találkozott dr. Marlinsonnal. Szerintem nagyon jó fej, de ha ráeresztek egy asztrofizikust a sablonokban gondolkodó embereimre, akik csak a bal agyféltéké jüket használják, lebénulnak. Valaki érthetőre van szükségem, és maga az, Rachel. A kabinetem tudja, mit csinál, és a vezetékneve alapján magánál elfogulatlanabb szószólót nem remélhetnek.
Rachel érezte, hogy az elnök barátságos stílusa leveszi a lábáról.
– Ezek szerint elismeri, számít valamit az, hogy az ellenfelének vagyok a lánya.
Az elnök szégyenlősen kuncogott.
– Persze, hogy számít. De azt se feledje, akárhogy dönt is, a kabinetemet mindenképpen tájékoztatja majd valaki.

Maga csak a hab a tortán, Rachel, nem a torta. Maga a legalkalmasabb a tájékoztató megtartására, és történetesen még annak az embernek is a lánya, aki a leginkább szeretné kirúgni a kabinetemet a Fehér Házból. A hitelessége két irányból is biztosítva van.
– Önnek a kereskedelemben kellene dolgoznia.
– Hát nem azt teszem? Mint ahogy az apja is. És hogy őszinte legyek, a változatosság kedvéért most le is zárnék egy ügyletet. – Az elnök levette a szemüvegét, és Rachel szemébe nézett, aki olyasfajta erő érintését érezte, mint amilyennel az apja bírt. – Szívesség az, amit kérek, Rachel, meg azt hiszem, hogy része is a munkájának. Szóval? Igen vagy nem? Tájékoztatja a kabinetemet ebben az ügyben?
Rachel úgy érezte, csapdába esett a kis konténerben. Ez talán nem pont olyan, mint az agresszív értékesítési módszer? Ötezer kilométerről is érezte az elnök akaratának erejét. Azt is tudta, hogy teljesen ésszerű a kérés, akár tetszik neki, akár nem.
– Bizonyos feltételekkel – mondta végül.
Herney felvonta a szemöldökét.
– Mégpedig?
– Zárt körben találkozom a kabinetjével. Nem lehetnek jelen újságírók. Ez egy zártkörű tájékoztató, nem az ügy nyilvános felvállalása.
– Szavamat adom. Már össze is hívtam az ülést egy nagyon zártkörű helyre.
Rachel felsóhajtott.
– Akkor rendben.
Az elnök ragyogott.

– Remek.
Rachel az órájára pillantott, és meglepve látta, hogy elmúlt négy óra.
– Várjunk – mondta zavartan –, ha nyolckor sajtótájékoztatót tart, nincs már időnk. Még abban a gonosz szerkezetben, amellyel ideküldött, sem érek vissza pár óránál hamarabb. Jegyzeteket kell készítenem...
Az elnök a fejét rázta.
– Félek, nem voltam teljesen egyértelmű. A tájékoztatót onnan tartja, ahol most van, videokonferencia segítségével.
– Ó – mondta Rachel habozva. – Mikorra gondolta?
– Nos – mosolygott szélesen Herney –, mit szólna hozzá, ha most azonnal megejtenénk? Már mindenki helyet foglalt, és egy nagy üres tévéképernyőt bámulnak. Csak magára várnak.
Rachel megdermedt.
– De elnök úr, egyáltalán nem vagyok felkészülve. Képtelen vagyok...
– Mondja nekik az igazat. Az csak nem lehet túl nehéz?
– De...
– Rachel – hajolt közelebb az elnök a kamerához. – Emlékszik? Abból él, hogy adatokat dolgoz fel és továbbít. Ez a foglalkozása. Beszéljen arról, mi folyik most ott. – Felemelte a kezét, hogy megnyomjon egy gombot a videotelefonon, de egy pillanatra még kivárt. – És gondolom, örülni fog, hogy hatalmi pozícióba helyeztem.
Rachel nem értette, hogy mire gondol, de nem volt ideje rákérdezni, mert az elnök közben megnyomta a gombot.
Egy pillanatra elsötétedett a képernyő. Amikor újra feléledt,

Rachel élete addigi legnyugtalanítóbb látványával találta szemben magát. A Fehér Ház Ovális Irodájával nézett farkasszemet, mely tömve volt emberekkel. Úgy tűnt, a teljes kabinet ott áll vagy ül. És mindenki őt nézte. Rachel lassan rájött, hogy az elnök asztaláról néz vissza rájuk.
Hatalmi pozíció. Ekkor már erősen izzadt.
A kabinettagok arcáról azt olvashatta le, hogy legalább annyira meg vannak lepve, hogy őt látják, mint ő, hogy velük néz szembe.
– Ms. Sexton? – szólalt meg egy érdes hang.
Rachel végignézett a tengernyi arcon, és megtalálta a megszólalót. Egy magas, szikár nő volt, aki most foglalt helyet az első sorban. Marjorie Tench. Külseje még a tömegben is felismerhetővé tette.
– Köszönjük, hogy csatlakozott hozzánk, Ms. Sexton – mondta Marjorie Tench önelégült hangon. – Úgy tudjuk az elnöktől, valami híre van számunkra.

33

Wailee Ming, a paleontológus csendben üldögélt az asztalánál, és élvezte a sötétséget. Minden idegszála a közelgő eseményre hangolódott. *Hamarosan én leszek a világ leghíresebb paleontológusa.* Bízott benne, hogy Michael Tolland nagylelkű volt, és az ő hozzászólásait is belevette a dokumentumfilmbe.
Ahogy a közelgő hírnevet ízlelgette, finom remegést érzett a jégben a talpa alatt. Felpattant, hiszen Los Angelesben élt, és hiperérzékeny lett a földrengésekre. Most azonban

szégyenkezve jött rá, hogy a remegés tökéletesen szokványos jelenség. *Csak a jég válik le,* emlékeztette magát, miközben kifújta a levegőt. Még nem sikerült megszoknia. Pár óránként távoli robaj remegtette meg a levegőt, amikor a gleccserről valahol levált egy hatalmas jégtömb, és a tengerbe zuhant. Norah Mangor fogalmazta meg szépen: *Új jéghegyek születnek...*

Ha már talpon volt, a karjait is kinyújtóztatta. Úgy látta, hogy a kupola másik felében, a televíziós reflektorok fénytengerében megkezdődött az ünneplés. Ming nem volt mulató típus, úgyhogy inkább a másik irányba vette útját.

Az elhagyatott munkahelyek labirintusa most szellemvárosnak tűnt, és az egész kupola is olyan lett, mint egy kripta. Mintha a levegő is lehűlt volna, úgyhogy Ming begombolta hosszú teveszőr kabátját.

Meglátta maga előtt a kiemelés helyét, ahol az emberiség történetének legnagyszerűbb kövületei bukkantak elő nemrég. A hatalmas fém háromlábat eltávolították, és a bójákkal körülvett tavacska úgy árválkodott ott, mint egy nagy ívben elkerült hely a hatalmas jégparkolóban. Ming odasétált, biztos távolságban megállt, és lenézett a hatvan méter mély, jéghideg vízbe. Hamarosan befagy, és eltűnik minden nyoma annak, hogy bárki is járt itt.

Szép, gondolta Ming a tócsát nézve. *Még sötétben is. Különösen sötétben.*

Ezen Ming elgondolkodott. Aztán rájött.

Valami nem stimmel.

Alaposabban szemügyre véve a vizet, Ming addigi

elégedettségét kavargó zavarodottság váltotta fel. Pislogott, újra a szemét meresztette, aztán gyorsan a kupola másik felébe pillantott a tőle ötven méterre, a stúdióban ünneplő tömegre. Tudta, hogy nem láthatják őt, aki a sötétben áll.

Ezt el kellene mondanom valakinek, nem?

Ming ismét a vízre nézett, és azon töprengett, mit is mondana. Optikai csalódás áldozata lenne?

Vagy valami furcsa tükröződés ez?

A bizonytalan Ming maga mögött hagyta a bójákat, és leguggolt a kráter szélén. A víz szintje 120 centire lehetett a jég felszíne alatt, ő pedig lehajolt, hogy jobban lásson. Igen, itt valami határozottan furcsa. Bár most lehetetlen volt nem észrevenni, addig nem vált láthatóvá, amíg le nem kapcsolták a kupola világítását.

Ming felállt. Valakinek tudnia kell erről. Sietve elindult a stúdió felé. Pár lépés után azonban megtorpant. *Te jó isten!* Megpördült, visszament a kürtőhöz, a gondolattól elkerekedett szemekkel. Megértette.

– De hát, ez lehetetlen! – bukott ki belőle.

Mégis, tudta, hogy ez lehet az egyetlen magyarázat. *Csak óvatosan,* intette magát. *Kell lennie ésszerűbb magyarázatnak.* Ám minél erősebben gondolkodott, annál erősebben hitte, hogy tudja, mi az, amit lát. *Nincs más magyarázat!* Nem tudta elhinni, hogy a NASA és Corky Marlinson egy ilyen hihetetlen dolgot nem vettek észre, ám nem akart panaszkodni.

Ez most már Wailee Ming felfedezése!

Az izgalomtól remegve futott oda a legközelebbi munkahelyhez, ahol talált is egy edényt. Csak egy kis vízmintára van szüksége. Senki sem fogja elhinni!

34

– Mint a Fehér Ház hírszerzési összekötőjének – mondta Rachel Sexton, és igyekezett, hogy a hangja ne remegjen –, feladatom a világ forrongó pontjaira utazni, veszélyes helyzeteket elemezni, illetve tájékoztatni az elnököt és kabinetjét.

Izzadságcseppek ütköztek ki a homlokán, s miközben letörölte őket, az elnököt átkozta, amiért nem adott neki lehetőséget a felkészülésre.

– Egyetlen utam sem vitt még ilyen egzotikus helyre – intett maga köré a zsúfolt konténerben. – Akár hiszik, akár nem, most épp az északi sarkkörön túl ülök, egy több mint száz méter vastag jégtábla tetején.

Rachel látta a zavart érdeklődést az arcokon. Nyilván gondolhatták, hogy jó okkal zsúfolták őket össze az Ovális Irodában, de láthatóan senki sem számított arra, hogy a dolognak a sarkkörön túli eseményekhez lesz köze.

Ismét izzadni kezdett a homloka. *Rakd össze, Rachel. Ez a munkád.*

– Nagy megtiszteltetés, öröm, büszkeség, és mindenekelőtt izgalom forrása számomra, hogy itt ülhetek önök előtt.

Üres tekintetek.

A francba, gondolta, és dühösen megtörölte a homlokát.

Nem erre fizettem be. Tudta, mit mondana az anyja, ha most ott lett volna: *Ha nem vagy benne biztos, mondd ki!* A régi jenki közmondás anyja egyik alapvető meggyőződését öntötte szavakba, miszerint minden nehéz helyzet megoldható azzal, hogy az ember az igazat mondja, akármilyen formában is.

Mély levegőt vett, kihúzta magát, és egyenesen a kamerába nézett.

– Gondolom, azon töprengenek, miért izzadom itt szét magam a sarkkörön túl... Kicsit ideges vagyok.

Az arcok mintha hátratántorodtak volna a képernyőn. Néhányan idegesen nevetgéltek.

– Továbbá – folytatta Rachel –, a főnökük kábé tíz másodperccel ezelőtt szólt, hogy a teljes kabinetjével fogom szemben találni magam. Nem ilyenfajta tűzkeresztségként képzeltem el az Ovális Irodában tett első látogatásomat.

Ezúttal többen nevettek.

– És persze – mondta, miközben lepillantott a képernyő aljára –, nem is álmodtam róla, hogy az elnök asztalánál ülhetek... arról meg végképp nem, hogy *rajta...*

Ezt felszabadult nevetéssel és széles mosolyokkal üdvözölték. Rachel érezte, hogy az izmai elernyednek. *Nyomjad, csak lazán.*

– A helyzet a következő. – Már a saját hangját hallotta, könnyeden és tisztán csengett. – Herney elnök az elmúlt hetekben nem azért kerülte a média figyelmét, mert elvesztette az érdeklődést a saját kampánya iránt, hanem

mert egy másik ügy foglalkoztatta. Olyasvalami, amiről úgy gondolta, sokkal fontosabb.
Rachel kis szünetet tartott, igyekezett szemkontaktust teremteni hallgatóságával.
– Tudományos felfedezésre került sor a Milne-gleccseren, az Északi-sarkvidéken. Az elnök nyolc órakor fogja róla tájékoztatni a világot egy sajtótájékoztatón. A felfedezést keményen dolgozó amerikaiak egy csoportja tette, akiket az utóbbi időben sorozatos balszerencse ért, és akik megérdemlik, hogy most szerencséjük legyen. A NASA-ról beszélek. Büszkeséggel töltheti el önöket, hogy elnökük a jelek szerint a jövőbe látott, amikor tűzön-vízen át kitartott a NASA mellett. Most úgy tűnik, állhatatosságának meglett a jutalma.
Eddig a pillanatig Rachel fel sem fogta a dolog történelmi jelentőségét. Elszorult a torka, de leküzdötte és folytatta.
– Mint az adatok elemzésében és ellenőrzésében járatos hírszerzőt, az elnök engem is bevont azok közé, akiket a NASA-felfedezés megvizsgálására kért fel. Személyesen is megvizsgáltam a dolgot, illetve tárgyaltam egy sor kormányzati és civil szakértővel, akiknek hitelessége megkérdőjelezhetetlen, és akik kaliberüknél fogva ellenállhatnak mindenfajta politikai befolyásolásnak. Szakmai véleményem szerint a tények, amelyeket önök elé tárok, bizonyítottak, ismertetésük pedig elfogulatlan. Személyes véleményem szerint az elnök, hivatalához és az amerikai nép érdekeihez híven, csodálatra méltó óvatosságról és józanságról tett tanúbizonyságot, amikor eddig halasztotta a bejelentést, amelyről tudom, hogy már a

múlt héten szívesen megtette volna.
Rachel látta, ahogy az emberek zavartan néznek össze. Aztán mindenki visszanézett rá, ő pedig tudta, hogy közönsége teljes figyelmét bírja.
– Hölgyeim és uraim, olyasmiről van szó, amiről, azt hiszem, ki lehet jelenteni, hogy az ebben a helyiségben bejelentett legizgalmasabb hírek közé tartozik.

35

A Delta Force mikrobotja által közvetített kép olyan volt, hogy azzal egy avantgárd filmfesztiválon díjat nyerhetett volna – homály, egy csillogó kráter, a jégen pedig egy hason fekvő, jól öltözött ázsiai, teveszőr kabátja úgy terült szét körülötte, mint holmi hatalmas szárny. Láthatóan vízmintát akart venni.
– Meg kell állítanunk – mondta Delta Három.
Delta Egy is így vélte. A megbízatásuk arról szólt, hogy a Milne-gleccser titkait akár erővel is védjék.
– Hogyan állítjuk meg? – tette fel a kérdést Delta Kettő, aki még mindig a joysticket markolta. – Ezek a mikrobotok nincsenek felszerelve.
Delta Egy bosszúsan ráncolta a homlokát. A kupolában lebegő mikrobot felderítőmodell volt, melyet lecsupaszítottak, hogy hosszabb ideig tudjon repülni. Körülbelül annyi kárt tudott okozni, mint egy házi légy.
– Fel kéne hívni az irányítót – mondta Delta Három. Delta Egy a magányos Wailee Ming képét nézte mereven, aki veszélyes pozícióban ingadozott a kürtő szélén. Nem volt senki a közelben – a jéghideg víz pedig elveszi a beleeső

kedvét az ordítástól.
– Add ide a joysticket.
– Mit csinálsz? – kérdezte a katona, akinek a kezében a joystick volt.
– Amire *kiképeztek* minket! – csattant fel Delta Egy, és elvette tőle. – Improvizálok.

36

Wailee Ming hason feküdt a kürtő partján, és jobb kézzel próbált vízmintát venni. Most már biztos lehetett benne, hogy nem a szeme tréfálta meg: alig egy méterre a víz felszínétől minden tisztán kivehető volt.
Hihetetlen!
Ming erőlködve próbálta a pohárral elérni a víz felszínét. Már csak pár centi.
Mivel a karját már nem tudta jobban kinyújtani, Ming a testhelyzetén változtatott, és közelebb húzódott a lyukhoz. Bakancsa orrát a jégbe vájta, bal kezével a kürtő peremét markolta. Ismét kinyújtotta a jobb karját, amennyire csak tudta. *Majdnem.* Közelebb húzódott. *Igen!* A pohár széle a vízbe merült. Miközben lassan telt a pohár, Ming hitetlenkedve meresztgette a szemét.
Ekkor valami teljesen váratlan dolog történt. Egy apró fémdarab repült ki a sötétből, mint egy puskagolyó. Ming csak a másodperc tört részéig látta, mielőtt a jobb szemébe csapódott volna.
Bár az esze azt súgta Mingnek, hogy egyetlen hirtelen mozdulattal az egyensúlyát teszi kockára, az ösztön

diadalmaskodott, amely a szeme védelmét helyezte mindenek elé. Bár nem érzett fájdalmat, odakapott azzal a kezével, amelyik közelebb volt az arcához. A keze még mozgásban volt, amikor már tudta, hogy hibát követett el. A teljes súlyával előredőlt Ming elvesztette egyetlen támaszát. Hiába próbált megkapaszkodni, hiába dobta el a poharat és próbált jobb kezével a csúszós jégen fogást találni, belecsusszant a sötét lyukba.

Alig egy métert zuhant, mégis amikor az arca a vízbe ért, úgy érezte magát, mintha nyolcvan kilométer per órás sebességgel aszfaltnak csapódott volna. A hideg víz úgy égetett, mint a forró sav. Azonnal elöntötte a pánik.

Fejjel lefelé a sötétben Ming egy pillanatig nem tudott eligazodni, fogalma sem volt, merre van a felszín. Vastag teveszőr kabátja megvédte testét a jeges ütéstől – de csak egy-két pillanatig. Amikor végre felbukkant, levegő után prüszkölve, a víz egyszerre talált utat a hátához és a melléhez, jeges satuként szorítva ki a levegőt a tüdejéből.

– Seegíts... ég – kapkodott levegő után, de amennyit be tudott szívni, az csak vinnyogásra volt elég. Mintha gyomorszájon vágták volna.

– Seegíts... ég! – Még ő maga sem hallotta a saját hangját. Kapálózva közeledett a kürtő széléhez. Függőleges jégfallal találta szemben magát. Nem volt miben megkapaszkodni. Lábai is támasztékot kerestek a víz alatt. Semmi. Próbált kiemelkedni a vízből, a kürtő szélét kereste kezével. Még kellett volna harminc centi.

Izmai kezdtek nehezebben engedelmeskedni. Erősebben rugdalózott, hogy eléggé ki tudjon emelkedni. A teste

mintha ólomból lett volna, a tüdeje semmivé zsugorodott, mintha egy óriáskígyó szorításában vergődne. Átázott kabátja minden pillanattal nehezebb lett, húzta lefelé. Megpróbált kibújni belőle, de a vastag szövet a testére tapadt.

– Seegíts... ég!

Most már teljesen elöntötte a rettegés.

Egyszer olvasta, hogy a vízbefúlás az elképzelhető legborzalmasabb halálnem. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer ott találja magát az élmény küszöbén. Az izmai megszűntek engedelmeskedni az agyának, és hamarosan már csak azért küzdött, hogy a fejét a víz felett tudja tartani. Átázott ruhája húzta le, érzéketlen ujjai a kürtő falát kaparták.

Már csak gondolatban sikoltozott.

Aztán megtörtént.

Ming a víz alá bukott. A rettenet, amelyet közelgő halálának tudata jelentett... Sohasem hitte volna, hogy része lesz benne... ám most itt volt, lassan csúszott le egy hatvan méter mély kürtő tükörsima jégfala mellett. Képek villantak át a szemei előtt. Jelenetek gyermekkorából. A karrierje. Eszébe jutott, vajon megtalálják-e őt itt. Vagy lesüllyed a fenékre, és belefagy a jégbe... a gleccser lesz örök időkre a sírja.

Ming tüdeje oxigénért sikoltott. Visszatartotta a lélegzetét, és még mindig a felszín felé próbálta rugdalni magát. *Végy levegőt!* Leküzdötte a reflexet, összeszorította érzéketlen ajkait. *Végy levegőt!* Hasztalan igyekezett felúszni a

felszínre. *Végy levegőt!* Ekkor a reflex diadalmaskodott Ming eszén és elszántságán, hogy csukva tartsa a száját.
Wailee Ming levegőt vett.
Tüdejének érzékeny szövetei számára égő olaj volt a betóduló víz. Úgy érezte, lángokban áll a belseje. Kegyetlen módon, a víz nem öl azonnal. Ming még hét rettenetes másodpercig szívta be a sós vizet: mindegyik lélegzet fájdalmasabb volt, mint az előző, miközben a teste egyikkel sem kapta meg azt, amit oly elkeseredetten akart.
Végül, ahogy csúszott lejjebb a jeges sötétségbe, Ming érezte, hogy kezdi elveszíteni az eszméletét. Örült e menedéknek. Körülötte mindenfelé apró fénycsillámok ragyogtak. A legszebb dolog volt, amelyet valaha látott.

37

A Fehér Ház Keleti Vendégkapuja az East Executive Avenue-ról nyílik, a Pénzügyminisztérium és az East Lawn között. A bejrúti tengerészgyalogosok barakkjai elleni támadás után megerősített kerítésnek és az útakadályoknak köszönhetően nem igazán hívogató látvány.
Az egyre idegesebb Gabrielle Ashe az órájára pillantott. Háromnegyed öt volt, de még senki sem jött oda hozzá.

KELETI VENDÉGKAPU, DU. 4:30.
EGYEDÜL JÖJJÖN

Én itt vagyok, gondolta. *Hát te hol vagy?*
Gabrielle a lézengő turisták arcát nézegette, várta, hogy valaki elkapja a pillantását. Néhány férfi végignézett rajta, de továbbálltak. Gabrielle azon kezdett gondolkodni,

tényleg jó ötlet volt-e idejönni. Érezte, hogy az őrbódéban álló titkosszolgálati ember őt figyeli. Gabrielle úgy ítélte meg, hogy az informátora berezelt. Egy utolsó pillantást vetett a vastag kerítésen át a Fehér Házra, majd sarkon fordult.

– Gabrielle Ashe? – kiáltott mögötte a titkosszolgálatos. Gabrielle szíve a torkában dobogott, amikor megfordult.

– Igen?

Az őrbódéban álló vékony, humortalan arcú férfi magához intette.

– A partnere kész önt fogadni. – Kinyitotta a kaput, és intett Gabrielle-nek, hogy lépjen be.

Gabrielle lába nem engedelmeskedett.

– Be kell mennem?

Az őr bólintott.

– Arra kértek, kérjek elnézést, amiért megváratták.

Gabrielle a nyitott kaput nézte, de még mindig nem bírt moccanni. *Mi ez az egész?* Egyáltalán nem erre számított.

– Ön Gabrielle Ashe, ugye? – kérdezte immáron türelmetlenül az őr.

– Igen, de...

– Akkor nyomatékkal kérem, kövessen.

Gabrielle lábai mozgásba lendültek. Alig lépte át óvatosan a küszöböt, a kapu becsapódott mögötte.

38

Negyvennyolc napfénytelen óra átállította Michael Tolland biológiai óráját. Bár a karórája tanúsága szerint

késő délután volt, a teste azt állította, az éjszaka közepén járnak. Miután végzett az utolsó simításokkal is, kiírta a dokumentumfilmet egy digitális videolemezre, és most ezzel a kezében tartott a sötét kupola másik felébe. A megvilágított sajtótájékoztató helyszínére érve átadta a lemezt a NASA-s tévésnek, aki a bemutatóért felelt.
– Köszönöm, Mike – mondta a technikus, és kacsintott, miközben feltartotta a lemezt. – Nem az, ami eddig a tévé elé szögezte az embert, mi?
Tolland fáradtan kuncogott.
– Remélem, tetszeni fog az elnöknek.
– Ki van zárva, hogy ne tetszene. De az ön munkája véget ért. Dőljön hátra, és élvezze a show-t.
– Köszönöm. – Tolland ott maradt állva a fényesen megvilágított stúdióban, és a vidám NASA-sokat nézte, akik kanadai sörrel köszöntötték fel a meteoritot. Bár Tolland is szeretett volna ünnepelni, ki volt merülve, érzelmileg teljesen üresnek érezte magát. Rachel Sextont kereste a tekintetével, de a nő a jelek szerint még mindig az elnökkel beszélt.
Szerepeltetni akarja a műsorban, gondolta Tolland. Nem mintha hibáztathatta volna: Rachel tökéletes vendég lenne a meteoritról beszélők közt. Amellett, hogy vonzó volt, olyan közvetlen nyugalom és magabiztosság áradt belőle, amilyet Tolland ritkán látott azokban a nőkben, akikkel addig találkozott. Persze ezeknek a nőknek a többsége tévénél dolgozott; kíméletlen főnökök vagy gyönyörű képernyős „személyiségek” voltak, akiknek épp nyugalomból nem sok jutott.

Ahogy csendben otthagyta a nyüzsgő NASA-s tömeget, és a járdák pókhálóján át keresztülvágott a kupolán, Tollandnak eszébe jutott, hogy nem is tudja, hol a többi civil tudós. Ha csak fele olyan fáradtak, mint ő, akkor biztosan a szállásukon szunyókálnak, hogy erőt gyűjtsenek a nagy pillanat előtt. Megpillantotta a távolban az elhagyatott kürtőt körülvevő HIKAB bójákat. Felette távoli emlékek visszhangzottak a kupola alatti űrben. Tolland megpróbált nem venni róluk tudomást.

Felejtsd el a szellemeket, szuggerálta magát. Gyakran kísértették, amikor fáradt volt, vagy magányos – a diadal vagy az ünneplés pillanataiban. *Itt kellene legyen veled,* suttogta a hang. Állt a sötétségben, és érezte, hogy felszakad a múlt.

A doktori iskolában Celia Birch volt a kedvese. Egy Bálint-napon Tolland elvitte a lányt a kedvenc éttermébe. A pincér Celiának desszert helyett egy szál rózsát és egy gyűrűt hozott ki. Celia azonnal megértette. Könnyes szemmel mondta ki az igen szót, amitől Michael Tolland olyan boldognak érezte magát, mint még soha.

Tele várakozással és tervekkel, kis házat vettek Pasadena mellett, ahol Celia tanári állást kapott. Bár szerény fizetést kapott, kezdetnek megtette, a hely pedig közel volt a San Diegó-i Scripps Tengerkutató Intézethez, ahol Tolland elnyerte az álomállást egy geológiai kutatóhajó fedélzetén. A munkája azzal járt, hogy három-négy napokat volt távol, de találkozásaik Celiával szenvedélyesek és izgalmasak maradtak.

Később Tolland elkezdte tengeri kalandjait videóra venni

Celia számára, kis dokumentumfilmeket készített a hajón folyó munkáról. Az egyik útról egy szemcsés videóval tért vissza, amelyet a tengeralattjáró ablakából filmezett, ez volt az első felvétel egy furcsa tintahalról, amelynek létezéséről addig senki sem tudott. A narrátor lelkesedése szinte szétfeszítette a járművet: – *Több ezer ismeretlen faj él itt a mélyben!* – áradozott. – *És eddig még csak a felszínt kapartuk meg! Olyan rejtélyek vannak itt lent, amelyeket el sem tudunk képzelni!*

Celiát lenyűgözte férje lelkesedése és tömör tudományos stílusa. Egyszer megmutatta az osztályának is a kazettát, amivel nagy sikert aratott. Aztán tanár kollégái kölcsönkérték a felvételt. A szülők másolatokat szerettek volna. Mindenki lelkesen várta a következő részt. Celiának hirtelen támadt egy ötlete. Felhívta egy régi barátját, aki az NBC-nél dolgozott, és elküldte neki az egyik kazettát.

Két hónappal később Michael sétálni hívta Celiát a tengerpartra. A Kingman Beach volt az a hely, ahol terveiket és álmaikat osztották meg egymással.

– El kell mondanom valamit – szólalt meg Tolland.

Celia megtorpant, megfogta a férje kezét. A víz a bokájukat nyaldosta.

– Mit?

Tollandot majd szétfeszítette a hír.

– A múlt héten felhívtak az NBC-től. Azt szeretnék, ha készítenék egy dokumentumfilm-sorozatot az óceánról. Hihetetlen! Jövőre akarják forgatni az első részt. El tudod hinni?

Celia ragyogó arccal csókolta meg.
– El. Nagyon jó leszel.
Fél évvel később Catalina közelében hajóztak, amikor Celia fájlalni kezdte az oldalát. Nem foglalkoztak vele egy pár hétig, de aztán túl nagy lett a fájdalom. Celia kórházba vonult, hogy kivizsgáltassa magát.
Tolland álomszerű élete egy szempillantás alatt omlott össze. Celia beteg volt, nagyon beteg.
– Előrehaladott nyirokcsomó-duzzanat – magyarázták az orvosok. – Az ő korában ritka, de nem teljesen rendkívüli.
Celia és Tolland számtalan klinikát kerestek fel, de mindenhol ugyanazt a választ kapták. *Gyógyíthatatlan.*
Az nem lehet! Tolland otthagyta az állását a Scripps Intézetben, nem törődött az NBC részére készülő dokumentumfilmmel, minden figyelmét és szeretetét arra fordította, hogy segítsen Celiának a felépülésben. Ő is keményen küzdött, a méltóság, amellyel a fájdalmat viselte, még szerelmesebbé tette Tollandot. Hosszú sétákra mentek a Kingman Beachre, Michael egészséges ételeket főzött neki, és arról mesélt, mi mindent fognak együtt csinálni, ha felépül.
Ám erre már sohasem került sor.
Alig hét hónap telt el, és Michael Tolland ott találta magát a felesége halálos ágyánál egy személytelen kórházi szobában. Celia arca felismerhetetlenül elváltozott. A rák brutalitásához csak a kemoterápia kegyetlensége volt fogható, együtt csontvázzá változtatták.
Az utolsó órák voltak a legnehezebbek.
– Michael – mondta Celia reszelős hangon. – Bele kell

törődnünk.
– Képtelen vagyok – telt meg könnyel Tolland szeme.
– Túlélő típus vagy – bátorította őt Celia. – Annak kell lenned, ígérd meg, hogy újra szerelmes leszel.
– Soha nem kell senki más. – Michael komolyan is gondolta.
– Pedig meg kell tanulnod.
Celia egy ragyogó júniusi vasárnap reggel halt meg. Michael Tolland úgy érezte magát, mint egy horgonyáról leszakadt iránytűjét vesztett hajó a háborgó tengeren. Hetekig céltalanul ténfergett. A barátai megpróbáltak segíteni, de büszkesége nem engedte, hogy elfogadja szánalmukat.
Döntened kell, jött rá végül. *A munka vagy a halál.*
Összeszedte minden erejét, és belevetette magát a *Csodálatos tengerbe.* A műsor szó szerint az életét mentette meg. Az ezt követő négy év alatt a program nagyon népszerű lett. Bár a barátai mindig igyekeztek összehozni őt valakivel, alig pár randira került sor. Mindegyik kudarccal vagy kölcsönös csalódottsággal végződött, úgyhogy Tolland végül feladta, és sűrű utazásaira fogta a társas élet hiányát. Az igazi barátai azonban tudták, mi az igazság: Michael Tolland még nem állt készen a következő lépésre.
Tollandot a meteoritkürtő hozta vissza fájdalmas emlékei közül. Lerázta magáról az emlékek keltette borzongást, és odament a nyíláshoz. Az olvadt víz szürreálisan és varázslatosan szépnek tetszett a kupola sötétjében. A

tavacska felszíne úgy csillogott, mint egy holdsütötte tócsáé. Tolland tekintetét a víz felső rétegében pislákoló parányi fényfoltok ragadták meg, melyek olyan hatást keltettek, mintha valaki zöldeskék csillámmal szórta volna be a vizet. Hosszan nézte a hunyorgó fényt.
Valami nagyon különös volt benne.
Először azt hitte, a csillogó vízfelszín egyszerűen csak a kupola másik felében világító reflektorok fényét veri vissza. Most már azonban látta, hogy egyáltalán nem erről van szó. A hunyorgó fény zöldes árnyalatú volt, és mintha ritmusra pulzált volna, mintha a víz élt volna, és belülről világította volna meg magát.
Tolland nyugtalanul lépett közelebb, hogy alaposabban szemügyre vegye.

Amikor Rachel Sexton kilépett a telekommunikációs konténerből, sötétben találta magát. Egy pillanatig tanácstalanul, elveszve állt. A kupola sötéten tátongó barlang lett, melyet csak az északi fal mentén felállított televíziós reflektorok szórt fénye világított meg. Elbátortalanodva a sötétségtől, ösztönösen a fényben úszó rész felé indult.
Elégedetten gondolt a fehér házi kabinetnek tartott tájékoztatójára. Miután feleszmélt az elnök trükkje keltette zavarodottságból, érthető előadást sikerült rögtönöznie mindabból, amit a meteoritról tudott. Beszéd közben látta, ahogy az arckifejezések hitetlenkedő döbbenetből reménykedőre váltottak, majd végül álmélkodó elfogadást sugároztak.

– Földön kívüli élet? – kiáltotta egyikük. – Tudod, ez mit jelent?
– Tudom – felelte a társa. – Azt, hogy megnyerjük a választást.
A látványosan berendezett sajtótájékoztató-helyszín felé tartva, Rachel a közelgő bejelentésre gondolt, és arra, az apja megérdemli-e, hogy az elnöki úthenger egyetlen este tönkrezúzza a kampányát.
A válasz természetesen igen volt.
Amikor csak ellágyult az apja iránt, Rachel Sextonnak elég volt az anyjára gondolnia. Felháborító fájdalmat és szégyent okozott neki Sedgewick Sexton... ahogy esténként önelégült arccal, női parfümtől illatosan hazaállított. A tettetett vallásos hevület, amely mögé az apja bújt, miközben csalt és hazudott, tudván tudva, hogy Katherine sosem fogja elhagyni...
Igen, döntötte el magában, Sexton szenátor azt kapja, amit megérdemel.
Az emberek jó hangulatban voltak a stúdióban, mindenki sörösdobozt szorongatott. Rachel olyan érzéssel mozgott köztük, mint egy diáklány a fiúklub buliján. *Hol lehet Michael Tolland?* – töprengett.
Corky Marlinson jelent meg mellette a semmiből.
– Mike-ot keresi?
– Hát... – rémült meg Rachel. – Nem. Illetve...
Corky méltatlankodva csóválta a fejét.
– Tudtam. Mike most ment el. Azt hiszem, visszament, hogy szunyáljon egy kicsit. – Hunyorogva nézett a sötétségbe. – Bár lehet, hogy még elkaphatja. – Az orrát ráncolva

mosolygott, és ujjával abba az irányba mutatott. – Mike mindig ledermed, ha vizet lát.
Rachel követte tekintetével Corky ujját, és a kupola közepe felé Michael Tolland sziluettjét pillantotta meg, aki a kürtő vizét bámulta.
– Mit csinál? – kérdezte. – Nem igazán biztonságos ott állni.
Corky rávigyorgott.
– Valószínűleg hugyozik. Menjünk oda, lökjük meg.
Rachel és Corky átvágtak a homályos kupolán, a meteoritkráter felé tartva. Amikor hallótávolságba értek, Corky odakiáltott Michael Tollandnak.
– Hahó, vízlakó! Otthon hagytad a fürdőnacid?
Tolland odafordult feléjük. Rachel a homály dacára is látta, hogy az arckifejezése szokatlanul komoly. Az arca furcsa fényben fürdött, mintha alulról világították volna meg.
– Minden rendben, Mike? – kérdezte Rachel.
– Nem egészen – mutatott Tolland a vízre.
Corky túllépett a bójákon, és odaállt Tolland mellé a kürtő peremére. Corky jókedve abban a pillanatban lelohadt, ahogy lenézett a vízre. Rachel is csatlakozott hozzájuk. Amikor lenézett, furcsa látvány tárult a szeme elé: a vízben kékeszöld fénnyel világító szemcsék lebegtek. Mintha neonfénnyel megvilágított porszemek lettek volna. És ráadásul zölden pulzáltak. Gyönyörű látvány volt.
Tolland felemelt egy jégszilánkot a földről, és a vízbe dobta. A becsapódás helye zölden foszforeszkált, a fény hirtelen erősebb lett.
– Mike – mondta Corky nyugtalan hangon –, légy szíves,

mondd, hogy tudod, mi ez.
Tolland a száját fintorította.
– Természetesen tudom, mi ez. A kérdés az, mi a francot keres *itt?*

39

– Ostorosok – mondta Tolland, aki nem vette le szemét a foszforeszkáló vízről.
– Hogy tudsz most is a szexre gondolni? – ráncolta Corky a szemöldökét.
Rachel érezte, hogy Tolland nincs vicces kedvében.
– Nem tudom, hogy történhetett – mondta Tolland –, de ebben a vízben biolumineszcens dinoflagelláták vannak.
– Biolumineszcens micsoda? – kérdezte Rachel. *Beszélj köznapi nyelven.*
– Egysejtű plankton, amely képes egy luciferin nevű lumineszcens katalizátort oxidálni.
Ez köznapi volt?
Tolland mélyet sóhajtott, és a barátjához fordult.
– Corky, van arra bármi esély, hogy a meteoriton, amelyet innen szedtünk ki, élő organizmusok voltak?
Corky nevetésben tört ki.
– Mike, ne hülyéskedj!
– Nem hülyéskedem.
– Ki van zárva, Mike! Hidd el, ha a NASA-nak bármi sejtelme is lett volna arról, hogy Földön kívüli organizmusok élnek azon a sziklán, biztos lehetsz benne, hogy sosem emelték volna ki a szabad levegőre.

Tolland láthatóan nem nyugodott meg teljesen, a megkönnyebbülést valami még nagyobb rejtély árnyékolta be.
Mikroszkóp nélkül nem lehetek benne teljesen biztos – mondta –, de úgy tűnik nekem, ez egy biolumineszcens plankton a Pyrrophyták törzséből. A neve azt jelenti, tűznövény. A Jeges-tenger tele van vele.
– Akkor miért kérdezted, hogy az űrből való-e? – vont vállat Corky.
– Mert – felelte Tolland – a meteorit gleccserjégbe volt temetve, az pedig a hóból származó *édesvíz.* A víz ebben a lyukban gleccserolvadék, és háromszáz éven át meg volt fagyva. Hogy kerülnek ide tengeri lények?
Tolland érvelését hosszú csend követte. Rachel csak állt a tavacska szélén, és próbálta megérteni, amit látott. *Biolumineszcens plankton a kürtőben. Mit jelent ez az egész?*
– Kell ott lent lenni valami repedésnek – mondta Tolland. – Ez az egyetlen magyarázat. A plankton valami hasadékon át hatolhatott be a kürtőbe, a tengervízzel együtt.
Rachel nem értette.
– Behatolt? Honnan? – Eszébe jutott a hosszú út az IceRover-rel a tenger felől. – A part innen jó három kilométerre van.
Corky és Tolland is furcsán néztek rá.
– Az a helyzet, hogy a tenger *alattunk* van – mondta Corky. – Ez a jégtömb úszik.
Rachel teljes értetlenséggel meredt a két férfira.

– Úszik? De hát... egy gleccseren vagyunk.
– Igen, egy gleccseren vagyunk – mondta Tolland –, de nem a szárazföld felett. A gleccserek néha lefolynak a szárazföldről és szétterülnek a vízen. Mivel a jég könnyebb, mint a víz, a gleccser egyszerűen továbbfolyik, és lebeg a vízen, mint egy hatalmas jégtutaj. Ez a *jégpad* definíciója... a gleccser úszó része. – Egy pillanatra elhallgatott. – E percben kábé másfél kilométerre vagyunk a parttól.
A döbbent Rachelt azonnal elfogta az aggodalom. Miközben újraértékelte a környezetét, a gondolat, hogy a Jeges-tenger felett áll, rémülettel töltötte el.
Úgy tűnt, Tolland megérezte a szorongását. Biztatóan dobbantott a jégen.
– Ne aggódjon. A jég száz méter vastag, amiből kilencven méter a vízfelszín alatt van, mint egy jégkocka a pohárban. Úgyhogy a pad igen stabil. Felhőkarcolót lehetne építeni rá.
Rachel sápadtan bólintott, mert nem volt igazán meggyőzve. A nyugtalanságot félretéve, most már érteni kezdte Tolland elméletét a plankton eredetéről. *Azt hiszi, a jég aljáig fut egy repedés, amelyen keresztül a plankton felúszhatott a kürtőbe.* Rachel hihetőnek találta a gondolatmenetet, bár volt benne egy paradoxon, ami zavarta. Norah Mangor hangsúlyozta, hogy a gleccser összefüggő, és hogy több tucat fúrással bizonyosodott meg a tömörségéről.
Rachel Tollandra pillantott.
– Azt hittem, a gleccser sértetlensége volt a sarokköve a kormeghatározásnak. Nem azt mondta dr. Mangor, hogy a

gleccserben *nincsenek* repedések?
– A jelek szerint a jégkirálynő elbaltázta – fintorgott Corky.
Csak halkan, gondolta Rachel, *mert könnyen egy jégcsákányt találhatsz a lapockádban.*
Tolland az állát simogatva nézte a foszforeszkáló teremtményeket.
– Szó szerint nincs más magyarázat. *Kell* lennie egy repedésnek. A jégpadnak a tengerre kifejtett nyomása következtében planktonban gazdag tengervíz kellett, hogy feljöjjön a kürtőn.
Nem semmi repedés, gondolta Rachel. Ha a jég itt valóban száz méter vastag, a kürtő pedig hatvan méter mély, akkor a feltételezett repedésnek negyven méter tömör jégen kellett áthatolnia. *Norah Mangor próbafúrásai nem tártak fel semmilyen repedést.*
– Megtennél valamit? – mondta Tolland Corkynak. – Keresd már meg Norah-t. Nagyon remélem, hogy van valami, amit nem mondott el erről a gleccserről. És keresd meg Minget is, hátha meg tudja mondani, mik ezek a világító izék.
Corky engedelmesen sarkon fordult.
– Jobb lesz, ha sietsz – szólt utána Tolland, miután ismét a vízre tévedt a tekintete. – Meg mernék esküdni, hogy halványul a fényük.
Rachel is odanézett. És valóban, a víz már nem fénylett annyira.
Tolland levette a kabátját, és lefeküdt a jégre a kürtő mellett. Rachel értetlenül nézte.

– Mike?
– Tudni akarom, hogy sós-e a víz.
– Úgy, hogy kabát nélkül fekszik a jégre?
– Aha. – Tolland hasra fordult, és odacsúszott a kürtő szélére. A kabát egyik ujját a kezében tartva, addig nyújtózkodott, amíg a másik bele nem ért a vízbe. – Ez egy igen pontos módszer a sótartalom mérésére, amelyet a világ legnagyobb tengerkutatói használnak. Az a neve, hogy „dzsekinyalás”.

Odakint a jégpadon Delta Egynek meg kellett küzdenie a vezérlővel, hogy mozgásban tartsa a megsérült mikrobotot. A kürtő körült összegyűltek társalgását hallgatva tudta, hogy kezdenek komolyra fordulni a dolgok.
– Hívjátok az irányítót – mondta. – Súlyosbodik a helyzet.

40

Fiatalon Gabrielle Ashe többször is járt turistaként a Fehér Házban, és titkon arról ábrándozott, hogy egy szép nap az elnöki rezidencián fog dolgozni, abban a válogatott csapatban, amelyik az ország jövőjét tervezi.
Ebben a pillanatban azonban szívesebben lett volna bárhol máshol.
Miközben a titkosszolgálatos, aki a Keleti Kapuban őrködött, egy díszes előcsarnokba vezette Gabrielle-t, ő azon töprengett, mit akarhat névtelen informátora bizonyítani ezzel. Őrültségnek tűnt őt a Fehér Házba invitálnia. *Mi van, ha meglátnak?* Gabrielle az elmúlt időszakban gyakran volt látható a médiában mint Sexton

szenátor jobbkeze. Valaki fel fogja ismerni.
– Ms. Ashe?
Gabrielle felpillantott. Egy őr mosolygott rá kedvesen.
– Nézzen, kérem, arra. – Az ujjával mutatta az irányt. Gabrielle követte az ujját, mire egy vaku villant a szemébe.
– Köszönöm, asszonyom. – Az őr egy pulthoz vezette, és egy tollat nyújtott át neki. – Kérem, írja alá a belépési naplót. – Egy vastag, bőrkötéses könyvet tolt elé.
Gabrielle a naplót nézte. A lap üres volt. Eszébe jutott, egyszer már hallotta, hogy minden, a Fehér Házba belépő látogató saját üres lapot kap, a teljes diszkréció érdekében. Aláírta a nevét.
Ennyit a titkos találkozóról.
Gabrielle átsétált a fémdetektoron, majd futólag megmotozták.
Az őr rámosolygott.
– Érezze jól magát nálunk, Ms. Ashe.
Gabrielle követte a titkosszolgálatost egy tizenöt méter hosszú folyosón, amelynek végén egy másik őr már az ő belépőjét készítette. Amikor megálltak a pultjánál, a fényképes igazolvány már laminálva volt; az őr lyukat ütött belé, zsinórt fűzött át a lyukon, és Gabrielle nyakába akasztotta. A műanyag még meleg volt, a fénykép tizenöt másodperccel korábban készült.
Mindez mély benyomást tett Gabrielle-re. *Ki mondta, hogy a kormányzat rossz hatásfokkal dolgozik?*
Folytatták útjukat, a titkosszolgálatos egyre beljebb kísérte őt a Fehér Háznak nevezett komplexumban. Gabrielle

szorongása minden lépéssel nőtt. Akárki küldte is a rejtélyes meghívót, nem tekintette fontosnak, hogy a találkozó titokban folyjék le. Gabrielle hivatalos belépőt kapott, aláírta a belépési naplót, most pedig a gyülekező turisták szeme láttára vonult végig a földszinten.

– Ez pedig a Porcelán Terem – mesélt egy idegenvezető a csoportjának –, itt tárolják a Nancy Reagan által vásárolt vörös szegélyes étkészletet, melynek ára vendégenként 952 dollár volt, és amely 1981-ben nagy vitát váltott ki.

A titkosszolgálatos elvezette Gabrielle-t a turistacsoport mellett, egy nagy márvány lépcsősor irányába, amelyen egy másik csoport jött éppen lefelé.

– Mindjárt belépünk a háromszáz négyzetméteres Keleti Terembe – magyarázta az idegenvezető –, ahol egykor Abigail Adams teregette ki John Adams ruháit. Ezután továbbhaladunk a Vörös Terembe, ahol Dolley Madison puhította fel itallal a külföldi politikusokat, mielőtt leültek tárgyalni James Madisonnal.

A turisták nevettek.

Gabrielle a lépcső mellett haladt tovább, túl kötélkordonokon, az épület zártabb részei felé. Aztán egy olyan helyiségbe léptek be, amelyet Gabrielle még csak könyvekben és a tévében látott. Elakadt a lélegzete.

Istenem, a Térképszoba!

Ide soha nem vezetett be turistacsoport útja. A szoba falburkolatának kihajtható paneljei mögött térképek voltak, megannyi rétegben. Itt követte Roosevelt a második világháború menetét. Továbbá nyugtalanító módon ez volt az a helyiség, amelyben Clinton nyilvánosan beismerte

viszonyát Monica Lewinskyvel. Gabrielle igyekezett száműzni a gondolatot. Ám ami még fontosabb volt, a Térképszobán át vezetett az út a Nyugati Szárnyba, ahol a hatalom valódi munkásai dolgoztak. Gabrielle arra számított a legkevésbé, hogy itt találja magát. Azt gondolta, az e-mail valami vállalkozó kedvű tanonctól vagy titkártól jött, aki a komplexum hétköznapibb irodáinak valamelyikében dolgozik. A jelek szerint nem ez volt a helyzet.

A Nyugati Szárnyba tartok...

A titkosszolgálatos végigkísérte egy szőnyeggel borított folyosón, és bekopogott egy jeltelen ajtón. Gabrielle szíve a torkában dobogott.

– Nyitva van – kiáltottak odabentről.

A férfi kinyitotta az ajtót, és intett Gabrielle-nek, hogy lépjen be.

Gabrielle engedelmeskedett. A redőnyök le voltak eresztve, a szobában félhomály honolt. Csak a körvonalait látta az asztalnál ülő személynek.

– Ms. Ashe? – A hang egy füstfelhő mögül érkezett. – Isten hozta.

Ahogy a szeme hozzászokott a sötétséghez, Gabrielle nyugtalanítóan ismerős arcot fedezett fel az asztal mögött, és egész testében megfeszült a döbbenettől. *Ő küldte volna az e-maileket?*

– Köszönöm, hogy eljött – mondta Marjorie Tench hidegen.

– Ms... Tench? – dadogta Gabrielle, és hirtelen nem kapott levegőt.

– Hívjon Marjorie-nak. – A visszataszító nő felállt, sárkányként fújta ki a füstöt az orrán át. – Maga meg én hamarosan nagyon jó barátok leszünk.

41

Norah Mangor ott állt Tolland, Rachel és Corky mellett a kürtő peremén, és ő is a sötét vizet nézte.

– Mike – mondta –, maga nagyon édes, de őrült. Nyoma sincs itt biolumineszcenciának.

Tolland csendben átkozta magát, amiért nem filmezte le, amit látott. Amíg Corky Norah-t és Minget kereste, a lumineszcencia sebesen halványodni kezdett. Pár perccel később már semmi sem csillogott a vízben.

Tolland újabb jégdarabot dobott a vízbe, de nem történt semmi, nyoma sem volt a zöld csobbanásnak.

– Hová tűntek? – kérdezte Corky.

Tolland pontosan el tudta képzelni, hová. A biolumineszcencia, a természet egyik legzseniálisabb védekezőmechanizmusa, a bajba jutott plankton tipikus reakciója. Az a plankton, amely érzi, hogy egy nagyobb élőlény el fogja fogyasztani, villogni kezd, hátha nagyobb ragadozókat csábíthat oda, amelyek elriasztják a támadót. A repedésen át a kürtőbe jutott planktonlények hirtelen édesvízi környezetben találták magukat, és pánikjukban villogtak, miközben az édesvíz lassan végzett velük.

– Azt hiszem, elpusztultak.

– Gyilkosság történt – horkant megvetően Norah. – A húsvéti nyuszi beúszott a jég alól, és megette őket.

Corky dühösen meredt rá.

– Norah, én is láttam a fényjelenséget.
– Ez az LSD előtt vagy után volt?
– Miért hazudnánk? – tudakolta Corky.
– A férfiak mindig hazudnak.
– Ja, ha más nőről van szó, de nem a biolumineszcens planktonról.
– Norah – sóhajtott Tolland –, bizonyára tudja, hogy igenis él plankton a jég alatti vízben.
– Mike – válaszolt Norah szúrós tekintettel –, legyen oly kedves, ne meséljen nekem a munkámról. Csak hogy ne legyen köztük félreértés: több mint kétszáz kovamoszatfaj él a sarki jégpáncél alatt. Tizennégy fajta autotróf nanoflagelláta, húsz heterotróf flagelláta, negyven heterotróf dinoflagelláta, és számos metazoon, köztük polychaeták, bolharákok, evezőslábú rákok, euphausidok és halak. Van még kérdés?
Tolland a homlokát ráncolta.
– Nyilvánvalóan jobban ismeri nálam a sarki faunát, és egyetért velem, hogy van alattunk élet bőven. Akkor miért olyan szkeptikus azt illetően, hogy biolumineszcens planktont láttunk?
– Azért, Mike, mert ez a pad le van *szigetelve.* Ez egy zárt, édesvízi környezet. Tengeri plankton nem juthat be ide!
– Éreztem a tengervíz ízét – erősködött Tolland. – Enyhén, de érezhető volt. Ide valahogyan bejut a tengervíz.
– Rendben – mondta Norah kétkedőn. – Sós ízt érzett. Megnyalta egy öreg, átizzadt dzseki ujját, és most azon a véleményen van, hogy a PPKSL sűrűségfelvételei és tizenöt különböző jégminta nem adtak helyes eredményt.

Tolland odatartotta elé a dzseki vizes ujját mint bizonyítékot.
– Mike, nem fogom megnyalni a rohadt dzsekijét. – Norah lenézett a lyukba. – Megkérdezhetem, az állítólagos planktontömegek miért gondolták úgy, hogy felúsznak ezen az állítólagos repedésen?
– Hő? – próbálkozott Tolland. – Sok tengeri állatot vonz a hő. Amikor kiemeltük a meteoritot, melegítettük. Lehet, hogy a plankton ösztönösen a kürtő melegebb vizébe úszott.
Corky bólintott.
– Logikusnak hangzik.
– Logikusnak? – forgatta Norah a szemét. – Ahhoz képest, hogy egy kitüntetett fizikussal és egy világhírű tengerkutatóval állok szemben, maguk elég sötétek. Eszükbe jutott már, hogy ha van is repedés, márpedig garantálom, hogy nincs, fizikai képtelenség, hogy a tengervíz *befolyjon* ebbe a kürtőbe? – Színpadias megvetéssel nézett rájuk.
– De hát, Norah... – kezdte Corky.
– Uraim! A tengerszint *felett* vagyunk! – Dobbantott párat a lábával. – Hahó! Ez a jégmező tíz méterre emelkedik ki a vízből. Emlékeznek a nagy szakadékra a pad szélén? A tenger felett vagyunk. Ha lenne repedés, amely a kürtőben végződik, a víz *kifolyna* belőle, nem feljönne. Ezt hívják gravitációnak.
Tolland és Corky egymásra nézett.
– A francba! – mondta Corky. – Erre nem is gondoltam.
Norah a vízzel teli kürtőre mutatott.

– Esetleg azt is észrevehették, hogy a vízszint nem változik? Tolland idiótának érezte magát. Norah-nak teljesen igaza volt. Ha lenne repedés, a víz *kifolyna,* nem *be.* Tolland egy percig csendben állt, és azon töprengett, mitévő legyen.
– Oké – sóhajtott aztán. – A jelek szerint a repedés nem magyarázat. A vízben azonban biolumineszcenciát láttunk. Az egyetlen lehetséges magyarázat az, hogy ez mégsem zárt rendszer. Tudom, hogy a jég korának meghatározása azon a feltevésen alapszik, hogy a gleccser tömör tömb, de...
– Feltevésen? – Norah kezdett komolyan bosszús lenni. – Ne feledje, Mike, hogy ezek nem csak az én méréseim. A NASA-nak is voltak mérései. *Mindenki* megerősítette, hogy a gleccser tömör, egybefüggő. Hogy nincsenek benne repedések.
Tolland a kupola másik felében, a „tévéstúdióban” összegyűlt emberekre pillantott.
– Akármi folyik is itt, meggyőződésem, hogy tájékoztatnunk kell az igazgatót, és...
– Ez hülyeség! – sziszegte Norah. – Állítom, hogy érintetlen ez a gleccser. Nem fogja itt senki megkérdőjelezni a fúrási eredményeimet, mert sót érzett a nyelvén és hallucinál. – Odaviharzott az egyik közeli munkaállomáshoz, és elkezdett eszközöket összeszedni. – Rendes vízmintát veszek, és bebizonyítom, hogy nincs benne sós vízi plankton, se élő, sem halott!

Rachel és a többiek nézték, ahogy Norah egy steril,

madzagra erősített pipetta segítségével mintát vesz a kürtő vizéből. Aztán egy miniatűr teleszkópra emlékeztető műszerbe helyezett pár cseppet. Belenézett a nézőkébe, miközben a kupola másik feléből jövő fény felé fordította. Egy pillanat múlva szitkozódva engedte le.
– Jézusmária! – megrázta a műszert, és ismét belenézett. – Az istenit! Valami baj van ezzel a refraktométerrel.
– Sós víz? – kérdezte Corky kárörvendőn.
– Részben – fintorgott Norah. – Három százalék sós vizet jelez, ami képtelenség. Ez a gleccser hóból van. Tiszta édesvíz. Semennyi sónak sem volna szabad lennie.
Norah odavitte a mintát egy közeli mikroszkóphoz, és megvizsgálta. Felnyögött.
– Plankton? – kérdezte Tolland.
– G. polyhedra – felelte Norah, most már nyugodt hangon. – Gyakran találunk ilyen planktont a jégpadok alatt. – Tollandra nézett. – Elpusztultak. Nyilván nem élhettek sokáig háromszázalékos sós vizes környezetben.
A négy ember csendben állt a kürtő mellett.
Rachel azon tűnődött, milyen következményei lehetnek ennek a paradoxonnak a felfedezés egészét tekintve. A meteorit jelentőségéhez képest apró problémának tűnt, ám hírszerzési szakemberként Rachel látott már elméleteket ennél kisebb bökkenőktől is összeomlani.
– Mi folyik itt? – tudakolta egy dörmögő hang. Mindnyájan felnéztek. A sötétből a NASA igazgatójának mackós alakja bukkant elő.
– Apró probléma a kürtő vizével – mondta Tolland. – Azt próbáljuk megoldani.

– Norah mérései a jégről el vannak cseszve – közölte Corky szinte vidoran.
– Mind a ketten kapják be – suttogta Norah.
Az igazgató közelebb jött, bozontos szemöldökét ráncolta.
– Mi a baj a mérésekkel?
Tolland bizonytalanul sóhajtott.
– Háromszázaléknyi sós vizet találtunk a meteoritkürtőben, ami ellentmond a jelentésnek, amely szerint a meteorit érintetlen édesvizes gleccserjégben pihent. És – tette hozzá – planktont is találtunk benne.
– Ez nyilvánvalóan lehetetlen. – Ekstrom szinte dühösnek tűnt. – Nincsenek repedések a gleccserben. Ezt a PPKSL mérései is megerősítették. A meteorit egy tömör jégtömbbe volt bezárva.
Rachel tudta, hogy Ekstrom nem téved. A NASA sűrűségmérései szerint a jégtábla tömör volt. Több tíz méter gleccserjég vette körül a meteoritot. Nem voltak repedések. Ám ahogy végiggondolta, hogyan is mérik a sűrűséget, furcsa gondolata támadt...
– Ezen kívül – mondta Ekstrom – dr. Mangor fúrásai is alátámasztották, hogy a gleccser tömör.
– Pontosan! – mondta Norah, aki az asztalra dobta a refraktométert. – Két forrásból is megerősítve. A jégben nincsenek törésvonalak. Amitől viszont nincs magyarázat a sós vízre és a planktonra.
– Az igazság az – mondta Rachel, és hangjának merészsége őt magát is meglepte –, hogy van egy másik lehetőség. – Az ötlet forrása egy váratlan emlék volt.
Mindenki őt nézte, nyilvánvaló kétkedéssel.

– Van egy teljesen ésszerű magyarázat a sós víz és a plankton jelenlétére – mosolygott rájuk Rachel. – És őszintén szólva, Mike – nézett rá csúfondárosan –, meglep, hogy magának nem jutott eszébe.

42

– A gleccserbe *fagyott* plankton? – Corky Marlinson nem tűnt vevőnek Rachel magyarázatára. – Nem akarom romba dönteni az elméletét, de ami megfagy, az rendszerint el is pusztul. Ezek a kis izék meg villogtak, emlékszik?

– Igazság szerint – mondta Tolland, és elismerően pillantott Rachelre –, lehet, hogy Rachelnek igaza van. Van egy sor faj, amely felfüggeszti az életfunkcióit, ha a környezet megköveteli. Egyszer csináltam is egy részt erről.

Rachel bólintott.

– Egy északi csukafajt mutatott be, amely befagyott a tóba, és amelynek ki kellett várnia az olvadást, hogy továbbúszhasson. Meg beszélt egy „medveállatka” nevű mikroorganizmusról, amelyik évtizedekig elvan a sivatagban teljesen kiszáradva, és feléled, ha megint esik az eső.

– Szóval tényleg nézi a műsoromat? – kuncogott Tolland.

Rachel kissé zavartan vont vállat.

– Mit akar mondani, Ms. Sexton? – tudakolta Norah.

– Azt akarja mondani – felelt helyette Tolland –, ami már nekem is eszembe kellett volna, hogy jusson, hogy az egyik faj, amelyikről szó volt abban a műsorban, egy plankton

telente belefagy a sarki jégbe, ott áttelel, és továbbúszik, amikor a jég megolvad. Elismerem – tette hozzá –, hogy a műsorban szereplő faj nem az itt látott biolumineszcens típus volt, de lehet, hogy itt is ugyanez történt.
– A fagyott plankton megmagyarázna mindent – folytatta Rachel, akit izgatott, hogy Michael Tolland ilyen lelkesen támogatja az ötletét –, amit itt láttunk. Egyszer régen repedések támadhattak a gleccseren, amelyek planktontartalmú tengervízzel teltek meg, majd ismét befagytak. Mi van, ha *fagyott* tengervízzárványok vannak ebben a gleccserben? Fagyott tengervíz, amelyben fagyott plankton van? Képzeljék el, mi történhetett, ha kiemelés közben a felhevített meteorit egy ilyen tengervízzárványon haladt át. A fagyott sós víz megolvadt, a plankton magához tért a hibernációból, mi pedig enyhén sós édesvizet találtunk.
– Atyaúristen! – kiáltott fel Norah, és gonoszul felnyögött. – Most hirtelen mindenkiből gleccserkutató lett?
Corky is szkeptikusnak tűnt.
– De a PPKSL mérései nem mutatták volna ki a sósvízzárványokat? Hiszen más a sűrűsége a tengervíznek, mint az édesvíznek.
– Nem *annyira* más – mondta Rachel.
– Négy százalék elég jelentős különbség – vetette ellen Norah.
– Igen, egy laboratóriumban – mondta erre Rachel. – De a PPKSL 200 kilométer magasból végzi a méréseket. A komputereit arra programozták be, hogy nyilvánvaló különbségeket vegyen észre, mint amilyenek a hókása és

a jég, vagy a gránit és a mészkő között vannak. – Az igazgatóra pillantott. – Jól gondolom, hogy a felbontása nem teszi a PPKSL-t alkalmassá arra, hogy a sósvíz-jeget az édesvízjégtől megkülönböztesse?
Az igazgató bólintott.
– Ez így van. Négyszázalékos különbség a PPKSL érzékenységi küszöbe alatt van. A műhold ugyanolyannak látná a kétfajta jeget.
Tolland ekkor már határozottan izgatottnak tűnt a gondolattól.
– Ez megmagyarázná az állandó vízszintet is a kürtőben. – Norah-ra pillantott. – Mit is mondott, hogy hívják a kürtőben talált planktonfajt?
– *G. polyhedra* – felelt Norah. – És most azon töri a fejét, hogy a *G. polyhedra* képes-e a jégben hibernálódni. Bizonyára örömmel hallja, hogy a válasz *igen.* Sőt. A *G. polyhedra* nagy tömegben található meg jégpadok környékén, képes biolumineszcenciára, és szokott a jégben hibernálódni. Van még kérdés?
A többiek összenéztek. Norah hangjából azt lehetett kivenni, hogy van valami „de”, jóllehet szavaival csak megerősítette Rachel elméletét.
– Tehát – próbálkozott meg Tolland az összefoglalással –, azt mondja, hogy lehetséges, ugye? Hogy az elméletnek van értelme?
– Persze – mondta Norah –, ha teljesen retardált az ember.
– Tessék? – meredt rá dühösen Rachel.
Norah Mangor farkasszemet nézett vele.

– Felteszem, hogy a maga szakterületén valami kis tudás veszélyesebb, mint a tudatlanság. Higgye el, ugyanez igaz a gleccserkutatásra is. – Norah tekintete most a másik négy embert járta végig. – Hadd tisztázzam most ezt egyszer s mindenkorra. A Ms. Sexton által felvetett jégzárványok léteznek, a gleccserkutatásban nyúlvány a nevük. Ezek azonban nem sósvízgömbök, hanem ágas-bogas rendszerek, amelyben az ágak nem vastagabbak az emberi hajnál. Ennek a meteoritnak egy baromi sűrű ágbogon kellett volna áthaladnia ahhoz, hogy a kürtőben található vízmennyiség három százalékának megfelelő sós víz olvadjon ki!

Ekstrom bosszúsan ráncolta a homlokát.

– Akkor most lehetséges vagy sem?

– Ki van zárva – felelte Norah habozás nélkül. – Teljes képtelenség. Akkor a próbafúrásaimmal is találtam volna sósvízjeget.

– A próbafúrások véletlenszerűen kiválasztott helyeken történnek, nem? – kérdezte Rachel. – Van arra bármi esély, hogy a fúrások puszta véletlenségből nem érintettek zárványokat?

– A meteorit *felett* is fúrtam. Aztán tőle pár méterre, többször is.

– Csak kérdem.

– A kérdés teljesen akadémikus – mondta Norah. – A sósvíznyúlványok csak *szezonális* jégben fordulnak elő, olyan jégben, amely évszakonként elolvad, majd újraképződik. A Milne-jégpad *keményjég,* amely a hegyekben képződik, és kemény marad, amíg el nem éri a

borjadzási zónát, és bele nem esik a tengerbe. Bármilyen kényelmes lenne is ezt a kis rejtélyt a fagyott planktonnal megmagyarázni, kezeskedem, hogy ebben a gleccserben nincs fagyott plankton.

Az öt ember ismét csak hallgatott.

Bár ilyen kerek-perec visszautasították fagyott plankton elméletét, Rachel, aki rendszerezni igyekezett az adatokat, nem volt hajlandó elfogadni a visszautasítást. Az ösztönei azt súgták, hogy a fagyott plankton jelenléte a gleccserben a legegyszerűbb megoldás a rejtélyre. Eszébe jutott a gazdaságosság törvénye, amelyet az NFH-nál vertek a fejébe az oktatói. *Ha többfajta magyarázat létezik, rendszerint a legegyszerűbb az igaz.*

Norah Mangornak nyilvánvalóan sok vesztenivalója van azzal, hogyha kiderül, hibásak voltak a fúrással nyert adatok, és Rachel azon töprengett, vajon Norah nem fedezte-e fel már korábban a planktont, nem jött-e rá, hogy hibát követett el, amikor azt állította, a gleccser tömör, és most nem a nyomokat akarja-e eltüntetni.

– Csak azt tudom – mondta Rachel –, hogy az imént tájékoztattam a teljes fehér házi stábot, és azt mondtam nekik, a meteoritot érintetlen jégben találták, ahol 1716 óta pihen, amikor letört a Jungersol nevű híres meteoritról. Ez a tény most némiképp kétségessé vált.

A NASA igazgatója komor arccal hallgatott. Tolland megköszörülte a torkát.

– Egyet kell értenem Rachellel. Sós vizet és planktont találtunk. Akármi is a magyarázat, a kürtő nyilvánvalóan

nem zárt rendszer. Nem állíthatjuk, hogy az.
– Izé – feszengett Corky –, nem akarom itt előadni az asztrofizikust, de ha mi tévedünk a szakterületünkön, akkor rendszerint *milliárd* éveket tévedünk. Tényleg olyan fontos lenne ez a kis kavarodás a sós vízzel meg a planktonnal? Úgy értem, az, hogy a meteoritot körülvevő jég tökéletes-e, semmilyen *hatással* nincs magára a meteoritra, nem? A kövületek továbbra is megvannak. *Azok* hitelességét pedig senki sem kérdőjelezte meg. Senkit sem fog érdekelni, ha kiderül, hogy tévedtünk a jéggel kapcsolatban. Mindenkit csak az érdekel majd, hogy bizonyítékot találtunk a Földön kívüli életre.
– Bocsánat, dr. Marlinson – szólalt meg Rachel –, de mint aki abból él, hogy adatokat elemez, ellent kell mondanom. A legkisebb hiba is abban, amit a NASA ma este bejelent, az egész felfedezés hihetőségét kérdőjelezheti meg. Ideértve a kövületek eredetiségét is.
Corky tátott szájjal meredt rá.
– Miről beszél? A kövületek megcáfolhatatlanok!
– Én tudom. Ön is tudja. De ha kiszivárog, hogy a NASA tudatosan úgy tálalt kétséges adatokat a jégről, mintha azok bizonyítottak lettek volna, higgye el, az emberek azonnal azon kezdenek el gondolkodni, miről hazudott még a NASA.
Norah villogó szemekkel lépett előrébb.
– A fúrási eredményeim *n e m* kétségesek. – Az igazgatóhoz fordult. – Be tudom bizonyítani, minden kétséget kizáróan, hogy nincsenek sósjég-zárványok

ebben a jégpadban.
Az igazgató hosszan nézte őt.
– Hogyan?
Norah vázolta a tervet. Amikor végzett, Rachelnek el kellett ismernie, hogy az ötlet ésszerű.
Az igazgató azonban nem tűnt olyan biztosnak ebben.
– És az eredmények perdöntőek lesznek?
– Százszázalékosan – biztosította őt Norah. – Ha egy gramm sós jég is van a rohadt kürtő körül, látni fogjuk. Egy pár csepp is úgy világítana a műszeremen, mint a Times Square.
Az igazgató homlokán tovább mélyültek a barázdák.
– Nincs sok időnk. Alig pár óra a sajtótájékoztatóig.
– Húsz perc alatt megcsinálom.
– Mit mondott, mennyire kell kimennie a gleccserre?
– Nem kell messzire. Kétszáz méter elég lesz. Ekstrom bólintott.
– És biztos benne, hogy biztonságos?
– Viszek fáklyákat – felelte Norah. – És velem jön Mike is.
Tolland felkapta a fejét.
– Tényleg?
– Mi az hogy! Össze leszünk kötve. Elkel egy pár erős kéz, ha felélénkül a szél.
– De...
– Igaza van – fordult az igazgató Tollandhoz. – Ha kimegy, nem mehet egyedül. A saját emberiem közül küldenék ki vele párat, de őszintén szólva, szívesebben hallgatnék erről a planktonügyről addig, amíg nem látjuk, hogy tényleg probléma-e.

Tolland kelletlenül bólintott.
– Én is szeretnék menni – mondta Rachel.
Norah úgy perdült meg és támadott rá, mint egy kobra:
– Egy frászt!
– Az a helyzet – mondta az igazgató, mintha neki is most jutott volna eszébe –, hogy nyugodtabb lennék, ha a bevett négyes pányva-konfigurációt alkalmaznánk. Ha csak ketten mennek, és Mike megcsúszik, maga soha nem fogja megtartani. Négy ember nagyobb biztonságban van, mint kettő. – Egy pillanatra elhallgatott, és Corkyra nézett. – Ami azt jelenti, hogy vagy önnek vagy dr. Mingnek is mennie kell. – Körbenézett a kupolán. – Tényleg, hol van dr. Ming?
– Nem láttam már egy ideje – mondta Tolland. – Lehet, hogy ledőlt aludni.
Ekstrom visszafordult Corkyhoz.
– Dr. Marlinson, nem követelhetem meg, hogy velük menjen, de...
– Mért is ne? – mondta Corky. – Ha már a többiek ilyen jól összejöttek.
– Nem! – kiáltott fel Norah. – Négy ember csak lassan tud haladni. Csak ketten megyünk, Mike és én.
– *Nem* mennek csak ketten – mondta az igazgató ellentmondást nem tűrő hangon. – Nem véletlenül van négy emberre kitalálva a pányva, és ragaszkodom a maximális biztonsághoz. Más sem kell, mint egy baleset pár órával a NASA történetének legnagyobb sajtótájékoztatója előtt.

43

Gabrielle Ashe bizonytalanul üldögélt Marjorie Tench

irodájának sűrű levegőjében. *Mi a csudát akarhat tőlem ez a nő?* Az íróasztal mögött Tench hátradőlt a székében, kemény vonásai mintha a Gabrielle kényelmetlensége felett érzett örömtől ragyogtak volna.
– Nem zavarja a füst? – kérdezte, miközben egy új szálat húzott ki a dobozból.
– Nem – hazudta Gabrielle.
Tench azonban meg sem várta a választ, már rá is gyújtott.
– Maga és a jelöltje kampányukban nagy érdeklődést tanúsítanak a NASA iránt.
– Így van – csattant fel Gabrielle, nem rejtve véka alá dühét –, hála némi kreatív bátorításnak. Magyarázatot szeretnék.
Tench ártatlanul csücsörített.
– Azt szeretné tudni, miért küldtem magának e-mailben muníciót a NASA elleni támadásokhoz?
– Az információ, amelyet nekem küldött, az elnök kárára volt.
– Igen, rövid távon.
Gabrielle-t nyugtalanság fogta el Tench vészjósló hangjától.
– Mit értsek ezen?
– Nyugalom, Gabrielle. Az e-mailjeim nem sok mindenen változtattak. Sexton szenátor már jóval azelőtt a NASA-t szapulta, hogy én megjelentem a színen. Egyszerűen segítettem neki pontosan megfogalmazni az üzenetét. Megszilárdítani a helyzetét.
– Megszilárdítani a helyzetét?
– Pontosan – mosolygott Tench sárga fogakkal. – Azt kell mondjam, ma délután különösen hatékonyan művelte ezt a

CNN-en.
Gabrielle felidézte magában a szenátor válaszát Tench kiugrató kérdésére. *Igen, feloszlatnám a NASA-t.* Tench sarokba szorította Sextont, de ő kivágta magát. Helyes lépés volt. Vagy nem? Tench önelégült arckifejezéséből Gabrielle azt a következtetést vonta le, hogy van valami, amiről nem tud.
Tench hirtelen felállt, hórihorgas alakja betöltötte a szűk helyiséget. Az ajkán fityegő cigarettával ment oda a fali széfhez, kivett egy vastag dossziét, visszatért az íróasztalhoz és leült.
Gabrielle a dagadó mappát nézte.
Tench az ölében tartotta a dossziét, és úgy mosolygott, mint egy pókerező, akinek royal flösch van a kezében. Megsárgult ujjaival a mappát simogatta, idegesítő, kaparászó hangot produkálva, mint aki élvezi a feszült helyzetet.
Gabrielle tudta, hogy csak a saját bűntudatának köszönheti, de első félelme az volt, a mappa a szenátorral történt meggondolatlan aktusról tartalmaz bizonyítékokat. *Nevetséges,* gondolta. A találkára munkaidő után került sor, Sexton zárt szenátori irodájában. Arról nem is szólva, hogy ha a Fehér Háznak lennének bizonyítékai, már régen nyilvánosságra hozta volna őket.
Lehet, hogy gyanakodnak, gondolta Gabrielle, *de nincs bizonyítékuk.*
Tench elnyomta a cigarettáját.
– Ms. Ashe, nem tudom, tudja-e, de egy olyan küzdelem

kellős közepébe került, amely 1996 óta zajlik Washingtonban a színfalak mögött.
Gabrielle cseppet sem ilyen felütésre várt.
– Tessék?
Tench újabb cigarettára gyújtott. Vékony ajkai rátapadtak a filterre, a cigaretta vége vörösen izzott fel.
– Mit tud a Világűr Kereskedelmi Hasznosításáról szóló törvényről?
Gabrielle sosem hallott róla. Zavartan vont vállat.
– Tényleg? – kérdezte Tench. – Ez meglep. Különösen a jelöltje álláspontjának ismeretében. A Világűr Kereskedelmi Hasznosításáról szóló törvényjavaslatot 1996-ban nyújtotta be Walker szenátor. A törvényjavaslat gyakorlatilag arra hivatkozik, hogy a NASA képtelen volt bármi érdemlegeset elérni azóta, hogy embert juttatott a Holdra. A NASA privatizációját irányozza elő, amelynek részeként az intézmény teljes vagyonát magánkézben lévő űrkutatási cégek vehetnék meg, illetve azt állítja, hogy a piaci szereplők hatékonyabban végezhetnék az űrkutatást, le lehetne venni az adófizetők válláról azt a terhet, amit a NASA jelent.
Gabrielle persze már hallott róla, hogy kritikusai a privatizációt javasolják megoldásnak a NASA problémáira, de nem tudta, hogy az ötlet törvényjavaslat formáját is öltötte.
– A kereskedelmi hasznosításról szóló törvényjavaslatot – folytatta Tench – ez idáig négyszer terjesztették a Kongresszus elé. Hasonlít azokhoz a törvényjavaslatokhoz, amelyekkel sikeresen privatizáltak olyan állami iparágakat,

mint például az urántermelés. A Kongresszus mind a négy alkalommal elfogadta a törvényjavaslatot. Hál' istennek, a Fehér Ház minden egyes alkalommal megvétózta. Zachary Herney-nek eddig kétszer kellett megvétóznia.
– Amivel azt akarja mondani...
– Amivel azt akarom mondani, ez egy olyan törvényjavaslat, amelyet Sexton szenátor biztosan támogat, ha elnök lesz. Semmi kétségem felőle, hogy Sexton szenátor az első adandó alkalommal, és minden lelkiismeret-furdalás nélkül, kiárusítja a NASA vagyonát üzleti szereplőknek. Magyarán a maga jelöltje a privatizációt részesítené előnyben az amerikai előfizetők pénzén finanszírozott űrkutatással szemben.
– Tudomásom szerint a szenátor nyilvánosan soha nem tett kijelentést bármifajta, a világűr kereskedelmi hasznosításáról szóló törvényjavaslattal kapcsolatos álláspontjáról.
– Ez így igaz. Ám ismerve a politikai céljait, felteszem, maga sem lenne meglepve, ha kiderülne, hogy támogatja.
– A piaci viszonyok általában javítanak a hatékonyságon.
– Ezt „igenként” értelmezem – meredt rá Tench. – A NASA privatizációja azonban sajnos visszataszító gondolat, és számtalan oka van annak, hogy benyújtása óta miért buktatta meg minden egyes kormány a törvényjavaslatot.
– Ismerem a világűr privatizációja elleni érveket – felelte Gabrielle –, és megértem az aggodalmát.
– Tényleg? – hajolt felé Tench. – *Milyen* érveket ismer?
Gabrielle kényelmetlenül mocorgott.
– Hát, a bevett tudományos aggodalmakat, melyek közül a

leggyakoribb, hogy ha privatizáljuk a NASA-t, akkor a tudományos ismeretszerzés helyét hamarosan a jövedelmező vállalkozások vennék át.
– Így van. Az űrkutatás egy szempillantás alatt elsorvadna. Ahelyett, hogy az Univerzum megismerésére költenék a pénzt, a magánűrcégek aszteroidákon bányásznának, szállodákat építenének az űrben, privát műholdakat állítanának pályára. Miért kutatnák a magáncégek a Világegyetem keletkezését, ha milliárdokba kerül, és nincs rajta haszon?
– Ők nem is – felelte Gabrielle. – De egy Nemzeti Űrkutatási Alap kaphatna pénzt, hogy tudományos küldetéseket finanszírozzon.
– Ehhez már megvan a rendszer. Úgy hívják, NASA.
Gabrielle erre nem tudott mit mondani.
– A tudomány elhanyagolása a profit érdekében mellékes szempont – mondta Tench –, eltörpül a káosz mellett, amely annak lenne az eredménye, ha hagynánk a magánszektort szabadon garázdálkodni az űrben. Egy újabb Vadnyugat. Pionírok sajátítanák ki a Holdat meg az aszteroidákat, és fegyverrel védenék meg a birtokukat. Találkoztam már kérvényekkel cégektől, amelyek világító reklámtáblákat akarnak az űrbe telepíteni. Találkoztam űrhotelek kérvényeivel, amelyek tervezett működésének az is része, hogy a világűrbe ürítik szemetüket, egész szemétdombokat állítva Föld körüli pályára. Sőt tegnap olvastam egy cég ajánlatát, amely mauzóleummá alakítaná a világűrt, Föld körüli pályára állítva az elhunytat. El tudja képzelni, ahogy a távközlési műholdak holttestekkel

ütköznek össze? A múlt héten egy milliárdos keresett fel, és engedélyt akart kérni arra, hogy a Föld közelébe vontasson egy aszteroidát, hogy aztán értékes fémeket bányásszon ki belőle. El kellett neki magyaráznom, hogy globális katasztrófa veszélyét rejti magában az, ha földközeli pályára állítunk aszteroidákat! Higgye el, Ms. Ashe, ha ez a törvény átmegy, az űrbe tóduló vállalkozók nem űrkutatók lesznek, hanem tőkések sok pénzzel és kevés ésszel.

– Meggyőző gondolatmenet – mondta Gabrielle –, és biztos vagyok benne, hogy a szenátor gondosan fogja mérlegelni ezeket a problémákat, ha olyan helyzetbe kerül, hogy szavaznia kell a törvényjavaslatról. Megtudhatnám, hogy az egésznek mi köze hozzám?

Tench a szemöldökét ráncolta.

– Sokan állnak ugrásra készen, hogy sok pénzt csináljanak az űrben, és erősödik a korlátozások teljes feloldásáért folyó lobbytevékenység. Az elnök hivatalához kapcsolódó vétójog állja egyedül útját a privatizációnak... a világűrben uralkodó teljes anarchiának.

– Ez esetben minden tiszteletem Zach Herney-é, amiért megvétózta a törvényjavaslatot.

– A félelmem az, hogy a maga jelöltje nem lenne ilyen óvatos, ha megválasztanák.

– Ismét csak azt tudom mondani, hogy a szenátor valószínűleg gondosan mérlegelné az ügyet, ha olyan helyzetbe kerülne, hogy véleményeznie kellene a törvényjavaslatot.

Tench nem tűnt teljesen biztosnak ebben.

– Tudja, mennyit költ Sexton szenátor hirdetésekre?
A kérdés felkészületlenül érte Gabrielle-t.
– Ezek az adatok hozzáférhetőek.
– Több mint havi hárommilliót.
– Ha maga mondja – vont vállat Gabrielle. Az összeg majdnem stimmelt.
– Az nagyon sok pénz.
– Sok pénze van.
– Igen, jól osztotta be. Vagy inkább jól *nősült.* – Tench elhallgatott, amíg kifújta a füstöt. – Szomorú, ami a feleségével történt. Nagy csapás volt számára a halála. – Ezt egy nyilvánvalóan színlelt drámai sóhaj követte. – Katherine Sexton nem olyan régen halt meg, ugye?
– Térjen a tárgyra, vagy elmegyek.
Tench tüdőszaggató köhögésben tört ki, majd kinyitotta a dagadozó mappát. Egy összetűzött papírcsomót húzott elő, és átnyújtotta Gabrielle-nek.
– Sexton pénzügyi kimutatásai.
Gabrielle teljes elképedéssel tanulmányozta az iratokat, amelyek számlakivonatok voltak, több évre visszamenőleg. Bár nem látott bele Sexton pénzügyeibe, Gabrielle érezte, hogy a bankszámla-, hitelkártyaszámla-, kölcsönszámla- és értékpapírszámla-kivonatok meg ingatlanértékelések valódiak.
– Ezek személyes adatok. Honnan vette őket?
– Nem kell, hogy a forrásaim érdekeljék. De ha alaposan átnézi az iratokat, látni fogja, hogy Sexton szenátornak nincs annyi pénze, mint amennyit mostanában elkölt. Katherine halála után az örökség nagy részét rossz

befektetésekre és személyes célokra pazarolta el, illetve az elnökjelöltség biztos megszerzésére költötte. Fél évvel ezelőtt a maga jelöltje csődben volt.
Gabrielle ezt blöffnek vélte. Ha Sexton le volt is égve, nem úgy viselkedett. Hétről hétre egyre több hirdetési időt vett magának.
– A jelöltje – folytatta Tench – jelenleg négyszer annyit költ hirdetésre, mint az elnök. És nincs saját vagyona.
– Sok adományt kapunk.
– Igen, és egy részük legális is.
– Tessék? – kapta fel a fejét Gabrielle.
Tench áthajolt az íróasztal felett, és Gabrielle érezte lehelete nikotinszagát.
– Gabrielle Ashe, felteszek magának egy kérdést, és javaslom, hogy jól gondolja meg a válaszát. Ezen múlhat, hogy a következő pár évet börtönben tölti-e vagy sem. Van tudomása arról, hogy Sexton szenátor hatalmas pénzeket fogad el a kampánya számára magánűrcégektől, vesztegetést olyan vállalkozásoktól, amelyek milliárdokat kereshetnek a NASA privatizációján?
Gabrielle hitetlenkedve meredt rá.
– Micsoda abszurd vád!
– Azt állítja, hogy nem tud erről?
– Azt hiszem, tudnék róla, ha a szenátor a maga által állított nagyságrendben fogadna el vesztegetést.
Tench hűvösen mosolygott rá.
– Gabrielle, tudom, hogy Sexton szenátor sok mindent megosztott magával, de biztosíthatom, hogy nagyon sok mindent nem tud az emberünkről.

Gabrielle felállt.
– Na elég volt, végeztünk.
– Ellenkezőleg – mondta Tench, aki kivette a mappa tartalmát, és szétterítette az íróasztalon. – Csak most kezdünk el beszélgetni.

44

Rachel Sexton úgy érezte magát, mint egy űrhajós, amikor magára húzta a NASA Mark IX nevű mikroklimatikus túlélőruháját. Felfújható búvárruhához hasonlított a fekete, kapucnis, egyrészes öltözék. A kétrétegű, emlékező habból készült anyagban csatornák hálózata volt elrejtve, amely a belepumpált sűrű gél segítségével a ruha viselőjének testhőmérsékletét állandó szinten tartotta, hideg és forró környezetben egyaránt.
Miközben a fejére húzta a szűk kapucnit, Rachel tekintete a NASA igazgatójára tévedt. A férfi néma őrként állt az ajtóban, és láthatóan nem volt ínyére a kis expedíció.
Norah Mangor halkan káromkodott, miközben szétosztotta a ruhákat.
– Itt van még egy duci – mondta, ahogy odadobta Corkynak az öltözékét.
Tolland már félig belebújt a sajátjába.
Amikor Rachel az összes cipzárt felhúzta, Norah megkereste az oldalán a szelepet, és rácsatlakoztatta a csőre, amely egy nagy, leginkább búvárpalackra hasonlító tartályhoz vezetett.
– Nagy levegőt – mondta Norah, és kinyitotta a szelepet.
Rachel szisszenést hallott, és érezte, ahogy a gél megtölti a

ruháját. Az emlékező hab kitágult, a ruha pedig rátapadt, összenyomva az alatta viselt ruharétegeket. Olyan érzés volt, mint amikor vízbe dugja az ember a gumikesztyűs kezét. A kapucni is felfúvódott, a füléhez tapadt, eltompított minden hangot. *Bebábozódtam.*

– A Mark IX-ben a legjobb a párnázás – mondta Norah. – Az ember seggre eshet, és nem érez semmit.

Rachel ezt hihetőnek találta. Úgy érezte magát, mintha egy matrac rabja lenne.

Norah szerszámokat vitt oda Rachelhez, jégcsákányt, csatokat a pányvához meg karabinereket, amelyeket az övére erősített.

– Ezt mind? – meredt rá Rachel. – Kétszáz méterre?

Norah összehúzta a szemét.

– Akar jönni vagy nem?

Tolland biztatóan bólintott Rachelnek.

– Norah csak óvatos.

Corky is rákapcsolódott a géltartályra, és nagyon mulattatta, ahogy a ruhája felfújódott.

– Olyan, mintha egy óriási koton lenne rajtam.

Norah undorodva horkant fel.

– Nem mintha tudná, milyen is az, szűz fiú.

Tolland leült Rachel mellé, aki a nehéz bakancsot és a mászó-vasat vette fel éppen. Rámosolygott.

– Biztos benne, hogy ki akar jönni?

Rachelt azonnal rabul ejtette a férfi szeméből sugárzó őszinte aggodalom. Csak remélni tudta, hogy magabiztos bólintásával sikerült lepleznie növekvő feszültségét.

Kétszáz méter... igazán nem sok.
– És az ember azt hitte, csak a nyílt tengeren lehet része izgalomban.
Tolland kuncogni kezdett, majd ismét megszólalt, miközben a saját mászóvasát erősítette fel. – Én a magam részéről arra jutottam, hogy jobban szeretem a folyékony vizet, mint ezt a fagyott izét.
– Én viszont egyiknek sem voltam soha nagy barátja – válaszolta Rachel. – Kiskoromban beszakadt alattam a jég. Azóta mindig ideges leszek a víztől.
Tolland együtt érzően pillantott fel.
– Sajnálom. Ha ennek vége, el kell jönnie hozzám a *Goyára.* Esküszöm, hogy utána másként fog gondolni a vízre.
A meghívás meglepte Rachelt. A *G o y a* Tolland kutatóhajója, melyről már mindenki hallott, köszönhetően a *Csodálatos tengerben* játszott szerepének, meg annak, hogy a világ egyik legbizarrabb küllemű vízi járműve volt. Bár a hajókázás gondolata nem lelkesítette túlzottan, Rachelnek nehezére esett nemet mondania.
– Jelenleg New Jersey partjaitól húsz kilométerre horgonyoz – mondta Tolland, aki a mászóvassal küszködött.
– Nem lehet valami izgalmas hely.
– Ellenkezőleg. Az atlanti tengerpart hihetetlen hely. Egy dokumentumfilm forgatására készültünk, amikor az elnök udvariatlanul megzavart.
Rachel elnevette magát.

– Dokumentumfilm? Miről?
– A *Sphyrna mokarranról* és az óriásörvényekről.
Rachel elhúzta a száját.
– Még jó, hogy megkérdeztem.
Tolland már végzett a mászóvassal, most felnézett.
– Komolyan, pár hétig ott fogok filmezni. Washington nincs olyan messze a jerseyi partoktól. Jöjjön el, ha visszamentünk. Semmi értelme úgy leélni az életét, hogy fél a víztől. A legénység kivételes bánásmódban részesítené.
Norah Mangor hangja remegtette meg a levegőt. – Kimegyünk, vagy maguknak hozzak inkább gyertyát és pezsgőt?

45

Gabrielle Ashe-nek fogalma sem volt róla, mit kezdjen a dokumentumokkal, amelyeket Marjorie Tench terített előtte szét az asztalán. Voltak ott fénymásolt levelek, faxok, telefonbeszélgetések átiratai, és a jelek szerint mindegyik azt az állítást támasztotta alá, amely szerint Sexton szenátor titkos tárgyalásokat folytat magánkézben lévő űrcégekkel.
Tench szemcsés fekete-fehér fotókat tolt elé. – Gondolom, ez is újdonság magának.
Gabrielle megnézte a képeket. Az első, láthatóan titokban készített felvételen Sexton szenátor egy taxiból szállt ki valami föld alatti garázsban. *Sexton sosem ül taxiba.* A második, teleobjektívvel készített képen Sexton egy, a garázsban parkoló fehér kisbuszba szállt be éppen. Odabent mintha egy idős férfi ült volna.

– Ki ez? – kérdezte Gabrielle, akiben felmerült a gyanú, hogy a képek hamisítványok.
– Az Űrhatár Alapítvány egyik fejese.
– Az Űrhatár Alapítványé? – hitetlenkedett Gabrielle.
Az ŰHA gyakorlatilag a magánűrcégek szakszervezete volt. Repüléssel és űrhajózással foglalkozó társaságok, vállalkozók és kockázatitőke-befektetők érdekvédelmét látta el; bármely magánvállalkozásét, amely ki akart jutni a világűrbe. A NASA-t kritizálták, azt állítva, hogy az amerikai űrprogram etikátlan üzleti taktikát folytat, hogy megakadályozza a magánvállalkozások kijutását a világűrbe.
– Az ŰHA – mondta Tench – jelenleg több mint száz nagy céget képvisel, közöttük számos igen gazdagot, melyek csak a világűr üzleti felhasználásáról szóló törvény ratifikálására várnak.
Gabrielle elgondolkodott a hallottakon. Az ŰHA nyilvánvaló okokból Sexton mellett tette le a voksát a kampány során, bár a szenátor mindent elkövetett, hogy ne kerüljön túl közel hozzájuk, mert lobbytaktikájuk köztudottan kétes volt. Az ŰHA a közelmúltban dühödt nyilatkozatot tett közzé, mely szerint a NASA tulajdonképpen „illegális monopólium”, amely azzal, hogy veszteséges működése ellenére is fennmaradhat, tisztességtelen versenyelőnyt biztosít magának a magáncégekkel szemben. Az ŰHA szerint minden alkalommal, amikor az AT&T új távközlési műholdat akar pályára állítani, több magáncég is méltányos ajánlatot tesz ötvenmillió dolláros áron. A NASA azonban sajnos mindig közbelép, és huszonötmillióért fellövi az AT&T

műholdjait, holott neki magának ötször annyiba kerül a művelet. *A veszteséges üzemelés az egyik biztosítéka annak, hogy a NASA a saját kezében tartsa a világűrt,* állították az ŰHA jogi képviselői. *A számlát pedig az adófizetők állják.*

– E fotó szerint – mondta Tench – a maga jelöltje titkos találkozókon vesz részt egy olyan intézménnyel, amely magánűrcégeket képvisel. – Tench több más, az asztalon heverő dokumentumra mutatott. – Kezünkben van az ŰHA több belső memója, amelyek a tagvállalatok tőkéjével arányos, hatalmas pénzösszegek begyűjtését rendelik el, illetve ezek átutalását a Sexton szenátor kezelésében lévő számlákra. Ezek a magánűrcégek gyakorlatilag arra dobtak össze pénzt, hogy elnökké tegyék meg Sextont. Felteszem, beleegyezett, hogy megválasztása esetén aláírja az üzleti felhasználásról szóló törvényt, és privatizálja a NASA-t.

Gabrielle a papírhalomra pillantott, de nem volt meggyőzve.

– Azt reméli, elhiszem, hogy a Fehér Háznak bizonyítékai vannak arra, hogy ellenfele teljesen illegális kampányfinanszírozást folytat, ám ezt valami okból mégis titokban tartja?

– Mi az, amit elhinne?

Gabrielle dühödten meredt rá.

– Őszinte legyek? Tekintve, hogy milyen gyakorlattal rendelkezik az emberek manipulálásában, sokkal logikusabb megoldás lenne az, hogy olyan áldokumentumokkal és hamis fotókkal próbál engem

megdolgozni, amelyeket a Fehér Ház valamelyik vállalkozó kedvű alkalmazottja készített a számítógépén.
– Elismerem, hogy erre van esély. De nem így van.
– Nem? Akkor hogyan jutott ezekhez a belső dokumentumokhoz? A Fehér Háznak egész biztos nem áll módjában ennyi cégtől ennyi bizonyítékot ellopni.
– Ebben igaza van. Az információ kéretlen ajándékként jött.
Gabrielle teljesen megzavarodott.
– Ó, igen – mondta Tench –, sok ilyet kapunk. Az elnöknek számos befolyásos szövetségese van, akik szeretnék, ha továbbra is hivatalban maradna. Ne feledje, a maga jelöltje leépítéseket tervez mindenfelé, nem utolsósorban itt, Washingtonban. Sexton szenátor lelkiismeret-furdalás nélkül hivatkozik az FBI feldagadt költségvetésére mint az állami túlköltekezés egy példájára. Az adóhivatalnak is nekiszaladt. Lehet, hogy valaki valamelyik helyen kicsit megsértődött.
Gabrielle kezdte érteni. Az FBI-nál vagy az Adóhivatalnál megvannak az eszközök az ilyenfajta információk megszerzésére. Melyeket aztán elküldhetnek névtelen küldeményként, hogy így támogassák az elnök újraválasztását. Gabrielle azt azonban képtelen volt elhinni, hogy Sexton szenátor törvénytelen kampány-finanszírozáshoz folyamodna.
– Ha ezek az adatok valósak – tiltakozott Gabrielle –, amit erősen kétlek, akkor miért nem léptek velük a nyilvánosság elé?
– Maga szerint?
– Mert törvénytelen módon szerezték be őket.

– Semmi jelentősége annak, hogyan jutottunk hozzájuk.
– Dehogy nincs. Tárgyaláson nem használhatók fel.
– Milyen tárgyaláson? Egyszerűen kiszivárogtatnánk valami újságnak, amely „megbízható forrásból” származó sztoriként hozná le, képekkel és dokumentációval. Sexton bűnös lenne, amíg nem bizonyítja az ártatlanságát. A folyvást hangoztatott NASA-ellenessége is gyakorlatilag azt bizonyítaná, hogy megvesztegették.
Gabrielle tudta, hogy ez igaz.
– Rendben van – próbálkozott tovább –, akkor miért nem szivárogtatták ki az információt?
– Mert negatív. Az elnök azt ígérte, nem lesz negatív a kampánya során, és amíg lehet, ehhez az ígéretéhez akarja tartani magát.
Hát persze!
– Azt akarja nekem mondani, az elnök olyan egyenes jellem, hogy nem hozza ezt nyilvánosságra, mert az emberek negatív bírálatként értelmezhetik?
– Rossz fényben tüntetné fel az országot. Több tucat magáncéget kever gyanúba, melyek közül soknak tisztességes emberek a tulajdonosai. Bemocskolná a Szenátus intézményét, és nem tenne jót az országban uralkodó morálnak sem. A tisztességtelen politikusok *minden* politikusnak kárt okoznak. Az amerikaiaknak bízniuk kell a vezetőikben. Csúnya vizsgálat lenne, melynek végén egy amerikai szenátor és több fontos űripari vezető börtönbe kerülne.
Bár Tench gondolatmenete logikusnak tűnt, Gabrielle továbbra sem tudta elhinni a vádakat.

– És mi köze ennek az egésznek hozzám?
– Hogy egyszerűen fogalmazzak, Ms. Ashe, ha ezek a dokumentumok napvilágra kerülnek, a maga jelöltjét bíróság elé állítják törvénytelen kampányfinanszírozásért, elveszti a szenátusi helyét, és valószínűleg börtönbe is kerül. – Tench elhallgatott egy pillanatra. – Hacsak...
A főtanácsadó szeme úgy villant meg, mint egy kígyóé.
– Hacsak *mi?* – kérdezte Gabrielle.
Tench mélyet slukkolt a cigarettájából.
– Hacsak nem dönt úgy, hogy segít nekünk.
Nyomasztó csend ereszkedett a szobára. Tench hurutosan köhögni kezdett.
– Figyeljen ide, Gabrielle, három oka van, amiért megosztom magával ezt a kellemetlen információt. Először is azért, hogy lássa, Zach Herney rendes ember, aki előbbre valónak tekinti az állam egészséges működését a személyes érdekeinél. Másodszor azért, hogy tudja, a maga jelöltje nem olyan megbízható, mint ahogy maga hiszi. És végül azért, hogy rábeszéljem a most teendő ajánlatom elfogadására.
– És mi az ajánlata?
– Annak az esélyét akarom felkínálni, hogy helyesen cselekedjen. *Hazafihoz* méltó módon. Tudja-e vagy sem, maga kivételes helyzetben van ahhoz, hogy mindenfajta kellemetlen botránytól megkímélje Washingtont. Ha megteszi, amire kérem, talán még az elnök csapatába is bekerülhet.
Az elnök csapatába? Gabrielle nem akart hinni a fülének.

– Ms. Tench, akármi is az, amire gondol, nem veszem jó néven a zsarolást, a fenyegetést vagy a leereszkedést. Azért dolgozom a szenátor kampányában, mert hiszek a politikájában. És ha *ez* az, ahogy Zach Herney a politikai befolyását használja, akkor nem akarom, hogy bármi közöm legyen hozzá! Ha van valami terhelő bizonyítéka Sexton szenátor ellen, javaslom, hogy szivárogtassa ki a sajtónak. Ez az egész szerintem átverés.
Tench fáradtan sóhajtott.
– Gabrielle, a jelöltjének juttatott illegális támogatás tény. Sajnálom. Tudom, hogy bízik benne. – Halkabban folytatta. – Nézze, a következőről van szó. Az elnök és én a nyilvánosság elé lépünk az adatokkal, ha szükséges, de akkor nagyon sokan fognak besározódni. A botrány része, hogy számos nagy amerikai cég törvénysértést követett el. Sok ártatlan ember fizeti meg ennek az árát. – Nagyot szívott a cigarettából, kifújta a füstöt és folytatta. – Az elnök és én azt reméljük... hogy van *más* módja annak, hogy a szenátort erkölcsileg hiteltelenné tegyük. Valami, ami inkább kézben tartható... aminek során ártatlan résztvevők nem szenvednek sérelmet. – Tench a hamutartóba tette a cigarettáját, és összekulcsolta a kezeit. – Egész egyszerűen azt szeretnénk, ha nyilvánosan beismerné, hogy viszonya volt a szenátorral.
Gabrielle egész testében megdermedt. Tench teljesen magabiztosan mondta, amit mondott. Pedig Gabrielle tudta, hogy lehetetlen. Nem volt semmi bizonyíték. Csak egyszer volt köztük szex, akkor is Sexton szenátor irodájának zárt ajtaja mögött. *Tenchnek nincs semmi a*

kezében. Csak próbálkozik. Gabrielle minden erejével azon volt, hogy ne remegjen a hangja.
– Túl sokat képzel, Ms. Tench.
– Mit? Hogy viszonyuk volt? Vagy hogy elhagyná a jelöltjét?
– Mindkettőt.
Tench egy pillanatra elmosolyodott, majd felállt.
– Rendben, akkor ezen tények egyikét tisztázzuk azonnal, jó? – Odament a fali széfhez, ahonnan egy vörös, a Fehér Ház pecsétjével ékesített mappával tért vissza. Kiakasztotta a gumit, és kiborította a mappa tartalmát az asztalra.
Ahogy a több tucat színes fotó szétterült előtte, Gabrielle látta összeomlani a karrierjét.

46

A gleccseren lezúduló katabatikus szél semmiben sem hasonlított azokhoz a tengeri szelekhez, amelyeket Tolland megszokott. A tengeren a szél az árapály és a légköri frontok szülötte, rohamokban támad fel és hagy alább. A katabatikus szél viszont az egyszerű fizika rabszolgája: a nehéz hideg levegő árhullám gyanánt zúdul le a gleccser lejtőjén. A legkitartóbb orkán, amelyet Tolland valaha megélt. Ha húsz csomóval fújt volna, a katabatikus szél a vitorlázók álma lehetett volna, de a jelenlegi nyolcvan csomó a szárazföldön állók számára is hamar rémálommá válhatott. Tolland azt vette észre, hogy ha megáll és hátradől, a kitartó szélroham fellöki.
Amitől Tolland még ijesztőbbnek találta a tomboló

levegőfolyamot, az a jégpad enyhe lejtése volt. A jég folyamatosan ereszkedett a három kilométerre lévő tengerig. A Pitbull Rapido mászóvas hegyes fogai ellenére Tollandnak az a kellemetlen érzése támadt, elég egy rossz lépés, hogy az orkán magával ragadja, ő pedig leszánkázzon a végtelen jeges lejtőn. Norah Mangor kétperces tanfolyama a gleccseren való biztonságos közlekedésről most vészesen kevésnek tűnt.

Piranha jégcsákány, mondta nekik odabent Norah, ahogy egy könnyű, T alakú eszközt csatolt mindenki övére. *Hagyományos penge, banánpenge, félhengeres penge, kalapács, kapa. Csak azt kell észben tartani, hogy ha valaki megcsúszik vagy elrántja a szél, akkor az ember az egyik kezével a csákány fejét fogja meg, másikkal a nyelét, teljes erőből belevágja a banánpengét a jégbe, ledobja magát, és a mászóvasat is a jégbe mélyeszti.*

E bátorító szavak kíséretében Norah Mangor felcsatolta rájuk a biztosítókötél kantárját is. Mindenki felvette a szemüvegét, és elindultak kifelé, a délutáni sötétségbe.

A négy alak most egyenes vonalban haladt lefelé a gleccseren, tíz-tíz méter biztosítókötéllel elválasztva. Norah ment az élen, mögötte Corky, majd Rachel, míg Tolland volt a sereghajtó.

Ahogy távolodtak a kupolától, Tollandban nőttön-nőtt a feszültség. Felfújt ruhájában úgy érezte magát, mint valami idegen bolygón eltévedt űrhajós. A hold eltűnt a vastag, dagadó viharfelhők mögött, amitől a jégmező átláthatatlan sötétbe borult. A szél mintha percről percre erősebb lett

volna, állandó nyomást fejtett ki Tolland hátára. Ahogy a szemét meresztgette, hogy kivegyen valamit a tátongó ürességből, egyre inkább úgy tűnt, a hely valódi veszélyeket rejt magában. A NASA biztonsági előírásaitól eltekintve, Tollandot meglepte, hogy az igazgató hajlandó négy életet kockáztatni kettő helyett. Különösen, amikor a további két élet egy szenátor lányáé és egy híres asztrofizikusé. Tolland cseppet sem furcsállotta, hogy aggódik Rachelért és Corkyért. Mint egy hajó kapitánya, megszokta, hogy felelősséget érezzen a körülötte lévőkért.

– Maradjanak mögöttem – kiabált Norah, akinek hangját kis híján elnyelte a szél. – A szán majd mutatja az utat.

Az alumíniumszán, amelyre Norah a mérőeszközöket erősítette, egy hatalmas gyerekszánkóra emlékeztetett. Tele volt azokkal a mérőeszközökkel és mentőfelszereléssel, amelyeket az elmúlt napokban használt a gleccseren. A holmit – többek közt az akkumulátort, a biztonsági fáklyákat és az erős reflektort – egy műanyag ponyva szorította a szánra. A nehéz rakomány ellenére a szán könnyedén siklott hosszú, egyenes talpain. Még ezen az alig érzékelhető lejtőn is magától csúszott, Norah pedig csak gyengéden fogta vissza, mintegy engedte, hogy vezesse őket.

A csapat egyre csak távolodott a kupolától, Tolland pedig visszanézett a válla fölött. Bár alig ötven méterre lehetett, a kupola szinte teljesen beleveszett a robajló sötétségbe.

– Felmerült esetleg, hogy nem találunk vissza? – ordította Tolland. – A félgömb már alig lát... – Szavait a Norah által meggyújtott fáklya hangos sziszegése nyomta el. A vörös-

fehér ragyogás tíz méter sugarú körben világította meg körülöttük a jeget. Norah a sarkával vájt kis mélyedést a felszíni hóba, hogy szélárnyékba helyezhesse a fáklyát.
– High-tech kenyérmorzsa – ordította Norah.
– Kenyérmorzsa? – kérdezte Rachel, aki a szemét árnyékolta a hirtelen támadt fény ellen.
– Jancsi és Juliska – ordította Norah. – Ezek a fáklyák egy óráig égnek, ennyi idő alatt bőven visszatalálunk. – E szavakkal Norah ismét nekivágott, továbbvezetve őket a gleccsert uraló sötétségbe.

47

Amikor kirontott Marjorie Tench irodájából, Gabrielle Ashe jóformán fellökte az ott álló titkárt. A megsemmisült Gabrielle nem látott mást, mint a képeket, az összefonódó végtagokat, a kéjben úszó arcokat.
El nem tudta képzelni, hogyan készülhettek a képek, de azzal tisztában volt, hogy valódiak. Sexton szenátor irodájában készültek, felülről, alighanem rejtett kamerával. *Istenem, segíts.* Az egyik képen Gabrielle és Sexton a szenátor asztalán szeretkeztek, testük alatt hivatalosnak látszó dokumentumokkal.
Marjorie Tench a Térképszoba előtt érte utol Gabrielle-t. Kezében ott volt a képeket tartalmazó vörös mappa.
– Reakciójából arra következtetek, hogy hitelesnek találja a képeket. – Az elnök főtanácsadója a jelek szerint kimondottan jól szórakozott. – Remélem, ez meggyőzi arról, hogy a többi adat is hiteles. Ugyanabból a forrásból valók.

Gabrielle érezte, hogy egész testében elvörösödik, ahogy végigmasírozott a folyosón. *Hol a fenében van a kijárat?*
A hórihorgas Tenchnek nem esett nehezére tartani vele a lépést.
– Sexton szenátor megesküdött az egész világ előtt, hogy a kapcsolatuk teljeséggel plátói. A televízióban tett nyilatkozata egyébként egész meggyőző volt. – Tench fölényesen intett az irodája irányába. – Meg is van az irodámban, ha fel akarja frissíteni az emlékeit.
Gabrielle-nek nem volt szüksége emlékeztetőre, nagyon is jól látta maga előtt azt a sajtótájékoztatót. Sexton oly határozottan tagadott, mint amilyen őszintén.
– Milyen kár – mondta Tench, aki egyáltalán nem tűnt csalódottnak –, hogy Sexton szenátor belehazudott az amerikaiak szemébe. Az embereknek joguk van hozzá, hogy tudják. És meg is fogják tudni. Efelől kezeskedem. A kérdés már csak, hogy miként tudják meg. Meggyőződésünk, hogy a legjobb, ha magától.
Gabrielle teljesen elhűlt.
– Tényleg azt hiszi, hogy segítek meglincselni a saját jelöltemet?
Tench arca megkeményedett.
– Igyekszem nagylelkű lenni, Gabrielle. Esélyt adok rá, hogy egy csomó kellemetlenségtől kíméljen meg mindenkit, és emelt fővel mondhassa ki az igazat. Csupán alá kell írnia egy nyilatkozatot, melyben elismeri a viszonyt.
– Tessék? – torpant meg Gabrielle.
– Persze. Egy aláírt nyilatkozat lehetőséget ad nekünk arra,

h o g y *csendben* foglalkozzunk a szenátorral, és megspóroljuk ezt a ronda balhét az országnak. Az ajánlatom egyszerű: írja alá a nyilatkozatot, és ezeknek a képeknek sosem kell napvilágot látniuk.
– Nyilatkozatot akar tőlem?
– Formailag eskü alatt tett nyilatkozatra van szükség, de van itt az épületben egy közjegyző, aki...
– Maga megőrült. – Gabrielle ismét nekiindult.
Tench mellette maradt, de most már dühösebb volt a hangja.
– Sexton szenátor így vagy úgy, de megbukik, Gabrielle, én pedig lehetőséget adok magának, hogy kimásszon ebből, és ne kelljen a reggeli lapban látnia a saját pucér seggét! Az elnök finom ember, és nem *akarja* ezeket a képeket nyilvánosságra hozni. Ha írásbeli nyilatkozatot tesz, amelyben a saját szavaival leírja az ügyet, mindnyájan megőrizhetjük a méltóságunkat.
– Nem vagyok eladó.
– A maga jelöltje viszont az. Veszélyes ember, és törvényt sért.
– *Ő* sért törvényt? Maguk törnek be irodákba, és készítenek illegálisan felvételeket! Hallott már a Watergate-ről?
– Semmi közünk nem volt ennek a mocsoknak az összegyűjtéséhez. A fotók ugyanabból a forrásból vannak, mint az ŰHA kampányfinanszírozásáról szóló információk. Valaki nagyon figyelte magukat.
Gabrielle elrohant a biztonsági őr asztala előtt, és futtában odadobta a kitűzőt a nagy szemeket meresztő őrnek.

Tench továbbra is ott loholt a sarkában.
– Gyorsan kell döntenie, Ms. Ashe – mondta neki, amikor odaértek a kijárathoz. – Vagy hoz nekem egy nyilatkozatot arról, hogy lefeküdt a szenátorral, vagy ma este nyolckor az elnök kénytelen lesz mindent nyilvánosságra hozni: Sexton pénzügyi ügyleteit, a képeket magukról, az egészet. És higgye el, amikor az emberek rájönnek, hogy maga tétlenül álldogált ott, amikor Sexton a kapcsolatukról hazudott, maga is ott fog égni mellette.
Gabrielle megtalálta az ajtót.
– Este nyolcra az asztalomon legyen, Gabrielle. Legyen okos. – Tench odadugta neki a mappát, mielőtt kiléphetett volna. – Tartsa meg, édesem. Van belőle bőven.

48

Rachel Sexton egyre kényelmetlenebbül érezte magát, ahogy ereszkedett alá a jégmezőn a sűrűsödő éjszakába. Nyugtalanító képek keringtek az agyában: a meteorit, a foszforeszkáló plankton, annak a lehetősége, hogy Norah Mangor esetleg tévedett a jégmintával kapcsolatban.
Tömör édesvízjég, bizonygatta Norah, aki hangsúlyozta, hogy több fúrást is végzett, a kürtő körül csakúgy, mint közvetlenül a meteorit felett. Ha a gleccserben planktontartalmú tengervíznyúlványok lennének, rájuk bukkant volna, nem igaz? Rachel ösztöne azonban folyton a legegyszerűbb megoldáshoz tért vissza.
Ebben a gleccserben fagyott plankton van.
Tíz perccel és négy fáklyával később Rachel és társai

körülbelül 250 méterre jártak a kupolától.
Norah minden figyelmeztetés nélkül megállt.
– Itt – mondta, mint egy varázsvesszős vízkutató, aki megtalálta a legjobb helyet a kút számára.
Rachel megfordult, és végignézett az emelkedőn. A kupola rég eltűnt a homályos, holdsütötte éjszakában, ám a fáklyák sora tisztán látható volt, a legtávolabbi biztatóan hunyorgott, mint egy halovány csillag. A fáklyák tökéletesen egyenes vonalban helyezkedtek el, mint valami gondosan megtervezett kifutópályán. Rachel elismerően bólintott magában.
– A másik oka annak, amiért előreengedtem a szánt – kiáltott oda neki Norah, amikor észrevette, hogy Rachel a fáklyák sorát csodálja – az az, hogy a talpak egyenesek. Ha hagyjuk, hogy a gravitáció vezesse a szánt, és nem avatkozunk közbe, garantáltan egyenes vonalban haladunk.
– Jó kis trükk – ordította Tolland. – Bárcsak lenne valami hasonló a nyílt tengerre is.
Pedig ez a nyílt tenger, gondolta Rachel, ahogy eszébe jutott az alattuk lévő óceán. Aztán a másodperc törtrészére a legtávolabbi láng ragadta meg a figyelmét, mely egy pillanatra eltűnt, mintha valami előtte elsuhanó dolog eltakarta volna. Rachel hirtelen szorongani kezdett.
– Norah – próbálta túlkiabálni a szelet –, azt mondta, hogy itt vannak jegesmedvék?
A gleccserkutató az utolsó fáklya elhelyezésével volt elfoglalva, és vagy nem hallotta őt, vagy nem vett róla tudomást.
– A jegesmedvék – ordította Tolland –, fókát esznek. Csak

akkor támadnak az emberre, ha az betéved a területükre.
– De itt vannak jegesmedvék, igaz? – Rachel képtelen volt megjegyezni, melyik sarkon vannak medvék, és melyiken pingvinek.
– Igaz – kiabált vissza Tolland. – Az Arktika a jegesmedvékről kapta a nevét. A medve görögül *arktosz. Remek.* Rachel idegesen pásztázta tekintetével a sötétséget.
– Az Antarktiszon ezzel szemben nincsenek jegesmedvék – mondta Tolland. – Ezért hívják *antiarktosznak.*
– Köszönöm, Mike – kiáltotta Rachel. – Eleget beszéltünk a jegesmedvékről.
Tolland elnevette magát.
– Persze. Bocs.
Norah leszúrta az utolsó fáklyát is a hóba. Mint korábban, most is vöröses ragyogás borította el a négy felpuffadt fekete alakot. A fáklya fénykörén túl ugyanakkor minden átláthatatlan sötétségbe borult.
Rachel és a két férfi csendben nézte, ahogy Norah megveti a lábát, majd óvatos mozdulatokkal visszahúzza magukhoz a szánt. Egyik kezével a kötelet tartotta feszesen, a másikkal kibiztosította a szán fékjeit, négy ferdén álló tüskét, melyek a jégbe mélyedtek. Aztán felállt, és leporolta magáról a havat.
– Rendben – kiáltotta. – Lássunk munkához.
A gleccserkutató a szán irányába eső végéhez ment, és elkezdte kioldani a rakományt biztosító ponyvát. Rachel, aki úgy érezte, kicsit igazságtalan volt vele, odament, hogy

segítsen, és elkezdte lazítani a ponyva másik végét.
– Jézusom, NE! – kapta fel a fejét Norah. – Ezt soha ne!
Rachel zavartan egyenesedett fel.
– A széliránnyal szembeni végét soha nem szabad kioldani! – mondta Norah. – Azzal szélzsákot csinál belőle az ember. Úgy elrepül a szán, mint egy esernyő a szélcsatornában!
– Bocsánat – lépett hátrébb Rachel. – Én csak...
Norah dühödten meredt rá.
– Magának és a csillagszeműnek nem lenne szabad itt lennie.
Egyikünknek sem, gondolta Rachel.

Amatőrök, füstölgött magában Norah, és átkozta az igazgatót, aki ragaszkodott hozzá, hogy Corky és Sexton is jöjjön. *Ezek a pancserek még megölnek valakit.* Másra sem vágyott most, mint hogy pesztrát játsszon.
– Mike – mondta –, segítsen levenni a radart a szánról.
Tolland segített neki leemelni és elhelyezni a jégen a földradart. A műszer úgy nézett ki, mint három miniatűr hóeke, amelyeket egymással párhuzamosan erősítettek egy alumíniumkeretre. Az egész alig volt egy méter hosszú, és kábelekkel csatlakozott a szánon található akkumulátorhoz és feszültségosztóhoz.
– Ez radar? – kérdezte Corky, a szél ellenében ordítva.
Norah egy szót sem szólt, csak bólintott. A földradar sokkal alkalmasabb arra, hogy sós vizet találjon a jégben, mint a PPKSL. Az adó elektromágneses impulzusokat küld át a jégen, az impulzusok pedig másként verődnek vissza a

különböző kristályszerkezetű anyagokról. A tiszta édesvíz lapos, palaszerű kristályokban fagy meg, míg a tengervíz, nátriumtartalmának köszönhetően, elágazó kristályokban, amelyekről összevissza verődnek vissza a földradar hullámai, nagyban csökkentve a visszavert jel erősségét.
Norah bekapcsolta a gépet.
– Keresztmetszeti képet készítek a jégmezőről a kürtő körül – kiabálta. – A szoftver elkészíti a gleccser keresztmetszetét, majd kinyomtatja. A tengervízből való jég árnyékként fog megjelenni.
– Kinyomtatja? – kérdezte a meglepett Tolland. – Itt lehet nyomtatni?
Norah egy kábelre mutatott, amely a földradartól vezetett egy eszközhöz, amelyet még a ponyva fedett. – Nem lehet mást tenni, mint nyomtatni. A számítógép-monitorok túl sok értékes energiát használnak el, úgyhogy terepmunkán a gleccserkutatók hőnyomtatókat használnak. Nem túl élénkek a színek, de a lézernyomtatók mínusz húsz alatt bemondják az unalmast. Ezt a saját hibámból tanultam meg Alaszkában.
Norah megkért mindenkit, hogy álljon a földradar lejtő felőli oldalára, és nekilátott, hogy beállítsa a majdnem három futball-pályányira lévő meteoritüreg irányába. Ám amikor azt az irányt kereste, ahonnan jöttek, semmit sem látott.
– Mike, be kell állítanom a földradar adóját a meteorit irányába, de ez a fáklya terjesen elvakít. Feljebb megyek, csak annyira, hogy kikerüljek a fényből. Kinyújtott karral jelölöm majd a fáklyák irányát, maga pedig állítsa be a földradart.

Tolland bólintott, és letérdelt az eszköz mellé.
Norah a jégbe mélyesztette a mászóvasat, és a szélnek dőlve elindult felfelé, a félgömb irányába. A katabatikus szél ma sokkal erősebb volt, mint gondolta, és az az érzése támadt, hogy vihar közeleg. Bár ez nem lesz érdekes, mert percek múlva már indulnak is vissza. *Látni fogják, hogy igazam van.* Norah húsz métert caplatott felfelé, és akkor érte el a sötétség szélét, amikor a biztosítókötél megfeszült.
Norah abba az irányba nézett, amelyből jöttek. Ahogy a szeme lassan hozzászokott a sötéthez, megpillantotta a fáklyákat, némiképp balra ahhoz képest, amerre nézett. Arrébb lépett, hogy teljesen egy vonalban legyen velük, majd kitárta két karját, és iránytűként jelezte a helyes irányt.
– Most egy vonalban vagyok velük! – ordította. Tolland beállította a földradart és visszaintett.
– Minden oké!
Norah még egy utolsó pillantást vetett felfelé, és hálás volt magának a kivilágított útért, amely hazavezet. Ám ekkor valami furcsa dolog történt. A közelebbi fáklyák egyike egy pillanatra eltűnt szem elől. Mielőtt Norah aggódni kezdhetett volna, hogy kialudt, a fáklya ismét fellobbant. Ha nem lett volna biztos a dolgában, Norah azt hihette volna, hogy valami elhaladt közte és a fáklya között. Csak nincs még itt valaki... hacsak az igazgatónak nem támadt bűntudata, és nem küldött utánuk egy csapat NASA-st. De azt valahogy nem tudta elhinni. Végül úgy döntött, semmi az egész. Egy szélroham egy pillanatra elolthatta a lángot.

Norah visszatért a földradarhoz.
– Minden készen áll?
Tolland vállat vont.
– Gondolom.
Norah odament a szánon ülő vezérlőhöz, és megnyomott egy gombot. A földradar hangos zúgásba kezdett, majd elhallgatott.
– Oké – mondta Norah. – Kész.
– Ennyi az egész? – tudakolta Corky.
– Az igazi munka a beállítás. A felvétel maga egy másodperc alatt elkészül.
A szánon már kattogni és búgni kezdett a hőnyomtató. Az áttetsző műanyag borítás alatt hosszú, nehéz papírcsík kezdett kunkorodni. Norah megvárta, míg a nyomtató végez, majd benyúlt a fedél alá, és kivette a nyomtatást. *Most meglátják,* gondolta, miközben odavitte a papírt a fáklyához, hogy mindenki láthassa. *Nyoma sem lesz tengervíznek.*
A többiek odagyűltek Norah köré, aki keményen markolta a papírt kesztyűs kezében. Nagy levegőt vett és kisimította. A látvány teljesen elborzasztotta.
– Úristen! – Csak meredt a papírra, és képtelen volt elhinni, amit látott. Amint várta, a képen a vízzel teli kürtő keresztmetszete volt látható. Amire nem lehetett felkészülve, az a kürtő közepén lebegő elmosódott, de kivehetően ember formájú alak volt. Megfagyott az ereiben a vér. – Jaj, istenem... egy holttest van a kürtőben.
Mindenki döbbenten nézett.
A szellemszerű alak fejjel lefelé lebegett a keskeny kürtő

közepe táján. Körülötte, mint egy köpeny, valami aura terült szét. Aztán Norah rájött, mi is az az aura: a földradar az áldozat vastag kabátját is észlelte halványan, ami csak az az ismerős, hosszú, vastag teveszőr kabát lehetett.
– Ez... Ming – suttogta. – Biztos megcsúszott...
Norah Mangor arra sem számíthatott, hogy a kinyomtatott kép okozta sokkok közül a kisebbik az lesz, hogy Ming holttestét fedezi fel a kürtőben. Ahogy tekintete lejjebb tévedt, észrevett még valamit.
A kürtő alatti jég...
Norah csak meredt a papírra. Az első gondolata az volt, hogy valami nem sikerült a pásztázás során. Aztán, ahogy gondosabban megvizsgálta a képet, úgy kezdett benne összeállni a nyugtalanító felismerés, mint a viharfelhők paplanja körülöttük. A szél vadul cibálta a papír szélét, ahogy egy kicsit elfordult, hogy jobban lásson.
De hát... ez lehetetlen!
Mint egy ház, omlott rá az igazság. Úgy érezte, megfullad a súlya alatt. Mingről teljesen megfeledkezett.
Most már értette. *A tengervíz a kürtőben!* Térdre esett a fáklya mellett. Alig kapott levegőt. Egyre csak szorítva a papírlapot, remegni kezdett.
Úristen... fel sem merült bennem.
Aztán kitört rajta a harag, megpördült, és a NASA-kupola felé ordította:
– Disznók! – A szél csak vitte a hangját. – Rohadt disznók!

Alig ötven méterrel odébb, a sötétben, Delta Egy a

szájához emelte a CrypTalk beszélőjét, és csak annyit mondott az irányítónak: – Tudják.

49

Norah Mangor még mindig a jégen térdelt, amikor a rémült Michael Tolland kivette remegő kezéből a földradar nyomtatványát. Ming lebegő testének látványától megrázva, Tolland igyekezett összeszedni a gondolatait, és értelmezni a képet, amely előtte volt.

Látta, hogy a meteoritkürtő a felszíntől hatvan méter mélyen fúródik a jégbe. Látta Mingnek a kürtőben lebegő testét. Tolland szeme lejjebb tévedt, és úgy érezte, valami nem stimmel. Közvetlenül a kürtő *alatt* tengervízjég sötét oszlopa terjeszkedett, le egészen a tengerig. A tengervízjégoszlop tömör volt, ugyanolyan átmérőjű, mint a kürtő.

– Úristen! – kiáltott fel Rachel, aki Tolland válla fölött nézte a képet. – Mintha a meteoritkürtő egészen a tengerig tartana, a jégmező teljes vastagságában!

Tolland kővé dermedten állt, agya képtelen volt elfogadni azt, amiről tudta, hogy az egyetlen logikus magyarázat. Corky hasonlóan riadtan állt.

– Valaki felfúrt a jégmező alól! – ordította Norah a haragtól zavaros szemekkel. – Valaki szándékosan a jég alól helyezte oda a sziklát!

Bár a Tollandban lakozó idealista szerette volna visszautasítani Norah állítását, tudós énje tisztában volt vele, hogy a gleccserkutatónak könnyedén igaza lehet. A Milne-jégpad a tengeren lebeg, és elegendő hely van alatta egy tengeralattjáró számára. Mivel a víz alatt minden

jelentősen kevesebbet nyom, még egy kis tengeralattjáró is könnyedén odaszállíthatta a meteoritot. A tengeralattjáró jöhetett a tenger felől, alámerülhetett a jégmező szélénél, és felfúrhatott a jégbe. Aztán teleszkópos robotkarjaival, vagy levegővel teli ballonokkal feltolhatta a meteoritot a kürtőbe. Miután a meteorit a helyére került, a nyomában betoluló tengervíz elkezdett megfagyni. Mihelyst a kürtő beszűkült annyira, hogy megtartsa a helyén a meteoritot, a tengeralattjáró visszahúzhatta a robotkart, és eltűnhetett, Természet ősanyánkra hagyva a kürtő és a csalás eltüntetésének feladatát.

– De hát *miért?* – töprengett fennhangon Rachel, aki kivette Tolland kezéből a papírlapot, és tanulmányozni kezdte. – Miért tenne bárki is ilyet? Biztos benne, hogy jól működik a földradar?

– Persze, hogy biztos vagyok! Ez a papír pedig megmagyarázza, miért voltak lumineszkáló baktériumok a vízben!

Tollandnak el kellett ismernie, hogy Norah gondolatmenete vérfagyasztóan korrekt. A lumineszkáló dinoflagellaták, követve ösztöneiket, felúszhattak a meteoritkürtőbe, ahol aztán csapdába eshettek, majd belefagyhattak a vízbe. Később, amikor Norah a meteoritot hevítette, a közvetlenül alatta lévő jég is megolvadt, ami kiszabadíthatta a planktont. Ismét felfelé úszhattak, és most felértek a felszínre, a félgömb belsejében, ahol idővel a sós víz hiánya megölte őket.

– Ez őrültség! – ordította Corky. – A NASA-nak van egy meteoritja, amelyben Földön kívüli kövületek vannak. Mit

érdekelné őket az, hogy *hol* találják meg? Miért vennék a fáradságot, hogy elrejtsék a jégmezőben?
– A franc se tudja – vágott vissza Norah –, de a földradar nem hazudik. Rászedtek minket. Az a meteorit nem a Jungersol darabja. *Mostanában* helyezték el a jégben. Az elmúlt egy évben, máskülönben a plankton nem élte volna túl! – Ekkor már a szánra pakolta a földradar egységeit, és nekiállt lekötözni őket. – Vissza kell mennünk, és elmondani valakinek! Az elnök hamis adatokat fog nyilvánosságra hozni! A NASA átverte!
– Álljon meg a menet! – ordította Rachel. – Legalább még egy felvételt kellene készítenünk, hogy biztosak lehessünk a dolgunkban. Az egésznek semmi értelme. Ki hinne nekünk?
– Bárki – mondta Norah, aki nem hagyta abba a szán felkészítését az útra. – Ha bevonulok a félgömbbe, és fúrok még egy mintát a meteoritkürtő fenekéről, és kiderül, hogy tengervíz, garantálom, hogy *mindenki* el fogja hinni!
Norah kioldotta fékeket, a kupola felé fordította a szán, és elindult felfelé a lejtőn, a jégbe vájva mászóvasát, meglepő könnyedséggel húzva maga után a szánt. Küldetése volt.
– Gyerünk! – kiáltotta, maga után vonva a fénykör széle felé az összekötözött csapatot. – Nem tudom, miben mesterkedik a NASA, de az biztos, hogy én nem akarok a bábjuk lenni semmifajta...
Norah Mangor feje hátracsuklott, mintha valami láthatatlan erő homlokon csapta volna. Fájdalmában felkiáltott, megingott, majd összeesett. Szinte ugyanebben a

pillanatban Corky is felkiáltott, és megpördült, mintha valami hátralökte volna a vállát. Ő is a jégre zuhant, vonaglott fájdalmában.
Rachel azonnal elfeledkezett a kezében tartott papírról, Mingről, a meteoritról, meg a jég alatti furcsa csatornáról. Egy apró tárgy suhant el a füle mellett, alig kerülve el a halántékát. Ösztönösen térdre vetette magát, és Tollandot is magával rántotta.
– Mi van? – üvöltötte Tolland.
Rachel hirtelen csak jégverésre tudott gondolni, ám abból, hogy milyen erővel találták el a jégdarabok Corkyt és Norah-t, tudta, hogy több száz kilométer per órás sebességgel kellett mozogniuk. Hátborzongató módon az üveggolyónyi tárgyak zápora most mintha Rachelre és Tollandra koncentrálódott volna, a jégverés most körülöttük aprította a jeget. Rachel a hasára fordult, a jégbe mélyesztette a mászóvas orrán lévő tüskéket, és megindult az egyetlen fedezék, a szán felé. Egy perc múlva Tolland is odavetődött mellé.
Tolland a jégen védtelenül heverő Norah-t és Corkyt nézte.
– Húzzuk be őket a pányvával! – ordította, és maga is megragadta a kötelet.
Ám a pányva beakadt a szánba.
Rachel a Mark IX öltözék tépőzáras zsebébe gyűrte a papírt, és négykézláb mászott a szán felé, hogy kiszabadítsa a kötelet a szán talpai alól. Tolland ott mászott mögötte.
A jégdarabok hirtelen a szánra kezdtek el záporozni, mintha a természet magára hagyta volna Corkyt és Norah-t,

s helyettük Rachelt és Tollandot vette volna célba. Az egyik jégdarab a szánt takaró ponyvába fúródott, majd lelassulva pattant tovább, egyenesen Rachel kabátujjára.
Amikor Rachel meglátta, megfagyott ereiben a vér. Eddigi zavarodottsága szempillantás alatt változott át rettegéssé. A „jégszemet” emberi kéz hozta létre. A kabátujján heverő jéggolyó tökéletesen gömbölyű volt, akkora, mint egy nagyobb cseresznye. A felülete sima, eltekintve a kerületén körbefutó egyenes szegélytől, amelytől olyan lett, mint egy régimódi, ólomból készült muskétagolyó. A golyócskát, nem lehetett vitás, ember készítette.
Jéglövedékek...
Mint akinek betekintése volt a katonaság dolgaiba, Rachel hallott eleget az új kísérleti IM fegyverekről: az improvizált muníciót használó puskák a havat jéggolyókká préselik, a homokot megolvasztva üveglövedékeket készítenek a sivatagban, vagy olyan erővel lövik ki a vizet, hogy az csontokat képes eltörni. Az IM fegyverek hatalmas előnnyel rendelkeznek a hagyományos fegyverekhez képest, hiszen a bevetés helyszínén hozzáférhető anyagokat használják fel, szó szerint a helyszínen készítik a lövedékeket, kifogyhatatlan munícióval szolgálva a katonáknak, akiknek így nem kell nehéz tárakat cipelniük. Rachel tudta, hogy a most rájuk kilőtt golyókat „igény szerint” készítik a fegyverek a tusukba helyezett hóból.
A hírszerzésben gyakori, hogy minél többet tud az ember, annál rémisztőbbnek tűnik fel egy helyzet. Ez most sem volt másként. Rachel jobban örült volna a szent együgyűségnek, de az IM fegyverekről való tudása azonnal dermesztő

következtéshez vezetett: támadóik az amerikai hadsereg valamelyik különleges egységéhez tartoznak, hiszen az országban egyedül nekik van felhatalmazásuk ezen kísérleti fegyverek éles helyzetben való alkalmazására.
A titkos egység jelenléte egy még rémisztőbb megállapításra adott okot. Annak a valószínűsége, hogy túléljék a támadást, egyenlő a nullával.
A hátborzongató gondolatot egy jéglövedék szakította félbe, amelyik rést talált magának a szán rakományának falán, és Rachel hasába ütközött. A Mark IX öltözék párnázatának dacára Rachel úgy érezte magát, mintha egy láthatatlan bokszoló vágta volna gyomorszájon. Csillagok jelentek meg a látómezeje szélén, hátratántorodott, és a rakományba kapaszkodva próbálta visszanyerni egyensúlyát. Michael Tolland eldobta Norah pányváját, és odaugrott, hogy segítsen, de későn érkezett. Rachel hanyatt esett, magával rántva egy csomó felszerelést. Tolland és ő egy halom műszer társaságában zuhantak a jégre.
– Lövedékek... – zihálta Rachel, mert egy pillanatra minden levegő kiszaladt a tüdejéből. – Meneküljön!

50

A Federal Triangle állomásról kifutó metrószerelvény nem hagyhatta elég gyorsan maga mögött a Fehér Házat. Gabrielle Ashe mereven ült egy néptelen sarokban, miközben odakint sötét árnyakat mosott össze a sebesség. Marjorie Tench vörös mappája tonnás súlyként hevert az ölében.

Beszélnem kell Sextonnal! – gondolta, ahogy a vonat a szenátor irodája felé repítette. *Most azonnal!*
A kocsi halvány, imbolygó megvilágításánál Gabrielle úgy érezte magát, mintha valami hallucinogén szer hatása alatt állna. A lámpák úgy vibráltak a feje felett, mintha lelassított diszkó-stroboszkópok lennének. A sötét alagút egyre mélyülő kanyonként emelkedett az ablakon túl.
Ugye, ez az egész nem igaz?
Lepillantott az ölében heverő mappára. Kioldotta a gumit, és előhúzott egy képet. A kocsi lámpái egy pillanatra felragyogtak, az éles fényben még döbbenetesebb volt a látvány, az irodájában meztelenül fekvő Sedgewick Sexton, kielégült arcával teljesen a kamera felé fordulva, mellette Gabrielle sötét, meztelen alakja.
Megborzongott, visszagyömöszölte a képet, kapkodva igyekezett bezárni a mappát.
Vége.
Mihelyst kiért a vonat az alagútból, hogy a L'Enfant Plaza közelében a felszínen folytassa útját, Gabrielle előásta a mobiltelefonját, és felhívta a szenátort a privát számán. A hangposta válaszolt. Gabrielle ezt nem értette, úgyhogy felhívta a szenátor irodáját. A titkárnő vette fel.
– Gabrielle vagyok. Bent van?
A titkárnő idegesnek tűnt.
– Hol voltál? Keresett téged.
– Volt egy találkozóm, kicsit elhúzódott. Azonnal beszélnem kell vele.
– Reggelig várnod kell. A Westbrooke-ban van.

Sexton washingtoni szállása a Westbrooke Place Luxusapartmanokban volt.
– Nem veszi fel a saját telefonját – mondta Gabrielle.
– A mai estét M. H.-nak jelölte be – emlékeztette a titkárnő.
– El is ment korán.
Gabrielle savanyú képet vágott. *Magánjellegű – Hazamegyek.*
A nagy izgalomban elfelejtette, hogy Sexton a ma estét egyedül tölti a lakásában. Nagyon kényes volt arra, hogy ne zavarják az M. H.-k alatt. *Csak akkor kopogtassanak, ha ég a ház,* mondogatta. *Minden más várhat reggelig.* Gabrielle úgy döntött, Sexton háza határozottan ég.
– Meg kell találnod nekem őt.
– Lehetetlenség.
– Súlyos dologról van szó, komolyan...
– Nem, úgy értem, szó szerint lehetetlenség. Amikor elment, letette az asztalomra a személyhívóját, és azt mondta, senki sem zavarhatja egész este. Nagyon komolyan gondolta. – A titkárnő rövid szünet után hozzátette: – Komolyabban, mint bármikor.
A francba.
– Oké, köszönöm. – Gabrielle kinyomta a mobilt.
– *L'Enfant Plaza* – közölte a hangosbemondó. – *Átszállás az összes többi vonalra.*
Gabrielle becsukta a szemét, és próbált tisztán gondolkodni, de lesújtó képek rohanták meg újra és újra... a róla és a szenátorról készült harsány képek... a dokumentumhalom, amely szerint Sextont

megvesztegették. Gabrielle fülében még ott zörgött Tench követelése. *Cselekedjen helyesen. Írja alá a nyilatkozatot. Ismerje el a viszonyt.*

Ahogy a szerelvény csikorogva fékezett az állomáson, Gabrielle próbálta elképzelni, mit tenne a szenátor, ha a képek megjelennének a sajtóban. Az első gondolattól egyszerre borzadt el és támadt szégyenérzete.

Sexton hazudna.

Tényleg ez az első dolog, amit az ösztönei súgnak neki a jelöltjéről?

Igen. Hazudna... zseniálisan.

Ha e képek anélkül kerülnek a médiába, hogy Gabrielle beismerné az ügyet, a szenátor egyszerűen azt állítaná, hogy a fotók gonosz hamisítványok. Ez végül is a digitális képszerkesztés kora; aki már járt az interneten, az látott tökéletesen retusált képeket, ahol hírességek feje mások, gyakran foglalkozásukat űző pornósztárok testére került. Gabrielle már tanúja lehetett annak, miként tud a szenátor belenézni egy tévékamerába, és meggyőzően hazudni az ügyről; semmi kétsége nem volt afelől, hogy Sexton meg tudná győzni a világot arról, hogy ez a sok fotó ügyefogyott kísérlet a karrierje kisiklatására. Méltatlankodó kirohanásokat intézne, talán még azt is felvetné, hogy maga az elnök rendelte el a hamisítványok elkészítését.

Nem csoda, hogy a Fehér Ház még nem hozta őket nyilvánosságra. A képek, jött rá Gabrielle, ugyanúgy elsülhetnek visszafelé, mint az a korábbi égetés. Bármilyen életszerűek is voltak a fotók, nem bizonyítottak semmit.

Gabrielle-ben hirtelen feléledt a remény.
A Fehér Ház nem tudja bizonyítani, hogy az egész igaz!
Tench Gabrielle-lel szembeni erőjátéka brutálisan egyszerű volt: ismerje be a viszonyt, vagy Sexton börtönbe kerül. Az egész hirtelen teljesen érhetővé vált. A Fehér Háznak *szüksége van* rá, hogy Gabrielle beismerje az ügyet, máskülönben a fotók semmit sem érnek. Az önbizalom lassan kezdte eloszlatni a komor felhőket.
Ahogy az állomáson ringó kocsi ajtajai szétcsusszantak, Gabrielle elméjében is feltárult egy ajtó, amelyen át hirtelen egy váratlan és lelkesítő lehetőségre nyílt kilátása.
Lehet, hogy minden, amit Tench a vesztegetésről mondott, hazugság.
Mert hát mit is látott Gabrielle? Megint csak semmit, semmi perdöntőt; fénymásolt banki dokumentumokat, egy szemcsés fotót Sextonról valami garázsban. Meglehet, hogy mind hamisítvány. A ravasz Tench lehet, hogy a szexfotókkal együtt hamis pénzügyi adatokat mutatott Gabrielle-nek, abban bízva, hogy ő *az egész* csomagot valódinak hiszi. Az eljárásnak neve is van, „hitelesítés asszociáció útján”, és a politikusok állandóan alkalmazzák, hogy kétes fogalmakat adjanak el.
Sexton ártatlan, mondta magának Gabrielle. A fehér háziak kétségbe vannak esve, ami arra az elkeseredett lépésre ösztönözte őket, hogy megpróbálják megijeszteni Gabrielle-t, és rávenni, hogy a nyilvánosság elé lépjen az üggyel. Arra van szükségük, hogy ő nyilvánosan, botrányosan cserbenhagyja Sextont. *Lépjen ki, amíg lehet,*

mondta neki Tench. *Ma este nyolcig van rá lehetősége.* A tukmálás magasiskolája. *Összeáll az egész,* gondolta. *Egyetlen dolog kivételével...*

Az egyetlen zavaró elem az volt, hogy Tench NASA-ellenes e-maileket küldözgetett Gabrielle-nek. Ez tényleg arra enged következtetni, a NASA azt akarta, hogy Sexton erősítse meg NASA-ellenes álláspontját, hogy aztán felhasználhassák ellene. Biztos? Gabrielle hirtelen rájött, hogy az e-mailekre is van tökéletesen logikus magyarázat. *Mi van, ha az e-mailek nem is Tenchtől jöttek?*

Elképzelhető, hogy Tench elkapott egy árulót a saját stábjában, kirúgta, majd ő maga küldte el az utolsó üzenetet. *Lehet, hogy Tench úgy tett, mintha ő szivárogtatta volna ki az információkat a NASA-ról, csak hogy lépre csalja őt.*

A hidraulika sziszegni kezdett, ahogy az ajtók záródtak.

Gabrielle lázasan gondolkodva meredt a peronra. Nem tudta eldönteni, hogy gyanúi jogosak-e, vagy csak a vágyait vetíti ki, de akármi is a helyzet, tudta, hogy azonnal beszélnie kell a szenátorral, akár M. H.-este van, akár nincs.

Magához szorította a borítékot, és kisurrant a csukódó ajtók között. Új úti célja kerekedett.

Westbrooke Place Apartmanház.

51

Üss vagy fuss.

Biológusként Tolland jól tudta, milyen jelentős fiziológiai

változások zajlanak le abban az élő szervezetben, amelyik veszélyt észlel. Adrenalin önti el az agykérget, amelytől megugrik a pulzusszám, és amely az agyat a legősibb és legösztönösebb döntés meghozatalára kényszeríti, annak eldöntésére, hogy vajon a harc vagy a menekülés legyen-e a követendő minta.

Tolland ösztönei azt mondták, meneküljön, ám az esze emlékeztette, hogy még mindig hozzá van kötve Norah Mangorhoz. Különben sem volt hova menekülni. Mérföldeken belül az egyetlen menedék a kupola volt, és a támadók, akárkik voltak is, a gleccseren feljebb foglaltak állást, elvágva az odavezető utat. Mögötte csak a nyílt jégmező terült el, mely három kilométerrel odébb egyetlen meredek fallal omlott a fagyos tengerbe. Abba az irányba menekülni egyenlő lett volna a fagyhalállal. A menekülés gyakorlati akadályain kívül Tolland azt is tudta, hogy nem hagyhatja ott a többieket. Norah és Corky még mindig kint feküdtek a nyílt terepen, hozzákötve Rachelhez és őhozzá.

Tolland ottmaradt Rachel mellett, miközben tovább záporoztak a jéglövedékek a szánra. A kiborult rakomány között turkált, fegyver, világítórakéta vagy rádió után kutatva. Bármi megtette volna.

– Meneküljön! – ordította Rachel, bár még mindig alig kapott levegőt.

Aztán, bizarr módon, hirtelen abbamaradt a jégverés. Még a viharos szél dacára is váratlanul nyugodtnak tűnt az éjszaka... mintha továbbállt volna a vihar.

A szán mellett óvatosan kileső Tollandnak élete egyik legvérfagyasztóbb látványában volt része.

A sötétből három kísérteties figura suhant be a fénykörbe. Mindhárman tetőtől talpig fehérbe voltak öltözve. Kezükben nem síbot volt, hanem nagy puskák, amelyekhez foghatót Tolland még sosem látott. A sítalpak is furcsák voltak, rövidek és futurisztikusak, inkább hasonlítottak megnyújtott egysoros görkorcsolyákhoz.
Nyugodtan, mint akik tudják, hogy ezt a csatát már megnyerték, az alakok megálltak a hozzájuk legközelebb eső áldozatnál, az eszméletlen Norah Mangornál. Tolland remegve feltérdelt, és a szánkó fölött leste a támadókat. Az éjszaka látogatói ijesztő elektronikus szemüvegeken keresztül bámultak vissza. A jelek szerint nem érdekelte őket.
Egyelőre.

Delta Egynek nem volt lelkifurdalása, ahogy a lábánál fekvő eszméletlen nőt nézte. Arra képezték ki, hogy parancsokat hajtson végre, nem arra, hogy kétségbe vonjon indítékokat.
A nőn vastag fekete hőszigetelő öltözék volt, az arcán zúzódás. Nehezen, kapkodva vette a levegőt. Az egyik IM jégpuska célba talált, az áldozat eszméletlen volt.
Most pedig be kell fejezni a munkát.
Miközben Delta Egy letérdelt az öntudatlan nő mellé, a különítmény másik két tagja a többi célponton tartotta fegyverét: az alacsony férfin, aki a közelben feküd eszméletlenül, és a felborult szán mögött rejtőző másik két áldozaton. Bár emberei könnyedén megtehették volna a munka befejezéséhez szükséges lépéseket, hiszen a

másik három áldozat fegyvertelen volt, és nem volt hova menekülniük, gondatlanság lett volna kapkodni, csak hogy egyszerre végezzenek velük. *Soha ne oszd meg erőidet, hacsak nem elkerülhetetlen. Egyszerre egy ellenféllel foglalkozz.* Pontosan úgy, ahogy tanították őket, a Delta Különítmény egyesével fogja megölni ezeket az embereket. Az egészben az lesz a csodálatos, hogy nem hagynak nyomot, amely segítene megállapítani, hogyan is haltak meg.

Az eszméletlen nő mellett térdelő Delta Egy levette a kesztyűjét, és felmarkolt egy adag havat. Kicsit összegyúrta, majd kinyitotta a nő száját, és elkezdte legyűrni a torkán. Teletömte a száját, és olyan mélyen nyomta a légcsövébe, ahogy csak tudta. Három percen belül halott lesz.

Az orosz maffia által kifejlesztett módszer neve *belaja szmerty,* „fehér halál”. Az áldozat előbb megfullad, mint hogy a hó elolvadna a torkában. A holttest azonban még elég ideig meleg ahhoz, hogy a fulladást okozó elzáródás eltűnjön. Ha felmerül is az idegenkezűség, nincs azonnal megtalálható gyilkos fegyver, sem jele az erőszaknak, és mire rájöhetnek, mi is történt, az elkövető időt nyert. A jéggolyók beleolvadnak a környezetbe, a zúzódás a nő fején pedig betudható lesz egy csúnya esésnek, és ez aligha meglepő ebben a tomboló szélben.

A többieket is hasonló módszerekkel teszik ártalmatlanná, és ölik meg őket. Aztán felteszik őket a szánra, több száz méterrel odébb, mintha eltértek volna a helyes iránytól,

visszakapcsolják őket a kötélre, és elrendezik a holttesteket. Órákkal később a négyest a hóba fagyva találják majd meg, mint a kihűlés áldozatait. Megtalálóik nemigen értik majd, miért tértek el a helyes iránytól, de senki sem lesz meglepve, hogy meghaltak. Végül is, a fáklyáik kialudtak, az időjárás veszélyes volt, és aki eltéved a Milne-jégpadon, gyorsan találkozhat a halállal.
Delta Egy végzett a nővel. Mielőtt a többieknek szentelte volna a figyelmét, lekapcsolta a nőt a biztosítókötélről. Később majd visszaköti, de nem szerette volna, ha a szán mögött lapuló két ember a fejébe veszi, hogy biztonságba húzza áldozatát.

Michael Tolland a legsötétebb gondolatait is fölülmúló gyilkosság szemtanúja volt. Miután leszedték Norah Mangort a biztosítókötélről, a három támadó figyelme Corky felé fordult.
Tennem kell valamit!
Corky időközben magához tért, és nyögve próbált felülni, de az egyik katona visszanyomta a jégre, és két karjára térdelve hozzászegezte. Corky fájdalomkiáltását azonnal elnyelte a tomboló szél.
A rettegő Tolland a felborult szán szétszóródott rakománya közt turkált tébolyultan. *Kell itt lennie valaminek! Fegyvernek! Valaminek!* Ám csak kutatóeszközöket talált, sokat a jéggolyók roncsoltak szét. Rachel próbált mellette kóvályogva felülni, a jégcsákányt használva mankónak. – Meneküljön... Mike...
Tolland a Rachel csuklójára szíjazott csákányt nézte.

Lehetne fegyverként használni. Mondjuk. Elgondolkodott rajta, mekkora esélyei lennének három felfegyverzett emberrel szemben.
Öngyilkosság.
Ahogy Rachel felült, Tolland észrevett mögötte valamit. Egy nagy műanyag zsákot. Kétségbeesetten imádkozott, hogy jelzőrakéta vagy rádió legyen benne, miközben odamászott és megragadta. Egy gondosan összehajtogatott poliészter lepel volt benne. Semmit sem ér. Tollandnak volt valami hasonló a kutatóhajóján. Kisméretű meteorológiai ballon, melyet arra terveztek, hogy számítógépnél nem nehezebb megfigyelőműszereket hordozzon. Norah ballonja itt most mit sem ér, különösen a héliumpalack nélkül.
Miközben hallotta Corky küzdelmének zaját, Tollandot az évek óta nem érzett tehetetlenség kerítette hatalmába. Teljes csüggedés. Terjes tanácstalanság. Igazolandó a közhelyet, mely szerint a halál kapujában az ember szeme előtt lepereg élete, Tolland agyában váratlanul rég elfelejtett gyerekkori emlékek villantak fel. Egy pillanatig San Pedróban vitorlázott, és a régi matrózszórakozás, a spinakkerrepülés mikéntjét tanulta, egy csomózott kötélen lógva, kacagva zuhant a vízbe majd emelkedett ki onnan, ahogy a spinakkerrúd rángatta őt, mint egy harang, a kötelén függő gyermeket.
Tolland szeme ekkor visszatalált a kezében tartott ballonra, és rájött, hogy az agya nem adta fel, hanem inkább emlékeztetni próbálta egy megoldásra! *Spinakkerrepülés.*
Corky még küzdött, amikor Tolland letépte a ballon

védőhuzatát. Nem volt illúziója afelől, hogy amire készül, legalábbis kétesélyes, de azt is tudta, hogy ott maradni mindannyiuk biztos halálát jelenti. Megszorongatta az összehajtogatott poliészter ballont. A teherhez kapcsolandó csaton figyelmeztetést helyeztek el: FIGYELEM! TÍZ CSOMÓNÁL GYORSABB SZÉLBEN NEM HASZNÁLHATÓ!

Kit érdekel? Továbbra is erősen szorítva a ballont, hogy ne bomoljon ki, Tolland odamászott Rachelhez, aki a könyökére támaszkodva ült. Látta szemében a zavartságot, ahogy odabújt hozzá, és azt kiabálta a fülébe:

– Fogja!

Amikor Rachel elvette tőle a szövetcsomót, Tolland a hámján lévő egyik karabinerbe akasztotta a ballon kapcsát. Aztán oldalra fordult, és Rachelt is felcsatolta egy karabinerrel.

Tolland és Rachel eggyé váltak.

Derékban összenőttek.

Kettejük közül tekergett ki a laza pányva a küzdő Corkyig... és újabb tíz méterrel odébb a Norah Mangor mellett heverő üres karabinerig.

Norah már halott, mondta magának Tolland. *Nem tehetsz semmit.*

A támadók Corky vonagló teste fölé görnyedtek, hógolyókat gyúrva, hogy legyömöszöljék a torkán. Tolland tudta, hogy szinte elkéstek...

Kitépte az összehajtogatott ballont Rachel kezéből. Az anyag olyan könnyű volt, mint egy papír zsebkendő – és

szinte elpusztíthatatlan. *Most vagy soha.* – Kapaszkodjon!
– Mike? – mondta Rachel. – Mit...
Tolland a fejük fölé dobta az összehajtogatott csomagot. Az üvöltő szél felkapta, és ejtőernyő módjára kiterítette. A burok azonnal megtelt, hangos csattanással tágult ki.
Tolland hámját hatalmas erő rántotta meg, és ő azonnal rájött, hogy csúnyán alábecsülte a katabatikus szél erejét. A másodperc tört részével később ő és Rachel félig a levegőbe emelkedtek, a ballon vonszolni kezdte őket a gleccseren. A következő pillanatban ellenirányú erő rántotta meg őket, ahogy a kettejüket Corky Marlinsonnal összekötő biztosítókötél megfeszült. Húsz méterrel mögöttük a rémült Corky kirepült döbbent támadói alól, egyiküket az erő a hátára terítette. Corky vérfagyasztó sikollyal siklott a felborult szán felé, és csak kevéssel kerülte el. Mögötte petyhüdten szánkázott az egykor Norah Mangorhoz erősített kötéldarab.
Nem tehetsz semmit, mondta magának Tolland.
Mint három összegubancolódott élő marionett, a három test suhant lefelé a gleccseren. Jéggolyók röpködtek körülöttük, de Tolland tudta, hogy támadóik elszalasztották az esélyt. A fehérbe öltözött katonák sebesen távolodtak, már csak világító pöttyök voltak a fáklya fénykörében.
Tolland érezte, hogy kíméletlen gyorsasággal suhan tova alatta a jég, és a menekülés kiváltotta megkönnyebbülés gyorsan oszlani kezdett. Alig három kilométerrel előttük a Milne-jégpad hirtelen meredek szirtben végződött... harminc méterrel alatta pedig a Jeges-tenger gyilkos hullámverése várta őket.

52

Marjorie Tench mosolyogva haladt a Fehér Ház Kommunikációs Irodája, a komputerizált közvetítőállomás felé, amely az emeleten lévő Kommunikációs Hivatal készítette sajtóközleményeket terjesztette. Jól zajlott a találkozó Gabrielle Ashe-sel. Akár megijedt annyira, hogy nyilatkozatot tegyen az ügyről, akár nem, mindenképpen megérte megpróbálni.

Okos dolog lenne részéről cserbenhagyni Sextont, gondolta Tench. Szegény lánynak fogalma sem volt róla, mekkora bukás előtt áll a jelöltje.

Az elnök pár óra múlva tartandó meteoritos sajtókonferenciája teljesen nevetségessé teszi majd a szenátort. Ez már biztos volt. Ha Gabrielle Ashe is együttműködik, akkor azzal Sextont a padlóra lehet küldeni, ami után nem tehet mást, mint hogy megszégyenülten elkullog. Tench reggel kiadhatná a sajtónak Gabrielle nyilatkozatát, annak a tévéközleménynek a másolatával együtt, amelyben Sexton tagadta az egész dolgot.

Balegyenes, jobbhorog.

Elvégre a politika nem egyszerűen a választás megnyeréséről szól, hanem a döntő győzelemről. A lendületről, amellyel az ember megvalósíthatja a vízióját. Történeti tény, hogy az az elnök, aki szűk előnnyel került hivatalba, sokkal kevesebbet ért el; már a startnál gyengén indult, és a Kongresszus a jelek szerint sohasem hagyta, hogy erről megfeledkezzen.

Ideális esetben a Sexton szenátor kampánya elleni támadás teljes körű lehetne: kétfrontos offenzíva, amely egyszerre teszi hiteltelenné politikáját és erkölcseit. A Washingtonban csak „alul-fölülnek” hívott taktikát egyébként valóban a hadviselés tudományától kölcsönözték. *Kényszerítsd az ellenséget két fronton való küzdelemre.* Ha egy jelölt az ellenfeléről szóló inkriminálló információ birtokába jutott, rendszerint megvárta, hogy legyen még egy a kezében, mielőtt a nyilvánosság elé lép – mindkettővel egyszerre. A kettős támadás mindig hatékonyabb volt, különösen, ha két különböző tekintetben mért csapást az ellenfélre – egyaránt az általa képviselt politikára, másrészt a személyére. A politikai támadás visszaveréséhez ész kellett, a személy ellen irányulóhoz pedig szenvedély; a kettős védelem szinte lehetetlen egyensúlyozó mutatványra kényszerítette a megtámadottat.
Sexton szenátornak ma este hirtelen a NASA döbbenetes diadala okozta politikai rémálomból kell kikecmeregni, és helyzete csak rosszabbodik, amikor arra kényszerül, hogy úgy védje a NASA-val kapcsolatos álláspontját, hogy közben stábja egyik fontos női tagja hazugnak nevezi.
Tench, aki már a Kommunikációs Iroda ajtajában állt, fel volt villanyozva a küzdelem kilátásától. A politika háború. Mély levegőt vett, és az órájára pillantott. 18:15. Hamarosan eldördül az első lövés.
Belépett a helyiségbe.
A Kommunikációs Iroda nem a helyhiány miatt kicsi, hanem mert nincs szükség nagyobb térre. A világ egyik leghatékonyabb tömegkommunikációs állomása, és

mindössze öt embert foglalkoztat. E pillanatban ott állt mind az öt alkalmazott, elektronikus eszközök fölé hajolva, mint a startpisztoly dördülésére váró úszók.

Készen állnak, állapította meg mohó tekintetükből Tench.

Mindig elámult, ha belegondolt, hogy ez a csöppnyi iroda kétórás előkészület után a világ civilizált népességének több mint egyharmadát képes megszólítani. Mivel több tízezer hírforrással áll elektronikus kapcsolatban világszerte – a legnagyobb televíziós konglomerátumoktól a legkisebb helyi lapokig –, a Fehér Ház Kommunikációs Irodája néhány gomb megnyomásával az egész világot megérintheti.

A számítógépek sajtóközleményeket faxolnak el rádiós, televíziós, nyomtatott és internetes médiákhoz Maine-től Moszkváig. Az on-line hírügynökségeket e-mailek árasztják el. Automata telefonprogramok ezerszám hívják a szerkesztőket és játszanak le rögzített bejelentéseket. A weboldalon állandóan friss hírek olvashatók. Az élő hírcsatornákat, a CNN-t, az NBC-t, az ABC-t, a CBS-t és a külföldi hírügynökségeket minden oldalról támadják, és ingyenes, élő képanyagot ígérnek nekik. Akármi megy is most ezeken a csatornákon, sietve félbeszakítják majd az elnök rendkívüli bejelentése miatt.

Totális penetráció.

Mint egy csapatait szemlélő tábornok, Tench odalépdelt az egyik asztalhoz, és felemelte a „villámközlemény” kinyomtatott szövegét, mely már be volt töltve az összes hírközlő eszközbe, mint töltény a fegyverekbe.

Miközben olvasta, Tench magában kuncogott. A szokásos

mércével mérve a sugárzásra előkészített nyilatkozat szájbarágós volt – inkább reklám, mint bejelentés –, ám az elnök arra utasította a Kommunikációs Irodát, adjanak bele apait-anyait. És úgy is tettek. Tökéletes volt: kulcsszavakban gazdag, tartalmában sekélyes. Halálos kombináció. Még azok a hírcsatornák is, amelyek „kulcsszó-kiszimatoló” programokat alkalmaztak a bejövő elektronikus üzenetek szétválogatására, egyből rábuktak erre:

Feladó: A Fehér Ház Kommunikációs Irodája
Tárgy: Rendkívüli elnöki bejelentés
Az Egyesült Államok elnöke rendkívüli sajtókonferenciát tart, keleti idő szerint 20 órakor, a Fehér Ház Sajtószobájában. A bejelentés témája egyelőre *titok.* Élő audiovizuális közvetítés a szokásos csatornákon.

Marjoríe Tench visszatette a lapot az asztalra, körbehordozta tekintetét a Kommunikációs Irodában, és elismerően bólintott. Az alkalmazottak mohó szemekkel lestek.
Tench rágyújtott, csendben füstölt egy darabig, hagyta, hogy nőjön a várakozás. Végül elvigyorodott.
– Hölgyeim és uraim, indítsák be a motorokat.

53

Rachel Sexton elméje most képtelen volt logikus gondolatokra összpontosítani. Elfeledkezett a meteoritról, a

zsebében lapuló rejtélyes földradarképről, Mingről, a rettenetes támadásról. Egyetlen dolog foglalkoztatta.

A túlélés.

Az alatta suhanó jég összemosódott, mint egy végtelen országút aszfaltja. Hogy vajon a félelem tompította-e el érzékeit, vagy a védőöltözék párnázata működött, Rachel nem tudta, de nem érzett fájdalmat. Nem érzett semmit.

Egyelőre.

Mindketten oldalt feküdtek, arccal egymás felé, a derekuknál összeerősítve, kénytelen-kelletlen egymást ölelve. Előttük valahol rohant a ballon, megtelve széllel. Corky mögöttük szánkázott, vadul farolva ide-oda, mint valami irányíthatatlanná vált pótkocsi. A fáklya, amelynek fényénél megtámadták őket, szinte teljesen beleveszett a távolba.

A sziszegés, amelyet nejlon Mark IX öltözetük hallatott a jéggel érintkezve, egyre magasabb hangon szólt, ahogy mindinkább gyorsultak. Rachel el nem tudta képzelni, milyen sebességgel haladnak, de a szél legalább száz kilométer per órával süvített, a súrlódásmentes kifutópálya alattuk pedig minden másodperccel gyorsabban rohant. A könyörtelen ballonnak láthatóan esze ágában sem volt szétszakadni vagy elengedni rakományát.

Ki kell szabadulnunk, gondolta. Az egyik halálból egyenesen a másik felé száguldottak.

Már talán csak egy kilométer a tengerig! A jeges víz gondolata borzasztó emlékeket kavart fel benne.

A szél beleerősített, a sebességük pedig növekedett. Mögöttük Corky sikított rettegve. Rachel tudta, hogy ilyen

sebesség mellett pár perc múlva már a fagyos tengerben landolhatnak.
Szemlátomást Tollandot is hasonló gondolatok foglalkoztatták, mert a ballon csatjával küszködött.
– Nem tudom kikapcsolni! – ordította. – Túl nagy a feszültség!
Rachel reménykedett, hogy egy futó szélcsend elég időt adhat Tollandnak a kilazításhoz, de a katabatikus szél könyörtelen állandósággal fújt. Rachel megpróbált segíteni úgy, hogy elfordította a testét, és az egyik mászóvasának orrtüskéit belevágta a jégbe, hatalmas jégszilánkcsóvát vonva maguk után. A sebességük leheletnyit csökkent.
– Most! – kiáltotta Rachel, amikor felemelte a lábát.
A ballon kötele egy pillanatra elernyedt, Tolland pedig maga felé rántotta, hogy kihasználhassa a felszabadult hosszat arra, hogy kiakassza a karabinereikből. Ám erre még esélye sem volt.
– Még egyszer! – ordította Tolland.
Ezúttal mindketten elfordultak, és a jégbe vágták a mászóvasat, két jégszilánkfelhőt keltve. A sebességük most érezhetően csökkent.
– Most!
Tolland végszavára mindketten felemelték a lábukat. Amikor a ballon ismét meglódult, Tolland hüvelykjével benyomta a karabiner nyelvét, és megpróbálta kiszabadítani a kapcsot. Bár ezúttal már közelebb jutott a megoldáshoz, még jobban meg kellett lazítani a kötelet. A karabinerek, dicsekedett korábban Norah, első osztályúak, különleges biztonsági megoldással, melynek köszönhetően

nem voltak kioldhatóak, ha a legkisebb mértékben is megfeszítették őket.
Biztonsági karabiner áldozata lett, gondolta Rachel, aki egyáltalán nem találta viccesnek a helyzet iróniáját.
– Még egyszer! – ordította Tolland.
Segítségül hívva minden erejét és reményét, Rachel kifordult, amennyire tudott, és mindkét mászóvasat a jégbe vágta. Homorítva próbálta az összes súlyát a lábujjaira helyezni. Tolland követte a példáját, míg mindketten szinte a hasukon nem feküdtek, és az övüknél lévő kapcsolat szét nem feszítette hámjaikat. Tolland is bevájta az orrtüskéket, Rachel pedig még jobban homorított. Azt hitte, eltörik a bokája a hihetetlen rezgéstől.
– Még... még... – buzdította magát Tolland, és igyekezett kikapcsolni a karabinert. – Mindjárt...
Rachel mászóvasa pattanva engedett el, és bucskázott visszafelé az éjszakába, alig kerülve el Corkyt. A ballon azonnal meglódult, amitől Rachel és Tolland kifaroltak az egyik oldalra. Tolland kezéből kicsúszott a karabiner.
– A rohadt életbe!
A ballon, mintha feldühödött volna azon, hogy megpróbálták visszafogni, újult erővel rántotta őket tova, végig a gleccseren, a tenger felé. Rachel tudta, hogy vészes sebességgel közeledik a szirt, bár már a Jeges-tengerbe való harmincméteres zuhanás előtt is leselkedett rájuk veszély. Három hatalmas hóbucka állta útjukat. Még a Mark IX öltözék párnázatának fényében sem tudott másként, mint rettegve gondolni a nagy sebességű találkozásra.

Miközben elkeseredetten küzdöttek a hámmal, Rachel próbált valami megoldást találni a ballon elengedésére. Ekkor figyelt fel a ritmikus csörömpölésre, a szaggatott zajra, amelyet a jéghez verődő könnyűfém adott ki.

A jégcsákány.

Félelmében teljesen elfeledkezett az övére erősített jégcsákányról, pedig az ott pattogott mellette a jégen. Felnézett a ballon kötelére. Vastag, nagy teherbírású nejlonsodrat. Lenyúlt, megtalálta a csákány nyelét, és a rugalmas kötélnek köszönhetően a feje fölé tudta emelni. Nagy nehezen a vastag kötélhez illesztette a csákány fogazott élét, és reszelni kezdte.

– Igen! – kiáltott fel Tolland, és ő is elkezdte keresni a csákányát.

Rachel az oldalán szánkázott, mindkét keze a feje fölött volt, a feszes kábelt fűrészelte. A kötél erősnek bizonyult, az egyes nejlonszálak csak lassan rojtosodtak. Tolland végre megtalálta a csákányát, elfordult, ő is a feje fölé emelte a kezét, és alulról kezdett el fűrészelni ugyanazon a helyen. A pengéik csilingelve ütődtek össze, ahogy favágók módjára dolgoztak együtt. A kötél végre mindkét oldalán elkezdett rojtosodni.

Megcsináljuk, gondolta Rachel. *El fog szakadni.*

A ballon ezüst buboréka hirtelen az ég felé lőtt ki, mintha felszálló légáramlatba került volna. Rachel elborzadva jött rá, hogy egyszerűen a felszínt követi.

Megérkeztek.

A hóbuckák.

A fehér fal csak egy pillanatig lebegett előttük fenyegetőn,

mielőtt nekiütköztek. Az ütközéstől minden levegő kiszaladt Rachel tüdejéből, és a csákányt is elejtette. Mint egy vízisíző, aki az ugrató előtt esett el, összegubancolódva csúszott fel a hóbucka oldalán, majd a levegőben folyatta útját, Tollanddal együtt. A hóbuckák közti árok messze alattuk terült el, de a rojtos kábel még tartotta magát, és simán átrántotta őket az első árok fölött. Rachel egy pillanatig látta, mi van előttük. Még két hóbucka, egy rövid sík rész, majd a szakadék a tengerbe.

Mintha hangot akarna adni Rachel néma borzalmának, Corky Marlinson sikítása hasított át a levegőn. Most repült át, valahol mögöttük, az első hóbucka felett. Ekkor már mindhárman a levegőben voltak, a ballon pedig úgy kapaszkodott felfelé, mint egy láncaitól szabadulni akaró vadállat.

Puskalövésszerű csattanás hallatszott. A kirojtosodott kötél megadta magát, a feléjük eső szabad rész Rachel arcába vágott. A következő pillanatban már zuhantak is. Valahol a magasban a ballon gazdátlan spirálban folytatta útját a tenger felé...

Rachel és Tolland együtt zuhantak a karabinerekbe és hámokba gabalyodva. Ahogy a második hóbucka közeledett feléjük, Rachel felkészült az ütközésre. Végül a túloldali lejtőnek csapódtak, alig kerülve el a csúcsot. Így viszont a becsapódás ereje is kisebb lett, amelyet tovább csökkentett a ruházatuk. A lejtőn leszáguldó Rachel előtt a világ kezek, lábak és jég kaleidoszkópjává változott. Amikor leértek az árok aljára, ösztönösen széttárta karját-lábát, hogy lefékezze magukat. Parányit valóban csökkent

a sebességük, de annyit nem, hogy ne rohanjanak tovább, fel a következő hóbucka oldalán. A súlytalanság újabb pillanata következett, amikor átrepültek az utolsó csúcs felett, majd holt súlyként zúdultak le a végső domboldalon, ki az apró síkra. Még huszonöt méter, és véget ért a Milne-gleccser.

A szirt felé szánkázó Rachel érezte, hogy Corky visszatartja őket valamennyire, de ez túl kevés volt, túl későn. Megállíthatatlanul száguldottak a gleccser pereme felé, Rachel pedig tehetetlenségében felsikoltott.

Aztán megtörtént.

Kiszaladt alóluk a jég. Az utolsó dolog, amire Rachel emlékezett, az volt, hogy zuhan.

54

A Westbrooke Place Apartmanház az N Street NW 2201 alatt található, és a kevés megkérdőjelezhetetlenül jó hírű washingtoni cím egyikeként hirdeti magát. Gabrielle berontott az aranyozott forgóajtón, és belépett az előtérbe, ahol egy vízesés csapott fülsiketítő lármát.

A portás szemlátomást meglepődött azon, hogy itt látja.

– Ms. Ashe? Nem tudtam, hogy benéz ma este.

– Késésben vagyok. – Gabrielle gyorsan aláírta a vendégkönyvet. A falon lévő óra 6:22-t mutatott.

A portás a fejét vakarta.

– A szenátor adott egy listát, de ön nem volt rajta...

– Mindig elfelejtik, ki segít nekik a legtöbbet. – Gabrielle fáradtan elmosolyodott, és a lift felé vette az irányt.

A portás láthatóan zavarban volt.

– A legjobb, ha felszólok.
– Köszönöm – mondta Gabrielle, és már be is lépett a lift ajtaján. *A szenátor félretette a telefont.*
Gabrielle a kilencediken kiszállt a liftből, és végigment az elegáns folyosón. A végén, Sexton ajtaja előtt, ott ült megtermett személyi biztonsági kísérője – kevésbé fennkölten a testőre. Láthatóan unatkozott. Gabrielle-t meglepte, hogy szolgálatban látja, de közel sem annyira, mint az őrt az ő megjelenése, aki a közeledtére talpra ugrott.
– Tudom – kiáltotta Gabrielle az út felénél. – M. H. Nem akarja, hogy zavarják.
Az őr határozottan bólintott.
– Nagyon szigorúan meghagyta, hogy semmilyen látogatót...
– A helyzet válságos.
Az őr elállta az ajtóhoz vezető utat.
– Privát tanácskozása van.
– Tényleg? – Gabrielle előhúzta a vörös mappát a hóna alól, a férfi orra alá dugta a Fehér Ház címerét. – Most jövök az Ovális Irodából. Át kell adnom a szenátornak ezt az információt. Akármilyen régi haverokkal is smúzol ma este, egy pár percre tudják nélkülözni. Na, engedjen be.
Az őr picit összement a Fehér Ház címerének látványától. *Ne kelljen kinyitnom,* gondolta Gabrielle.
– Hagyja itt a mappát – mondta az őr. – Majd beviszem neki.
– Egy frászt. Utasítottak a Fehér Házban, hogy

személyesen adjam át. Ha nem tudok vele azonnal beszélni, holnap reggel mind a ketten új munka után nézhetünk. Ért engem?

Az őr láthatóan komolyan küzdött magában, Gabrielle pedig megérezte, hogy a szenátor valóban különös nyomatékkal utasíthatta arra, hogy ne engedjen be látogatókat. Most jön a kegyelemdöfés. A fehér házi mappát az őr orra előtt tartva, Gabrielle suttogásig halkította a hangját, és kiejtette azt a négy szót, amelytől minden washingtoni biztonsági őr a legjobban rettegett:

– Nem érti a helyzetet.

Politikusok biztonsági őrei *soha* nem értették a helyzetet, és ezt nagyon rühelltek. Zsoldosok voltak, akiket mindig bizonytalanságban tartottak, és akik ezért sosem lehettek benne biztosak, hogy a parancshoz tartani magukat mindenáron nem az állásuk elvesztését jelentheti-e, ha figyelmen kívül hagynak valami nyilvánvaló krízishelyzetet.

Az őr nagyot nyelt, újra végigmérte a fehér házi mappát.

– Oké, de azt fogom mondani a szenátornak, hogy ön *követelte,* hogy engedjem be.

Kinyitotta az ajtót, Gabrielle pedig befurakodott mellette, mielőtt meggondolhatná magát. Belépett a lakásba, és csendben becsukta maga után az ajtót.

Az előszobában állva fojtott férfihangokat hallott Sexton dolgozójából. A ma esti M. H. nyilvánvalóan nem az a fajta találka volt, mint amilyet Sexton korábbi telefonja sejtetett.

A folyosón a dolgozó felé lépdelő Gabrielle egy beugróban fél tucat drága férfíkabátot pillantott meg. A padlón aktatáskák álltak. A munka ma este láthatóan kint maradt

az előszobában. Gabrielle továbbment volna, ám az egyik táskán megakadt a szeme. A névtáblán egy feltűnő logó volt. Egy vörös rakéta.
Gabrielle megtorpant, leguggolt, hogy elolvassa.
SPACE AMERICA, INC.
A tanácstalanná vált Gabrielle a többit is elolvasta.
BEAL AEROSPACE. MICROCOSM, INC. ROTARY ROCKET COMPANY. KISTLER AEROSPACE.
Marjorie Tench reszelős hangját hallotta a fülében. *Van tudomása arról, hogy Sexton szenátor hatalmas kenőpénzeket fogad el magánűrcégektől?*
Gabrielle szíve hevesebben kezdett el verni, ahogy a szenátor dolgozója felé vezető félhomályos folyosót nézte. Tudta, hogy meg kellene szólalnia, jeleznie ittlétét, ám ehelyett azon vette észre magát, hogy centinként óvakodik előre. Egy-két méterre a boltívtől állt meg, és csendben hallgatózott az árnyékban.

55

Miközben Delta Három hátramaradt, hogy a szánra pakolja Norah Mangor holttestét, a másik két katona a többi préda után eredt.
Lábukon ElektroTread márkájú motoros sítalpakat viseltek. A kereskedelemben is kapható Fast Trax motoros sí továbbfejlesztése, a titkos ElektroTread gyakorlatilag egy pár lánctalp, olyan, mintha motoros szánt viselne az ember a talpán. A sebességet a jobb mutató- és hüvelykujj összenyomásával lehet szabályozni, amivel a kesztyűbe

rejtett két mikrokapcsoló aktiválható. A lábakat nagy teljesítményű zselés akkumulátor vette körül, ez a hideg ellen is védett, illetve lehetővé tette hangtalan villanymotorok alkalmazását. Szellemes megoldás, hogy lejtőn lefelé gördülve, a gravitációtól hajtva, a lánctalpak energiát termeltek, melyet az akkumulátorok feltöltésére használtak.

Delta Egy jól összehúzta magát, ahogy suhant a tenger felé, s közben szemüvegén keresztül a gleccsert pásztázta. Éjjellátó eszköze csak távoli rokonságban volt a tengerészgyalogságnál rendszeresített Patriot modellel. A Delta Egy fején lévő eszközben egy hatkomponensű 40 x 90 mm-es lencse volt, háromkomponensű nagyítással és szuper-nagytávolságú infravörös érzékelővel. A külvilág áttetsző kék színben jelent meg, és nem zöldben, hiszen a készüléket olyan erősen tükröződő felszínekre fejlesztették ki, mint a sarkvidék havas tájai.

Közeledvén az első hóbuckához, Delta Egy éjjellátójában fényes csíkokként jelent meg a frissen felkavart hó, neonnyílként mutatva az utat. A jelek szerint a három szökevénynek vagy nem jutott eszébe lekapcsolni a rögtönzött vitorlát, vagy képtelenek voltak rá. Akárhogy is, ha az utolsó hóbuckáig nem szabadultak meg tőle, akkor mostanára már kint vannak a tengeren. Delta Egy tudta, hogy áldozatai védőruházatuknak köszönhetően az átlagosnál hosszabb ideig maradnak életben a vízben, ám a könyörtelen áramlatok kisodorják majd őket a nyílt tengerre, ahol a fulladás elkerülhetetlen.

Bár biztos volt a dolgában, Delta Egyet arra tanították, hogy

sohase elégedjen meg feltevésekkel. Holttesteket akart látni. Leguggolt, összeérintette két ujját, és megindult felfelé az első emelkedőn.

Michael Tolland mozdulatlanul feküdt, a sérüléseit vette számba. Tele volt zúzódásokkal, de nem érezte *úgy, hogy* csontja tört volna. Nem volt kétsége afelől, hogy a géltöltetű Mark IX óvta meg a komolyabb sérülésektől. Amikor kinyitotta a szemét, csak lassan tudta összeszedni a gondolatait. Itt minden puhábbnak tűnt... csendesebbnek. A szél továbbra is üvöltött, de nem olyan vadul.

Leestünk a szélén, nem?

Tolland lassan rájött, hogy jégen fekszik, keresztbe Rachel Sextonon, összekapcsolt karabinereik elgörbülve. Érezte, hogy a lány lélegzik alatta, de nem látta az arcát. Bár az izmai alig engedelmeskedtek, legördült róla.

– Rachel...? – Tolland nem volt benne biztos, hogy jön-e ki hang a torkán.

Felrémlettek előtte gyötrelmes utazásuk utolsó pillanatai: hogy a ballon felfelé vonszolja őket... hogy a kötél elpattan... hogy a hóbucka másik felén szánkáznak lefelé... hogy csúsznak a gleccser pereme felé... hogy elfogy a jég. Tolland és Rachel lezuhant, de zuhanásuk furcsán rövid volt. Ahelyett, hogy tengerbe csobbantak volna, alig három méterrel lejjebb egy jégtömb fogta fel esésüket, és végül itt pihentek meg, nyomukban Corkyval.

Tolland felemelte a fejét, és elnézett a tenger felé. Tőlük nem messze hirtelen véget ért a jégtömb, és a szakadékból már a tenger hangzott fel. Most a gleccser

irányába meresztgette a szemét, és öt-hat méterrel odébb jégfalat pillantott meg, mely föléjük magasodott. Ekkor értette meg, mi történt. A főgleccserről egy alacsonyabban fekvő jégpolcra csúsztak. Ez a rész lapos volt, talán akkora, mint egy hokipálya, és részben már elvált a faltól, készen arra, hogy bármelyik pillanatban leszakadjon.

Így születnek a jéghegyek, gondolta Tolland, miközben a nem túl bizalomgerjesztő jégtömböt méregette, amelyen most feküdtek. Széles, szögletes tömb volt, mely kolosszális balkonként függött a gleccserről, három oldalt a tengerbe vesző szakadékokkal. Csak egy oldalán érintkezett a gleccserrel, és Tolland látta, hogy ez a kapcsolat minden, csak nem tartós. A gleccser és a terasz találkozásánál másfél méter széles repedés tátongott, és a gravitáció jó úton járt afelé, hogy megnyerje a csatát.

Tolland számára ennél csak a mozdulatlanul fekvő Corky Marlinson látványa volt ijesztőbb. Corky tíz méterrel odébb feküdt egy halomban, még mindig a közös biztosítókötélre erősítve.

Tolland megpróbált felállni, de még mindig Rachelhez volt kötve. Más helyzetet vett fel, és elkezdte szétkapcsolni a karabinereket.

Rachel megpróbált felülni, de gyengének tűnt. – Nem... estünk le? – kérdezte zavarodottan.

– Egy alacsonyabban lévő teraszra estünk – felelte Tolland, és végre szétoldozta magukat. – Segítenem kell Corkynak.

Tolland nem kevés fájdalom árán megpróbált felállni, de a lábai gyengének bizonyultak. Inkább a kötelet ragadta meg, és húzni kezdte. Corky megindult feléjük a jégen, és

hamarosan ott feküdt előttük.
Corky Marlinson nem nézett ki jól. Elveszítette a hószemüvegét, az egyik orcája felhasadt, és vérzett az orra. Tolland azon félelmét azonban, hogy esetleg meghalt, Corky gyorsan eloszlatta, amikor az oldalára fordult, és dühödten meredt Tollandra.
– Jézusom – dadogta. – Mi volt ez a kis trükk?
Tollandot elöntötte a megkönnyebbülés.
Rachel grimaszolva ült fel. Körbenézett.
– Le kell jutnunk innen... Ez a jégdarab úgy néz ki, mint ami le fog szakadni.
Tolland aligha érthetett volna jobban egyet vele. Az egyetlen kérdés az volt, hogyan.
Nem maradt idejük megoldáson töprengeni. Ismerős, magas berregést hallottak maguk fölül, a gleccser felől. Amikor Tolland felnézett, két fehérruhás síelő siklott a gleccser peremére, és állt meg egyszerre. Egy pillanatig csak álltak, úgy nézték elcsigázott áldozataikat, mint sakkozók a matt előtti állást.

Delta Egyet meglepte, hogy a három szökevény életben van. Tudta azonban, hogy ez csak átmeneti állapot. A gleccser egy olyan részére estek, amely már megkezdte elkerülhetetlen ugrását a tengerbe. Ezeket az áldozatokat is ártalmatlanná lehetne tenni és megölni, mint azt a nőt, de hirtelen egy sokkal tisztább megoldás kínálkozott, amelynek köszönhetően sosem találják meg a holttesteket.
Delta Egy a jégmező és a függőterasz közti hasadékot tanulmányozta. Az a rész, amelyen a szökevények ültek,

veszélyes helyzetben volt... bármelyik nap letörhet és a tengerbe hullhat.

Miért ne ma?

Itt a jégmezőn az éjszakát pár óránként fülsiketítő robbanások rázták meg, ahogy jégtömbök törtek le a gleccserről, és bucskáztak a tengerbe. Ki venné észre?

Érezte a jól ismert adrenalintolulást, amely az ölésre való felkészülést kísérte, ahogy a hátizsákjából kivett egy nehéz, citrom alakú tárgyat. A támadó csapatok alapfelszereléséhez tartozó, nem halálos sokkgránát az ellenfél megzavarását szolgálta, vakító villanásával és fülsiketítő robbanásával. Ma viszont, gondolta Delta Egy, garantáltan halálos lesz.

A fal széléhez közel helyezkedett el, és eltűnődött, milyen mély lehet a hasadék. Tíz méter? Tizenöt? Tudta, hogy ez nem igazán érdekes, a terve mindenképpen működik.

Delta Egy, akinek higgadtságát számtalan kivégzés edzette meg, nyugodt mozdulatokkal tíz másodperces késleltetést állított be a gránát számlapján, kihúzta a biztosítószeget, majd ledobta a gránátot a hasadékba. A sokkgránát eltűnt a sötétben.

Delta Egy és társa felkaptattak a hóbucka tetejére, és vártak. Ezt érdemes lesz megnézni.

Rachel Sexton még e delírium közeli állapotban is elég pontosan sejtette, mit dobtak a támadók a szakadékba. Hogy Michael Tolland is tudta-e, vagy csak az ő szeméből olvasta ki a félelmet, nem volt egyértelmű: Rachel látta, hogy elfehéredik, és elborzadva néz végig a jégdarabon, amelyen ültek, felmérve az elkerülhetetlent.

Mint egy belső villámtól megvilágított viharfelhő, Rachel alatt a jég belülről borult fénybe. Körülöttük minden hátborzongató fehér ragyogásba öltözött, a gleccser százméteres körben villant fel. A villanást hanghullám követte. Nem egy földrengés hangjához fogható moraj, hanem velőtrázó, gyomorforgató energiahullám. A jégen ülő Rachel csontjai remegtek.

Mintha ráütöttek volna egy, a gleccser és a terasz közé bevert ékre, a jégtömb émelyítő ropogás kíséretében elkezdett leválni a falról. Rachel rettegve nézett Tollandra, de nem talált mást az ő szemében sem. Corky felsikoltott.

Aztán eltűnt alóluk a szilárd talaj.

Rachel egy pillanatig súlytalannak érezte magát, amíg az ezertonnás jégtömb felett lebegett. Aztán mindnyájan követték a jéghegyet, le a fagyos tengerbe.

56

A súlyos jégtömb fülsértő csikorgás kíséretében szánkázott le a Milne-jégpad oldalán, hatalmas vízcsóvákat lőve az ég felé. Útközben egyre jobban lassult, és Rachel addig súlytalan teste keményen csapódott a jéghez. Tolland és Corky is keményen ért földet a közelben.

Ahogy a tömb egyre mélyebbre merült a tengerbe, Rachel látta, ahogy a habzó vízfelszín közeledik, gúnyosan, egyre lassabban, mint a föld egy bungee-jumper felé, aki rosszul számította ki a kötél hosszát. Jön... jön... és aztán ott is volt. Gyermekkori rémálma ismétlődött meg. *Jég... víz... sötétség...* Elementáris erejű rettegés fogta el.

A jégtömb a víz alá merült, a Jeges-tenger elárasztotta a felszínét. Rachelt lefelé rántotta a szívóerő. Ahol a tengervíz az arcához ért, a bőre megkeményedett és égni kezdett. Lába alól eltűnt a jég, ő pedig a felszínre küzdötte magát, amiben segítette a ruházatában lévő gél. Vizet köpködve nézett körül. A két férfi is ott lebegett a közelben, a biztosítókötél még mindig összekötötte őket. Mire Rachel úrrá lett a helyzetén, Tolland felkiáltott:

– Jön vissza!

Szavai még ott csengtek, amikor Rachel már érezte a bizarr, felfelé irányuló áramlást. Mint egy mozdony, amelyik hirtelen irányt akar váltani, a jégtömb a víz alatt nyögve megállt, és most elindult visszafelé. Odalentről gyomorrezegtető mély frekvenciák szabadultak fel, ahogy a monstrum elkezdett visszakúszni a gleccser oldalán.

A jégtömb egyre gyorsabban emelkedett, Rachel pedig érezte, hogy kiemelkedik a vízből. Hiába próbálta megtalálni az egyensúlyát, a több millió liter vízzel együtt ő is az ég felé gyorsult. A felszínre törő óriás imbolyogva kereste súlypontját, Rachel pedig derékig érő vízben botladozott a hatalmas lapos jégtábla tetején. Ahogy a víz elkezdett oldalt leömleni, az erős áramlás magával ragadta Rachelt. A hason csúszó Rachel vészes sebességgel közeledett a jégtömb széléhez.

Tarts ki! Rachel anyjának hangja ugyanúgy szólította, mint gyermekkorában, amikor a jég alá esett. *Tarts ki! Ne merülj el!*

A hám rántása a maradék levegőt is kipréselte a tüdejéből. Alig pár méterre a tömb szélétől állt meg hirtelen, és meg is

perdült a rántástól. Tőle tíz méterre a kötél másik végén lévő Corky erőtlen teste feküdt: más-más irányba kezdtek el leszánkázni a jégtömbről, és a férfi lendülete megakasztotta az övét. A sebesen apadó vízből sötét figura emelkedett ki Corky közelében. Négykézláb állt, kezében Corky biztosítókötele, és tengervizet okádott.
Michael Tolland.
Rachel rémült csendben nézte, ahogy a maradék víz is lefolyik a jéghegyről, és a tengert hallgatta. Ahogy megérezte a hideg halálos érintését, négykézlábra vergődött, ami azért sem ment könnyen, mert a jéghegy még mindig a helyét kereste, úgy bukdácsolt, mint egy jégkocka a pohárban. Sajgó testtel, az őrület határán, elindult a két férfi felé.
Fenn a gleccseren, Delta Egy az éjjellátó fókuszát igazgatta, miközben a Jeges-tenger legújabb jéghegye körül kavargó vizet nézte. Nem látott testeket, de ez nem lepte meg. A tenger sötét volt, és áldozatai fekete ruhát viseltek.
Ahogy tekintete végigsiklott a hatalmas lebegő jégtábla felszínén, újból és újból be kellett állítania az élességet, mert a jéghegy az erős parti áramlattól hajtva már nagy sebességgel távolodott a gleccsertől. Már elfordult volna, amikor valami váratlanra figyelt fel. Három sötét folt a jéghegyen. *Testek lennének?* Delta Egy megpróbált élesíteni a képen.
– Látsz valamit? – kérdezte Delta Kettő.
Delta Egy nem felelt, a zoomot állítgatta. Megdöbbenéssel

konstatálta, hogy három alak fekszik összeborulva a jégszigeten. Azt nem tudta megállapítani, hogy élnek-e vagy halottak. De nem is igazán számított. Ha élnek, egy órán belül halottak lesznek, még a védőöltözet dacára is; nedvesek lettek, vihar közelgett, és a nyílt tenger felé sodródtak a bolygó egyik legbarátságtalanabb részén. Sosem fogják őket megtalálni.

– Csak árnyakat – mondta Delta Egy és megfordult. – Menjünk vissza a bázisra.

57

Sedgewick Sexton szenátor a kandallópárkányra helyezte Courvoisier-s poharát, és egy percig szótlanul piszkálta a tüzet. A gondolatait szedte össze, a szobában ülő másik hat férfi pedig csendben várta őt. Végére értek a könnyed társalgásnak, eljött az ideje, hogy Sexton szenátor kiterítse a portékáit. Ezzel minden jelenlévő tisztában volt.

A politika kereskedelem.

Alapozd meg a bizalmat. Tedd nyilvánvalóvá, hogy megérted a problémáikat.

– Mint talán tudják – szólalt meg Sexton, miután feléjük fordult –, az elmúlt hónapokban számos, az önökével megegyező helyzetben lévő személlyel találkoztam. – Elmosolyodott, és leült, hogy egy szinten legyen velük. – Egyedül önöket hívtam meg az otthonomba. Önök rendkívüli emberek, és megtiszteltetés számomra, hogy megismerhettem önöket.

Sexton összekulcsolta a kezét, és szeme végigvándorolt a szobán, kontaktust teremtve minden egyes vendégével.

Aztán az első célpontra fókuszált, a testes, cowboykalapos férfira.
– Space Industries Houston – szólította meg. – Örülök, hogy eljött.
A texasi felhorkant.
– Utálom ezt a várost.
– Nem tudom érte hibáztatni. Washington nem volt igazságos önökkel.
A texasi szótlanul nézte őt a kalap karimája alól.
– Tizenkét évvel ezelőtt – kezdte Sexton – ajánlatot tettek az amerikai kormánynak, hogy ötmilliárd dollárért megépítik az Egyesült Államok űrállomását.
– Így van. Még mindig megvannak a tervrajzok.
– Ám a NASA meggyőzte a kormányt, hogy az amerikai űrállomásnak NASA-projektnek kell lennie.
– Igen. A NASA majdnem tíz éve kezdte meg az építkezést.
– Tíz éve. És nemcsak hogy nem teljesen működőképes még a NASA űrállomása, de eddig több mint *hússzor* annyiba került, mint az önök ajánlata. Amerikai adófizetőként ezt gusztustalannak tartom.
Egyetértő mormogások mindenfelől. Sexton ismét körbejártatta a tekintetét, újra megteremtve a csoportkontaktust.
– Jól tudom – mondta most az egész társulathoz szólva –, hogy az önök cégei közül több is felajánlotta, hogy utanként mindössze ötvenmillió dollárért küldenek fel űrsiklókat.
Újabb bólogatások.
– Ám a NASA elveszi önök elől az üzletet, amikor

mindössze harmincnyolcmillió dollárt kér egy útért, jóllehet a *tényleges* költségeik több mint százötvenmillió dollárt tesznek ki!
– Ezzel tartanak minket távol az űrtől – szólalt meg az egyik férfi. – A magánszektor nem versenyezhet egy céggel, amelyik annak ellenére talpon maradhat, hogy százszázalékos veszteséggel küld fel siklókat.
– De nem is feltétlenül kell – mondta Sexton.
Egyetértő bólintások.
Sexton a mellette ülő szigorú tekintetű vállalkozó felé fordult, akinek érdeklődéssel olvasta az aktáját. Mint sokan a Sexton-kampányt pénzelő vállalkozók közül, ő is korábban a hadiiparban volt mérnök, de elege lett az alacsony bérekből meg az állami bürokráciából, és inkább az űrkutatásban próbált szerencsét.
– Kistler Aerospace – mondta Sexton, elkeseredetten rázva a fejét. – Az ön cége kifejlesztett és legyártott egy rakétát, amely kilónként négyezer dollárért képes hasznos terhet az űrbe juttatni, szemben a NASA kilónkénti húszezer dolláros költségével. – Sexton hatásszünetet tartott. – És nincsenek ügyfeleik.
– Miért *lennének* ügyfeleink? – szólalt meg a férfi. – A múlt héten a NASA úgy halászott el egy üzletet előlünk, hogy a Motorola távközlési műholdját kilónként ezerhatszázhuszonnégy dollárért lőtte fel. A kormány kilencszáz százalékos veszteséggel küldte fel azt a műholdat!
Sexton bólintott. Az adófizetők tudtukon kívül olyan szervezetet pénzeltek, amely tizedannyira volt hatékony,

mint a versenytársai.
– Fájdalmasan nyilvánvalóvá vált – mondta sötét hangon –, hogy a NASA az űrhajózásban való verseny megfojtásán fáradozik. Azzal szorítanak ki magánvállalkozásokat, hogy a piaci ár alatt kínálnak szolgáltatásokat.
– Ők az űr Wal-Martja – mondta a texasi.
Marha jó hasonlat, gondolta Sexton. *Erre majd emlékeznem kell.* A Wal-Mart hírhedt volt arról, hogy úgy nyomult be egy új területre, hogy a piaci ár alatt árulta a termékeket, amivel a helyi versenytársakat ellehetetlenítette.
– Rohadtul elegem van belőle – folytatta a texasi –, hogy dollármilliókat fizessek be adóra, amiből Uncle Sam elcsaklizhatja az ügyfeleimet!
– Értem, mire gondol – mondta Sexton.
– A céges hirdetések hiánya öli meg a Rotary Rocketet – szólalt meg egy jól öltözött férfi. – A hirdetéseket tiltó törvényeket egyszerűen büntetni kellene!
– Teljes mértékben egyetértek. – Sexton egyszer már megdöbbent, amikor megtudta, hogy a NASA azzal is próbálja bebiztosítani a monopóliumát, hogy szövetségi rendelkezéseket hívatott életre, amelyek tiltják a hirdetések elhelyezését űrjárműveken. A magáncégek nem tehettek szert pluszbevételre hirdetések elhelyezésével, mint mondjuk a versenyautó-istállók, mert az űrjárműveken csak az „USA” felirat szerepelhetett a cég nevén kívül. Egy országban, ahol évi 185 milliárd dollárt költenek hirdetésre, egyetlen cent sem vándorol a magánűrcégek kasszájába.

– Rablás – csattant fel az egyik férfi. – A cégem remélhetőleg talpon marad jövő májusig, amikor felbocsátjuk az ország első turistaűrsiklóját. Hihetetlen sajtóra számítunk. A Nike hétmillió dollárt ajánlott, ha felfestjük a sikló oldalára a jelüket meg azt, hogy *just do it!* A Pepsi kétszer ennyit ajánlott. Ám a szövetségi törvény szerint tilos hirdetéssel ellátnunk a siklót.
– Így van – hagyta helyben Sexton szenátor. – Ha megválasztanak, azon leszek, hogy megszüntessem a szponzorálást tiltó rendelkezéseket. Ezt megígérhetem. Az űrnek ugyanolyan nyitottnak kell lennie a hirdetések számára, mint a föld bármely négyzetcentijének.
Sexton összefonta tekintetét a közönségével, hangja ünnepélyesre váltott.
– Tudnunk kell azonban, hogy a NASA privatizációjának útjában a legnagyobb akadályt nem a törvények jelentik, hanem az a kép, amely az emberekben él. A legtöbb amerikainak még mindig romantikus képzetei vannak az amerikai űrprogrammal kapcsolatban. Még mindig azt hiszik, hogy a NASA *szükséges* állami szervezet.
– Azok az istenverte hollywoodi filmek! – fakadt az egyik férfi. – Az isten szerelmére, hány „a NASA megmenti a világot egy pusztító aszteroidától” jellegű filmet kell még csinálni?
A Hollywoodból ömlő NASA-filmek, mint azt Sexton jól tudta, a gazdasági ésszerűséget követték A *Top Gun* fantasztikus sikere nyomán, mely tulajdonképpen kétórás hirdetés volt az Amerikai Haditengerészet részére, a NASA felismerte Hollywood jelentőségét a

közönségkapcsolatok terén. A NASA csendben elkezdte *ingyen* ajánlgatni a filmezés jogát olyan látványos létesítményeiben, mint a kilövőállomások, az irányítóközpontok és a kiképzőbázisok. A producerek, akik hihetetlen helyszínbérleti díjakhoz voltak szokva, ugrottak a lehetőségre, hogy NASA-filmekkel milliókat spóroljanak a büdzsén. Hollywood persze csak akkor tehette be a lábát, ha a NASA jóváhagyta a forgatókönyvet.

– Nagyüzemi agymosás – horkant fel egy hispán férfi. – A filmek feleolyan rosszak sincsenek, mint a reklámfogások. Az űrbe küldünk egy nyugdíjast? Most pedig tisztán női személyzetet akarnak az űrsiklóra rakni? Az egész csak reklám!

Sexton felsóhajtott, a hangnemet tragikusra vette.

– Így van, és nem kell emlékeztetnem önöket, mi történt a nyolcvanas években, amikor az oktatási tárca csődbe jutott, és a NASA-t hozta fel példának mint az oktatásra is költhető milliók elpazarolóját. A NASA erre egy reklámfogással próbálta bizonyítani, hogy oktatáspárti, és felküldtek egy tanárt. – Sexton kis szünetet tartott. – Mindenki emlékszik Christa McAuliffe-re.

Csend ereszkedett a szobára.

– Uraim – folytatta Sexton, és a drámaibb hatás kedvéért felállt, odalépett a kandalló elé, kézbe vette a konyakospoharat. – Meggyőződésem, eljött az ideje annak, hogy az amerikaiak megtudják az igazat, mindannyiunk jövőjének érdekében. Ideje, hogy az amerikaiak megértsék, a NASA nem az egekbe vezet minket, hanem

megfojtja az űr felfedezésére tett kísérleteket. Az űr nem különbözik más iparágaktól, és földre kényszeríteni a magánszektort már-már bűnös viselkedés. Gondoljanak a számítástechnikára, amelyben olyan mértékű a fejlődés, hogy szinte képtelenek vagyunk vele hétről hétre lépést tartani. Miért? Mert a számítástechnika szabadpiaci elveken alapul, *profittal* jutalmazza a hatékonyságot és a képzelőerőt. Gondolják el, mi lenne, ha a számítástechnika állami monopólium volna? Még mindig a középkorban lennénk. Az űrkutatás megrekedt. A magánszektor kezébe kellene helyeznünk, oda, ahová való. Az amerikaiakat megdöbbentené a fejlődés, az új munkahelyek száma, a megvalósult álmok. Meggyőződésem, hogy a szabadpiacra kell bíznunk, hogy új magasságokba repítsen minket az űrkutatásban. Ha megválasztanak, személyes ügyemnek fogom tekinteni az űr ajtajainak kitárását.

Sexton megemelte a konyakospoharat.

– Barátaim, azért jöttek el ma este, hogy eldöntsék, méltó vagyok-e a bizalmukra. Bízom benne, úton vagyok afelé, hogy megszerezzem ezt a bizalmat. Mint ahogy befektetők kellenek egy vállalat alapításához is, az elnökséghez is befektetőkre van szükség. Az üzleti befektetőkhöz hasonlóan önök, a politikai befektetők is haszonra számítanak. A mondanivalóm egyszerű: tegyék meg beruházásaikat a javamra, és sosem fogom önöket elfelejteni. Soha. Céljaink azonosak.

Sexton pohárköszöntőre emelte a konyakját.

– Az önök segítségével, barátaim, hamarosan a Fehér Házban leszek... önök pedig útnak indíthatják álmaikat.

Öt méterrel odébb Gabrielle Ashe megkövülten állt a félhomályban. A dolgozószobából kristálypoharak csilingelése és a tűz ropogása hallatszott ki.

58

A fiatal NASA-alkalmazott lélekszakadva rohant át a kupolán. *Szörnyű dolog történt!* Ekstrom igazgatót egyedül találta, a sajtótájékoztatóra kijelölt rész közelében.

– Uram – lihegte a technikus. – Baleset történt! Ekstromot láthatóan nyomasztotta valami, olyan arccal fordult oda.

– Mi van? Baleset? Hol?

– A kürtőben. Most bukkant fel egy holttest. Dr. Wailee Ming.

Ekstrom arca kifejezéstelen volt.

– Dr. Ming? De hát...

– Kihúztuk, de már késő volt. Meghalt.

– Úristen. Mikor eshetett bele?

– Szerintünk egy órával ezelőtt. Úgy néz ki, lesüllyedt a fenékre, de amikor a teste felpuffadt, feljött a felszínre.

Ekstrom pirospozsgás bőre karmazsinszínű lett.

– Az istenit! Ki tud még róla?

– Más senki, uram. Csak mi ketten. Kihalásztuk, de úgy gondoltuk, előbb önnek szólunk, mielőtt...

– Helyesen cselekedett. – Ekstrom mélyet sóhajtott. – Azonnal rakják el dr. Ming holttestét. Ne szóljanak senkinek.

A technikus teljesen megzavarodott.

– De, uram, én...

Ekstrom a férfi vállára tette hatalmas kezét.
– Figyeljen ide. Tragikus baleset, és borzasztóan sajnálom. Természetesen a megfelelő módon fogok foglalkozni vele, ha eljön az ideje. Most viszont nincs még itt.
– Azt szeretné, hogy *rejtsem el* a holttestet?
Ekstrom hideg skandináv szeme a tekintetébe fúródott.
– Gondolja végig. Elmondhatnánk mindenkinek, de mit érnénk el vele. Egy óra múlva tartjuk a sajtótájékoztatót. A bejelentés, hogy halálos baleset történt, háttérbe szorítaná a felfedezést, és borzasztóan demoralizáló lenne. Dr. Ming óvatlan volt, és én nem akarom, hogy a NASA fizessen meg érte. Ezek a civil tudósok túl sokat vonnak magukra a köz figyelméből ahhoz, hogy hagyjam, hogy a trehányságuk árnyékot vessen arra a pillanatra, amikor diadallal állhatunk ki az emberek elé. Dr. Ming balesete a sajtótájékoztató utánig titok marad. Megértette?
A férfi sápadtan bólintott.
– Elrejtem a holttestet.

59

Michael Tolland eleget hajózott ahhoz, hogy tudja, a tenger bűntudat és habozás nélkül szedi áldozatait. Ahogy kimerülten feküdt a jégtáblán, még úgy-ahogy látta a távolodó Milne-jégpad kísérteties körvonalát. Tudta, hogy az erős sarkköri áramlat, amelyik az Erzsébet-szigetektől indul, nagy kört tesz a sarki jégsapka körül, és végül Oroszország északi tájainál érinti ismét a szárazföldet. Nem mintha ez bármit számítana. Addig hónapok fognak

eltelni.
Nekünk pedig van talán fél óránk... maximum háromnegyed.
Tolland tudta, hogy a védőöltözék nélkül már halottak lennének. A Mark IX hál' istennek szárazon tartotta őket, ami hidegben a túlélés legfontosabb záloga. A testüket körülvevő hőszigetelő gél nemcsak az esést fogta fel, de most segített testüknek megtartani a maradék hőt.
Hamarosan azonban beáll a hipotermia. Először a végtagok zsibbadnak el, ahogy a vér a test belsejébe húzódik vissza, megóvandó a létfontosságú belső szerveket. Ezután hallucinációk következnek, ahogy a szívverés és a légzés lelassul, és kevés oxigén jut az agynak. Aztán a test egy utolsó kísérletet tesz a maradék hő megtartására, leállítva minden működést a légzés és a szívverés kivételével. Az eszméletlenség állapota következik. Végül a szív és a légzés központjai is leállnak az agyban.
Tolland Rachelre pillantott, és azt kívánta, bárcsak tehetne valamit, hogy megmentse.

A testében terjedő tompaság kevésbé volt fájdalmas, mint Rachel Sexton gondolta volna. Szinte jóleső fájdalomcsillapítóként hatott. *A természet morfiuma.* Elvesztette szemüvegét a jégterasz leomlásakor, és most a hidegtől alig bírta kinyitni a szemét.
Látta Tollandot és Corkyt a közelben. Tolland őt nézte, szeme tele sajnálattal. Corky mozgott, de szemlátomást fájdalmai voltak. A jobb arca csupa zúzódás és vér volt.

Rachel egész testében remegett, miközben válaszok után kutatott az elméjében. *Ki? Miért?* Gondolatai egyre kuszábbak lettek, ahogy elhatalmasodott rajta a tompaság. Semmi értelme nem volt az egésznek. Úgy érezte, mintha a teste lassan kikapcsolna, valami láthatatlan erő az álom felé vonná. Küzdött ellene. Tüzes harag támadt benne, ő pedig igyekezett felszítani a lángokat.

Megpróbáltak megölni minket! A fenyegető tengerre pillantva úgy érezte, támadóik sikerrel jártak. *Már nem is élünk.* Bár tudta, hogy életében már nem fogja megtudni a teljes igazságot a Milne-jégpadon játszott halálos játszmáról, Rachel úgy érezte, tudja, ki a felelős.

Ekstrom igazgató nyerhetett vele a legtöbbet. Ő küldte ki őket a jégre. Voltak kapcsolatai a Pentagonnal és a Különleges Egységekkel. *De mit nyerhetett Ekstrom azzal, hogy a jégbe rejtette a meteoritot? Mit nyert ezzel bárki is?*

Rachelnek hirtelen eszébe jutott Zach Herney, és azon kezdett el töprengeni, vajon az elnök összeesküvő volt-e vagy tudatlan báb? *Herney semmiről sem tud. Ártatlan.* Az elnököt nyilvánvalóan az orránál fogva vezeti a NASA. Alig egy óra, és Herney bejelenti a NASA felfedezését. S mindezt egy videodokumentum birtokában, melyben négy civil tudós ismeri el a felfedezés tényét.

Négy *halott* tudós.

Rachel már semmit sem tehetett, hogy megakadályozza a sajtótájékoztatót, de megesküdött, hogy aki felelős ezért a támadásért, nem viszi el szárazon.

Összeszedte minden erejét, és megpróbált felülni. A tagjai ólomnehezek voltak, az ízületei úgy fájtak, hogy sikítani tudott volna. A sima jégre támaszkodva lassan feltérdelt. A feje kóválygott, körülötte a háborgó óceán. Tolland kérdő tekintettel nézte. Rachel megértette, hogy valószínűleg azt hiszi, imához térdelt fel.

Persze nem, bár annak, amire készült, akkora volt az esélye arra, hogy megmenti őket, mint egy imának.

Rachel jobb kezével a derekánál motozott, és meg is találta a jégcsákányt, amely még mindig hozzá volt erősítve a rugalmas kötéllel. Merev ujjaival megragadta a nyelét, a fejét a föld felé fordítva. Aztán teljes erőből a jéghez ütötte. *Duff.* Megint. *Duff.* A vér hideg szörpként mozgott az ereiben. *Duff.* Tolland nyilvánvaló értetlenséggel bámulta. *Duff.*

Tolland megpróbált felkönyökölni. – Ra... chel?

Nem felelt. Minden energiájára szüksége volt. *Duff. Duff.*

– Nem hiszem... – mondta Tolland –, hogy ennyire északon... az ÓAAR... hallaná...

Rachel meglepetten fordult felé. Elfelejtette, hogy Tolland óceánkutató, és lehet róla elképzelése, mit is akar ő. *Jó felé kapiskál... de nem az ÓAAR-t hívom.*

Tovább dörömbölt.

Az ÓAAR az óceán alatti akusztikus rendszer rövidítése volt, a hidegháború egyik emlékéé, melyet az óceánkutatók most a bálnák utáni hallgatózásra használnak. Mivel a víz alatt a hang több száz mérföldre eljutott, az ÓAAR ötvenkilenc, a világ körül elhelyezett víz alatti mikrofonja a

bolygó tengereinek meglepően nagy hányadát fedte le. A sarkvidék e távoli szeglete sajnos nem esett ebbe a hányadba, ám Rachel tudta, hogy vannak mások is az óceán fenekén, akik hallgatóznak, és akik létéről a világon kevesek tudnak. Dörömbölt tovább. Az üzenet egyszerű volt, könnyen érthető.

DUFF. DUFF. DUFF.

DUFF... DUFF... DUFF...

DUFF. DUFF. DUFF.

Rachel nem áltatta magát, hogy esetleg megmentheti az életüket. Lassan kezdte érezni a fagy roppantó szorítását. Nem volt benne biztos, él-e még egy fél órát. A megmenekülés már nem volt valódi lehetőség. De ez nem is a megmenekülésről szólt.

DUFF. DUFF. DUFF.

DUFF... DUFF... DUFF...

DUFF. DUFF. DUFF.

– Nincs... idő... – mondta Tolland.

Nem rólunk van szó, gondolta Rachel. *A zsebemben lévő információról.* A Mark FX öltözék tépőzáras zsebében lévő földradarnyomtatványra gondolt. *El kell juttatnom ezt a lapot az NFH-hoz... mégpedig gyorsan.*

Még ebben az eszelős állapotban is biztos volt benne, hogy veszik az üzenetét. A nyolcvanas évek közepén az NFH lecserélte az ÓAAR-t egy harmincszor érzékenyebb rendszerre. Teljes lefedettség: a Klasszikus Varázsló, az NFH tizenkétmillió dolláros óceánfenékhez tapasztott füle. Pár órán belül az angliai Menwith Hillben lévő

szuperszámítógépek rendellenes hangsorra figyelnek majd fel az egyik sarkköri mikrofon közelében, S. O. S.-ként azonosítják a jelsort, háromszögeléssel a helyszínt, és riasztják a grönlandi Thule Légierőbázist, amely mentőrepülőt küld. A gép három holttestet talál egy jéghegyen. Egyikük az NFH alkalmazottja... a zsebében pedig egy furcsa, hőnyomtatóval előállított ábra.

A földradar képe.

Norah Mangor öröksége.

Rachel azt már nem tudta elképzelni, mi történik azután, hogy felfedezik a képen a meteorit alatti rejtélyes kürtőt, de a titok legalább nem vész el velük együtt a jégtáblán.

60

Minden, a Fehér Házat elfoglaló új elnök programjába beletartozik egy privát látogatás abba a három erősen őrzött raktárba, ahol az elődök felbecsülhetetlen értékű berendezési tárgyai találhatók: íróasztalok, étkészletek, szekreterek, ágyak és más tárgyak, amelyeket a korábbi elnökök használtak, George Washingtonig visszamenően. A látogatás során a hivatalba lépő elnöknek alkalma van bármit kiválasztani a „családi kelengyéből”, mellyel berendezheti a Fehér Házat hivatali ideje alatt. Az egyetlen állandó berendezési tárgy a Lincoln Hálóban lévő ágy. Ironikus módon Lincoln soha nem aludt benne.

Az íróasztal, amelynél most Zach Herney ült az Ovális Irodában, bálványáé, Harry Trumané volt egykor. Bár modern mértékekkel mérve kicsi íróasztal volt, naponta emlékeztette Zach Herney-t, hogy a felelősség nem

háríthető tovább, hogy kormányának minden hibájáért végső soron ő a felelős. Herney megtiszteltetésnek vette ezt a felelősséget, és mindent megtett, hogy embereiben megteremtse a motivációt arra, hogy mindent megtegyenek egy feladat érdekében.
– Elnök úr? – A titkára kukkantott be a terembe. – Fogadták a hívást.
Herney visszaintett.
– Köszönöm.
A telefonért nyúlt. Jobban szerette volna, ha egyedül lehet, amikor ezt a telefont intézi, de erre most nem volt lehetősége. Két sminkes kerülgette, mint két szúnyog, az arcát és a haját piszkálva. Az asztalával szemben egy televíziósstáb szerelt össze, az irodából ki-be rohangáltak a tanácsadók és PR-osok, a stratégián vitatkozva izgatottan.
Egy óra múlva...
Herney megnyomta a magántelefonján világító gombot.
– Lawrence? Ott van?
– Itt vagyok. – A NASA igazgatójának hangja elgondolkodó, távoli volt.
– Minden rendben odafent?
– A vihar közeleg, de az embereim azt mondják, nem lesz hatással a műholdas összeköttetésre. Készen állunk. Egy óra, a visszaszámlálás elindult.
– Remek. Remélem, jó a hangulat.
– Nagyon jó. Az embereim nagyon izgatottak. Már ittunk is egy kis sört.
Herney elnevette magát.

– Örülök. Nézze, fel akartam hívni és megköszönni mindent, mielőtt elkezdjük. Rendkívüli este lesz.
Az igazgató habozott válaszolni, és amikor megszólalt, szokatlanul bizonytalannak tűnt.
– Ez így igaz, uram. Régóta várunk erre.
Herney is elbizonytalanodott.
– Fáradtnak tűnik.
– Elkelne egy kis napfény meg egy igazi ágy.
– Még egy óra. Mosolyogjon a kameráknak, élvezze ki a pillanatot, aztán odaküldünk egy gépet, hogy visszahozza Washingtonba.
– Alig várom. – Ekstrom ismét elhallgatott.
Gyakorlott tárgyalóként Herney megtanult hallgatni, meghallani a mondatok közti rejtett tartalmat. Valami nem stimmelt az igazgató hangjával.
– Biztos minden rendben van?
– Teljes mértékben. Minden bevetésre készen. – Az igazgató érezhetően témát akart váltani. – Látta Michael Tolland dokumentumfilmjének végleges verzióját?
– Most néztem meg – mondta Herney. – Fantasztikus munkát végzett.
– Igen. Jó ötlet volt bevonni.
– Haragszik még rám, amiért civileket kevertem bele a dologba?
– Hát hogy a fenébe ne! – Az igazgató kedélyesen dörmögött, hangja úgy brummogott, mint mindig.
Herney ettől jobban érezte magát. *Minden rendben vele,* gondolta. *Csak egy kicsit fáradt.*

– Oké, egy óra múlva találkozunk a műholdon. Szolgálunk valami beszélnivalóval a népeknek.
– Rendben.
– Lawrence? – Herney lehalkította a hangját, ünnepélyes lett. – Nagy dolgot művelt ott fent. Sosem fogom elfelejteni.

Delta Háromnak a széllel is meg kellett küzdenie, miközben Norah Mangor felborult szánját állította talpra, és pakolta vissza a leborult rakományt. Amikor végzett, visszagombolta a műanyag ponyvát, keresztbe felfektette Mangor holttestét, és őt is odakötözte. Már elindult volna, hogy a menetirányból kieső helyre vontassa a szánt, amikor két társát pillantotta meg, akik a gleccser alja felől suhantak felé.
– Módosult a terv – kiabálta túl Delta Egy a szelet. – A másik három a tengerbe esett.
Delta Három nem volt meglepve, és azt is tudta, ez mit jelent. Az eredeti terv, hogy balesetet mímeljenek a hullák megfelelő elhelyezésével, megvalósíthatatlanná vált. Egyetlen hulla több kérdést vetne fel, mint választ.
– Nagytakarítás? – kérdezte. Delta Egy bólintott.
– Összeszedem a fáklyákat, ti pedig szabaduljatok meg a szántól. Miközben Delta Egy a tudósok útját járta végig, és összeszedett mindent, ami árulkodó nyom lehetett volna, Delta Három és társa lesiklott a gleccseren, a megrakott szánnal együtt. Miután átverekedték magukat a hóbuckákon, megálltak a Milne-jégpad végét jelentő szakadéknál. Meglökték a szánt, és az Norah Mangorral együtt a Jeges-tengerbe bucskázott.

Nagytakarítás, gondolta Delta Három.
Ahogy visszafelé tartottak a bázisra, örömmel látta, hogy a szél betakarja síléceik nyomát.

61

A *Charlotte* nevű atom-tengeralattjáró már öt napja tartózkodott a Jeges-tengerben. Ittlétét szigorú titoktartás övezte.
A Los Angeles-osztályú tengeralattjárót arra tervezték, hogy hallgatózzon és hallhatatlan legyen. Negyvenkét tonnás hajtóművét rugókra függesztették fel, melyek elnyelték a keletkezett rezgést. Bár arra szánták őket, hogy lopakodva közlekedjenek, a Los Angeles-osztály hajói az aktív felderítő tengeralattjárók legnagyobbikái közé tartoznak. A maga 110 méterével a *Charlotte* hétszer olyan hosszú volt, mint az amerikai haditengerészet első, Holland-osztályú tengeralattjárója, vízkiszorítása 6927 tonna, és elképesztő harminckét csomós sebességre volt képes.
A jármű általában a metalimnion, a természetes átmeneti hőmérsékleti réteg alatt utazik, mely réteg eltorzítja a felülről érkező szonárjelek visszaverődését, és ennek köszönhetően a tengeralattjáró láthatatlanná válik a felszíni radarok számára. 148 fős személyzetével és több mint 450 méteres maximális merülési mélységgel e tengeralattjáró az egyik legmodernebb a világon, az Egyesült Államok Haditengerészetének tengeri igavonója. A párologtató elektrolízissel működő oxigén-előállító rendszernek, a két atomreaktornak és a tudományos módszerekkel

megtervezett ellátmánynak köszönhetően a hajó huszonegyszer képes megkerülni a Földet anélkül, hogy a felszínre bukkanna. Az emberi végterméket, mint minden nagy hajón, harminckilós csomagokba préselték, és úgy dobták ki a tengerbe; a legénység bálnaszarnak hívta ezeket az ürülékbálákat.

A szonárszobában az oszcillátor képernyőjénél ülő technikus az egyik legjobb volt a világon. Agya hangok és hullámformák lexikonja. Több tucat orosz tengeralattjáró hangját volt képes megkülönböztetni, több száz víziállatét, és víz alatti tűzhányókat olyan távolságban is kiszúrt, mint Japán.

E percben azonban egy tompa, ismétlődő hangra fülelt. Bár könnyen azonosítható volt, felettébb meglepő.

– Nem fogod elhinni, mit hallok – mondta az asszisztensének, és átnyújtotta a fejhallgatót.

Alig vette fel az asszisztense a fejhallgatót, hitetlenkedő arckifejezést vágott. – Úristen. Világos, mint a nap. Mit csináljunk?

A szonáros már hívta a kapitányt.

Amikor a tengeralattjáró kapitánya belépett a helyiségbe, a technikus a hangszórókra irányította át a jelet.

A kapitány kifejezéstelen arccal fülelt.

DUFF. DUFF. DUFF.

DUFF... DUFF... DUFF...

Lassan, egyre lassabban. Az ütem kezdett szétesni, egyre el-mosódottabb lett.

– Mik a koordináták? – kérdezte a kapitány. A technikus a torkát köszörülte.

– Az a helyzet, uram, hogy a felszínről jön, körülbelül öt kilométerre jobbról.

62

Gabrielle Ashe remegő lábakkal állt a folyosón, pár lépésre Sexton szenátor dolgozójától. Nem annyira azért, mert fárasztó volt mozdulatlanul állni, hanem mert kiábrándító volt, amit hallott. A találkozó tovább folyt a szomszéd szobában, de Gabrielle-nek nem kellett már semmit hallania. Az igazság fájdalmasan egyértelműnek tűnt.

Sexion szenátor kenőpénzt fogad el magánűrcégektől. Marjorie Tench igazat mondott.

Gabrielle-t most az árulás felett érzett undor töltötte el. Hitt Sextonban. Harcolt érte. *Hogy tehet ilyet?* Gabrielle látta már a szenátort időről időre nyilvánosan hazudni, de hát az politika volt. *Ez viszont törvénysértés.*

Még meg sem választották, és már eladja a Fehér Házat!

Gabrielle tudta, hogy képtelen tovább támogatni a szenátort. Megígérni a NASA privatizációját csak a törvény és a demokrácia megvető lenézésével lehet. Még ha azt is *hiszi* a szenátor, hogy mindenki érdekeit szolgálná, a döntést előre áruba bocsátani a kormány tevékenységét ellenőrző intézmények teljes semmibevételét jelenti, annak figyelmen kívül hagyását, hogy a Kongresszus, a tanácsadók, a szavazók és a lobbizók meggyőző ellenérvekkel állhatnak elő. És ami a legfontosabb, azzal, hogy garantálja a NASA privatizációját, Sexton utat nyitott

az ezen előzetes tudással való visszaélésre, mindenekelőtt a részvények belső felvásárlása, ami előnyben részesíti a gazdag bennfentesek körét a becsületes civil befektetőkkel szemben.
Gabrielle émelygő gyomorral azon töprengett, mit tegyen.
Egy telefon csörrent meg mögötte hangosan, szétzúzva a folyosó csendjét. Gabrielle ijedten fordult meg. A hang a beugróból jött, az egyik vendég kabátzsebében pihenő mobiltelefonból.
– Elnézést – mondta valaki odabent texasi akcentussal. – Ez én leszek.
Gabrielle hallotta, hogy a férfi feláll. *Erre jön!* Megperdült, rohant vissza, amerről jött, de félúton beugrott a sötét konyhába, éppen akkor, amikor a texasi kilépett a dolgozószobából, és befordult a folyosóra. Gabrielle mozdulatlanul állt a homályban.
A texasi anélkül masírozott el mellette, hogy észrevette volna.
Gabrielle a saját szíve dübörgése mellett is hallotta, hogy a férfi a beugróban motoszkál. Végül felvette a telefont.
– Igen?... Igen?... Tényleg? Bekapcsoljuk. Köszönöm. – A férfi letette a telefont, és elindult vissza a dolgozószobába, de már menet közben felkiáltott: – Kapcsolják be a tévét. A jelek szerint Zach Herney rendkívüli sajtótájékoztatót tart. Nyolckor. Az összes csatornán. Vagy hadat üzenünk Kínának, vagy a Nemzetközi Űrállomás belepottyant az óceánba.
– Na, *arra* aztán tényleg innék! – kiáltott valaki. Ezen mindenki nevetett.

Gabrielle körül forogni kezdett a konyha. *Nyolckor sajtótájékoztató?* Tench a jelek szerint mégsem blöffölt. Este nyolcig adott neki időt, hogy nyilatkozatot tegyen a viszonyról. *Határolja el magát a szenátortól, mielőtt túl késő,* mondta neki Tench. Gabrielle azt hitte, azért volt ez a határidő, hogy a Fehér Ház kiszivárogtathassa az információt a másnapi lapoknak, de most úgy tűnt, a Fehér Ház maga akarja kirobbantani az ügyet.

Rendkívüli sajtótájékoztató? Minél többet gondolkodott rajta, annál furcsábbnak tűnt az egész. *Herney élőben adja elő ezt a mocskot? Ő maga?*

A dolgozószobában bekapcsolták a televíziót, a hangot teljesen feltekerték. A hírolvasó izgalommal teli hangon szólalt meg.

– A Fehér Ház semmilyen utalást nem tett arra, mi lesz a ma esti váratlan elnöki beszéd témája, így a találgatások teljes erőből folynak. Egyes elemzők szerint az elnök közelmúltbeli távollétét a kampányporondról az követheti, hogy bejelenti, nem indul a második ciklusban.

Reménykedő ujjongás harsant a dolgozószobában.

Ki van zárva, gondolta Gabrielle. Mindannak a mocsoknak a birtokában, amit a Fehér Ház most Sextonra boríthat, nincs az az isten, hogy az elnök bedobja a törülközőt. *Ez a sajtótájékoztató valami másról szól.*

Gabrielle-ben egyre nőtt a kényelmetlen érzés, hogy őt figyelmeztették, miről is fog szólni.

Egyre nőtt benne a nyugtalanság, és az órájára pillantott. Nincs egy óra hátra. Döntenie kell, és már azt is tudta, kivel

beszélhetne előtte. Hóna alatt a képeket tartalmazó mappával, csendben kiment a lakásból.
A testőr odakint megkönnyebbültnek látszott.
– Ujjongást hallottam bentről. Úgy néz ki, nagy sikere volt.
Gabrielle kurtán rámosolygott, és a lift felé vette az irányt.
Kint az utcán különösen hidegnek tűnt a leszálló este. Leintett egy taxit, beszállt, és próbálta megnyugtatni magát, hogy tudja, mit csinál.
– Az ABC stúdióihoz – mondta a sofőrnek. – És siessen.

63

Michael Tolland az oldalán feküdt, fejét kinyújtott, és mostanára már teljesen érzéketlen karján nyugtatta. Bár a szemhéját ólomnehéznek érezte, minden erejével azon volt, hogy nyitva tartsa. Ebből a nézőpontból furcsa, dőlt szögben látta azt, amiről tudta, hogy az utolsó dolog, amit életében lát – a jeget és a tengert. Stílusos befejezésnek tűnt egy olyan naphoz, amikor mindenről kiderült, hogy nem az, aminek látszik.
Kísérteties nyugalom ereszkedett a jégtutajra. Rachel és Corky elnémultak, a kopogás abbamaradt. Ahogy távolodtak a gleccsertől, úgy enyhült a szél. Tolland hallotta, hogy a saját teste is lecsendesedik. A fülét is takaró szoros csuklyának köszönhetően a saját lélegzését is hallotta. Lassult... egyre sekélyesebb lett. A teste nem volt képes többé leküzdeni a préselő érzést, ami azzal járt, hogy a vére menekült a végtagjaiból, mint egy süllyedő hajó legénysége, a belső szerveibe, hogy még egy utolsó kísérletet tegyen az öntudat elvesztése ellen.

Tudta, hogy reménytelen a küzdelem.
Furcsamód, már nem fájt semmije. Azon a fázison már túljutott. Amit most érzett, az olyan volt, mintha felfújták volna. Zsibbadtság. Lebegés. Ahogy ösztönös működései közül az első, a pislogás leállt, a kép, amelyet látott, elhomályosodott. A szaruhártya és a szemlencse közti csarnokvíz újra és újra megfagyott. Tolland látómezejének közepén a Milne-jégpad lebegett, mely mostanára már csak elmosódott fehérség volt a ködös holdfényben.
Érezte, hogy a lelke elismeri a vereséget. Az ittlét és a távollét peremén az óceán hullámait nézte. Fülében a szél vonyítása.
Ekkor kezdett el hallucinálni. Furcsamód az eszméletlenség előtti utolsó másodpercekben nem a megmenekülésről képzelgett. Nem meleget és nyugalmat hallucinált: utolsó érzéki csalódása félelmetes volt.
Egy tengeri szörny, hatalmas, fekete, csillogó, emelkedett ki a vízből a jéghegy mellett, vészjósló sziszegéssel törve meg a felszínt. Tolland kényszerítette magát, hogy pislogjon, amitől kissé kitisztult a látása. A bestia közel volt, úgy ütődött a jégnek, mint egy nagy cápa, amelyik egy csónakot akar felborítani. Csillámlón, nedvesen magasodott fölé.
Amikor ez a határozatlan kép is elsötétült, csak a hangok maradtak. Fém a fémen. A jégbe harapó fogak. Egyre közelebb. Testeket kezdtek elhurcolni.
Rachel...
Tolland érezte, hogy őt is durván megragadják. Aztán minden elsötétült.

Gabrielle Ashe szabályosan futott, amikor bejutott az ABC News harmadik emeleti szerkesztőségébe, és még így is lassabban mozgott, mint a helyiségben lévők. A szerkesztőségben a nap huszonnégy órájában lázas volt a hangulat, de most olyan benyomást tett a terem, mintha belőtt ügynökök végeznék a dolgukat a tőzsdén. Eszelős tekintetű szerkesztők üvöltöztek egymásnak az asztalokat elválasztó falak fölött, faxokat lobogtató újságírók rohangáltak a bokszok körül, kimerült gyakornokok tömtek magukba Snickerst és Mountain Dewt két küldetés között.

Gabrielle azért jött az ABC-hez, hogy beszéljen Yolanda Cole-lal.

Yolandát rendszerint a szerkesztőség előkelő negyedében, az üvegfalú privátirodák egyikében lehetett megtalálni, amelyeket az olyan döntéshozóknak tartottak fenn, akiknek csönd kellett a gondolkodáshoz. Ma este azonban Yolanda kint volt a többiekkel, a sűrűjében. Amikor meglátta Gabrielle-t, a szokott lelkesedéssel sikoltott fel:

– Gabs! – Batikolt szári és teknőcpáncél-keretes szemüveg volt rajta. Mint mindig, több kiló egyedi készítésű harsány ékszer volt köré tekerve. Hevesen gesztikulálva kacsázott oda Gabrielle-hez: – Keblemre!

Yolanda Cole tizenhat éve volt tartalomszerkesztő az ABC News washingtoni szerkesztőségében. A szeplős arcú, kopaszodó, tömzsi lengyel nőt mindenki csak Anyának hívta. Anyás külleme és jó humora agyafúrt könyörtelenséget rejtett, amellyel a sztori után eredt.

Gabrielle egy „Nők a politikában” című szemináriumon találkozott vele, ahová nem sokkal azután ment el, hogy megérkezett Washingtonba. Beszélgetni kezdtek, arról, honnan jön Gabrielle, milyen kihívásokkal jár nőnek lenni Washingtonban, és végül Elvis Presleyről, akiért, mint azt meglepve fedezték fel, mindketten rajongtak. Yolanda a szárnya alá vette Gabrielle-t, és segített neki kapcsolatokat kiépíteni. Gabrielle azóta is benézett hozzá minden hónapban.

Most megölelte Yolandát, aki már az életkedvével javított a hangulatán.

Yolanda hátralépett, és végignézett rajta.

– Száz évet öregedtél. Mi történt?

Gabrielle fojtott hangon válaszolt.

– Bajban vagyok, Yolanda.

– A madarak nem ezt csiripelik. Az a hír járja, az embered csillaga emelkedőben.

– Beszélhetnénk valahol négyszemközt?

– Az idő most nem alkalmas. Kábé fél óra van az elnök sajtótájékoztatójáig, és még gőzünk sincs, miről fog szólni. Szakavatott magyarázatokkal kell előállnom, de csak találgatni tudok, miről is lesz szó.

– Tudom, miről szól a sajtótájékoztató.

Yolanda szkeptikusan nézett rá a szemüvege fölött.

– Gabrielle, a *fehér házi* tudósítónknak lövése sincs. Azt mondod, Sexton kampánystábja tud valamit?

– Nem, azt mondom, én tudok valamit. Adj öt percet. Elmondok mindent.

Yolanda a fehér házi mappára pillantott, amelyet Gabrielle a kezében tartott.
– Az a Fehér Ház belső használatára van. Honnan szerezted?
– A Marjorie Tenchcsel ma délután folytatott titkos találkozón.
Yolanda hosszan nézte őt.
– Gyere.
Yolanda üvegfalú kuckójában Gabrielle mindent bevallott barátnőjének, az egyestés viszonyt Sextonnal, és hogy Tenchnek fényképes bizonyítéka van rá.
Yolanda szélesen mosolygott, miközben hallgatta, majd nevetve rázta a fejét. Oly régóta volt Washingtonban újságíró, hogy láthatóan semmi sem tudta megdöbbenteni.
– Jaj, Gabs, volt egy olyan érzésem, hogy te meg Sexton kavartok. Nem is meglepő. Neki megvan a hírneve, te pedig szép vagy. Sajnálom a képeket. De azért nem aggódnék miattuk.
Ne aggódjak miattuk?
Gabrielle elmesélte, hogy Tench azzal vádolja Sextont, kenőpénzt fogad el az űrcégektől, és hogy ő, Gabrielle, nemrégiben volt fültanúja egy titkos találkozónak, ami ezt igazolja. Yolanda arckifejezése ismét kevés meglepetést vagy aggodalmat tükrözött, egészen addig, amíg a barátnője el nem mondta neki, mit tervez tenni.
Yolandát ekkor láthatóan zavarni kezdte valami.
– Gabrielle, ha hitelesített dokumentumot akarsz benyújtani arról, hogy lefeküdtél egy amerikai szenátorral, és végighallgattad, amikor hazudott erről, nos, az a te dolgod.

De hadd mondjam meg, nagyon rossz húzás. Nagyon át kell gondolnod, milyen következményekkel jár ez rád nézve.
– Nem figyelsz. Nincs erre időm!
– *Figyelek,* és drágám, akár ketyeg az óra, akár nem, vannak bizonyos dolgok, amelyeket nem tesz meg az ember. Az ember nem árul el egy amerikai szenátort egy szexbotrányban. Öngyilkosság. Komolyan mondom, anyukám, ha hátba döföd az elnökjelöltet, akár azonnal be is szállhatsz a kocsidba, és menj olyan messze Washingtontól, amennyire csak tudsz. Meg leszel bélyegezve. Nagyon sokan nagyon sokat költenek, hogy révbe érjenek a jelöltjeik. Nagy pénzek forognak kockán, és sok hatalom, olyasfajta hatalom, amelyért emberek ölni szoktak.
Gabrielle nem tudott mit válaszolni.
– Nekem az a véleményem – folytatta Yolanda –, Tench megpróbált nyomást gyakorolni rád, hátha pánikba esel, és valami hülyeséget csinálsz, mondjuk kiugrasz, és bevallod az ügyet. – A vörös mappára mutatott. – Ezek a képek kutyaszart se érnek, ha te vagy Sexton nem ismeritek el, hogy valódiak. A Fehér Ház tudja, hogy ha kiszivárogtatják ezeket a fotókat, Sexton azt állítja majd, hogy hamisítványok, és visszadobja az egészet az elnök képébe.
– Erre gondoltam, de a kampányfinanszírozási ügy...
– Édesem, gondolj bele. Ha a Fehér Ház eddig nem hozta nyilvánosságra a vesztegetési vádjait, valószínűleg nem is akarja. Az elnök nagyon komolyan gondolja, hogy kerüli a negatív kampányt. Szerintem úgy döntött, elkerüli az

űrkutatást érintő botrányt, és rád küldte Tenchet, hátha ki tud téged ugrasztani a szexdologgal. És akkor te döföd hátba a jelöltedet.
Gabrielle belegondolt. Yolandának igaza volt, valami mégsem stimmelt. Gabrielle a nyüzsgő szerkesztőség felé bökött az ujjával.
– Yolanda, nagy elnöki sajtótájékoztatóra készültök. Ha az elnök nem a vesztegetésről vagy a szexről fog beszélni, akkor miről?
Yolanda döbbenten nézett rá.
– Várjunk. Te azt hiszed, a sajtótájékoztató rólad és Sextonról szól?
– Vagy a vesztegetésről. Vagy mindkettőről. Tench azt mondta, este nyolcig írhatom alá a vallomást, vagy különben az elnök bejelenti...
Az egész üvegkalitka rezgett Yolanda nevetésétől.
– Jaj! Ne! Megölsz!
Gabrielle nem volt vicces kedvében.
– Mi van?
– Figyelj ide, Gabs – sikerült Yolandának megszólalnia két nevetőroham közt. – Tizenhat éve foglalkozom a Fehér Házzal, úgyhogy hidd el nekem, ki van zárva, hogy Zach Herney azért hívta volna össze a *globális* médiát, hogy elmondja, az a gyanúja, Sexton szenátor illegális támogatást fogad el a kampányához, vagy veled hetyeg. Az ilyenfajta információt az ember *kiszivárogtatja.* Nem javít egy elnök népszerűségén, ha azért szakítja meg a rendes esti programot, hogy a szexről hőzöngjön, meg zűrös

kampányfinanszírozásról.
– Zűrös? – csattant fel Gabrielle. – Hirdetésre fordított milliókért előre eladni az űrtörvénnyel kapcsolatos döntést neked csak zűrös?
– *Biztos* vagy benne, hogy Sexton ezt teszi? – Yolanda hangja megkeményedett. – Biztos vagy benne annyira, hogy levedd a szoknyádat egy országos csatorna műsorában? Gondolj bele. Sok szövetségesre van szükség manapság ahhoz, hogy elérjen valamit az ember, a kampányfinanszírozás pedig összetett dolog. Lehet, hogy Sexton találkozója teljesen legális volt.
– Megszegi a törvényt – mondta Gabrielle. *Vagy nem?*
– Illetve ez az, amit Marjorie Tench szeretne veled elhitetni. A jelöltek állandóan fogadnak el hozzájárulásokat nagyvállalatoktól a színfalak mögött. Lehet, hogy nem szép dolog, de nem is feltétlenül törvénytelen. Sőt a legtöbb ügy nem is abból van, honnan jön a pénz, hanem, hogy *mire* költi a jelölt.
Gabrielle elbizonytalanodott.
– Gabs, a Fehér Ház rászedett. A saját jelölted ellen akartak fordítani, és eddig be is jött nekik. Ha meg kell bíznom valakiben, inkább kitartanék Sexton mellett, mint hogy elhagyjam olyan valaki miatt, mint Marjorie Tench.
Megszólalt Yolanda telefonja. Felvette, bólogatott, hümmögött, jegyzetelt.
– Érdekes – mondta végül. – Máris megyek. Kösz. Yolanda letette a telefont, és felvont szemöldökkel fordult vissza Gabrielle-hez.
– Gabs, úgy néz ki, megúsztad. Ahogy gondoltam.

– Mi van?
– Részleteket még nem tudok, de annyit elmondhatok, az elnök sajtótájékoztatójában nem lesz szó szexbotrányról vagy kampányfinanszírozásról.
Gabrielle-ben megcsillant a remény, és nagyon el akarta hinni, amit hallott.
– Honnan tudod?
– Valaki odabent most mondta, hogy a sajtótájékoztatónak a NASA-hoz van köze.
Gabrielle felült, mintha belecsíptek volna.
– A NASA-hoz?
Yolanda rákacsintott.
– Lehet, hogy ma szerencséd van. Szerintem Herney elnökre akkora nyomás nehezedik Sexton szenátor részéről, hogy belátta, a Fehér Háznak nincs más választása, mint leállni a Nemzetközi Űrállomás finanszírozásával. Ami megmagyarázza a világraszóló sajtótájékoztatót.
Sajtótájékoztató az űrállomás felszámolásáról? Gabrielle nem tudta elhinni.
Yolanda felállt.
– Tench mai támadása? Valószínűleg egy utolsó kísérlet fogást találni Sextonon, mielőtt az elnök bejelenti a rossz hírt. Mi sem alkalmasabb arra, hogy elterelje a figyelmet az elnök balsikereiről, mint egy szexbotrány. Akárhogyan is, Gabs, dolgoznom kell. Javaslom, szerezz magadnak egy kávét, ülj le itt, kapcsold be a tévét, és várd ki a végét, mint itt mindenki. Húsz perc múlva adás, és én mondom neked,

ki van zárva, hogy az elnök kukákat forgatna ki ma este. Az egész világ fogja nézi. Akármit akar is mondani, annak lesz valami súlya. – Biztatóan Gabrielle-re kacsintott. – A mappát pedig add ide.
– Tessék?
Yolanda követelően nyújtotta felé a kezét.
– Ezek a képek az íróasztalfiókomba kerülnek, amíg ennek nincs vége. Biztos akarok benne lenni, hogy nem csinálsz hülyeséget.
Gabrielle kelletlenül átnyújtotta a mappát.
Yolanda az íróasztalfiókba zárta, és zsebre vágta a kulcsot.
– Hálás leszel nekem, Gabs, hidd el. – Útban kifelé játékosan összeborzolta a lány haját. – Ne mozdulj. Közeleg a jó hír.
Gabrielle ott ült egyedül az üvegkalitkában, és igyekezett Yolanda jókedvének hatása alá kerülni, ám nem tudott másra gondolni, mint Marjorie Tench önelégült mosolyára. El nem tudta képzelni, mit mond majd az elnök a világnak, de biztos volt benne, hogy az Sexton szenátor számára nem lesz jó hír.

65

Rachel Sexton úgy érezte, elég.
Zuhog... tűz esik!
Próbálta kinyitni a szemét, de csak ködös alakokat és vakító fényeket látott. Esett rá az eső. Tűzforró eső. A meztelen bőrét verdeste. Az oldalán feküdt, és érezte maga alatt a forró csempét. Még jobban összehúzta magát, magzatpozícióba, hogy minél kisebb felületen érje a

perzselő folyadék. Vegyszerszaga volt. Talán klór. Megpróbált arrébb kúszni, de nem tudott. Erős kezek nyomták le a vállát, szögezték a földhöz.

Engedjenek el! Elégek!

Ösztönösen megint menekülni próbált, és megint visszatartották az erős kezek.

– Maradjon a helyén – mondta egy férfihang. Az akcentusa amerikai volt. Tárgyilagos. – Mindjárt végzünk.

Mivel? – töprengett Rachel. *A fájdalommal? Az életemmel?* Próbált fókuszálni. A helyiség világítása nagyon erős volt. Érezte, hogy a szoba nagyon kicsi. Zsúfolt. A mennyezet alacsonyan van.

– Éget! – Rachel sikoltása csak suttogásnak hangzott.

– Semmi baja – mondta a hang. – A víz langyos, higgye el.

Rachel rájött, hogy szinte teljesen meztelen, csak a nedves alsóneműje van rajta. Nem érzett szégyent; túl sok kérdés foglalkoztatta.

Megrohanták az emlékek. A gleccser. A földradar. A támadás. *Kik voltak? Hol vagyok?* Próbálta összerakni a darabokat, de az agya lomha volt. A zavaros gondolatok közül kivált *egy: Michael és Corky... hol vannak?*

Akárhogy próbált fókuszálni, csak a fölötte álló férfiakat látta. Mindnyájan kék melegítőt viseltek. Beszélni akart, de a beszélőizmai nem engedelmeskedtek. A bőrét égető érzést mély fájdalomhullámok váltották fel, amelyek egy földrengés lökéseiként futottak végig rajta.

– Hagyja, ne ellenkezzen – monda a férfi. – A vérnek vissza kell térnie az izomzatába. – Úgy beszélt, mint egy orvos. –

Próbálja mozgatni a végtagjait.
Úgy fájt a teste, mintha minden izmát külön kalapáccsal verték volna. A légzőizmai is összerándultak, alig kapott levegőt.
– Mozgassa a végtagjait – sürgette a férfi. – Nem érdekes, mit érez.
Rachel megpróbálta. Minden mozdulatnál mintha kést döftek volna az ízületeibe. A vízsugarak megint melegebbek lettek, ismét égetni kezdtek. A roppant fájdalom nem szűnt meg. Amikor úgy vélte, nem bír ki még egy percet, érezte, hogy injekciót adnak be neki. A fájdalom mintha csillapodni kezdett volna, és már nem volt olyan heves. A rángások lelassultak. Újra kapott levegőt.
Új érzés áradt szét a testében, a tagjai bizseregni kezdtek, mindene viszketett, egyre hevesebben. Millió tűszúrás, melyek csak fájdalmasabbak lettek, amikor megmozdult. Próbált nem mozogni, de a vízsugarak ide-oda lökdösték. A férfi most megfogta a karját, mozgatni kezdte.
Úristen, de fáj! Rachel túl gyenge volt ahhoz, hogy ellenkezzen. A kimerültségtől és a fájdalomtól könnyek szánkáztak le az arcán. Szorosan becsukta a szemét, kizárta a külvilágot.
Végül enyhülni kezdett a zsibbadás. Az eső is elállt. Amikor kinyitotta a szemét, már tisztábban látott.
Ekkor pillantotta meg őket.
Corky és Tolland a közelben feküdtek, félmeztelenül és csuromvizesen reszkettek. Az arcukat elnézve Rachel megértette, hogy hasonló élményeken mentek keresztül. Michael Tolland barna szeme véres volt és üveges. Amikor

észrevette Rachel, gyengén rámosolygott, remegő kék ajkakkal.
Rachel megpróbált felülni, hogy jobban lássa a különös helyiséget. Egy kis zuhanyzó padlóján feküdtek összegabalyodott végtagokkal.

66

Erős karok emelték fel.
Rachel érezte, hogy az izmos idegenek szárazra törlik, és takarókba burkolják. Valami kórházi ágyszerűségre fektették, és masszírozni kezdték karját-lábát. Újabb injekciót kapott.
– Adrenalin – mondta valaki.
A szer mentőalakulatként járta végig tagjait, életet lehelt az izmaiba. Bár a hasában még mindig jeges üresség honolt, Rachel érezte, hogy a vér visszatér a végtagjaiba.
Feltámadás.
Tolland és Corky a közelben reszkettek takaróik alatt, miközben őket is masszírozták, és adrenalint fecskendeztek beléjük. Rachelnek semmi kétsége nem volt afelől, hogy ez a titokzatos csoport megmentette az életüket. Többük csuromvizes volt, mert ruhástól ugrottak a zuhany alá, hogy segítsenek. Hogy kik voltak, és hogy értek idejében oda a jéghegyhez, fel nem foghatta. Abban a percben nem is nagyon számított. *Életben vagyunk.*
– Hol... vagyunk? – sikerült aztán megszólalnia, bár a beszéd azonnal hasogató fejfájást hozott magával.
Az őt masszírozó férfi válaszolt:

– Az egészségügyi körletben, egy Los Angeles-osztályú...
– *Vigyázz!* – kiáltotta valaki.
Hirtelen minden felbolydult körülötte, Rachel pedig megpróbált felülni. Az egyik kék ruhás férfi segített neki, és betakarta a pokróccal. Rachel a szemét dörzsölgette, és látta, hogy valaki bevonul a helyiségbe.
A belépő izmos afroamerikai volt, jóképű és határozott fellépésű. Khakiszínű egyenruhát viselt.
– Pihenj! – mondta, odament Rachelhez, és lenézett rá fekete szemével. – Harold Brown – mondta mély, parancsoló hangon. – A *Charlotte* kapitánya. Ön pedig?
Charlotte, gondolta Rachel. A név valahonnan ismerős volt.
– Sexton... – felelte. – Rachel Sexton vagyok.
A férfi meghökkent. Közelebb lépett, az arcát tanulmányozta.
– A fenébe, tényleg.
Rachel teljesen meg volt zavarodva. *Ismer?* Rachel biztos volt benne, hogy nem ismeri a férfit, bár amikor szeme az arcáról Brown mellkasára tévedt, az ismerős jelvényt látta, a horgonyt markoló sast.
Ekkor eszébe jutott, miért ismerős a *Charlotte* neve.
– Isten hozta a fedélzeten, Ms. Sexton – mondta a kapitány.
– Maga készített kivonatot a hajó néhány hírszerzési jelentéséből. Ismerem magát.
– De mit keresnek ezeken a vizeken? – dadogta Rachel.
A kapitány vonásai megkeményedtek.
– Hogy őszinte legyek, Ms. Sexton, ugyanezt akartam kérdezni magától.

Tolland is felült, és szóra nyitotta a száját, de Rachel egy határozott fejrázással elhallgattatta. *Ne itt. Ne most.* Nagyon jól tudta, hogy Tolland és Corky azonnal a meteoritról és a támadásról akarna beszélni, ám az aligha volt olyan téma, amelyet egy tengeralattjáró legénysége előtt kell megvitatni. A hírszerzés világában, függetlenül attól, mennyire kritikus a helyzet, az ENGEDÉLY az úr. A meteorit továbbra is szigorúan titkos ügy volt.

– Beszélnem kell William Pickeringgel, az NFH igazgatójával – mondta Rachel a kapitánynak. – Négyszemközt, azonnal.

A kapitány felvonta a szemöldökét; nyilvánvalóan nem volt hozzászokva, hogy parancsolgassanak neki a saját hajóján.

– Titkos információt kell közölnöm.

A kapitány hosszan nézte őt.

– Állítsuk előbb vissza a testhőmérsékletét, és aztán összeköttetést teremtek magának az NFH igazgatójával.

– Nagyon sürgős, uram. Én... – Rachel ajkára fagyott a szó, ahogy megpillantotta az órát az orvosságosszekrény fölött. 19:51.

Egy pillanatig csak pislogni tudott.

– Az... az az óra *jól jár?*

– A haditengerészet hajóján van. Az óráink pontosak.

– És az... *keleti* idő?

– 7:51, keleti idő. Norfolkból jövünk.

Úristen! – gondolta a megdöbbent Rachel. *Még csak 7:51?* Az volt a benyomása, órák teltek el azóta, hogy

elájult. És még nyolc óra sem múlt el? *Az elnök még nem jelentette be a meteoritot! Még van időm megállítani!* Azonnal lecsúszott az ágyról, és maga köré tekerte a takarót.
– Azonnal beszélnem kell az elnökkel.
A kapitány nem értette.
– Minek az elnökével?
– Az Egyesült Államokéval!
– Azt hittem, William Pickeringgel akar beszélni.
– Nincs rá idő. Az elnökkel kell beszélnem.
A kapitány nem mozdult, elállta az útját.
– Tudtommal az elnök nagyon fontos sajtótájékoztatóra készül. Kétlem, hogy most fogadna személyes telefonokat.
Rachel megpróbált olyan egyenesen állni roskatag lábán, ahogy csak tudott, és a kapitány szemébe nézett.
– Uram, nincs rá engedélyem, hogy megmagyarázzam önnek a helyzetet, de az elnök szörnyű hibát fog elkövetni. Nagyon fontos, hogy hallja az információt, amely a birtokomban van. Most azonnal. Bíznia kell bennem.
A kapitány hosszan nézte Rachelt. Fintorogva pillantott az órára.
– Kilenc perc? Ennyi idő alatt nem tudok magának biztosított vonalat szerezni a Fehér Házba. Csak a rádiótelefont tudom felajánlani. És az nincs biztosítva. És feljebb kell mennünk, hogy használhassuk az antennát, ami beletelik pár...
– Legyen így! Gyorsan!

A Fehér Ház telefonközpontja a keleti szárny fölszintjén van. Három központos teljesít állandó szolgálatot. Ebben a percben csak ketten ültek a kezelőpultnál. A harmadik központos teljes erőből rohant a sajtószoba felé, kezében egy vezeték nélküli telefonnal. Próbálta átkapcsolni a hívást az Ovális Irodába, de az elnök már úton volt a sajtótájékoztatóra. Próbálta hívni a tanácsadóit a mobiljaikon, de televíziós közvetítések előtt a sajtószobában és környékén minden mobiltelefont kikapcsolnak, hogy ne zavarják az eseményt.
Ilyenkor vezeték nélküli telefonnal rohanni az elnökhöz legalábbis kérdéses vállalkozásnak tűnt, mégis, amikor a Fehér Ház NFH-összekötője azt mondta, sürgős információval hív, amelyet az elnöknek azelőtt meg kell kapnia, hogy adásba kerülne, a telefonközpontosnak nem volt kétsége afelől, hogy ugrania kell. A kérdés már csak az volt, odaér-e idejében.

A *Charlotte* kis orvosi rendelőjében Rachel Sexton a füléhez szorított kagylóval várta, hogy beszélhessen az elnökkel. Tolland és Corky is ott ültek, láthatóan még mindig megrendülten. Corky arcán öt öltéssel varrták össze a mély sebet. Mindhárman meleg Thinsulate alsóneműt kaptak, hajózóruhát, gyapjúzoknit és bakancsot. Kezében a forró, állott kávétól Rachel lassan kezdte magát megint embernek érezni.
– Mi tart ilyen sokáig? – türelmetlenkedett Tolland. – Már hét óra ötvenhat!

Rachel el nem tudta képzelni. Sikerült beszélni egy telefonközpontossal a Fehér Házban, elmagyarázni, ki is ő, és elmondani, hogy vészhelyzetről van szó. A telefonközpontos megértőnek bizonyult, várakoztatott hívásra kapcsolta Rachel vonalát, és elvileg most mindent elkövet, hogy kapcsolja az elnököt.

Négy perc, gondolta Rachel. *Siess!*

Becsukta a szemét, és próbálta összeszedni gondolatait. Pokoli nap volt. *Egy atommeghajtású tengeralattjárón vagyok,* mondta magának, jól tudva, milyen szerencsés, hogy egyáltalán bárhol lehet. Mint a kapitánytól megtudta, a *Charlotte* rutinjárőrt végzett a Bering-tengeren, amikor két nappal ezelőtt rendellenes zajokat észlelt a Milne-jégpad felől: fúrást, sugárhajtóművek zaját, rengeteg titkosított rádióhívást. Azt az utasítást kapták, hogy maradjanak a környéken és füleljenek. Kábé egy órája robbanást hallottak a gleccser felől, és elindultak, hogy megnézzék, mi az. Ekkor hallották meg Rachel S. O. S.-üzenetét.

– Három perc maradt! – Tolland aggódva leste az órát.

Rachel kezdett határozottan ideges lenni. Mi tart ennyi ideig? Miért nem fogadja az elnök a hívását? Ha Zach Herney azt mondja el a világnak, amit most tud...

Rachel száműzte a gondolatot, és a kagylót rázta inkább. *Vedd már fel!*

A sajtószoba művészbejárója felé vágtató telefonközpontos az elnöki stáb sűrű falába ütközött. Mindenki izgatottan beszélgetett, az utolsó előkészületeket

tették meg. Látta az elnököt húsz méterrel odébb, a bejáratnál várakozni. A sminkesek még mindig körülötte dongtak.
– Vigyáztam! – kiabálta a telefonközpontos, aki megpróbált áthatolni a tömegen. – Telefon az elnöknek. Bocsánat. Utat!
– *Két perc múlva adás!* – kiáltott egy tévés.
A telefonközpontos, kezében a telefonnal, tovább nyomult az elnök felé.
– Telefon az elnöknek! – lihegte. – Utat!
Hirtelen akadály tornyosult elébe. Marjorie Tench. A főtanácsadó helytelenítőn nézett le rá.
– Mi folyik itt?
– Fontos...! – A telefonközpontos nem kapott levegőt. – ...hívás az elnöknek.
Tench nem akart hinni a fülének.
– Most?! Szó sem lehet róla.
– Rachel Sexton az. Azt mondja, sürgős.
Tench savanyú arcán értetlenség kezdte elfoglalni a harag helyét. A vezeték nélküli telefont méregette.
– Ez egy belső vonal. Nem biztonságos.
– Nem az, asszonyom. De a bejövő hívás is nyílt. Rádiótelefonról beszél. Azt mondja, azonnal beszélnie kell az elnökkel.
– *Másfél perc múlva adás!*
Tench hideg szeme nem engedte a telefonközpontost, majd póklábszerű kezét is kinyújtotta a telefonért.
– Adja ide.
A telefonközpontos szíve ekkor már vadul vert.

– Ms. Sexton magával az elnökkel szeretne beszélni. Azt mondta, akadályozzam meg a sajtótájékoztatót, amíg nem sikerült beszélnie vele. Biztosítottam róla, hogy...
Tench egy lépést tett a telefonközpontos felé, és fröcsögve suttogta:
– Akkor elmondom, hogy működik ez az egész. Nem fogad el utasításokat az elnök ellenfelének lányától, viszont elfogadja őket tőlem. Biztosíthatom róla, ennél közelebb nem jut az elnökhöz, amíg meg nem tudom, mi a fene folyik itt.
A telefonközpontos az elnököt nézte, akit már a mikrofontechnikusok nyüzsögtek körül, meg stábjának több tagja, akik a beszéd végső verzióját vették át vele.
– *Hatvan másodperc!* – kiáltotta a tévés ügyelő.

Rachel Sexton fel s alá járkált a *Charlotte* szűk kis helyiségében, amikor meghallotta a kattanást a vonalban. Érdes hang szólalt meg. – Halló?
– Herney elnök? – bukott ki Rachelből.
– Marjorie Tench – helyesbített a hang. – Az elnök főtanácsadója vagyok. Akárki is az, figyelmeztetnem kell, hogy a Fehér Házat tréfából felhívni...
Az isten szerelmére!
– *Ez nem* tréfa! Rachel Sexton vagyok. Az NFH-összekötőjük, és...
– Tudom, hölgyem, kicsoda Rachel Sexton. És kétlem, hogy maga ő. Maga nem biztosított vonalon hívta a Fehér Házat, hogy szakítsak meg egy fontos elnöki adást. Ez

aligha bevett eljárás valakitől, aki...
– Figyeljen ide – mondta Rachel dühösen –, négy órával ezelőtt tájékoztattam a stábjukat egy meteoritról. Maga az első sorban ült. A tájékoztatót egy tévén nézték, amelyet az elnök íróasztalára helyeztek! Van még kérdése?
Tench egy pillanatra elnémult.
– Ms. Sexton, mit jelentsen ez az egész?
– Azt jelenti, hogy meg kell állítania az elnököt! A meteoritról szóló információk hibásak! Nemrég tudtuk meg, hogy a meteoritot *alulról helyezték fel,* a jégmező *alá.* Nem tudom, kik, nem tudom, miért! De nem úgy vannak a dolgok, mint ahogy itt látszanak. Az elnök nagyon hibás adatokhoz adja a nevét, úgyhogy azt javaslom...
– Álljon meg a menet! – Tench lehalkította a hangját. – Tisztában van vele, mit beszél?
– Igen! Az a gyanúm, hogy a NASA igazgatója valami nagyszabású csalást hozott össze, Herney elnök pedig könnyen a közepében találhatja magát. Legalább tíz perccel halasszák el, hogy elmagyarázhassam neki, mi megy itt fent. Megpróbáltak megölni, az isten szerelmére!
Tench hangja fagyos lett.
– Ms. Sexton, szeretném figyelmeztetni. Ha meggondolta magát azt illetően, hogy segít-e a Fehér Háznak ebben a kampányban, jóval azelőtt kellett volna gondolnia erre, hogy személyesen kiállt a meteorit és az elnök mellett.
– Tessék? – *Figyel ez a nő egyáltalán?*
– Undorító ez a színjáték. Nem biztosított vonalat használni olcsó trükk volt. Azt állítani, hogy a meteoritról szóló információkat meghamisították! Milyen hírszerzési

szakember használ rádiótelefont arra, hogy titkos információkat beszéljen meg a Fehér Házzal? Nyilvánvaló, hogy *reméli,* valaki elcsípi ezt a beszélgetést.
– Norah Mangor meghalt emiatt! Dr. Ming is halott. Figyelmeztetnie kell...
– Itt hagyja abba! Nem tudom, miben mesterkedik, de emlékeztetném, magát és mindenkit, aki ezt a telefonbeszélgetést lehallgatja, hogy a Fehér Háznak videofelvételek vannak a birtokában, amelyeken a NASA vezető tudósai, számos ismert civil tudós, és maga is, Ms. Sexton, helytállónak nyilvánítják a meteorittal kapcsolatos információkat. Hogy maga hirtelen miért változtat az álláspontján, csak elképzelni tudom. Akármi is az oka, tekintse magát ettől a perctől felmentettnek a fehér házi beosztása alól, és ha még egyszer megpróbálja a rosszhiszeműség abszurd vádjával beszennyezni ezt a felfedezést, biztosíthatom, hogy a Fehér Ház és a NASA olyan gyorsan bepereli hitelrontásért, hogy nem lesz ideje összepakolni a bőröndjét, mielőtt börtönbe vonul.
Rachel kinyitotta a száját, de nem jött ki rajta szó.
– Zach Herney nagylelkű volt magával – sistergett tovább Tench –, és őszintén szólva az egésznek olyan a szaga, mint egy olcsó Sexton-féle kampányfogásnak. Felejtse el most azonnal, vagy bepereljük. Úgy éljek.
A vonal megszakadt.
Rachel szája még mindig nyitva volt, amikor a kapitány kopogtatott az ajtón.
– Ms. Sexton? – kukkantott be. – Ha gyengén is, de sikerült befogni a Kanadai Rádió adását. Zach Herney elnök most

kezdte el a sajtótájékoztatóját.

68

A Fehér Ház sajtószobájának szónoki emelvényén álló Zach Herney érezte a televíziós reflektorok melegét, és tudta, hogy a világ rá figyel. A Fehér Ház sajtóirodája által végrehajtott villámmanőver eredményeként teljes volt a médiafigyelem. Akik nem értesültek a bejelentésről a rádión, a tévén vagy az interneten keresztül, biztos, hogy hallottak róla szomszédjaiktól, kollégáiktól vagy családtagjaiktól. Este nyolcra mindenki, aki nem barlangban élt, azt találgatta, mi lehet az elnök bejelentésének tárgya. Nappalikban és bárokban, szerte a világon milliók hajoltak nyugtalan kíváncsisággal a tévé felé. Ilyen pillanatokban, amikor az egész világ elé állt ki, érezte Zach Herney igazán a hivatala súlyát. Aki azt állítja, hogy a hatalom nem teszi függővé az embert, az még nem élte át. Amikor azonban beszélni kezdett, Herney érezte, hogy valami nem stimmel. Nem szokott lámpalázas lenni, és épp ezért megrémült a motoszkáló nyugtalanságtól.

A közönség méretei teszik, mondta magában. Ám tudta, az ösztönei azt súgták, hogy másról van szó. Valamiről, amit látott.

Apró dolog volt, mégis...

Szuggerálta magát, hogy felejtse el. Semmi az egész. Mégis benne maradt.

Tench.

Pár perccel azelőtt, miközben arra várt, hogy elfoglalhassa

a színpadot, Herney észrevette Marjorie Tenchet a sárga folyosón, amint egy vezeték nélküli telefonon beszél. Ez önmagában is különös volt, ám a mellett álló telefonközpontos félelemtől sápadt arca még furcsábbá tette az egészet. Herney nem hallotta, mit mond Tench a telefonba, de jól látta, hogy vitatkozik. Tench olyan vehemenciával és dühvel veszekedett, amilyet az elnök ritkán látott, még Tenchtől is. Várt, míg el tudta kapni a nő tekintetét, és kérdően vonta fel a szemöldökét.
Tench diadalmasan emelte a levegőbe a hüvelykujját. Herney még sosem látta, hogy Tench ezt tette volna. Ez volt az utolsó kép az agyában, mielőtt a színpadra szólították.

Lawrence Ekstrom igazgató ott ült az Ellesmere-szigeten álló NASA-kupola sajtótájékoztatóra kijelölt részében, a kék szőnyegen felállított tárgyalóasztal közepénél, mellette két oldalt vezető NASA-tisztviselők és tudósok. Velük szemben egy nagy képernyőn az elnök megnyitó beszéde volt látható, élőben.
A NASA-csapat többi tagja más képernyők köré tömörült, izgatottan sustorogva, miközben főparancsnokuk belekezdett a sajtótájékoztatójába.
– Jó estét kívánok – mondta Herney, szokatlanul mereven. – Honfitársaimnak és barátainknak a világban...
Ekstrom a feltűnően kiállított, nagy, égett követ nézte maga előtt. Aztán szeme egy közeli monitorra tévedt, ahol magát látta, meg komoly arcú embereit, ahogy egy hatalmas amerikai zászló és a NASA-logó előtt ülnek. A színpadias megvilágítástól az egész nagyon emlékeztetett egy modern

„Utolsó vacsora”-persziflázsra. Zach Herney az egészből politikai vurstlit csinált. *Nem volt más választása.* Ekstrom ettől még úgy érezte magát, mint egy tévés hittérítő, aki Istent árulja a tömegeknek.

Körülbelül öt perc múlva az elnök be fogja mutatni Ekstromot és az ő NASA-csapatát. Ezután látványos, műholdas kapcsolaton keresztül a NASA csatlakozik az elnökhöz, hogy megossza a hírt az egész világgal. Azután, hogy röviden ismertetik, miként esett a felfedezés, meg azt, hogy mit jelent az űrtudomány számára, és megteszik a kölcsönös tiszteletköröket, a NASA és az elnök átadják a szót a népszerű tudósnak, Michael Tollandnak, aki egy közel tizenöt perces dokumentumfilmet prezentál. Ezután, amikor a lelkesedés és a hitelesség a tetőfokára hág, Ekstrom és az elnök elköszönnek, és megígérik, hogy az elkövetkező napokban a NASA sajtótájékoztatók végtelen során közli a részleteket.

Miközben ült, és várta, hogy övé legyen a szó, Ekstromot szörnyű lelkiismeret-furdalás kínozta. Számított rá, tudta, hogy így lesz.

Hazudott... valótlanságokhoz adta a nevét.

A hazugságok most azonban valahogy eltörpültek. Ekstrom vállát sokkal nagyobb gondok nyomták.

Az ABC szerkesztőségének káoszában Gabrielle Ashe egy tucat idegen közé ékelődve leste a plafonról függő televíziós képernyők sorát. Hirtelen csend támadt, amikor eljött a perc. Gabrielle becsukta a szemét, és azon imádkozott, hogy amikor kinyitja, ne a saját meztelen testét

lássa.

Sexton szenátor dolgozószobájának levegője sistergett az izgatottságtól. Ekkor már mindegyik látogatója állt, szemük a nagyképernyős tévére szegezve.
Zach Herney ott állt a világ előtt, és hihetetlen módon félszegen üdvözölte a világot. Egy pillanatra zavarodottnak tűnt.
Bizonytalannak látszik, gondolta Sexton. *Sosem szokott bizonytalannak látszani.*
– Nézzétek meg – suttogta valaki. – Rossz hírnek kell lennie. *Az űrállomás?* – tűnődött Sexton.

Herney belenézett a kamerába, és mély levegőt vett.
– Barátaim, több napja próbálom eldönteni, mi a legjobb módja e bejelentés megtételének.
Egyetlen szócska, szuggerálta Sexton szenátor. *Elkúrtuk.*
Herney egy percig arról beszélt, milyen szerencsétlen is, hogy a NASA a választási küzdelemben téma lett, de ha már ez a helyzet, úgy érzi, bocsánatkéréssel tartozik a bejelentés időzítése miatt.
– Szívesebben tettem volna meg ezt a bejelentést bármikor máskor – mondta. – Az átpolitizált közhangulatnak köszönhetően még az álmodozók is kétkedőkké válnak, ám mint az önök elnökének, nekem nincs más választásom, mint hogy megosszam önökkel azt, ami nemrég a tudomásomra jutott. – Elmosolyodott. – Úgy tűnik, a Világegyetem csodái nem az ember időbeosztását

követik... még az elnökét sem.
Sexton dolgozószobájában egy emberként hőköltek vissza a nézők. *Tessék?*
– Két héttel ezelőtt – folytatta Herney –, a NASA új, poláris pályán keringő sűrűségletapogató műholdja az Ellesmere-szigeten található Milne-jégpad felett haladt el. Ez a távoli sziget a Jeges-tengerben található, a nyolcvanadik szélességi fokon is túl.
Sexton és a többiek értetlenül néztek össze.
– A műhold – folytatta Herney – egy nagy, igen sűrű sziklát fedezett fel hatvan méterrel a jég alatt. – Herney kezdte magát nyeregben érezni, ismét elmosolyodott. – Az adatok elemzésekor a NASA azonnal úgy vélte, hogy a PPKSL meteoritot talált.
– Meteoritot? – fröcsögte Sexton. – Ez hír?
– A NASA odaküldött egy csoportot a jégpadra, hogy fúrással mintákat vegyenek. Ekkor került sor... – Egy pillanatra elhallgatott. – Nos, ekkor került sor az évszázad tudományos felfedezésére.
A hitetlen Sexton egy lépést tett a tévé felé. *Nem...* A vendégei nyugtalanul mocorogtak.
– Hölgyeim és uraim – közölte Herney –, néhány órával ezelőtt a NASA a sarkköri jégből egy ötventonnás meteoritot emelt ki, amelyben... – Az elnök ismét elhallgatott, hogy az egész világ előredőlhessen. – Egy meteoritot, amelyben egy életforma *kövületei* találhatók. Több tucat kövület. Egyértelmű bizonyítéka a Földön kívüli életnek.
Végszóra egy fényes kép töltötte be az elnök mögött a

hátteret, egy hatalmas bogárszerű lény jól kivehető nyomai egy égett kődarabban.
Sexton dolgozószobájában hat vállalkozó ugrott fel a rémülettől tágra nyílt szemmel. Sexton dermedten állt a helyén.
– Barátaim – mondta az elnök –, a mögöttem látható kövület 190 millió éves. A Jungersol nevű meteorit egy darabjában találták, amely közel három évszázaddal ezelőtt csapódott a Jeges-tengerbe. A NASA új PPKSL műholdja egy jégmezőbe temetve találta meg ezt a meteoritdarabot. A NASA és a kormány mindent elkövetett az elmúlt két hétben, hogy ennek a nagyjelentőségű felfedezésnek minden aspektusát ellenőrizze, mielőtt nyilvánosságra hozza. A következő fél órában NASA-s és civil tudósok fognak beszélni, illetve egy rövid dokumentumfilmet mutatunk be, amelyet egy olyan személy készített, akinek az arcát, biztos vagyok benne, mindnyájan ismerik. Mielőtt azonban továbbmennék, üdvözlöm műholdas kapcsolaton keresztül azt az embert, aki most a sarkkörön túl ül, és aki vezetői képességeinek, látomásának és kemény munkájának ez a történelmi pillanat egyedül köszönhető. Nagy tisztelettel adom át a szót a NASA igazgatójának, Lawrence Ekstromnak.
Herney tökéletes időzítéssel fordult a háttér felé.
A meteorit képe a hosszú asztal mellett ülő NASA-s tudósok méltóságteljes tablójába olvadt át. A kép szélén Lawrence Ekstrom hangsúlyos alakja ült.
– Köszönöm, elnök úr. – Ekstrom szigorú és büszke arckifejezéssel ált fel, és nézett a kamerába. – Nagy

büszkeség számomra, hogy megoszthatom önökkel a NASA legfényesebb óráját.
Ekstrom szenvedéllyel beszélt a NASA-ról és a felfedezésről. A hazaszeretet és a diadal látványos kinyilvánításával átvezette a műsort az ünnepelt civil tudós, Michael Tolland dokumentumfilmjébe.
Sexton térdre borult a tévé előtt, ezüstös sörényét markolta.
Ne! Istenem, ne!

69

Marjorie Tench őrjöngve hagyta ott a sajtószoba előtti kedélyes káoszt, és masírozott vissza a nyugati szárnyban lévő irodájába. Nem volt ünnepi hangulatban. Rachel Sexton telefonhívása teljesen váratlanul érte.
Teljesen kiábrándító.
Tench becsapta irodája ajtaját, az asztalához ment, és a Fehér Ház telefonközpontosát tárcsázta.
– William Pickering. NFH.
Cigarettára gyújtott, fel s alá járkálva várta, hogy a telefonközpontos Pickering nyomára akadjon. Normális körülmények között már hazament volna, de Tench érezte, hogy a Fehér Ház hírverése Pickeringnél is megtette a hatását, a férfi nyilván egész este az irodájában ül a tévé elé szögezve, és azon töpreng, mi történhetett a világban, amiről az NFH igazgatója nem tudott előre.
Tench átkozta magát, amiért nem hallgatott az ösztöneire, és hagyta, hogy az elnök a Milne-gleccserre küldje Rachel Sextont. Tenchnek megvoltak a fenntartásai, úgy érezte,

felesleges kockázatot vállalnak. Ám az elnök meggyőzően érvelt, amikor azt mondta, hogy a fehér házi stáb az elmúlt pár hétben cinikus lett, és csak gyanakodva fogadná a NASA felfedezését, ha a hír a házon belülről jönne. Mint ahogy Herney előre biztosította róla, Rachel Sexton kiállása az ügy mellett elfojtotta a kétkedést, megakadályozta, hogy szkeptikus vita alakuljon ki a házon belül, és arra késztette a stábot, hogy egy emberként lépjen tovább. Tenchnek el kellett ismernie, hogy ennek felbecsülhetetlen az értéke. Erre most Rachel Sexton más hangon kezd el beszélni.

Az a kurva nem biztosított vonalon hívott.

Rachel Sextonnak a jelek szerint feltett szándéka, hogy tönkretegye a felfedezés hitelességét, és Tenchet csak az nyugtatta meg, hogy tudta, az elnök videokazettára rögzítette Rachel tájékoztatóját. *Hál' istennek.* Herney-nek legalább volt annyi esze, hogy ezt a kis biztosítékot megszerezze. Tench egyre jobban tartott tőle, hogy szükségük lesz rá.

Ebben a percben azonban Tench más oldalról próbálta csökkenteni a károkat. Rachel Sexton okos nő, és ha valóban szembe akar szállni a Fehér Házzal és a NASA-val, nagy hatalmú szövetségesekre lesz szüksége. Az első logikus választása csak William Pickering lehet. Tench azt már tudta, hogyan érez Pickering a NASA-val kapcsolatban. Most arra volt szükség, hogy előbb érje el Pickeringet, mint Rachel Sexton.

– Ms. Tench? – szólalt meg egy őszinte hang a vonal másik végén. – William Pickering beszél. Minek köszönhetem ezt a megtiszteltetést?

Tench hallotta, hogy a háttérben szól a televízió, a NASA-közvetítés. Már Pickering hangján is érezte, hogy még mindig a sajtótájékoztató hatása alatt áll.
– Van egy perce, igazgató úr?
– Azt hittem, ünnepelnek. Ez a maguk estéje. Úgy néz ki, a NASA és az elnök visszatért a porondra.
Tench őszinte csodálatot vélt kihallani a hangjából, benne egy kis keserűséggel; utóbbi nyilvánvalóan legendás ellenszenvének a nyoma, amellyel azt fogadta, ha csak a világ többi részével egy időben hallott valamiről.
– Elnézést kérek – mondta Tench, hogy hidat verjen kettejük közé –, amiért a Fehér Ház és a NASA kénytelen volt ön elől elhallgatni a fejleményeket.
– Ugye tudja – felelte Pickering –, hogy pár héttel ezelőtt az NFH figyelmes lett a NASA tevékenységére odafent, és hivatalosan érdeklődött, hogy mi folyik ott.
Ki van bukva, fintorgott Tench.
– Igen, tudom. Ugyanakkor...
– A NASA nem árult el semmit. Azt mondták, extrém időjárási körülményekre szánt felszerelést tesztelnek. – Pickering egy pillanatra elhallgatott. – Mi pedig lenyeltük a maszlagot.
– Ne nevezzük *maszlagnak* – mondta Tench. – Szükséges téves felvilágosításról van inkább szó. Tekintve a felfedezés jelentőségét, biztos vagyok benne, hogy megérti, a NASA-nak hallgatnia kellett róla.
– A nyilvánosság előtt, esetleg.
A duzzogás nem szerepel az olyan emberek

repertoárjában, mint William Pickering, és Tench érezte, hogy a férfinak ez a mostani viselkedése azért megközelíti ezt.
– Csak egy percem van – mondta, hogy megőrizze a fölényét –, de gondoltam, felhívom és figyelmeztetem.
– Engem? – Pickering egy pillanatra gunyoros lett. – Zach Herney úgy döntött, NASA-barát igazgatót nevez ki az NFH élére?
– Természetesen nem. Az elnök tisztában van vele, hogy az ön NASA-t érintő kritikáját csak a biztonság kérdései motiváljak, és azon van, hogy betömje ezeket a lyukakat. Az a helyzet, hogy az egyik alkalmazottja miatt hívom önt. – Egy pillanatra elhallgatott. – Rachel Sextonról van szó. Jelentkezett már ma este?
– Nem. Az elnök kérésére délelőtt a Fehér Házba küldtem. Úgy néz ki, találtak neki munkát bőven, mert még nem jelentkezett be.
Tenchnek nagy kő esett le a szívéről, hogy előbb érte el Pickeringet. Szívott egyet a cigarettájából, és igyekezett minél nyugodtabb hangon beszélni.
– Az a gyanúm, Ms. Sexton hamarosan felhívja.
– Remek. Már vártam. Meg kell mondanom, amikor az elnök sajtótájékoztatója elkezdődött, tartottam attól, hogy Zach Herney rávette Ms. Sextont, álljon ki a nyilvánosság elé. Örülök, hogy az elnök ellenállt a kísértésnek.
– Zach Herney rendes ember – mondta Tench –, ez azonban nem mondható el Rachel Sextonról.
A kijelentést hosszú csend fogadta a vonal másik végén.
– Remélem, ezt rosszul értettem.

Tench nagyot sóhajtott.
– Nem, uram, attól tartok, nem értette rosszul. Telefonon inkább nem közölnék részleteket, de Rachel Sexton a jelek szerint úgy döntött, aláássa a NASA-bejelentés hitelességét. Nem tudom, miért, de azután, hogy délután áttekintette a NASA-felfedezés részleteit, és a nevét adta hitelességükhöz, hirtelen hátraarcot csinált, és most a legképtelenebb állításokkal, csalással, árulással vádolja a NASA-t.
– Tessék? – kérdezte Pickering érezhető feszültséggel a hangjában.
– Valóban nyugtalanító. Sajnálom, hogy tőlem kell hallja ezt, de Ms. Sexton két perccel a sajtótájékoztató előtt hívott fel, és azt kérte, halasszuk el az egészet.
– Milyen indoklással?
– Teljesen abszurd indokokkal. Azt mondta, súlyos hibákat fedezett fel az adatok között.
Pickering hosszú hallgatása óvatosabb volt, mint azt Tench szerette volna.
– Hibákat? – szólalt meg végül.
– Tényleg nevetséges, azután, hogy a NASA két hétig vizsgálódott, és...
– Nehéz elképzelnem, hogy olyasvalaki, mint Rachel Sexton arra kéri, halasszák el az elnök sajtótájékoztatóját, hacsak nincs rá valami baromi jó oka. – Hangján érződött az aggodalom. – Lehet, hogy meg kellett volna hallgatnia.
– Ugyan, kérem! – robbant ki Tenchből, majd köhögni kezdett. – Látta a sajtótájékoztatót. A meteorittal kapcsolatos adatokat számtalan szakértő ellenőrizte,

köztük civilek is. Önnek nem gyanús, hogy Rachel Sexton, az egyetlen olyan embernek a lánya, akinek ez a bejelentés a kárára van, hirtelen más húrokat kezd el pengetni?
– Csak azért tűnik gyanúsnak, Ms. Tench, mert történetesen tudom, hogy Ms. Sexton alig áll szóba az apjával. El nem tudom képzelni, hogy Rachel Sexton, aki évekig szolgálta az elnököt, hirtelen miért állna át a másik táborba, és hazudna, csak hogy az apját támogassa.
– Esetleg becsvágyból? Tényleg nem tudom. Esetleg csábítja a lehetőség, hogy egy elnök lánya legyen... – Tench ezt hagyta a levegőben lógni.
Pickering azonnal keményebb hangot ütött meg.
– Ez nagyon bizonytalan feltevés, Ms. Tench. Nagyon bizonytalan.
Tench bosszúsan ráncolta a homlokát. Mi a fenére számított? Az elnök elárulásával vádolja Pickering egyik fontos beosztottját. Nyilvánvaló volt, hogy Pickering védeni fogja.
– Kapcsolja – követelte Pickering. – Szeretnék magam beszélni Ms. Sextonnal.
– Attól tartok, ez lehetetlen – felelte Tench. – Nincs a Fehér Házban.
– Hol van?
– Az elnök délelőtt elküldte a Milne-gleccserre, hogy személyesen vizsgálhassa meg az adatokat. Még nem ért vissza.
Pickering most már határozottan dühös volt.
– Senki sem szólt nekem, hogy...
– Nincs időm a sértett önérzetét ápolgatni, igazgató úr.

Udvariasságból hívtam fel. Figyelmeztetni akartam, hogy Rachel Sexton a maga módján akarja értelmezni a mai bejelentést. Szövetségeseket fog keresni magának. Ha kapcsolatba lép önnel, tudjon róla, hogy a Fehér Háznak birtokában van egy videofelvétel, amely ma készült, és amelyen Ms. Sexton kiáll a meteorittal kapcsolatos összes információ mellett, az elnök, a kabinetje és a teljes stábja előtt. Ha most Rachel Sexton bármilyen okból is megpróbálja beszennyezni Zach Herney vagy a NASA jó hírét, esküszöm, a Fehér Ház gondoskodni fog róla, hogy pofára essen, mégpedig nagyot. – Tench várt egy pillanatot, hogy az üzenet biztosan célba érjen. – Elvárom, hogy viszonozza ezt a gesztust, és haladéktalanul hívjon vissza, ha Rachel Sexton kapcsolatba lép önnel. Közvetlenül az elnököt támadja, és a Fehér Ház őrizetbe akarja venni, hogy kihallgathassa, mielőtt komoly kárt okoz. Várom a hívását, igazgató úr. Végeztem. Jó éjszakát.
Marjorie Tench abban a biztos tudatban tette le a telefont, hogy életében még senki nem beszélt így William Pickeringgel. De legalább tudja, hogy ő, Tench, komolyan gondolja.

William Pickering az NFH épületének legfelső szintjén lévő irodája ablakánál állt, és a virginiai estét nézte. Marjorie Tench hívása nagyon nyugtalanító volt. Az ajkát harapdálta, ahogy próbálta összeilleszteni a darabokat az elméjében.
– Igazgató úr? – kopogott be halkan a titkára. – Újabb telefon.

– Most ne – mondta Pickering szórakozottan.
– Rachel Sexton az.
Pickering megperdült. Tench látnoknak bizonyult.
– Oké, kapcsolja azonnal.
– Az a helyzet uram, hogy ez egy titkosított videotelefon-hívás. Óhajtja a tárgyalóteremben fogadni?
Videotelefon-hívás?
– Honnan hív?
A titkár megmondta neki.
Pickering csak nézett. Elképedve sietett végig a folyosón a tárgyalóterem irányába. Ezt látnia kell.

70

A *Charlotte* „némaszobája” a Bell Laboratórium hasonló helyiségének mintájára készült, hivatalos elnevezése pedig visszhangmentes kamra volt. Az akusztikailag tökéletesen tiszta helyiségben nem voltak párhuzamos vagy visszaverő felületek, és a szoba 99,4 százalékos hatékonysággal nyelte el a hangot. Mivel a fém és a víz jó hangvezetők, a tengeralattjárók fedélzetén beszélgetők mindig ki vannak téve annak, hogy a közelben tartózkodó más hajók vagy a hajótörzsre erősített rejtett mikrofonok lehallgatják őket. A némaszoba egy kis helyiség volt a tengeralattjárón, amelyből gyakorlatilag semmilyen hang sem tudott kiszivárogni. E hangszigetelt dobozban teljes biztonságban lehetett beszélgetéseket folytatni.
A kamra úgy nézett ki, mint egy gardróbszekrény, és mennyezetének, padlójának és falainak minden

négyzetcentiméterét benyúló habszivacs piramisok borították. Rachelnek egy szűk, víz alatti barlang jutott róla eszébe, ahol a cseppkövek elszabadultak, és minden felületet benőttek. A legnyugtalanítóbb azonban a padló látszólagos hiánya volt.

A padló egy feszes csirkehálószerű rács volt, amely halászháló módjára feszült a helyiség közepén, amitől a benntartózkodónak az az érzése támadt, hogy félúton lebeg ég és föld között. A háló gumírozva volt, és merev támaszt nyújtott a lábaknak. Amikor lenézett, Rachel úgy érezte, mintha egy szürrealisztikus fraktáltáj felett sétálna egy kötélhídon. Egy méterrel alatta habszivacs tüskék meredeztek felfelé vészjóslón.

Amint belépett, Rachel azonnal megérezte a levegő zavaró élettelenségét, mintha minden energiát kiszivattyúztak volna a helyiségből. Olyan volt, mintha vattát dugtak volna a fülébe. A fejében odabenn csak a saját lélegzését hallotta. Kiáltott egyet, ami úgy hatott, mintha egy, az arca elé szorított párnába üvöltött volna. A falak mindent elnyeltek, ami visszaverődhetett volna, így nem érzett más rezgéseket, csak a feje belsejében ébredteket.

A kapitány magukra hagyta őket, és becsukta maga mögött a párnázott ajtót. Rachel, Corky és Tolland a szoba közepén ültek, egy kis U alakú asztalnál, amelynek fémlábai a habszivacs gúlák között tűntek el odalent. Az asztalra hajlékony szárú mikrofonok, fejhallgatók, egy képernyő és egy kis kamera volt felszerelve. Az egész úgy festett, mint egy mini-ENSZ-értekezlet.

Mivel az amerikai hírszerzésnél dolgozott, amely a

keménylézer-mikrofonok, víz alatti lehallgatók és más hiperérzékeny kémeszközök vezető gyártója a világon, Rachel pontosan tudta, hogy kevés olyan hely van a Földön, ahol biztonságban lehetne beszélgetni. A némaszoba láthatóan ezek egyike volt. A mikrofonok és fejhallgatók szemtől szembeni „konferenciahívást" tesznek lehetővé, amelynek során a felek szabadon beszélhetnek, hiszen biztosak lehetnek benne, hogy a szavaik rezgése nem hagyja el a helyiséget. Miután a mikrofon érzékelte őket, szavaik erős titkosítással kelnek útra az atmoszférán át.

– Hangpróba. – A fejhallgatókban a semmiből jelent meg a hang, amitől Rachel, Tolland és Corky egy emberként ugrott fel. – Hall engem, Ms. Sexton?

Rachel a mikrofonhoz hajolt.

– Igen. Köszönöm. – *Akárki vagy is.*

– Pickering igazgató várja a vonal másik végén. Én most kilépek. Egy pillanat múlva lesz adás.

Rachel hallotta, hogy a vonal elnémul. Elektrosztatikus töltés sistergett a távolban, majd pityegést és kattogást hallottak. A képernyő életre kelt, és Pickering igazgató jelent meg rémisztő élességgel, egy helyiségben, amelyet Rachel azonnal felismert: az NFH tárgyalója. Pickering egyedül volt a szobában. Felkapta a fejét, és Rachel szemébe nézett.

Rachel furcsa megkönnyebbülést érzett, amikor meglátta.

– Ms. Sexton – szólalt meg Pickering, zavart és aggódó arckifejezéssel. – Mi folyik itt, az ég szerelmére?

– A meteorit, uram – felelte Rachel. – Azt hiszem, komoly

gond van vele.

71

Rachel bemutatta Michael Tollandot és Corky Marlinsont Pickeringnek. Aztán visszaragadta a szót, és gyorsan elmesélte a nap hihetetlen történéseit.

Az NFH igazgatója mozdulatlanul hallgatta.

Rachel elmondta neki a meteoritkürtőben talált biolumineszcens planktont, útjukat a jégpadon, és hogy felfedezték a meteorit behelyezésére szolgáló kürtőt, és végül, hogy katonák, akik feltehetően egy különleges egységhez tartoztak, megtámadták őket.

William Pickering arról volt nevezetes, hogy szemrebbenés nélkül képes végighallgatni a legnyugtalanítóbb híreket is, ám tekintete most Rachel történetének minden fordulatával egyre nyugtalanabb lett. Rachel először hitetlenséget, majd dühöt érzett rajta, amikor Norah Mangor meggyilkolásáról beszélt, meg saját megmenekülésükről a halál árnyékából. Bár Rachel szeretett volna hangot adni gyanújának, hogy a NASA igazgatója is benne van a dologban, ismerte annyira Pickeringet, hogy ne gyanúsítgasson bizonyítékok nélkül. Hideg tények sorozataként tálalta a történetet Pickeringnek. Amikor végzett, Pickering hosszú másodpercekig nem reagált.

– Ms. Sexton – szólalt meg végül –, és mindnyájan... – Egyenként a szemükbe nézett. – Ha igaz, amit mondanak, és el nem tudom képzelni, miért hazudnának mindhárman ez ügyben, nagyon szerencsések, hogy életben vannak.

Mind csendben bólintottak. *Az elnök öt civil tudóst kért*

fel... ketten közülük halottak.
Pickering gyászosan sóhajtott, mint aki nem tudja, mit mondjon. Az események szemlátomást nem álltak össze érthető történetté.
– Van arra valami esély – kérdezte Pickering –, hogy a behelyezési kürtő, amelyet a földradar képén látnak, természeti jelenség?
Rachel a fejét rázta.
– Túl tökéletes. – Széthajtogatta a nyirkos papírlapot, és feltartotta a kamera elé. – Hibátlan.
Pickering a képet tanulmányozta, és egyetértőn ráncolta a homlokát.
– Ki ne adja a kezéből.
– Felhívtam Marjorie Tenchet, hogy figyelmeztessem, meg kell állítania az elnököt – mondta Rachel. – De meg sem hallgatott.
– Tudom. Elmondta.
Rachel döbbenten nézett fel.
– Marjorie Tench felhívta önt? – *Gyorsan ment.*
– Az imént. Nagyon aggódik. Az az érzése, maga valami trükkre készül, hogy hiteltelenné tegye az elnököt és a NASA-t. Esetleg azért, hogy az apjának segítsen.
Rachel felállt. A földradar képét lobogtatta, és két társára mutogatott.
– Majdnem megöltek minket! Olyan ez, mint valami trükk? És miért...
Pickering feltartotta a két kezét.
– Nyugodjon meg. Amit Ms. Tench nem mondott el, az az,

hogy hárman vannak.
Rachel nem emlékezett rá, adott-e Tench egyáltalán annyi időt neki, hogy említhesse Corkyt és Tollandot.
– Miként azt sem mondta, hogy tárgyi bizonyíték van a kezében – folytatta Pickering. – Kételyeim voltak a kijelentéseivel kapcsolatban mielőtt magával beszéltem, de most már meg vagyok róla győződve, hogy Tench tévedett. Nem vitatom az állításaikat. Ezen a ponton az a kérdés, mit jelent ez az egész.
Csend ereszkedett a beszélgetőkre.
William Pickering ritkán tűnt zavarodottnak, de most elveszve rázta a fejét.
– Tételezzük fel, hogy valaki valóban odahelyezte a meteoritot a jég alá. Ami azonnal maga után vonja a kérdést, hogy miért? Ha a NASA-nak van egy meteoritja fosszíliákkal, mit érdekelné őket, vagy bárki mást, hogy hol találták?
– A jelek szerint – mondta Rachel – úgy helyezték el a meteoritot, hogy a PPKSL tehesse meg a felfedezést, és hogy a meteorit egy nagyobb, ismert becsapódás darabjának tűnjön.
– A Jungersol-meteoritének – súgott Corky.
– De mi a *jelentősége* annak, hogy a meteorit egy ismert becsapódással hozható összefüggésbe? – tudakolta Pickering szinte tébolyultan. – A fosszíliák nem jelentenének elképesztő felfedezést bárhol és bármikor? Függetlenül attól, hogy milyen meteoritjelenséggel hozhatók összefüggésbe?
Mindhárman bólintottak.

– Hacsak... – mondta Pickering habozva, és nem tűnt elégedettnek a feltételezésével –, hacsak persze...
Rachel az igazgató szemén látta, hogy őrült sebességgel dolgozik az agya. Rálelt a legegyszerűbb magyarázatára annak, hogy miért helyezték el a meteoritot a Jungersol meteorittal egyidős rétegbe, ám a legegyszerűbb magyarázat egyben a legnyugtalanítóbbnak is bizonyult.
– Hacsak – folytatta Pickering –, a körültekintő elhelyezéssel nem teljesen hamis adatoknak akartak hitelességet kölcsönözni. – Felsóhajtott, és Corkyra nézett. – Dr. Marlinson, mi a valószínűsége annak, hogy a meteorit hamisítvány?
– Hamisítvány, uram?
– Igen. Nem valódi. Ember készítette.
– *Hamis* meteorit? – nevetett Corky kényszeredetten. – Teljességgel lehetetlen! A meteoritot szakemberek vizsgálták meg. Köztük *én* is. Vegyelemzés, spektrográfia, rubídium-stroncium kormeghatározás. Különbözik minden eddig látott földi kőzettől. A meteorit valódi. Bármelyik asztrogeológus egyetértene velem.
Pickering ezen láthatóan sokáig gondolkodott, miközben a nyakkendőjét simogatta.
– Ám annak fényében, hogy mit nyer most a NASA ezzel a felfedezéssel, és hogy a jelek szerint manipulálták az eredményeket, és hogy magukat megtámadták... ez első és egyetlen logikus következtetés, amelyet levonhatok, az, hogy a meteorit jól kivitelezett hamisítvány.
– Lehetetlen! – kiáltott Corky most már dühösen. – Bocsásson meg uram, de egy meteorit nem valami

hollywoodi speciális effektus, amelyet össze lehet dobni egy laboratóriumban, és amivel aztán át lehet verni egy pár gyanútlan asztrofizikust! Kémiai szempontból bonyolult objektumok, egyedülálló kristályszerkezettel és alkotóelem-arányokkal.
– Nem vonom kétségbe a tudását, dr. Marlinson. Mindössze egy logikus gondolatmenetet követek. Tekintve, hogy valaki meg akarta ölni magukat, nehogy nyilvánosságra hozzák azt, hogy a meteoritot alulról helyezték be, hajlandó vagyok a legvadabb lehetőségeket is megvizsgálni. Konkrétan mi az, ami miatt azt gondolja, hogy ez az objektum valóban meteorit?
– Konkrétan? – recsegett Corky hangja a fejhallgatókban. – Hibátlan fúziós kéreg, a kondrulák jelenléte, olyan nikkeltartalom, amely a Földön nem fordul elő. Ha azt gondolja, hogy valaki azzal vert át minket, hogy laboratóriumi körülmények között állította elő ezt a sziklát, akkor csak azt tudom mondani, hogy az a laboratórium 190 millió évvel ezelőtt épült. – A zsebében kotorászott, és előhúzott egy CD alakú követ. Feltartotta a kamerának. – Egy sor módszerrel határoztuk meg ennek és más mintáknak a kémiai korát. A rubídium-stroncium kormeghatározás nem olyasmi, amit át lehetne verni!
Pickering meglepettnek tűnt.
– Van magánál egy minta?
Corky vállat vont.
– Tucatszám volt ott belőlük.
– Azt akarja mondani – fordult Pickering most már Rachelhez –, hogy a NASA felfedezett egy meteoritot,

amiről azt gondolják, hogy az élet nyomait tartalmazza, és hagyják, hogy emberek mintákat vigyenek el belőle?
– A lényeg az – mondta Corky –, hogy a kezemben lévő minta valódi. – Közel tartotta a követ a kamerához. – A világ bármely kőzettudósának, geológusának vagy csillagászának odaadhatná, a tesztek elvégzése után ugyanazt a két dolgot mondanák: egy, 190 millió éves; kettő, kémiai szerkezete más, mint a Földön található kőzeteké.
Pickering előrehajolt, a kőben található fosszíliát tanulmányozta. Egy pillanatra teljesen ledermedt. Végül felsóhajtott.
– Nem vagyok tudós. Csak azt tudom mondani, hogy ha a meteorit valódi, és a jelek szerint az, akkor tudni szeretném, a NASA miért nem tárta a világ elé akként, ami? Miért helyezte el valaki gondosan a jég alatt, mintha az eredetiségéről akarna minket *meggyőzni?*

Ugyanebben a pillanatban a Fehér Ház biztonsági szolgálatának vezetője Marjorie Tenchet tárcsázta.
A főtanácsadó azonnal felvette a telefont.
– Igen?
– Ms. Tench – mondta a tiszt –, megvan az információ, amit kért. Rachel Sexton ma esti rádiótelefon-hívása. Bemértük.
– Hadd halljam.
– A Titkosszolgálat azt mondja, a jelek a Haditengerészet *Charlotte* nevű tengeralattjárójáról érkeztek.
– Tessék?!

– Koordinátákat nem tudtak adni, de biztosak a hajó kódjában.
– Atyaúristen! – mondta Tench, és lecsapta a kagylót.

72

Rachel kezdett émelyegni a *Charlotte* némaszobájának tompított akusztikájától. A képernyőn William Pickering gondterhelt pillantása Michael Tollandra tévedt.
– Ön eddig hallgatott, Mr. Tolland.
Tolland úgy nézett fel, mint egy diák, akit váratlanul felszólítanak.
– Uram?
– Az imént sugározta a televízió a teljesen meggyőző dokumentumfilmjét – mondta Pickering. – Most mi a véleménye a meteoritról?
– Nos – mondta a feszengő Tolland –, egyet kell értenem dr. Marlinsonnal. Szerintem a fosszíliák és a meteorit eredetiek. Jól ismerem a kormeghatározási módszereket, és a szikla korát több teszt is azonosnak találta. Mint ahogy a nikkeltartalmát is. Ezeket a jellemzőket nem lehet hamisítani. Semmi kétség afelől, hogy a sziklának, amely 190 millió évvel ezelőtt keletkezett, a nikkeltartalma nem földi, és hogy több tucat valódi fosszíliát tartalmaz, amelyek kora szintén 190 millió évben lett meghatározva. El nem tudok képzelni más lehetséges magyarázatot, mint hogy a NASA valódi meteoritot talált.
Pickering nem felelt. Az arckifejezése döntésképtelenségről árulkodott, olyasmiről, amit Rachel még sosem látott rajta.

– Mit tegyünk, uram? – kérdezte Rachel. – Nyilvánvalóan figyelmeztetnünk kell az elnököt, hogy gondok vannak a bizonyítékokkal.
Pickering elhúzta a száját.
– Reméljük, hogy az elnök *még* nem tudja.
Rachel torka elszorult. Egyértelmű volt, amit Pickering sugallt. *Herney elnök is benne lehet.* Rachelnek ugyan erős kételyei voltak ezt illetően, ám tény, hogy az elnök és a NASA is sokat nyerhetett az ügyön.
– Sajnos – folytatta Pickering –, a földradar kinyomtatott képének kivételével minden tudományos bizonyíték a NASA-felfedezés hitelességéről szól. – Elborzadva hallgatott el. – És hogy magukat megtámadták... – Rachelre pillantott. – Azt mondta, különleges egység volt?
– Igen, uram. – Rachel elmesélte még egyszer az improvizált muníciót, és a támadók taktikáját.
Pickering percről percre gondterheltebbnek tűnt. Rachel érezte, hogy a főnöke azokat veszi sorra, akik parancsot adhatnak egy kis katonai kivégzőosztagnak. Az elnök mindenképpen. Esetleg Marjorie Tench is, a főtanácsadó. Elég biztos, hogy a NASA igazgatója, Lawrence Ekstrom is, hiszen megvannak a kapcsolatai a Pentagonnal. Ahogy Rachel végigvette a számtalan lehetőséget, rá kellett jönnie, hogy a támadókat a magas politikából szinte bárki irányíthatta, akinek megvolt hozzá a hatalma és a megfelelő összeköttetése.
– Felhívhatnám most azonnal is az elnököt – mondta Pickering –, de nem hiszem, hogy ez okos dolog lenne,

legalábbis amíg nem tudjuk, ki van benne. A lehetőségem arra, hogy megvédjem magukat, korlátozott lesz, mihelyt belekeverjük a Fehér Házat. Ráadásul nem is tudom, mit mondanék neki. Ha a meteorit valódi, amint azt valamennyien érzik, akkor semmi értelme annak, amit a behelyezési kürtőről és a támadásról mondanak; az elnöknek minden oka meglenne rá, hogy kétségbe vonja az állításaimat. – Elhallgatott, mint aki a lehetőségeket veszi sorra. – Akárhogyan is... akármi is az igazság, illetve akárkik is a résztvevők, nagy hatalmú emberek fognak megbukni, ha az információ nyilvánosságra kerül. Szerintem biztonságba kell helyezni magukat, mielőtt elkezdünk kipakolni.

Biztonságba? A szó meglepte Rachelt.

– Szerintem egy atom-tengeralattjárón elég nagy biztonságban vagyunk, uram.

Pickering nem tűnt annyira biztosnak ebben.

– Nem maradhat sokáig titokban az ottlétük. Azonnal kihozom magukat onnan. Nyugodtabb leszek, ha itt ülnek az irodámban.

73

Sexton szenátor egyedül kuporgott kanapéján, és úgy érezte magát, mint egy menekült. A Westbrooke Place-i lakás, amely alig egy órája új barátokkal és támogatókkal volt tele, most elhagyatott benyomást keltett, konyakospoharak és névjegykártyák hevertek mindenfelé, amelyeket azok az emberek hagytak ott, akik szabályszerűen kirohantak a bejárati ajtón.

Sexton magányosan gubbasztott a televízió előtt, mit sem szeretett volna jobban, mint kikapcsolni a készüléket, és mégis képtelen volt elszakadni a véget nem érő kommentároktól. Washingtonban vagyunk, és nem telt sok időbe, hogy az elemzők elhadarják áltudományos és filozofikus túlzásaikat, hogy aztán rátérhessenek a piszkos részletekre, a politikára. A Sexton sebeire savat csöpögtető kínzómesterekként a bemondók újra és újra elmondták, ami magától értetődő volt.

– Egy pár órával ezelőtt – mondta az egyik elemző –, Sexton kampánya szárnyalt. A NASA felfedezésével a szenátornak vissza kell térnie a földre.

Sexton arca eltorzult, a Courvoisier után nyúlt, és kortyolt az üvegből. Tudta, hogy a mai lesz a leghosszabb és legmagányosabb éjszakája. Gyűlölte Marjorie Tenchet, amiért lépre csalta. Gyűlölte Gabrielle Ashe-t, amiért egyáltalán megemlítette neki a NASA-t. Gyűlölte az elnököt, amiért ilyen istenverte szerencsés. És gyűlölte az egész világot, amiért rajta nevet.

– Ez nyilvánvalóan megsemmisítő csapást mért a szenátorra – mondta az elemző. – Az elnök és a NASA előre nem látható győzelmet arattak a felfedezéssel. Az ilyen hírek akkor is új erőt vinnének az elnök kampányába, ha nem ismernénk Sexton álláspontját a NASA-val kapcsolatban, ám Sexton ma tett kijelentésével, hogy megszüntetné a NASA költségvetési támogatását, ha szükséges... hát, az elnök bejelentése olyan kiütés, amely után a szenátor nem fog tudni felállni.

Rászedtek, mondta magában Sexton. *A rohadt Fehér Ház*

rászedett.
Az elemző mosolyogva fojtatta.
– A NASA szavahihetősége, amely elveszni látszott az amerikaiak szemében, most kamatostul tér vissza. Az utcákon érezhető a nemzeti büszkeség.
– Amiben nincs is semmi meglepő. Szeretik Zach Herney-t, ám kezdett megkopni a hitük benne. El kell ismerni, hogy az elnök az utóbbi időben a padlóra került, és nagy ütéseket szenvedett el, de most frissen és illatosan támadt fel poraiból.
Sextonnak eszébe jutott a délutáni CNN-vita, és le kellett hajtania a fejét, hogy ne legyen rosszul. A NASA-ballaszt, amelyet az elmúlt hónapokban gyűjtögetett, nemcsak elvesztette lendületét, de most az ő nyakában lógott nehéz horgonyként. Bohócot csináltak belőle, a Fehér Ház cinikusan elbánt vele. Már előre rettegett a másnapi újságok karikatúráitól. Minden viccben az ő neve lesz a csattanó. Értelemszerűen az ŰHA kampány-finanszírozásának vége. Minden megváltozott. A lakásán járt emberek álmai semmivé foszlottak. A világűr privatizációja kőfalba ütközött.
Húzott még egyet a konyakból, és bizonytalan léptekkel odament az íróasztalához. Nézte a félrerakott telefonkagylót. Bár tudta, hogy mazochista gesztus, visszatette a helyére, és elkezdett számolni.
Egy... kettő... A telefon megszólalt. Hagyta, hogy a rögzítő vegye fel.
– Sexton szenátor, Judy Oliver vagyok a CNN-től.

Szeretnék önnek alkalmat adni arra, hogy reagáljon a NASA felfedezésére. Kérem, hívjon vissza. – Letette.

Sexton újra elkezdte a számolást. *Egy...* A telefon csörögni kezdett. Nem mozdult, a rögzítő vette fel. Ismét egy újságíró.

Az üveg Courvoisier-val a kezében Sexton a balkonajtóhoz csoszogott. Félrehúzta az ajtót, és kilépett a hűvös éjszakába. A korlátnak támaszkodott, a Fehér Ház kivilágított homlokzatát nézte a távolban. A fények pajkosan hunyorogtak a szélben.

Szemetek, gondolta. Évszázadok óta keressük az élet jelét az égben. És ugyanabban a nyomorult évben kell megtalálni, amikor az én választásom van? Ehhez nem elég a kedvező körülmények összejátszása, ehhez már valami istenverte látnoki mesterkedés kell. Sexton úgy látta, minden lakás ablakát a tévé festi kékre. Azon kezdett gondolkodni, hol lehet Gabrielle Ashe. Az egész az ő hibája. Ő szállította neki egyre-másra a NASA kudarcairól szóló információkat.

Húzott egyet az üvegből. *Istenverte Gabrielle... ő az oka annak, hogy nyakig benne vagyok.*

Gabrielle Ashe zsibbadtan állt az ABC szerkesztőségében uralkodó káosz közepén. Az elnök bejelentése teljesen felkészületlenül érte, és azóta is katatóniaközeli állapotban volt. Bénultan állt, az egyik tévéképernyőt bámulta, miközben körülötte dúlt az őrültekháza.

A bejelentés első másodperceit néma csendben hallgatta

végig a híradó stábja. Ez azonban csak pár pillanatig tartott, utána a társulat rohanó újságírók fülsiketítő karneváljává változott. Ezek az emberek profik voltak, nem maradt idejük személyes elmélkedésre. Lesz majd alkalom rá, ha a munka elvégeztetett. Ebben a percben azonban a világ még többet akart tudni, és az ABC-nek ki kellett elégítenie ezt az igényt. Ebben a sztoriban minden megvolt: tudomány, történelem, politikai dráma; egy érzelmi aranybánya. Ma este senki sem alszik a médiában.

– Gabs – mondta Yolanda együtt érző hangon. – Menjünk vissza az irodámba, mielőtt valaki felismer, és elkezd arról faggatni, mint jelent ez az egész Sexton kampánya számára.

Gabrielle kábultan hagyta magát bekísérni Yolanda üvegfalú irodájába. Yolanda leültette, és adott neki egy pohár vizet. Igyekezett mosolyogni. – Nézd a pozitív oldalát, Gabs. A jelölted kampányának lőttek, de neked legalább nem.

– Kösz. Remek.

Yolanda elkomolyodott.

– Gabrielle, tudom, hogy rettenetesen érzed magad. A jelöltedet egy kamion gázolta el, és ha engem kérdezel, nem fog felkelni. Legalábbis nem elég korán ahhoz, hogy a maga javára fordítsa a dolgot. De legalább senki sem mutogatja a képedet a tévében. Komolyan. Ez jó hír. Herney-nek most már nem lesz szüksége szexbotrányra. Túl elnöki most az imázs ahhoz, hogy szexről beszéljen.

Mindez kevéssé nyugtatta meg Gabrielle-t.

– Ami Tench vádjait illeti, hogy Sexton illegális forrásokból

finanszírozza a kampányát... – Yolanda a fejét csóválta. – Erről megvannak a kételyeim. Tény, hogy Herney komolyan veszi, hogy ne folytasson negatív kampányt. És az is tény, hogy a vesztegetés ügyében induló vizsgálat rosszat tenne az országnak. De vajon tényleg akkora hazafi-e Herney, hogy azért áll ellen az ellenfelére mérendő döntő csapás kísértésének, mert óvni akarja a nemzeti morált? Szerintem Tench eltúlozta Sexton pénzügyi helyzetét, hogy megijesszen. Arra játszott, hogy otthagyod a szenátort, és ingyen szexbotrányt szállítasz az elnöknek. És el kell ismerned, Gabs, hogy az pokoli lett volna, ha Sexton erkölcsi tartása ma este kérdőjeleződik meg.

Gabrielle bizonytalanul bólintott. Egy szexbotrány mindörökre kiütötte volna Sextont.

– Tovább bírtad, Gabs, mint amire számított. Marjorie Tench bedobta a horgot, de te nem haraptál rá. Tisztán jöttél ki belőle. Lesznek még választások.

Gabrielle bizonytalanul bólintott, és már nem tudta, miben higgyen.

– El kell ismerned – folytatta Yolanda –, hogy a Fehér Ház zseniálisan rászedte Sextont: rávezették a NASA-ösvényre, rávették, hogy elkötelezze magát, belekergették abba, hogy mindent a NASA-ra tegyen fel.

Az egész az én hibám, gondolta Gabrielle.

– És ez a bejelentés, úristen, ez zseniális volt! A felfedezés jelentőségét most félretéve, kiválóan meg volt rendezve. Élő kapcsolat a sarkvidékkel? Egy Michael Tolland-dokumentumfilm? Úristen, hogy lehet ezzel szembeszállni? Zach Herney ma megcsinálta. Nem véletlenül elnök.

És lesz még négy évig...
– Vissza kell mennem dolgozni, Gabs – mondta Yolanda. – Maradj itt nyugodtan, ameddig csak akarsz. Lazíts. – Elindult kifelé. – Pár perc múlva visszajövök, édes.
Amikor egyedül maradt, Gabrielle belekortyolt a vizébe, de undorítónak találta. Minden az volt. *Az egész az én hibám,* gondolta, és azzal próbálta megnyugtatni magát, hogy felidézte az elmúlt évben látott rosszkedvű NASA-sajtótájékoztatókat: a csúszásokat az űrállomással, az X-33 elhalasztását, a bedöglött Mars-szondákat, az állandó pénzügyi nehézségeket. Gabrielle azon töprengett, mit csinálhatott volna másként.
Semmit, mondta magának. *Mindent helyesen csináltál.*
Egyszerűen visszafelé sült el.

74

A haditengerészet mennydörgő SeaHawk helikoptere titkos megbízatással szállt fel az észak-grönlandi Thule Légitámaszpontról. Alacsonyan repült, a radartartományon kívül, úgy szelte át a száz kilométeres távot a nyílt tenger felett, az orkánerejű szélben. Aztán, követve a bizarr utasításokat, a gép az üres tenger egy előre meghatározott pontja felett lebegett, miközben pilótái a széllel küszködtek.
– Hol van a találkozó? – kiabált az értetlen másodpilóta. Azt az utasítást kapták, hogy mentőcsörlővel szereljék fel a gépet, így mentőakcióra számított. – Biztos, hogy jók a koordináták? – Reflektorral átfésülte a kócos hullámokat, de nem volt ott lent semmi, kivéve...

– Az istenit! – A pilóta hátrahúzta a botkormányt, hogy felrántsa a gépet.
A fekete acélhegy figyelmeztetés nélkül bukkant ki a hullámokból. Egy gigászi, felségjelzés nélküli tengeralattjáró kiürítette a ballaszttartályait, és egy buborékfelhő közepén kiemelkedett a vízből.
A pilóták idegesen összenevettek.
– Gondolom, ők azok.
A tranzakció az utasításoknak megfelelően a rádió használatának teljes mellőzésével zajlott. Kinyílt a dupla széles kapu, és egy tengerész stroboszkóplámpával jelzéseket villantott párat feléjük. A helikopter ekkor a tengeralattjáró fölé repült, és ledobott egy háromszemélyes mentőhámot, amely gyakorlatilag három gumírozott hurok volt egy feltekerhető kábelen. Egy perccel később a három ismeretlen személy ott hintázott a helikopter alatt.
Amikor a másodpilóta mindnyájukat a fedélzetre segítette – két férfit és egy nőt –, a pilóta visszavillogott a tengeralattjárónak, hogy minden rendben. A roppant hajó másodpercekkel később el is tűnt a szél korbácsolta tengerben, mintha sosem járt volna ott.
Amikor látta, hogy az utasok biztonságban ülnek a gépen, a pilóta előrefordult, megdöntötte a helikopter orrát, és elindult délnek, hogy befejezze a küldetést. A vihar gyorsan közelgett, és a három idegent biztonságban el kellett juttatnia a Thule Támaszpontra, ahonnan repülővel folytatják útjukat. Arról, hogy hova tartanak, a pilótának fogalma sem volt. Csak azt tudta, hogy a parancsot magas helyről kapta, és hogy nagyon értékes rakományt szállít.

Amikor a vihar elérte a Milne-gleccsert, és teljes erővel lecsapott a NASA félgömbjére, a kupola úgy reszketett, mintha bármelyik pillanatban elszakadhatna a jégről, és kirepülhetne a tengerre. Az acél tartósodronyok pattanásig feszültek, a szél bús dallamot játszott a hatalmas gitárhúrokon. A generátorok működése odakint akadozni kezdett, ettől bent pislákoltak a fények, azzal fenyegetve, hogy a hatalmas helyiség bármelyik percben sötétbe borulhat.

Lawrence Ekstrom, a NASA igazgatója átvágott a kupolán. Nagyon szeretett volna már máshol lenni, de erre most nem volt lehetőség. Marad még egy napot, hogy reggel további helyszíni sajtótájékoztatókat tarthasson, és hogy felügyelje a meteorit Washingtonba szállítását. E percben aludni szeretett volna a legjobban; a nap nem várt problémái sokat kivettek belőle.

Ekstromnak ismét eszébe jutott Wailee Ming, Rachel Sexton, Norah Mangor, Michael Tolland és Corky Marlinson. A NASA-sok közül páran már megjegyezték, hogy hiányoznak a civilek.

Nyugalom, mondta magának Ekstrom. *Urat vagyunk a helyzetnek.*

Nagy levegőt vett, és emlékeztette magát, hogy e percben az egész világ rajong a NASA-ért és a világűrért. A Földön kívüli élet nem keltett ekkora érdeklődést a híres, 1947-es „Roswell-incidens” óta; az idegen űrhajó állítólagos katasztrófájának helyszíne az új-mexikói sivatagban azóta

is zarándokhelye több millió ufóhívőnek és az összeesküvés-elméletek gyártóinak.
Amikor a Pentagonnál dolgozott, Ekstrom megtudta, hogy a Roswell-incidens nem volt más, mint a Mogul-tervnek elkeresztelt titkos akció során bekövetkezett baleset: egy kémléggömb járt szerencsétlenül, amelyet a szovjet atomkísérletek megfigyelésére fejlesztettek ki. Egy prototípus a tesztrepülés során elsodródott, majd lezuhant az új-mexikói sivatagban. Sajnos egy civil előbb lelt rá a roncsra, mint a katonaság.
A roncs olyan radikálisan új neoprént és könnyűfémeket tartalmazott, amilyet William Brazel, a gyanútlan farmer még sosem látott. Azonnal a seriffhez fordult, és hamarosan az újságok is cikkezni kezdtek a furcsa roncsról, amely egyre nagyobb érdeklődést váltott ki. Miután a katonaság tagadta, hogy köze lenne a roncshoz, az újságírók nyomozni kezdtek, és a Mogul-terv titkossága veszélybe került. Amikor már úgy tűnt, hogy a kémballon érzékeny kérdése napvilágra került, valami csodálatos dolog történt.
A média váratlan következtetésre jutott. Úgy találták, hogy a futurisztikus anyagok csak a Földön kívülről származhatnak, az embereknél tudományosan előrehaladottabb lényektől. Az pedig, hogy a katonaság tagadta az eseményt, csak egy dolgot jelenthetett: hogy leplezni akarja kapcsolatát az idegenekkel! Bár a Légierőt megdöbbentette az új elmélet, nem nézték az ajándék ló fogát. Teljes mértékben magukévá tették az idegenekről szóló történetet; az, hogy a világ azt gondolja, idegenek látogattak Új-Mexikóba, sokkal

kisebb nemzetbiztonsági kockázatot hordott magában, mint hogy az oroszok tudomást szerezzenek a Mogul-tervről.

Hogy életben tartsák az idegenekről szóló történetet, a titkosszolgálatok titkolózással vették körül a Roswell-incidenst, és elkezdtek „tényeket kiszivárogtatni”, pletykákat az idegenekkel való kapcsolatokról, megtalált űrhajókról, és egy titokzatos „18-as hangárról” a daytoni Wright-Patterson Támaszponton, ahol a kormány az idegenek holttestét tárolja jégen. A világ megette a történetet, és a Roswell-láz végigsöpört a Földön. Ettől kezdve, ha civilek véletlenül megláttak egy szupermodern amerikai repülőt, a titkosszolgálatok egyszerűen leporolták a régi Összeesküvés-elméletet.

Nem repülő, hanem idegen űrhajó!

Ekstrom ámulattal gondolt arra, hogy ez az egyszerű trükk máig működik. Ekstromnak nevetnie kellett, amikor csak megszaporodtak az ufóészlelésekről szóló jelenségek a médiában. Minden esély megvolt rá, hogy amit a szerencsés civil meglátott, az az NFH ötvenhét robot-felderítőrepülőjének egyike volt; a távirányítású Global Hawk semmihez sem fogható, ami odafent repül.

Ekstrom szánalmasnak találta, hogy a turisták még mindig vég nélkül özönlöttek Új-Mexikóba, hogy az üres eget pásztázzák videokameráikkal. Néha valakinek szerencséje volt, és ufójelenség „bizonyítékát” rögzíthette, fényes pontokat az égen, amelyek olyan sebességgel mozogtak és úgy manővereztek, mint még semmi, amit az ember

épített. Ezek az emberek persze csak arról feledkeztek meg, hogy van vagy tizenkét év csúszás aközött, amit az állam meg tud építeni, és amiről az emberek tudnak. Az ufólesők az amerikai repülők következő generációjának tagjait pillanthatták meg, melyeket az 51-es körzetben fejlesztgettek, és amelyek közül sok a NASA mérnökeinek munkája. A titkosszolgálat persze sosem tisztázta az effajta félreértéseket; nyilvánvalóan előnyösebb, ha a világ újabb ufók felbukkanásáról olvas, mint ha az emberek megtudják, hogyan is képesek repülni az USA harci gépei.

Ám most minden megváltozott, gondolta Ekstrom. Pár óra, és a földönkívüliek mítosza megerősített valóság lesz, mindörökre.

– Igazgató úr! – Egy NASA-technikus loholt a nyomában. – Sürgős biztosított hívása van az MBK-ban.

Ekstrom felsóhajtott és megfordult. *Ez meg mi a fene lehet?* A távközlési konténer felé vette az útját. A technikus ott szedte a lábait mellette.

– Uram, az MBK radarosai kicsit csodálkoztak...

– Tényleg? – Ekstrom gondolatai még mindig messze jártak.

– ...a nagy testű tengeralattjárón a parttól nem messze. Furcsállottuk, hogy nem említette nekünk.

Ekstrom ránézett.

– Tessék?

– A tengeralattjárót, uram. Elmondhatta volna legalább a radarosoknak. Érhető, hogy a part felől is védelmet akart, de a radarosokat nagyon váratlanul érte.

Ekstrom megtorpant.

– *Miféle* tengeralattjáróról beszél?
A technikus is megállt, láthatóan nem számított arra, hogy az igazgató meglepődik.
– Nincs benne az akciónkban?
– Nincs! Hol van?
A technikus nagyot nyelt.
– Kábé öt kilométerre a parttól. Véletlenül vettük észre a radaron. Csak egy pár percre bukkant fel. Jó nagy hajó. Azt hittük, megkérte a Haditengerészetet, hogy álljanak őrt, és nem szólt nekünk.
Ekstrom csak nézett.
– Hát nem, nem kértem meg őket!
A technikus hangja remegni kezdett.
– Ez esetben, uram, tájékoztatnom kell, hogy egy tengeralattjáró találkozott egy légi járművel itt a partnál. Emberek szállhattak át. Meg is döbbentünk, hogy ekkora szélben bárki megpróbál a vízről felszállni egy gépre.
Ekstrom izmai megfeszültek. *Mi a fészkes fenét keres egy tengeralattjáró az Ellesmere-sziget partjainál a tudtomon kívül?*
– Látta, merre repült el a gép a találka után?
– Vissza a Thule Légitámaszpontra. Ahonnan, gondolom, továbbvitték őket a szárazföldre.
Ekstrom az MBK-hoz vezető út hátralévő részében egy szót sem szólt. Mikor leült a zsúfolt, sötét helyiségben, a vonal másik végén megszólaló rekedt hang érdessége ismerősnek tetszett.
– Gond van – mondta Tench, és közben köhögött. – Rachel

Sextonról van szó.

76

Sexton szenátor nem tudta, meddig bámult a semmibe, mielőtt meghallotta a dörömbölést. Amikor rájött, hogy a fülében lüktető hang nem az alkoholnak köszönhető, hanem valakinek, aki a lakás ajtajában áll, felkelt a kanapéról, lerakta az üveg Courvoisier-t, és végigsétált az előszobán.

– Ki az? – kiáltotta. Nem volt most hangulata látogatókhoz. A testőr bekiabálta neki a váratlan látogató nevét. Sexton azonnal kijózanodott. *Ez gyorsan ment.* Azt remélte, másnap reggelig nem kell átesnie ezen a beszélgetésen.

Nagy levegőt vett, megigazította a haját, és kinyitotta az ajtót. Az arc nagyon is ismerős volt – kemény és feszes, dacára a hetvenvalahány évnek. Sexton aznap délelőtt találkozott vele egy szálloda garázsában, egy fehér Ford kisbuszban. *Ma délelőtt lett volna?* – csodálkozott a szenátor. Úristen, mennyit változtak azóta a dolgok.

– Bejöhetek? – kérdezte a sötét hajú férfi. Sexton félreállt, hogy beengedje az Űrhatár Alapítvány vezetőjét.

– Jól sikerült a találkozó? – kérdezte a férfi, miközben Sexton becsukta az ajtót.

Hogy jól sikerült-e? A szenátor egy pillanatra eltöprengett, hol élhet ez az ember.

– Remekül mentek a dolgok, amíg az elnök meg nem jelent a tévében.

Az öregember bosszúsan bólintott. – Hát igen. Hihetetlen diadal. Nagy kárára lesz az ügyünknek.

Kárára lesz az ügyünknek? Hallottak már ekkora optimistát? A NASA mai sikerének köszönhetően ez az ember a föld alatt fog pihenni, mire az Űrhatár Alapítvány eléri, hogy privatizálják a világűrt.
– Évek óta várom, hogy előkerüljön a bizonyíték – mondta az öregember. – Azt nem tudtam, hogy mikor, milyen formában, de előbb-utóbb ki kellett derülnie a dolognak.
Sexton meg volt döbbenve.
– Nincs meglepve?
– A kozmosz matematikája gyakorlatilag szükségszerűvé teszi más életformák létezését – mondta a férfi, és elindult Sexton dolgozószobája felé. – Nem csodálkozom, hogy ez a felfedezés megszületett. Intellektuálisan nagyon izgalmasnak találom. Spirituális értelemben meg vagyok illetődve. Politikailag nagyon zavar az egész. Az időzítés nem lehetett volna rosszabb.
Sexton azon kezdett el gondolkodni, mit keres nála ez a férfi. Az holtbiztos, hogy nem őt jött felvidítani.
– Mint tudja – szólalt meg ismét a látogató –, az ŰHA tagszervezetei milliókat költöttek abból a célból, hogy a világűr határait megnyissák a magánemberek előtt. Az elmúlt időszakban a pénz jó része a maga kampányára ment el.
Sexton hirtelen szükségét érezte, hogy védekezzen.
– Semmi befolyásom nem volt a mai fiaskóra. A Fehér Ház csapdába csalt, hogy megtámadjam a NASA-t!
– Igen. Az elnök ügyesen játszott. Ám lehet, hogy még sincs minden veszve. – Furcsa remény csillogott az öregember szemében.

Ez szenilis, hozta meg Sexton az ítéletet. Minden teljesen el volt veszve. Ebben a percben is, az összes tévécsatorna a Sexton-kampány bukásáról beszél.
Az öregember invitálás nélkül belépett a dolgozószobába, leült a kanapéra, és fáradt szemét a szenátorra függesztette.
– Emlékszik – kérdezte –, hogy a NASA-nak kezdetben problémái voltak a PPKSL műhold anomáliamérő szoftverével?
Sexton el nem tudta képzelni, ez hova vezet. *Mi az ördögöt számít az most? A PPKSL talált egy rohadt meteoritot, benne pedig fosszíliákat!*
– Emlékezzen vissza – folytatta a férfi –, a szoftver először nem működött rendesen. Nagy felhajtást csinált belőle a sajtóban.
– Ez csak természetes! – mondta Sexton, és leült a férfival szemben. – Újabb kudarc a NASA-nál!
A férfi bólintott.
– Egyetértek. Ám ezután nem sokkal, a NASA sajtótájékoztatót tartott, ahol bejelentették, hogy találtak valami megoldást, írtak egy javítófájlt a szoftverhez.
Sexton maga nem látta a sajtótájékoztatót, de hallotta, hogy rövid volt, unalmas, és alig érdemelte ki a sajtó figyelmét. A PPKSL-projekt vezetője tartott egy száraz, szakmai ismertetőt arról, hogyan küzdött meg a NASA a PPKSL anomáliamérő szoftverének kisebb hibájával, és hogy már minden tökéletesen működik.
– Azóta figyelem érdeklődéssel a PPKSL-t, amióta felsült –

mondta a férfi. Egy videokazettát vett elő, odament Sexton tévéjéhez, és betette a lejátszóba. – Ezt biztosan érdekesnek találja majd.
Megnyomta a lejátszás gombot. A videón a NASA sajtótájékoztató-helyisége volt látható, a washingtoni főhadiszálláson. Egy jól öltözött férfi foglalta el a helyét az emelvényen, és köszöntötte a megjelenteket. A felirat tanúsága szerint ő volt:
CHRIS HARPER, projektigazgató
Poláris Pályán Keringő Sűrűségletapogató (PPKSL)
Chris Harper magas, csiszolt modorú ember volt, azon amerikaiak csendes méltóságával beszélt, akik még büszkén ragaszkodnak európai gyökereikhez. Kiejtése művelt és gondos volt. Magabiztosan beszélt a sajtónak, valami rossz hírt osztott meg a PPKSL-lel kapcsolatban.
– Bár a PPKSL műhold a pályáján kering, és jól működik, van egy kis problémánk a fedélzeti számítógépekkel. Egy apró programhiba, amiért teljes mértékben vállalom a felelősséget. Konkrétan arról van szó, hogy a távoli infravörös tartománybeli szűrőben az egyik voxelmutató hibás, ami azt jelenti, hogy a PPKSL anomáliamérő szoftvere nem működik megfelelően. Dolgozunk a megoldáson.
A hallgatóság felsóhajtott, láthatóan hozzá voltak szokva a NASA okozta csalódásokhoz.
– Mit jelent ez most a műhold hatékonyságának szempontjából? – kérdezte valaki.
Harper profiként reagált. Magabiztosan és tárgyilagosan.
– Képzeljen el tökéletesen működő szemeket működő agy

nélkül. A PPKSL műhold gyakorlatilag tökéletesen lát, de fogalma sincs, mi az, amit néz. A PPKSL feladata az, hogy olvadásokat fedezzen fel a sarki jégsapkán, ám mivel a komputer nem képes elemezni a nyert adatokat, a PPKSL nem tudja megállapítani, hol vannak a kérdéses helyek. Az űrsikló következő útján a személyzet elvégezheti a szükséges változtatásokat a fedélzeti számítógépen, és a PPKSL tökéletesen fog működni.

A teremben csalódott sóhajok szálltak fel.

Az öregember Sextonra pillantott.

– Jól tálalja a rossz hírt, nem?

– A NASA-nál dolgozik – morgott Sexton. – Azoknak ott ez a dolguk.

A képernyő egy pillanatra elsötétült, és a következő pillanatban már egy másik NASA-sajtótájékoztató volt látható.

– Ezt a második sajtótájékoztatót – mondta az öregember Sextonnak –, alig pár hete tartották. Késő este. Nem sok ember látta. Dr. Harper ezúttal jó hírt jelent be.

Peregtek a képek. Chris Harper most ziláltnak tűnt, és mintha zavarban lett volna.

– Örömmel jelenthetem – kezdte, és az arcán minden látható volt, csak öröm nem –, hogy a NASA megoldást talált a PPKSL műhold szoftverproblémájára. – Mint azt kapkodva elmotyogta, a megoldás az lett, hogy a PPKSL által nyert feldolgozatlan adatokat továbbítják a Földre, és ott dolgozzák fel, nem pedig a fedélzeti számítógépen. A közönségnek imponált a hír. Hihetőnek hangzott, és izgalmasnak. Amikor Harper végzett, a teremben ülők

lelkesen megtapsolták.
– Tehát hamarosan eredményekre számíthatunk? – kérdezte valaki a közönség soraiból.
Harper izzadva bólintott.
– Pár héten belül.
Újabb taps. Mindenfelé újságírók nyújtogatták a kezüket, hogy szót kapjanak.
– Ennyit tudok most mondani – jelentette Harper, és falfehér arccal összeszedte a papírjait. – A PPKSL működik. Hamarosan lesznek eredményeink. – Gyakorlatilag kiszaladt a teremből.
Sexton a homlokát ráncolta. El kellett ismernie, hogy az egész nagyon furcsa volt. Miért tálalta Chris Harper a rossz hírt akkora nyugalommal, és miért volt nyugtalan, amikor a jó hírt jelenthette be? Az egésznek fordítva kellett volna történnie. Sexton nem látta ezt a sajtótájékoztatót, bár olvasta, hogy megoldották a szoftverhibát. A megoldás akkor nem sokat javított a NASA képén; az emberekre nem volt nagy hatással: a PPKSL csak egy volt a NASA azon projektjeiből, amelyek elromlottak, és amelyeket aztán valahogy, valamilyen cseppet sem ideális módszerrel működőképessé tettek.
Az öregember kikapcsolta a televíziót.
– A NASA azt állította, dr. Harper azon az estén nem érezte jól magát. Szerintem hazudott.
Hazudott? Sexton csak bámult, az agyára ereszkedett ködtől képtelen volt összerakni a darabokat, hogy magyarázatot leljen arra, miért hazudott volna Harper a szoftverről. Ugyanakkor Sexton eleget hazudott életében

ahhoz, hogy felismerjen egy ügyetlen hazudozót. Be kell látnia, hogy dr. Harper tényleg gyanús benyomást tett.
– Hát nem veszi észre? – kérdezte az öregember. – Ez a kis bejelentés, amelyet most Chris Harpertől hallott, a NASA történetének legfontosabb sajtótájékoztatója volt. – Egy pillanatra elhallgatott. – Ez a kis kényelmes megoldás tette lehetővé, hogy a PPKSL megtalálja a meteoritot.
Sexton nem értette. *És maga azt hiszi, Harper hazudott róla?*
– De ha Harper hazudott, és a PPKSL szoftver nem is működik, akkor hogy a pokolban találta meg a NASA a meteoritot?
Az öregember elmosolyodott.
– Pontosan.

77

Az amerikai hadsereg „lefo”-flottája – a drogkereskedelem elleni harc során lefoglalt repülőgépek – több mint egy tucat kisebb sugárhajtású gépből áll, melyek közt van három átépített G4 is, amelyekkel fontos katonai személyiségeket szállítanak. Fél órával ezelőtt az egyik G4 felemelkedett a Thule kifutójáról, átverekedte magát a viharon, és most éppen a kanadai éjszakát szelte át dél felé, Washingtonba tartva. Rachel Sextonnak, Michael Tollandnak és Corky Marlinsonnak nem kellett mással osztoznia a nyolcszemélyes kabinon. A *U. S. S. Charlotte* feliratú melegítőt és sapkát hordó három ember úgy nézett ki, mint valami zilált sportcsapat.

A Grumman-motorok bömbölése dacára Corky Marlinson hátul aludt. Tolland előrébb ült, fáradtan nézte a tengert az ablakon át. Rachel mellette ült, és tudta, hogy képtelen lenne aludni, még gyógyszerek hatása alatt sem. A meteorit rejtélyén járt az agya, meg a Pickeringgel a némaszobában folytatott beszélgetésen. Mielőtt elköszönt volna, Pickering két nyugtalanító hírrel lepte meg Rachelt.

Először is, Marjorie Tench azt állította, videóra rögzítették Rachel személyes tanúskodását a Fehér Ház stábja előtt. Tench azzal fenyegetőzött, bizonyítékként fogja felhasználni a videót, ha Rachel megpróbálja tagadni a meteoritról szóló információk valódiságát. A hír azért is volt különösen aggasztó, mert Rachel hangsúlyozta Zach Herney-nek, hogy kijelentései csak belső használatra szólnak, a stábhoz. A jelek szerint Zach Herney semmibe vette ezt a kérést.

A másik kellemetlen hír arról szólt, hogy Marjorie Tench jelent meg az ő apja vitapartnereként a CNN délutáni műsorában, és ügyesen rávette, hogy tegye egyértelművé a NASA-val kapcsolatos álláspontját. Tench belevitte a szenátort abba, hogy szkepszisének adjon hangot azt illetően, találnak-e valaha is a Földön kívüli életre utaló bizonyítékokat.

Megeszi a kalapját? Pickering szerint apja ezt ajánlotta fel arra az esetre, ha a NASA életet talál a Földön kívül.

Rachel azon töprengett, hogyan csalhatta ki Tench ezt az aranyat érő kis benyögést. A Fehér Ház láthatóan gondosan felépítette a díszletet, kíméletlenül felállított minden kis dominót, amely elvezet Sexton nagy bukásához.

Mint valami pankrátor-duó, az elnök és Marjorie Tench a biztos győzelemre játszottak. Miközben az elnök méltóságteljesen kívül maradt a ringen, Tench szállt be, és addig körözött a szenátor körül, míg az készen nem állt az elnöki tusra.

Az elnök azt mondta Rachelnek, azért kérte a NASA-t, halasszák el a felfedezés bejelentését, hogy legyen idő az adatok ellenőrzésére. Rachel most már látta, hogy a várakozásnak voltak más előnyei is: ez az idő elégnek bizonyult arra, hogy a Fehér Ház kiossza a kötelet a szenátornak, amellyel felkötheti magát.

Rachelben nem volt együttérzés apja iránt, ám most rá kellett jönnie, hogy Zach Herney esetében a meleg és barátságos felszín alatt egy ravasz cápa lapul meg. Ragadozóhajlam nélkül nem lesz az emberből a világ legnagyobb hatalmú politikusa. A kérdés már csak az, hogy a cápa ártatlan szemlélő vagy aktív résztvevő-e?

Rachel felállt, hogy kinyújtóztassa a lábát. Miközben az ülések közt járkált, elöntötte a frusztráció, amiért a rejtély darabjai annyira ellentmondónak tűntek. Pickering, az ő híresen tiszta logikájával arra jutott, hogy a meteorit biztosan hamisítvány. Corky és Tolland a tudósok magabiztosságával állították, hogy a meteorit valódi. Rachel csak azt tudta, amit látott: hogy egy égett, fosszíliákat tartalmazó sziklát emeltek ki a jég alól.

Ahogy elhaladt Corky mellett, lenézett a jégpadon elszenvedett csapásoktól kissé zilált asztrofizikusra. A zúzódás az arcán már kezdett lappadni, és az öltések sem tűntek vészesnek. Horkolva aludt, kövérkés kezében úgy

szorongatta a lemez alakú meteoritmintát, mint egy alvó gyermek a plüssmackót.
Rachel lenyúlt, és óvatosan elcsente a mintát. A szeméhez emelte, és a fosszíliákat tanulmányozta. *Szabadulj meg minden előfeltevéstől,* mondta magának, és igyekezett újrarendszerezni a gondolatait. *Vegyük újra a bizonyítási folyamat elemeit.* Régi NFH-s trükk. Az elemzők gyakran folyamodnak a „kályhamódszerhez", a bizonyításnak a kezdetektől való újrafelépítéséhez, ha nem áll össze a kép.
Rakd össze újra a bizonyítást.
Folytatta a járkálást.
Bizonyítéka ez a kő a Földön kívüli életnek?
Mint azt nagyon jól tudta, a bizonyíték tények piramisára, elfogadott információk széles alapjára épülő konklúzió, konkrét megállapítás.
Hagyjuk el az összes alapfeltevést. Kezdjük újra.
Mi az, amink van?
Egy szikla.
Itt megállt egy pillanatra. *Szikla. Szikla fosszilis élőlényekkel.* Visszament előre, leült a helyére, Michael Tolland mellett.
– Mike, játsszunk valamit.
Tolland szórakozottan fordult vissza az ablaktól, szemlátomást ő is elmerült a gondolataiban. – Játsszunk?
Rachel átnyújtotta neki a meteoritmintát.
– Tegyük fel, hogy először látja ezt a kövületet tartalmazó szikladarabot. Nem mondtam el semmit arról, honnan való, vagy hol találták. Mit mondana akkor?

Tolland szomorúan sóhajtott.
– Furcsa, hogy ezt kérdezi. Nagyon bizarr gondolatom támadt...

Rachel és Tolland mögött több száz kilométerrel egy meghökkentő küllemű légi jármű száguldott délnek, alacsonyan szállva a tenger felett. A gépen ülő Delta Force-tagok hallgattak. Vonták már ki őket sietve a bevetés helyszínéről, de így még soha.
Az irányító őrjöngött dühében.
Korábban Delta Egy arról tájékoztatta az irányítót, hogy a jégpadon bekövetkezett váratlan eseményeknek köszönhetően csapatának nem volt más választása, mint az erő alkalmazása, és ebbe beletartozott öt civil megölése is, köztük Rachel Sextoné és Michael Tollandé.
Az irányító megdöbbent ezek hallatán. Bár mint végső megoldásra felhatalmazta a csapatot a gyilkosságra, az nyilvánvalóan nem szerepelt a tervei közt.
Később a gyilkosságok feletti nemtetszése őrjöngésbe csapott át, amikor megtudta, hogy az ölések nem sikerültek terv szerint.
– A csapat felsült! – sistergett az irányító, és a nemtelenné torzított hang sem fedhette, mennyire fel van háborodva. – Három célszemély még mindig él!
Az lehetetlen! gondolta Delta Egy.
– De láttuk, ahogy...
– Kapcsolatot teremtettek egy tengeralattjáróval, és most úton vannak Washington felé.
– Tessék?

– Figyeljen jól – mondta az irányító vitriolos hangon. – Új parancsot kapnak. És ezúttal nem hibázhatnak.

78

Sexton szenátorban pislákolni kezdett a remény, ahogy kikísérte váratlan látogatóját. Az ŰHA feje, mint kiderült, nem azért jött, hogy lehordja Sextont, hanem hogy lelket öntsön belé, és figyelmeztesse, a csatának még nincs vége.

Lehet, hogy rést találtak a NASA páncélján.

A NASA furcsa sajtótájékoztatójának videofelvétele meggyőzte Sextont, hogy az öregembernek igaza lehet, és a PPKSL-projekt vezetője, Chris Harper hazudott. *De miért? És ha a NASA nem javította meg a PPKSL szoftverét, akkor hogyan találták meg a meteoritot?*

Úton a lift felé, az öregember így szólt:

– Néha csak egyetlen szálat kell megrántani, hogy minden lebomoljon. Lehet, hogy sikerül belülről megfúrnunk a NASA sikerét. A gyanakvás árnyékát vetnünk rá. Ki tudja, meddig vezethet el az egész? – Fáradt tekintetét Sexton szemébe mélyesztette. – Semmi kedvem elfogadni a vereséget. Remélem, szenátor, maga is így érez.

– Természetesen – mondta Sexton, és sikerült elszántságot csempésznie a hangjába. – Túl nagy utat tettünk meg.

– Chris Harper hazudott, amikor azt mondta, hogy megjavították a PPKSL-t – mondta a férfi, miközben belépett a liftbe. – Nekünk pedig meg kell tudnunk, miért.

– A lehető leggyorsabban megszerzem az információt – felelte Sexton. *Meg is van rá az emberem.*
– Remek. A jövője függ tőle.
Sexton könnyebb léptekkel és tisztább fejjel sietett vissza a lakásba. *A NASA hazudott a PPKSL-ről.* Már csak az a kérdés, hogy tudja ő ezt bebizonyítani.
Ekkor már Gabrielle Ashe körül jártak a gondolatai. Akárhol van is most, cefetül érezheti magát. Semmi kétség, hogy látta a sajtótájékoztatót, és most valami ablakban áll, ugrásra készen. Javaslata, hogy Sexton a NASA-t kampánya napirendjében előkelő helyre vegye, a szenátor karrierjének legnagyobb hibájához vezetett.
Tartozik nekem, gondolta Sexton. *És ezt tudja is.*
Gabrielle már bebizonyította, hogy hozzá tud férni a NASA titkaihoz. *Van ott valakije,* gondolta Sexton. Hetek óta szállítja a bizalmas információkat. Gabrielle-nek vannak kapcsolatai, amelyeket nem fed fel. Kapcsolatok, amelyektől megtudhat valamit a PPKSL-ről. Ráadásul most meg is van Gabrielle-ben a motiváció. Adósa lett Sextonnak, és a szenátor sejtette, a lány bármit megtenne, csak hogy visszanyerje a jóindulatát.
A testőr biccentett, amikor Sexton visszaért az ajtajához.
– Jó estét, szenátor úr. Remélem, helyesen jártam el, amikor beengedtem Gabrielle-t? Azt mondta, életbevágó, hogy beszéljen önnel.
Sexton megtorpant.
– Tessék?
– Ms. Ashe fontos információt hozott önnek. Azért

engedtem be.
Sexton minden izma megfeszült. Az ajtót nézte. *Mi a fenéről beszél?*
Az őr arckifejezése növekvő zavarodottságról és aggodalomról árulkodott.
– Jól van, szenátor úr? Emlékszik, ugye? Gabrielle a találkozó idején érkezett. Beszélt önnel, ugye? *Kellett,* hogy beszéljen. Elég sokáig volt bent.
Sexton egy hosszú percig csak előremeredt, érezte, hogy a pulzusa felgyorsul. *Ez a kretén beengedi Gabrielle-t a lakásomba, ahol az ŰHA-val tanácskozom?* Bent ólálkodott, és egy szó nélkül távozott? Sexton el tudta képzelni, mi mindent hallgathatott ki. Lenyelte a dühét, és mosolyt erőltetett az ajkára.
– Ja igen! Elnézést, kicsit ki vagyok merülve. Meg ittam is egy pár pohárral. Tényleg beszéltem Ms. Ashe-sel. Jól tette, hogy beengedte.
Az őr láthatóan megkönnyebbült.
– Nem mondta, hova megy, amikor elment?
Az őr a fejét rázta.
– Nagyon sietett.
– Oké, köszönöm.
Sexton majd felrobbant a dühtől, miután becsukta maga mögött az ajtót. *Ennyire bonyolult volt az instrukcióm? Egyetlen kurva látogatót sem akarok látni!* Ha Gabrielle bent volt, és aztán szó nélkül távozott, akkor feltehetően olyasmit is hallott, amit nem lett volna szabad hallania. *Pont ma este.*

Sexton szenátor tudta, a legfontosabb az, hogy ne veszítse el Gabrielle Ashe bizalmát: a nők bosszúállók és buták tudnak lenni, ha úgy érzik, becsapták őket. Sextonnak vissza kell őt nyernie. Jobban, mint eddig bármikor, a saját oldalán kell tudnia őt.

79

Gabrielle Ashe egyedül ült Yolanda üvegfalú irodájában az ABC harmadik emeletén, és a kopott szőnyeget bámulta. Mindig büszke volt az ösztöneire, és hogy tudja, kiben bízhat. Most viszont, évek óta először, egyedül érezte magát, és fogalma sem volt, merre induljon el.

A mobiltelefonja csörgése ébresztette fel a merengésből. Nagy kelletlenül felvette.

– Gabrielle Ashe.

– Gabrielle, én vagyok az.

Azonnal felismerte Sexton szenátor hangját, bár meglepően nyugodtnak találta ahhoz képest, ami történt.

– Nem semmi, ami ma este itt történt – mondta Sexton –, úgyhogy hallgasson végig. Biztosra veszem, hogy látta az elnök beszédét. Rosszul vagyok a gondolattól, hogy milyen rossz lapokra tettünk. Valószínűleg magát hibáztatja. Ne tegye. Ki a fene gondolta volna? Nem a maga hibája. Viszont, figyeljen ide. Azt hiszem, van rá némi esélyünk, hogy talpra álljunk.

Gabrielle felegyenesedett, el nem tudta képzelni, miről beszél Sexton. Nem ilyen reakcióra számított.

– Ma este – folytatta a szenátor – a magánűripar néhány képviselőjével találkoztam, és...

– Tényleg? – bukott ki Gabrielle-ből, akit megdöbbentett, hogy a szenátor beismeri. – Úgy értem... fogalmam sem volt...
– Semmi komoly. El is hívtam volna, de ezek az emberek kényesek a diszkrécióra. Néhányuk pénzzel támogatja a kampányomat, és ezt nem szívesen reklámozzák.
Gabrielle-t teljesen lefegyverezte ez az őszinteség.
– De hát... ez nem illegális?
– Illegális? Jézusom, dehogy! Egyik hozzájárulás sem éri el a kétezer dolláros határt. Kishalak. Ezeknek az embereknek a hozzájárulása alig számít, de azért meghallgatom őket, hadd panaszkodjanak. Tekintsük ezt a jövőbe tett befektetésnek. Azért hallgatok róla, mert őszintén szólva nem néz ki valami jól. Ha a Fehér Ház tudomást szerezne erről, ki tudja, mit hoznának ki belőle. Mindegy, most nem ez a lényeg. Azért hívom, mert a mai találkozó után beszéltem az ŰHA vezetőjével...
Bár Sexton folyamatosan beszélt, egy pár másodpercig, Gabrielle nem hallott mást, mint a vér zúgását a fülében, ahogy elöntötte az arcát. Anélkül, hogy ő rákérdezett volna, a szenátor a legnagyobb nyugalommal elismerte a magánűrcégekkel való találkozót. *Teljesen legális.* Ha csak belegondol, hogy mit akart tenni! Hála az égnek, Yolanda megakadályozta. *Majdnem cserbenhagytam Marjorie Tench miatt!*
– ...és azt mondtam az ŰHA vezetőjének – beszélt rendületlenül a szenátor –, hogy maga esetleg meg tudja szerezni az információt.

Gabrielle visszakapcsolt.
– Rendben.
– Arra gondolok, akitől az elmúlt hónapokban a bizalmas információkat szerezte a NASA-ról. Felteszem, még mindig kapcsolatba tud vele lépni.
Marjorie Tench. Gabrielle-t kirázta a hideg, ha belegondolt, hogy informátora mindvégig átverte őt.
– Öööö... gondolom – hazudta.
– Remek. Van valami, amit azonnal meg kell tudnia.
Miközben hallgatta, Gabrielle-nek rá kellett jönnie, mennyire alábecsülte Sedgewick Sextont az elmúlt időben. Mióta követte a karrierjét, a szenátor varázsa kissé megkopott. Ám most visszatért, teljes pompájában. Annak dacára, hogy a kampánya a jelek szerint megkapta a kegyelemdöfést, Sexton ellentámadást tervez. És bár Gabrielle vezette erre a szerencsétlen útra, nem bünteti őt, hanem esélyt ad neki, hogy mindent jóvátegyen.
Ő pedig mindent jóvá fog tenni.
Kerül, amibe kerül.

80

William Pickering a leesburgi országúton haladó távoli fényszórókat nézte irodája ablakából. Gyakran gondolt rá, amikor itt állt egyedül, a világ tetején.
Mekkora hatalom... és mégsem tudtam megmenteni.
Pickering lánya, Diana a Vörös-tengeren halt meg, egy kis haditengerészeti kísérőhajón, ahol navigátornak képezték ki. A hajója biztos vizeken horgonyzott, az öbölben, amikor egy napfényes délután két öngyilkos merénylő egy

robbanóanyaggal megrakott kis bárkát kormányzott a hajó tatjának. Az öböl Diana Pickering és további tizenhárom fiatal amerikai tengerész sírja lett.
William Pickering megsemmisült a hír hallatán. A bánat hetekre erőt vett rajta. Amikor a terroristatámadást egy ismert sejtre vezették vissza, amelyet a CIA évek óta figyelt eredménytelenül, Pickering bánata haraggá változott. Bemasírozott a CIA főhadiszállására, és magyarázatot követelt.
A magyarázat nehezen megemészthetőnek bizonyult.
Kiderült, a CIA már hónapokkal korábban arra készült, hogy megtámadja a terroristáknak az afganisztáni hegyekben található búvóhelyét, és csak a nagy felbontású műholdas fényképekre vártak, hogy pontosan megtervezhessék a rohamot. A képeket az NFH 1,2 milliárd dolláros műholdja, a Vortex 2 készítette volna el – ugyanaz, amelyik a kilövőállványon robbant fel a NASA szállítórakétájával együtt. A NASA-baleset miatt elhalasztották a CIA támadását, Diana Pickering pedig meghalt.
Miközben az esze azt mondta neki, hogy a NASA közvetlenül nem felelős, Pickering szíve nehezen bocsátott meg. A rakéta felrobbanását követő vizsgálat kiderítette, hogy az üzemanyag-befecskendező rendszer tervezőit arra kényszerítették, hogy a költséghatékonyság érdekében rosszabb minőségű anyagokat használjanak.
– A személyzetet nem szállítójárművek esetében – magyarázta Lawrence Ekstrom a sajtótájékoztatón –, a NASA a költséghatékonyságot tekinti elsőrangú

szempontjának. Ebben az esetben az eredmény valóban nem volt optimális. Meg fogjuk vizsgálni a körülményeket.
Nem optimális. Diana Pickering meghalt.
Mivel a kémműhold titkos volt, az emberek sohasem tudták meg, hogy a NASA hazavágott egy 1,2 milliárd dolláros NFH-projektet, és közvetve egy sor amerikai életének is véget vetett.
– Uram – Pickeringet a titkárnője hangja riasztotta fel. – Hívása van. Marjorie Tench.
Pickering megrázta magát, és a telefonra pillantott. *Megint?* A vonalat jelölő fény ingerült sürgetéssel villogott. Pickering elhúzta a száját, és felvette a kagylót.
– Pickering.
Tench sistergett az ingerültségtől.
– Mit mondott magának?
– Tessék?
– Rachel Sexton kapcsolatba lépett magával. Mit mondott? Egy tengeralattjárón volt, az isten szerelmére! Ezt magyarázza meg!
Pickering azonnal átlátta, hogy a tagadás most nem követhető taktika, mert Tench készült. Meglepte őt, hogy Tench tudott a *Charlotte-ról,* de a jelek szerint bevetette minden befolyását, hogy választ kapjon a kérdéseire.
– Ms. Sexton valóban kapcsolatba lépett velem.
– Megszervezte, hogy elhozzák onnan. És ezt nem tudatta velem?
– Gondoskodtam a továbbutazásáról, valóban. – Két óra volt még hátra, amíg Rachel Sexton, Michael Tolland és

Corky Marlinson megérkezik a közeli Bollings Légitámaszpontra.
– És úgy döntött, hogy engem nem tájékoztat?
– Rachel Sexton igen komoly gyanúinak adott hangot.
– A meteorit valódiságát illetően... és hogy megtámadták volna?
– Többek közt.
– Nyilvánvalóan nem mond igazat.
– Tudja, hogy van vele még két ember, akik alátámasztják a mondandóját?
Tench egy pillanatig nem felelt.
– Igen. Nagyon nyugtalanító. A Fehér Házat nagyon aggasztják az állításaik.
– A Fehér Házat? És önt személy szerint...?
Tench hangja éles lett, mint a penge.
– A maga szemszögéből, igazgató úr, most nincs különbség a kettő között.
Pickering nem ijedt meg. Volt már tapasztalata abban, hogyan próbálnak hepciáskodó politikusok és segítőik parancspozícióba kerülni a hírszerzéssel szemben. És kevesen voltak olyan elszántak, mint Marjorie Tench.
– Az elnök tudja, hogy felhívott?
– Őszintén szólva, igazgató úr, megdöbbent, hogy elgondolkodni is hajlandó ezeken az őrült állításokon.
Nem felelt a kérdésemre.
– Nem látok logikus okot arra, hogy miért hazudnának ezek az emberek. Azt kell hinnem, hogy vagy igazat mondanak, vagy önhibájukon kívül tévednek.
– Tévednek? Azzal, hogy azt állítják, megtámadták őket?

Hogy a NASA által eddig fel sem tételezett gondok vannak a meteorittal? Ugyan kérem! Ez nyilvánvalóan politikai trükk.
– Ha ez így van, akkor a dolog motivációja az, amelyet nem látok.
Tench nagyot sóhajtott, és lehalkította a hangját.
– Igazgató úr, olyan erők munkálnak itt, amelyekről lehet, hogy nincs tudomása. Erről később beszélhetünk részleteiben is, de most tudnom kell, hol van Ms. Sexton és a többiek. A végére kell járnom ennek a dolognak, mielőtt komoly kárt okoznak. Hol vannak?
– Ez nem olyasmi, amit szívesen osztok meg. Jelentkezem, miután megérkeztek.
– Nem. Én fogadom őket.
Maga és még hány titkosszolgálatos? – gondolta Pickering.
– Ha megmondom, mikor és hova érkeznek, barátokként fogunk tudni beszélgetni, vagy egy kisebb hadsereggel gondolja letartóztatni őket?
– Ezek az emberek közvetlen fenyegetést jelentenek az elnökre nézve. A Fehér Háznak jogában áll letartóztatni és kikérdezni őket.
Pickering tudta, hogy Tenchnek igaza van. Az Egyesült Államok törvénykönyvének 18. fejezetének 3056. paragrafusa értelmében az amerikai titkosszolgálat ügynökei hordhatnak lőfegyvert, alkalmazhatnak erőszakot és elfogatóparancs nélkül is letartóztathatnak valakit csupán azon gyanú alapján, hogy az illető bűntettet vagy bármilyen agresszív cselekedetet követett el vagy

szándékozik elkövetni az elnök sérelmére. A szolgálatnak korlátozás nélküli felhatalmazása volt. A letartóztatottak rendszerint a Fehér Ház körül ólálkodó, kétes küllemű egyének és a fenyegető e-maileket küldözgető iskolások közül kerültek ki.

Pickeringnek nem volt kétsége afelől, hogy a szolgálat meg tudja indokolni, miért zárja be határozatlan időre Rachel Sextont és a többieket a Fehér Ház pincéjébe. Veszélyes játék lenne, de Tench láthatóan felismerte, hogy a tétek is hatalmasak. A kérdés az, mi történik, ha Pickering hagyja, hogy Tench vegye át az irányítást. Nem állt szándékában megtudni.

– Megteszek minden szükséges lépést – jelentette ki Tench –, hogy megóvjam az elnököt a hamis vádaktól. A rosszhiszeműségnek már a látszata is rossz fényt vetne a Fehér Házra és a NASA-ra. Rachel Sexton visszaélt az elnök bizalmával, és gondoskodom róla, hogy ne az elnök fizesse meg ennek az árát.

– És ha azt kérem, hogy Ms. Sexton egy *hivatalos* vizsgálóbizottság előtt mondhassa el a véleményét?

– Akkor az elnök közvetlen utasítását venné semmibe, és alkalmat adna Ms. Sextonnak, hogy fenekestül felforgasson mindent! Még egyszer megkérdezem, igazgató úr. Hova szállítja őket?

Pickering lassan kifújta a levegőt. Akár megmondja, hogy a repülő a Bollings Légitámaszpontra tart, akár nem, biztos volt benne, hogy Tenchnek módjában áll megtudni. A kérdés csak az, tudakozódna-e. A hangjából azt vette ki, hogy nem nyugodna, amíg meg nem tudná. Marjorie Tench

félt.
– Marjorie – mondta Pickering, félreérthetetlen tisztasággal. – Valaki hazudik nekem. Ebben biztos vagyok. Vagy Rachel Sexton és két civil tudós... vagy maga. Szerintem maga.
– Hogy merészel... – robbant ki Tench.
– A méltatlankodással nálam semmire sem megy, úgyhogy hagyjuk. Jobb, ha tudja, megingathatatlan bizonyítékaim vannak arra, hogy a NASA és a Fehér Ház valótlanságokat jelentett be ma este.
Tench hirtelen elhallgatott.
Pickering hagyta, hogy egy pillanatig kóvályogjon a feje.
– Ugyanúgy nem akarok politikai botrányt, mint maga. De hazugságok hangzottak el, olyanok, amelyek nem tarthatók. Ha azt akarja, hogy segítsek, legyen velem őszinte.
Tenchet mintha vonzotta volna a gondolat, de óvatos volt.
– Ha annyira biztos benne, hogy hazugságok hangzottak el, akkor miért nem lépett közbe?
– Nem avatkozom bele a politikába.
Tench mormogott valamit, ami nagyon úgy hangzott, mint az, hogy „lószart”.
– Azt akarja mondani, Marjorie, hogy az elnök mai bejelentése teljesen helytálló volt?
A válasz hosszú hallgatás a vonal másik végén.
Pickering tudta, hogy ő van nyeregben.
– Nézze, mindketten tudjuk, hogy ez egy időzített bomba. De még nem késő. Hozhatunk kompromisszumokat.
Tench egy pár pillanatig nem szólalt meg. Végül felsóhajtott.

– Találkoznunk kellene.
Gól, gondolta Pickering.
– Meg szeretnék mutatni valamit – mondta Tench. – Ami szerintem vet némi fényt az ügyre.
– Bemegyek az irodájába.
– Ne – felelte Tench sietve. – Késő van. Ha itt látják, elindulnak a találgatások. Jobb szeretném ezt magunk közt tartani.
Pickering tudott a sorok közt olvasni. *Az elnök nem tud az egészről.*
– Itt is találkozhatunk.
Tench bizalmatlannak tűnt.
– Találkozzunk valami diszkrét helyen.
Pickering nem is várt mást.
– A Roosevelt-emlékmű közel van a Fehér Házhoz – mondta Tench. – És ilyen késő este kihalt lesz.
Pickering ezen elgondolkodott. A Roosevelt-emlékmű a Jefferson- és a Lincoln-emlékmű között van félúton, a város egy igen biztonságos pontján. Hosszas töprengés után beleegyezett.
– Egy óra múlva – mondta Tench. – És egyedül jöjjön.

Alighogy letette, Marjorie Tench ismét felkapta a kagylót, és felhívta Ekstromot, a NASA igazgatóját. Feszült hangon közölte a rossz hírt.
– Pickering problémát jelenthet.

Gabrielle Ashe tele volt új reménnyel, ahogy ott állt Yolanda Cole íróasztalánál az ABC szerkesztőségében, és a tudakozót tárcsázta.

Ha mindaz, amit Sexton az imént osztott meg vele, igaznak bizonyul, a következmények döbbenetesek lesznek. *A NASA hazudott a PPKSL-ről?* Gabrielle látta azt a bizonyos sajtótájékoztatót, és furcsának is találta, ám aztán teljesen elfeledkezett róla, hiszen pár héttel ezelőtt a PPKSL még nem volt fontos kérdés. Most viszont a PPKSL volt *a* kérdés.

Sextonnak bizalmas információkra van szüksége, mégpedig gyorsan. Gabrielle „informátorától" remélte megkapni az értesüléseket, ő pedig megígérte, hogy mindent elkövet. A gond persze az, hogy az informátor Marjorie Tench, aki nem fog segíteni, így más utat kell találnia.

– Tudakozó – mondta a hang a telefonban.

Gabrielle közölte a kérését. A telefonközpontos három Chris Harpert talált Washingtonban. Gabrielle mindhármat felhívta.

Az első szám egy ügyvédi irodáé volt. A másodikon nem vették fel a telefont. Most a harmadik csengett ki.

Egy nő vette fel az első csörgésre.

– Harper-lakás.

– Mrs. Harper? – kérdezte Gabrielle a legudvariasabb hangján. – Remélem, nem keltettem fel.

– Úristen, dehogy! Nem hiszem, hogy bárki is aludna ma éjjel. – A nő hangja izgatott volt. Gabrielle hallotta a televíziót a háttérben, a meteoritról volt szó. – Gondolom,

Christ keresi?
Gabrielle-nek hevesebben kezdett verni a szíve. – Igen, asszonyom.
– Sajnos nincs itthon. Berohant a munkahelyére, mihelyt véget ért az elnök beszéde. – A nő kuncogni kezdett. – Persze, kétlem, hogy most ott munka folyna. Valószínűleg buliznak. A bejelentés teljes meglepetésként érte, tudja. Mint ahogy mindenkit. Egész este csörög a telefon. Szerintem mostanára az összes NASA-s ott van.
– Az E Street komplexumban? – kérdezte Gabrielle, hogy biztos legyen benne, a nő a NASA főhadiszállására gondol.
– Aha. Öltözzön ki, buli van.
– Köszönöm. Akkor megkeresem ott.
Gabrielle letette. Kiszaladt a szobából, és megkereste Yolandát, aki akkor végzett az eligazítással, amelyet azoknak az űrszakértőknek tartott, akiknek a meteoritról kellett nyilatkozniuk a következő műsorban.
Yolanda mosolyogva üdvözölte Gabrielle-t.
– Jobban nézel ki – mondta. – Megláttad az alagút végét?
– Most beszéltem a szenátorral. A ma esti találkozója nem az volt, aminek én hittem.
– Mondtam, hogy Tench játszik veled. Hogy viseli a szenátor a meteoritról szóló hírt?
– Jobban, mint vártam.
Ez meglepte Yolandát.
– Azt hittem, mostanára már kiugrott egy busz elé.
– Szerinte van valami gáz a NASA által tálalt adatokkal.
Yolanda kétkedőn horkant fel.
– Ugyanazt a sajtótájékoztatót látta, amelyiket én? Mennyi

bizonyítékra lehet még szükség?
– Átmegyek a NASA-ba, hogy ellenőrizzek valamit.
Yolanda óvón vonta fel szemceruzával rajzolt szemöldökét.
– Sexton szenátor jobbkeze bemasírozik a NASA főhadiszállására? Ma éjjel? Mondd ki szépen, hogy „nyilvános megkövezés”!
Gabrielle elmesélte Yolandának Sexton azon gyanúját, hogy a PPKSL-projekt vezetője, Chris Harper hazudott, amikor azt mondta, megoldották az anomáliamérő szoftver hibáját.
Yolanda nyilvánvalóan nem volt vevő az ötletre.
– Mi is részt vettünk azon a sajtótájékoztatón, Gabs, és elismerem, hogy Harper nem volt önmaga azon az estén, de a NASA azt mondta, nagyon beteg.
– Sexton meg van róla győződve, hogy hazudott. Mások is. Fontos emberek.
– Ha a PPKSL anomáliamérő szoftverét nem javították meg, akkor hogyan találta meg a PPKSL a meteoritot?
Pontosan erről beszél Sexton is, gondolta Gabrielle.
– Nem tudom. De a szenátor azt akarja, tudjak meg neki egyet s mást.
Yolanda a fejét rázta.
– Sexton darázsfészekbe küld, mert kétségbeesetten szeretne valamit elhinni. Ne menj oda. Nem tartozol neki semmivel.
– Teljesen elcsesztem a kampányát.
– A balszerencse cseszte el a kampányát.
– De ha a szenátornak igaza van, és a PPKSL-projekt

vezetője tényleg hazudott...
– Drágám, ha a PPKSL-projekt vezetője az egész világ előtt hazudott, szerinted miért mondaná el *neked* az igazságot?
Gabrielle már gondolkodott ezen, és ki is dolgozott egy tervet.
– Ha találok valami sztorit, felhívlak.
Yolanda kétkedőn nevetett fel.
– Ha sztorit találsz ott, megeszem a kalapomat.

82

Törölj ki mindent, amit erről a kőzetmintáról tudsz.

Michael Tolland már eddig is a meteorittal kapcsolatos saját nyugtalanító gondolataival küszködött, de most, hogy Rachel is feltette a maga kérdéseit, még kényelmetlenebbül érezte magát. A kezében tartott sziklametszetre pillantott.
Tegyük fel, úgy adja oda neki valaki, hogy semmit sem mond az eredetéről. Milyen következtetésekre jutna?
Tolland persze tudta, hogy Rachel kérdése előfeltevésen alapul, ám jó gyakorlatnak bizonyult az elemzésre. Azzal, hogy minden olyan információt eltávolított, amelyet a félgömbbe érkezésekor kapott, Tollandnak be kellett látnia, hogy volt egy előfeltevés, amely nagymértékben befolyásolta a fosszíliákról alkotott véleményét, tudniillik hogy a szikla, amelyben a fosszíliákat találták, meteorit.
Mi lenne, ha nem tudnék a meteoritról? – kérdezte magától. Bár más megoldás továbbra sem bukkant fel

előtte, Tolland megpróbálta eltávolítani a meteoritot mint előfeltevést, ami nyugtalanító eredménnyel járt. Most Tolland és Rachel, meg az időközben hozzájuk csatlakozó, még kótyagos Corky Marlinson ezt az ötletet vitatták meg.
– Tehát – ismételte el Rachel azt, amit nagy érdeklődéssel hallgatott az imént – azt mondja, Mike, hogy ha valaki mindenfajta magyarázat nélkül adta volna oda magának ezt a fosszíliákat tartalmazó követ, akkor azt mondta volna, hogy a Földről származik?
– Persze – felelte Tolland. – Mi mást gondolhatnék? Sokkal nagyobb ugrás kijelenteni, hogy a Földön kívüli életre bukkantunk, mint hogy egy eddig ismeretlen földi fajt találtunk. Évente több tucat új fajt fedeznek fel.
– Félméteres tetveket? – tudakolta a hitetlenkedő Corky. – Azt gondolnád, hogy egy ekkora bogár a Földről van?
– Nem feltétlenül él most ekkora bogár a Földön – felelte Tolland –, de hát a fosszília is 190 millió éves. Ami a mi jurakorunknak felel meg. Az őskövületek közt számos döbbenetes méretű állat akad, hatalmas szárnyas hüllők, dinoszauruszok, madarak...
– Nem akarom a fizikust játszani, Mike – mondta Corky –, de komoly gond van a gondolatmeneteddel. Az általad említett ősállatok mindegyikének belső *csontváza* van, ami lehetővé tette, hogy a gravitáció ellenére is nagyra nőjenek. De ez a fosszília... – Feltartotta a mintát. – Ezeknek itt külső vázuk van. Ízeltlábúak. Bogarak. Te magad mondtad, hogy ekkora bogarak csak kis gravitáció mellett fejlődhettek ki, mert különben a külső vázuk a saját súlyuk alatt összeroppant volna.

– Így van – mondta Tolland. – Ez a faj összeroppanna a saját súlya alatt, ha a Földön mászkálna.
Corky bosszúsan ráncolta a homlokát.
– Akkor viszont, Mike, hacsak valami barlanglakónak nem volt egy antigravitációs tetűtenyészete, nem látom át, hogyan juthatsz arra a következtetésre, hogy egy félméteres bogár földi eredetű.
Tolland csendben mosolygott magában, hogy egy ilyen egyszerű dolog hogyan kerülhette el Corky figyelmét.
– Van más megoldás is. – A barátja szemébe nézett. – Corky, te megszoktad, hogy felfelé nézel. Nézz lefelé. A Földön is van bőven antigravitációs környezet. És itt volt már az őskorban is.
– Mi az ördögről beszélsz? – meredt rá Corky.
Rachel is meglepődött.
Tolland az alattuk elterülő holdsütötte vízfelszínre mutatott az ablakon át. – A tengerről.
Rachel halkan füttyentett egyet. – Hát persze.
– A víz alacsony gravitációjú közeg – magyarázta Tolland. – A víz alatt minden kevesebbet nyom. A tengerben hatalmas törékeny lények élnek meg, amelyek a szárazföldön sohasem fordulhatnának elő: medúzák, hatalmas tintahalak, szalaghalak.
Corky meghajlott az érvek súlya alatt, de nem teljesen.
– Rendben, de az őstengerekben nem éltek hatalmas bogarak.
– Dehogynem. És ma is élnek. Esszük őket, mindennap. A legtöbb országban ínyencségnek számítanak.
– Mike, ki a halál eszik hatalmas tengeri bogarakat?!

– Aki homárt, rákot vagy garnélarákot eszik.
Corky csak nézett.
– A rákfélék gyakorlatilag nagy tengeri bogarak – magyarázta Tolland. – Az ízeltlábúak törzsébe tartoznak. A tetvek, a rákok, a pókok, a rovarok, a szöcskék, a skorpiók, a homárok... mind rokonságban állnak egymással. Ízelt lábaik vannak és külső vázuk.
Corky ekkor már a hányinger szélén állt.
– Osztályozási szempontból nagyon hasonlítanak a bogarakra – folytatta Tolland. – A kardfarkú tarisznyarák a háromkaréjú rákra hasonlít. Egy homár ollói pedig egy skorpió ollóira.
Corky elzöldült.
– Oké, én sem eszem több homárt.
Rachel viszont le volt nyűgözve.
– Tehát a szárazföldön az ízeltlábúak kicsik maradnak, mert a gravitáció a kicsiknek kedvez. Míg a vízben akármekkorára nőhetnek.
– Pontosan – helyeselt Tolland. – Egy alaszkai kardfarkú tarisznyarákot helytelenül hatalmas póknak is minősíthetnénk, ha nem lenne elegendő bizonyítékunk fosszíliák formájában.
Rachelben az izgalom helyét az aggodalom vette át.
– Mike, ismét eltekintve a meteorit látszólagos valódiságától, mit mondana, a Milne-jégpadon látott fosszíliák származhattak volna a tengerből? *Földi* tengerből?
Tolland megérezte a kérdés súlyát.
– Elméletileg azt kell mondanom, igen. A tengerfenéknek

vannak 190 millió éves részei. Ezek egykorúak a fosszíliákkal. És elméletileg a tengerben fennmaradhattak az ehhez hasonló életformák.
– Jaj, ne! – horkant fel Corky. – Nem hiszem el, amit hallok. *Eltekintve* a meteorit eredetiségétől? A meteorit megcáfolhatatlanul valódi. Még ha a Földön van is olyan korú tengerfenék, mint a meteorit, az holtbiztos, hogy nincs olyan tengerfenék, amelynek fúziós kérge lenne, abnormális nikkeltartalma és kondrulái. Szalmaszálakba kapaszkodtok.
Tolland tudta, hogy Corkynak igaza van, ám a gondolat, hogy a fosszíliák tengeri lények is lehettek, némileg megkoptatta a varázsukat. Most már valahogy ismerősebbnek tűntek...
– Mike – mondta Rachel –, miért nem gondolt a NASA egyik tudósa sem arra, hogy ezek esetleg tengeri lények? Akár egy másik bolygó tengeréből származók?
– Ennek igazából két oka van. A tengerfenékről származó fosszíliák rendszerint számos faj jelenlétét mutatják. Minden, ami a vízben él, idővel elpusztul, és lesüllyed a tengerfenékre, ami így a legkülönbözőbb mélységekben él, nyomás és hőmérsékletviszonyok között élő állatok sírja lesz. Ám a Milne-jégpadon talált minta tiszta, csak egyetlen faj egyedei vannak benne. Inkább úgy néz ki, mint amit a sivatagban találhatunk, mint például egy fészek, amely homokviharnak esett áldozatául.
Rachel bólintott.
– És a másik ok, amely miatt szárazföldi és nem tengeri eredetre gondolt?

Tolland vállat vont.
– Megérzés. A tudósok mindig is azt hitték, hogy a világűrt, ha vannak lakói, *rovarok* népesítik be. És amennyit láttunk az űrből, annak alapján úgy tűnik, több ott a föld és a szikla, mint a víz.
Rachel elgondolkodva hallgatott.
– Habár... – tette hozzá Tolland, aki Rachel hatására elkezdett gondolkodni. – Elismerem, hogy vannak olyan nagyon mélyen fekvő részei a tengerfenéknek, amelyet az óceánkutatók halott zónáknak neveznek. Nem igazán értjük őket, de vannak területek, ahol olyanok az áramlási és tápanyagviszonyok, hogy szinte semmi sem él meg, csak egy-két fenéklakó dögevő faj. Úgyhogy, innen nézve az egyetlen fajt tartalmazó fosszília nincs is teljesen kizárva.
– Hahó! – morgott Corky. – Emlékszel a fúziós kéregre? A közepes nikkeltartalomra? A kondrulákra? Miért beszélünk erről egyáltalán?
Tolland nem felelt.
– Ezt a nikkeltartalom-dolgot – mondta Rachel Corkynak –, ezt magyarázza már el még egyszer nekem. A földi kőzetek nikkeltartalma vagy nagyon magas, vagy nagyon alacsony, míg a meteoritok esetében egy meghatározott középső tartományba esik?
– Pontosan – biccentett Corky.
– És ennek a mintának a nikkeltartalma pontosan a várt tartományban található.
– Igen közel hozzá, igen.
Rachel meglepve ráncolta a homlokát.

– Várjunk csak. *Közel?* Ezt hogy értsem?
– Mint azt korábban elmagyaráztam – válaszolt Corky dühösen –, minden meteoritnak más az ásványi összetétele. Minden új meteorit fellelésével módosulnak az ismereteink arról, hogy mi számít elfogadható nikkeltartalomnak a meteoritok esetében. Rachel döbbenten meredt a mintára.
– Tehát *e z* a meteorit is arra kényszerítette, hogy újraértékelje a meteoritok szokásos nikkeltartalmáról vallott nézeteit? Nem fért bele az elfogadott középső tartományba?
– Csak épp hogy nem – felelte gyorsan Corky.
– És miért nem beszélt erről senki?
– Mert ez nem probléma. Az asztrofizika állandóan változó tudomány, amelyben folyamatosan frissülnek az adatok.
– Egy elképesztő fontosságú elemzés *során?*
– Nézze – fortyant fel Corky –, biztosíthatom róla, hogy a minta nikkeltartalma sokkal de sokkal közelebb van a meteoritokéhoz, mint bármilyen földi kőzetéhez.
Rachel Tollandhoz fordult.
– Maga tudott erről?
Tolland vonakodva bólintott. Akkor nem tűnt fontos problémának.
– Elmondták, hogy a meteorit nikkeltartalma kissé magasabb a megszokottnál, de a NASA szakértőit ez nem nagyon érdekelte.
– Aminek jó oka van! – szólt közbe Corky. – A kőzettani bizonyíték nem az, hogy a nikkeltartalom egyértelműen meteoritra jellemző, hanem hogy egyértelműen nem földi.

Rachel a fejét rázta.
– Bocsánat, de az én munkámban az ilyenfajta hibás logika miatt emberek halnak meg. Azzal, hogy azt mondjuk, egy szikla nem földi, még nem bizonyítottuk, hogy meteorit. Ez csak azt bizonyítja, hogy nem hasonlít semmire, amit eddig a Földön láttunk.
– És mi a különbség, az isten szerelmére?
– Semmi – mondta Rachel. – Ha az ember már az összes kőzetet látta a Földön.
Corky egy pillanatig nem felelt.
– Oké – mondta végül –, felejtsük el a nikkeltartalmat, ha ez ennyire zavarja. Még mindig ott van a fúziós kéreg és a kondrulák.
– Jó – mondta Rachel, akit láthatóan ez sem hatott meg. – Háromból kettő nem is rossz.

83

Az épület, amelyben a NASA főhadiszállása található, egy hatalmas üvegkocka a washingtoni E Street 300 alatt. A házban több mint 360 kilométer adatkábel teremt összeköttetést több tonna mikroprocesszor között. 1134 alkalmazott felügyel itt az országban található tizenkét NASA-központ napi munkájára, és a tizenötmilliárd dolláros büdzsé elköltésére.
Gabrielle-t nem lepte meg, hogy e kései órán is tele van emberekkel az előcsarnok, izgatott újságírók és még izgatottabb NASA-sok kavargó csoportjaival. Habozás nélkül lépett be. Az előcsarnok leginkább egy múzeumra

emlékeztetett, hála a műholdak és visszatérőegységek plafonról belógatott életnagyságú replikáinak. Televíziós stábok ütöttek tábort a hatalmas márványpadlón, és lecsaptak az összes tágra nyílt szemű NASA-sra, aki bejött az ajtón.

Gabrielle végigfutott tekintetével a tömegen, de senki sem nézett ki úgy, mint a PPKSL-projekt igazgatója, Chris Harper. Az előtérben állók felének sajtóigazolvány lógott a nyakában, a másik felének pedig fényképes NASA-belépő. Gabrielle nyakában semmi sem lógott. Meglátott *egy* fiatal nőt, aki NASA-igazolványt hordott, és odasietett *hozzá.*

– Jó estét. Chris Harpert keresem.

A nő furcsán nézett Gabrielle-re, mintha ismerné valahonnan, de nem tudná hová tenni.

– Dr. Harper az imént ment el itt. Azt hiszem, felment. Ismerem magát?

– Nem hiszem – mondta Gabrielle, miközben elfordult. – Hol tudok felmenni?

– A NASA-nál dolgozik?

– Nem.

– Akkor nem mehet fel.

– Ó. Van itt valahol egy telefon, amelyen felszólhatok?

– Hé – mondta a nő hirtelen dühös arckifejezéssel –, tudom ki maga. Láttam a tévében Sexton szenátorral. El sem hiszem, hogy van képe...

Gabrielle ekkorra már otthagyta, elvegyült a tömegben. Azt még hallotta, hogy mögötte a nő dühösen mesél róla másoknak.

Remek. Öt másodperce léptem be, és máris a korozési

listán vagyok.
Gabrielle lehajtott fejjel vágott át az előcsarnokon. Egy eligazítótáblát pillantott meg a falon. Elkezdte keresni rajta Chris Harper nevét, ám a táblán csak az osztályok szerepeltek.
Hol lehet a PPKSL? – töprengett, ám semmit sem talált, aminek köze lett volna a műholdhoz. Félt hátranézni, mert arra számított, hogy egy csoport dühös NASA-st pillant meg, akik azzal a szándékkal közelednek felé, hogy megkövezzék. Az egyetlen dolog, ami bármi sikerrel kecsegtetett, a negyedik emeleten volt:
Földtudományi Program, II. Fázis
Földfigyelő Rendszer (FFR)
Miközben igyekezett, hogy minél kevesebbet mutasson magából a tömegnek, megindult egy alkóv felé, ahol liftajtókat látott, meg egy ivókutat. Tekintetével a liftek hívógombjait kereste, de csak nyílásokat látott. *A francba.* A lift csak az alkalmazottak saját azonosító kártyáival működtethető.
Fiatal férfiak élénken beszélgető csoportja közeledett a lift felé. Fényképes NASA-igazolvány volt a nyakukban. Gabrielle gyorsan lehajolt az ivókúthoz, úgy lesett hátra. Egy pattanásos arcú férfi a nyílásba illesztette kártyáját, mire szétnyílt az ajtó. Kacagott, hitetlenkedve csóválta a fejét.
– A SETI-sek ki lehetnek borulva! – mondta, amikor mindenki beszállt. – Húsz éve vizsgálják a rádióteleszkópjaik a kétszáz millijansky alatti drifttereket,

közben meg végig az orruk alatt volt elásva a fizikai bizonyíték!
Bezárult a lift ajtaja.
Gabrielle felegyenesedett, a száját törölgette, és azon töprengett, mitévő legyen. Körülnézett, hogy nem lát-e valahol egy belső telefont. Sehol semmi. Elgondolkodott rajta, hogy el tudna-e lopni egy belépőkártyát, de valami azt súgta neki, hogy ez nem lenne bölcs dolog. Viszont akármit tesz is, gyorsan kell tennie. Látta a nőt, akivel korábban beszélt, most egy biztonsági emberrel fésülte át a tömeget.
Egy ápolt, kopasz férfi fordult be a sarkon, a lifthez sietett. Gabrielle ismét lehajolt a kúthoz. A férfi a jelek szerint nem vette észre. Gabrielle némán nézte, ahogy előrehajol, és beilleszti a kártyáját a nyílásba. Egy másik ajtó nyílt ki, a férfi pedig odament.
A fenébe, gondolta Gabrielle, aki elszánta magát. *Most vagy soha.*
Az ajtók már záródtak, amikor Gabrielle odarohant, így be kellett dugnia a kezét, hogy megállítsa őket. Az ajtók kinyíltak, ő pedig az izgatottságtól ragyogó arccal lépett be a liftbe. – Látott már ilyet? – kezdett el áradozni a rémült férfinak – Úristen! Ez nem igaz!
A férfi furcsállóan nézte.
– A SETI-sek ki lehetnek borulva! – mondta Gabrielle. – Húsz éve vizsgálják a rádióteleszkópjaik a kétszáz millijansky alatti drifttereket, közben meg végig az orruk alatt volt elásva a fizikai bizonyíték!
– Hát igen... – mondta a meglepett férfi. – Gabrielle nyakát nézte, láthatóan nem tetszett neki, hogy nem látja az

igazolványt. – Bocsánat, maga...
– A negyedikre legyen kedves. Olyan kapkodva jöttem be, hogy kis híján elfelejtettem bugyit venni! – Ránevetett, miközben lopva egy pillantást vetett az igazolványára: *JAMES THEISEN, Pénzügyi Osztály.*
– Itt dolgozik? – kérdezte a férfi aggodalmas arccal. – Miss...?
Gabrielle álla leesett.
– Jim! Ez fájt! Miért kell egy nővel azt éreztetni, hogy felejthető?
A férfi egy pillanatra elsápadt, zavartan simított végig kopasz fején.
– Bocsánat. Tudod, ez a sok izgalom. Tényleg ismerősnek tűnsz. Melyik programon is dolgozol?
Cseszd meg! Gabrielle magabiztosan mosolygott vissza.
– Az FFR-en.
– Nyilván – mutatott a férfi a negyedik emelet gombjára. – Úgy értem, konkrétan melyik projekten?
Gabrielle érezte, hogy hevesebben kezd verni a szíve. Csak egy jutott eszébe.
– A PPKSL-en.
A férfit ez meglepte.
– Tényleg? Azt hittem, mindenkit ismerek dr. Harper csoportjából.
Gabrielle zavartan bólintott. – Chris nem vág fel velem. Én vagyok az az idióta programozó, aki elcseszte az anomáliamérő szoftverben a voxelmutatót.
Most a férfin volt a sor, hogy leessen az álla.

– *Te* voltál az?
– Hetek óta nem alszom – húzta el Gabrielle a száját.
– De hát, dr. Harper vitte el a balhét!
– Tudom. Chris már csak ilyen. De legalább megoldotta. Nagy volt ez a mai bejelentés, nem? Ez a meteorit. Alig hiszem el! – A lift megállt a negyediken. Gabrielle kiugrott. – De jó, hogy találkoztunk, Jim. Üdv mindenkinek a gazdaságin!
– Aha – dadogta a férfi, miközben becsukódott az ajtó. – Jó, hogy újra találkoztunk.

84

Zach Herney, mint előtte a legtöbb elnök, napi négy-öt órát tudott alvásra szakítani. Az elmúlt pár hétben azonban jóval kevesebbel is be kellett érnie. Ahogy az este eseményei keltette izgalom kezdett alábbhagyni, Herney érezte, hogy a kialvatlanság benyújtja a számlát.
Stábja vezető tagjaival a Roosevelt Teremben kortyolgatták a győzelmi pezsgőt, a sajtótájékoztató és Tolland dokumentumfilmjének véget nem érő ismétléseit nézték, meg a tévécsatornák kommentárjait. E percben a képernyőn egy lelkes riporter markolta a mikrofont a Fehér Ház előtt állva.
– Az emberi faj egészére vetített hatásain túl – mondta – a NASA felfedezésének komoly politikai következményei is vannak itt Washingtonban. Az erősen támadott elnök számára nem jöhettek volna jobbkor ezek a fosszíliák. Illetve – tette hozzá komor hangon – rosszabbkor Sexton szenátornak. – Ekkor az elhíresült CNN-vitából vágtak be

egy részletet.
– Harmincöt év elteltével – jelentette ki Sexton –, szerintem meglehetősen világos, hogy nem fogunk találni Földön kívüli életet.
– És ha téved? – kérdezett vissza Marjorie Tench. Sexton a szemét forgatta.
– Az isten szerelmére, Ms. Tench, ha tévedek, megeszem a kalapomat.
Az egész Roosevelt Terem nevetett. Utólag kegyetlennek és esetlennek tűnhetett, ahogy Tench sarokba szorította a szenátort, ám a nézők a jelek szerint nem figyeltek fel rá; a dölyfös hang, amellyel a szenátor válaszolt, olyan elbizakodottságról árulkodott, aminek fényében az ember csak azt gondolhatta, Sexton azt kapta, amit megérdemelt.
Az elnök körülnézett a szobában, Tenchet kereste. Utoljára a sajtótájékoztató előtt látta, és Marjorie most sem volt jelen. *Furcsa,* gondolta az elnök. *Neki legalább annyi ünnepelnivalója van, mint nekem.*
A tévériport a végéhez közeledett, és még egyszer elmondták, mekkorát lépett előre a Fehér Ház, és mekkorát bukott Sexton szenátor.
Mennyi minden változhat meg egy nap alatt, gondolta az elnök. *A politikában egy perc alatt megfordulhat a világ.*
Hajnalra majd rájön, mennyi igazság rejlik e közhelyben.

85

Pickering problémát jelenthet, mondta Tench.
Ekstrom igazgatót annyira foglalkoztatta ez az új hír, hogy

észre sem vette, a vihar odakint még erősebben tombol. A drótkötelek magasabb hangon vonyítottak, a NASA-sok pedig idegesen mászkáltak és beszélgettek ahelyett, hogy lefeküdtek volna. Ekstrom gondolatait egy másik vihar kötötte le, az a pusztító orkán, amelyik Washingtonban dúl. Az elmúlt pár óra számos problémát hozott magával, és Ekstrom megpróbált mindegyikkel foglalkozni. Ám az a gond, amelyik most jelent meg a láthatáron, nagyobb volt, mint az összes többi együttvéve.

Pickering problémát jelenthet.

Ekstromnak nem jutott senki az eszébe, akivel kevésbé szívesen mérné össze találékonyságát, mint William Pickeringgel. Pickering évek óta gyötri Ekstromot és a NASA-t, próbálja ellenőrzése alá vonni az adatok nyilvánosságra hozatalának irányelveit, lobbizik a küldetések prioritásának megváltoztatásáért, és hangosan szidja a NASA-t a szaporodó kudarcok miatt.

Mint azt Ekstrom jól tudta, Pickeringnek a NASA iránt táplált ellenszenve mélyebben gyökerezett, mint a milliárd dolláros NFH műholdnak a NASA indítóállványán való elvesztése, a NASA-tól kiszivárgott titkos adatok vagy az űrkutatási programok személyzetének kiválasztása körüli viták. Pickering a kiábrándultság és a sértődöttség nem szűnő drámáját játszotta a NASA-val.

A NASA X-33-as űrrepülőjének, amelynek az űrsiklókat kellett volna leváltania, már öt éve üzembe kellett volna állnia, és a késedelem miatt számos olyan út, amelynek célja az NFH műholdjainak karbantartása vagy pályára állítása lett volna, kútba esett, vagy várólistára került.

Nemrégiben Pickering tajtékzott, amikor megtudta, hogy a NASA az X-33-as projekttel, amelybe már 900 millió dollárt ölt, teljes egészében felhagyott.
Ekstrom odaért az irodájához, elhúzta a függönyt, és belépett. Leült az íróasztalhoz, és állát a tenyerén nyugtatva gondolkodni kezdett. Meg kell hoznia egy-két döntést. Bár ez egy csodálatos napnak indult, lassan rémálomba fordult át. Megpróbált William Pickering eszével gondolkodni. Mi lesz a következő lépés? Egy olyan intelligens embernek, mint Pickering, látnia kell, mennyire fontos a NASA felfedezése. El kell néznie bizonyos, kétségbeesés sugallta lépéseket. Látnia kell, milyen jóvátehetetlen károk származnak abból, ha tönkreteszi ezt a diadalmas pillanatot.
Mit kezd Pickering a birtokában lévő információval? Hagyja, hogy a dolgok a maguk útján menjenek tovább, vagy megfizetteti a NASA-val az elkövetett hibákat?
Ekstrom elhúzta a száját, mert nemigen volt kétsége afelől, mit is választ Pickering.
Elvégre, a baja a NASA-val mélyebben gyökerezik... Egy régi személyes sérelemben, amelyet a politikánál is komolyabb dolgok motiválnak.

86

Rachel csendben, üres tekintettel meredt maga elé a G4 kabinjában, miközben a gép délnek haladt a Szent Lőrinc-öböl partvonala felett. Tolland a közelben beszélgetett Corkyval. Bár a bizonyítékok többsége amellett szólt, hogy a meteorit valódi, amikor Corky

elismerte, hogy a kő nikkeltartalma az elfogadott közepes tartományon kívül esik, Rachelben újra feléledt a gyanú. A meteorit jég alá csempészésének csak úgy volt értelme, ha az egy zseniális csalás része.
A többi bizonyíték viszont a meteorit valódisága mellett szólt.
Rachel elfordult az ablaktól, és a kezében tartott meteoritmintára pillantott. Tolland és Corky a fémesen csillogó kondrulákról beszélgetett már jó ideje, Rachel számára teljesen érthetetlen tudományos nyelven – a magas olivinszintről, a metastabil üvegmátrixról és a metamorf homogenizálódásról. A következtetés azonban az ő számára is világos volt: Corky és Tolland egyetértettek abban, hogy a kondrulák *határozottan* meteoritra jellemzőek. Ezt a bizonyítékot nem lehet meghamisítani.
Rachel forgatni kezdte a kőkorongot, ujját végigfutatta a peremén, ahol látható volt a fúziós kéreg. A pörkölődés viszonylag frissnek tűnt, semmiképpen sem háromszáz évesnek, bár Corky elmagyarázta, hogy a jég hermetikusan körülzárta a meteoritot, és megakadályozta a légköri eróziót. Ami logikusnak is tűnt. Rachel látott a tévében a jégből előkerült holttesteket, amelyeken a bőr négyezer év elteltével is szinte tökéletesnek látszott.
Ahogy a fúziós kérget nézegette, az a furcsa gondolata támadt, hogy egy kézenfekvő adat hiányzik. Azon töprengett, hogy csak nem figyelt fel rá a sok adat között, amelyet rázúdítottak, vagy egyszerűen elfelejtették neki említeni.
Odafordult Corkyhoz.

– Meghatározta valaki a fúziós kéreg korát?
Corky értetlenül nézett rá.
– Tessék?
– Meghatározta valaki az égésnyom korát? Vagyis, biztosak lehetünk benne, hogy a kő akkor égett meg, amikor a Jungersol-meteorit becsapódott?
– Sajnálom – mondta Corky –, de ezt lehetetlen meghatározni. Az oxidáció az összes szükséges izotópjelzőt kitörli. Ráadásul a radioaktív izotópok felezési ideje túl nagy ahhoz, hogy ötszáz évnél pontosabban lehessen velük mérni.
Rachel ezen elgondolkodott, és most már értette, miért nem szerepelt az égés kora az adatok közt.
– Tehát, amennyire mi tudjuk, ez a kő ugyanúgy megéghetett a középkorban, mint a múlt héten, igaz?
– Senki sem mondta – kuncogott Tolland –, hogy a tudománynak mindenre van válasza.
Rachel fennhangon gondolkodott tovább.
– A fúziós kéreg gyakorlatilag csupán egy komoly égés nyoma. Technikai értelemben a kőzet az elmúlt fél évszázadban bármikor megéghetett volna, bármilyen úton-módon.
– Nem igaz – mondta Corky. – Bármilyen úton-módon megéghetett volna? Nem, csak egyetlen módon éghetett meg. Átszáguldott az atmoszférán.
– Nincs más lehetőség? Egy kohó?
– Kohó? – kérdezett vissza Corky. – Ezeket a mintákat elektronmikroszkóp alatt vizsgáltuk. A világ legtisztább kohója is tüzelőanyag-maradványokat hagyott volna a

sziklán, legyen az nukleáris, kémiai vagy fosszilis tüzelőanyag. Felejtse el. És a bordák, amelyeket a zuhanás hasított a felszínére? Egy kohóban nem lehetne ilyesmit előállítani.
Rachel el is feledkezett a meteorit bordáiról. Tényleg úgy tűnt, hogy jó időt töltött a légkörben.
– És egy vulkán? – próbálkozott tovább. – Ha egy kitörés repítette a levegőbe?
Corky a fejét rázta.
– Az égésnyomok túlságosan tiszták.
Rachel Tollandra nézett.
Az óceánkutató bólintott. – Sajnálom, de van némi tapasztalom a vulkánokról, mind a víz alatt, mind felette, és Corkynak igaza van. A kilövellt vulkanikus anyag több tucat toxinnal van tele, szén-dioxiddal, kén-dioxiddal, kén-hidrogénnel, hidrogénkloriddal, amelyek bármelyikét kimutatták volna a vizsgálataink. Tetszik, nem tetszik, a fúziós kéreg a légköri súrlódás eredményeként létrejött tiszta égés következménye.
Rachel felsóhajtott, ismét kinézett az ablakon. *Tiszta égés.* A kifejezés befészkelte magát az agyába. Visszafordult Tollandhoz.
– Mit ért azon, hogy tiszta égés?
Tolland vállat vont.
– Mindössze azt, hogy az elektronmikroszkóp alatt nem találunk fűtőanyag-maradványokat, tehát tudjuk, hogy a hőt mozgási energia és súrlódás termelte, nem pedig kémiai vagy nukleáris alkotóelemek.
– Ha nem találtak idegen tüzelőanyagnyomokat, akkor mit

találtak? Konkrétan, milyen a fúziós kéreg összetétele?
– Pontosan azt találtuk – mondta Corky –, mint amire számítottunk. Tiszta elemeket a légkörből. Nitrogént, oxigént, hidrogént. Nem találtunk kőolajszármazékokat. Nem találtunk kénszármazékot vagy vulkanikus savakat. Semmi különöset. Csak olyasmit, mint a légkörön átzuhanó meteoritok esetében.
Rachel hátradőlt az ülésen, koncentrált. Corky előrehajolt, úgy nézte.
– Ne mondja, hogy az az új elmélete, hogy a NASA fogott egy fosszíliákkal teli követ, felvitte az űrsiklóval, és ledobta, remélve, hogy senki sem veszi észre a tűzgolyót, a hatalmas krátert vagy a robbanást?!
Rachel nem erre gondolt, bár érdekes feltevésnek tűnt. Nem életszerű, de azért érdekes. Az ő gondolatai a földhöz közelebb jártak. *Csak természetes elemek a légkörből. Tiszta égés. Bordák a légkörön való átzuhanásnak köszönhetően.* Agya egy távoli zugában valami világítani kezdett.
– A légköri elemek aránya... – szólalt meg. – Ugyanaz volt, mint minden más meteorit fúziós kérgének esetében?
Corky nem válaszolt azonnal.
– Miért kérdi?
Rachel látta, hogy tétovázik, amitől neki hevesebben kezdett el verni a szíve.
– Az arányok nem stimmeltek, igaz?
– Van rá tudományos magyarázat.
Rachel szíve ekkor már vadul dörömbölt.

– Véletlenül nem az egyik elem koncentrációja volt szokatlanul magas?
Tolland és Corky rémülten néztek össze.
– De igen – mondta Corky –, viszont...
– Nem az ionizált hidrogén volt az?
Az asztrofizikus szeme kistányérnyira tágult.
– Ezt meg honnan tudja?!
Tolland is láthatóan meg volt döbbenve.
– Miért nem mondta el ezt nekem senki? – meredt rájuk Rachel.
– Mert van rá tökéletesen működő tudományos magyarázat! – jelentette ki Corky.
– Csupa fül vagyok – felelte erre Rachel.
– Azért volt szokatlanul sok ionizált hidrogén – mondta Corky –, mert a meteorit az Északi-sark fölött haladt át az atmoszférán, ahol a Föld mágneses erőterének köszönhetően magas a hidrogénionok koncentrációja.
– Sajnos – fintorgott Rachel –, én más magyarázattal is szolgálhatok.

87

A NASA főhadiszállásának negyedik emelete nem olyan impozáns, mint az előcsarnok: hosszú steril folyosók, amelyekről az irodák egyenlő távolságban lévő ajtói nyílnak. A folyosókon egy lélek sem járt. Egy sor tábla adott útbaigazítást.

<- LANDSAT 7
TERRA ->
<- ACRIMSAT

<- JASON 1

AQUA ->

PPKSL ->

Gabrielle elindult a PPKSL-tábla mutatta irányba. Hosszú, kanyargó folyosókon ment végig, míg végül egy nagy fémajtó állta útját, rajta a felirat:

POLÁRIS PÁLYÁN KERINGŐ
SŰRŰSÉGLETAPOGATÓ (PPKSL)
Chris Harper, projektigazgató

Az ajtó zárva volt, bejutni csak belépőkártyával és a biztonsági kód bebillentyűzésével lehetett volna. Gabrielle az ajtóra tapasztotta a fülét. Egy pillanatig mintha beszélgetést hallott volna odabentről. Vitatkozó hangokat. De lehet, hogy mégsem. Dörömböljön az ajtón, míg valaki be nem engedi? Sajnos az, ahogyan Chris Harperhez akart közeledni, kifinomultabb módszereket követelt meg, mint az ajtón való dörömbölés. Körülnézett, van-e másik bejárat, de semmi ilyesmit nem látott. Az ajtó mellett egy kis fülke nyílt, melyet Gabrielle átkutatott, hátha a takarítószemélyzet otthagyott egy kulcsot vagy belépőkártyát, de csak takarítóeszközöket talált.

Visszament az ajtóhoz, és ismét rátapasztotta a fülét. Ezúttal határozottan hallotta a hangokat. Egyre hangosabban. Meg lépteket. Bent lenyomták a kilincset.

Gabrielle-nek nem volt ideje elbújni, mielőtt az ajtó kinyílt volna. Félreugrott, és a kinyíló ajtó így eltakarta a kisiető, hangosan beszélgető emberek elől. A jelek szerint dühösek voltak.

– Mi a fene van Harperrel? Azt vártam, hogy szétveti a

boldogság.
– Pont ma akar egyedül lenni? – szólt egy másik. – Ünnepelnie kellene!
A férfiak távolodtak, az ajtó pedig kezdett becsukódni, felfedve a mögötte rejtőző Gabrielle-t. Mit tehetett volna mást, állt, és várta, hogy a csoport eltűnjön a folyosón. Az utolsó pillanatban ugrott, és kapta el a csukódó ajtó kilincsét, aztán ismét megdermedt, és megvárta, hogy a férfiak, akiket túlságosan lekötött a beszélgetés ahhoz, hogy hátranézzenek, beforduljanak a sarkon.
Gabrielle kalapáló szívvel nyitott be, és lépett a félhomályos helyiségbe. Csendben becsukta maga után az ajtót.
A terem egy középiskolai fizikaszertárra emlékeztetett leginkább, komputerekkel, munkaasztalokkal, elektronikus eszközökkel. Ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz, Gabrielle tervrajzokat és számításokat látott mindenfelé szétszórva. A laboratóriumban nem égett lámpa, csak a helyiség túlsó végéből nyíló irodában. Gabrielle csendben elindult a fény felé. Bár az ajtó csukva volt, az ablakon keresztül látta a komputerénél ülő férfit, akit felismert a sajtótájékoztatóról. Az ajtón lévő tábla tanúsága szerint is ő volt:

CHRIS HARPER
PPKSL, PROJEKTIGAZGATÓ

Most hogy idáig eljutott, Gabrielle hirtelen aggódni kezdett, hogy meg tudja-e csinálni. Emlékeztette magát, mennyire biztos Sexton abban, hogy Chris Harper hazudott. *A kampányom sikerében fogadnék rá,* mondta. A jelek szerint mások is így éreznek, olyanok, akik azt várják

Gabrielle-től, hogy megtudja az igazságot, hogy annak birtokában ők megszorongathassák a NASA-t, és a mai megsemmisítő vereség után új rohamot indíthassanak. Azután, hogy miként bánt vele Tench és Herney kormánya ma délután, Gabrielle nagyon szeretett volna segíteni.

Már kopogni akart, amikor eszébe jutott, amit Yolanda mondott. *Ha Chris Harper az egész világ előtt hazudott a PPKSL-ről, miért gondolod, hogy* neked *elmondja az igazat?*

Félelemből, felelt magában Gabrielle, aki maga is majdnem a félelem áldozata lett aznap. Volt egy terve. A taktikát a szenátortól leste el, aki időnként így kényszerített ki információkat politikai ellenfeleiből. Gabrielle sokat tanult Sextontól, és nem csak jó ízlésű vagy erkölcsös dolgokat. Ma este viszont minden eszközre szüksége lesz. Ha rá tudja venni Chris Harpert, hogy beismerje, hazudott – akármilyen okból is –, azzal Gabrielle némi esélyt teremthetne a szenátor kampánya számára. Sexton pedig az az ember, aki, ha csak egy centi helye is van a manőverezésre, bármilyen slamasztikából kivágja magát.

Gabrielle a Sexton által „túllövésnek” nevezett eljárást akarta alkalmazni Harperen; a módszert a római hatóságok eszelték ki olyan bűnözők beugratására, akikről feltételezték, hogy hazudnak. Az eljárás megtévesztően egyszerű.

Mondjuk el azt, amit szeretnénk, ha az illető beismerne.

Ezután vádoljuk meg valami sokkal rosszabbal.

A cél: lehetőséget adni az alanynak, hogy a két rossz közül

a kisebbet válassza – ez esetben az igazság beismerését.
A trükk lényege, hogy a vallatóból áradjon a magabiztosság, valami, amit Gabrielle most nehezen tudott elképzelni magáról. Nagy levegőt vett, újra lefuttatta maga előtt a jelenetet, és határozottan bekopogtatott.
– Mondtam, hogy dolgom van! – kiáltott ki Harper.
Gabrielle újra kopogott, ezúttal hangosabban.
– Mondtam, hogy nincs kedvem lemenni!
Gabrielle ekkor már az öklével dörömbölt. Chris Harper odament, és feltépte az ajtót.
– Az istenit, mondtam... – Itt elakadt a szava a meglepetéstől.
– Dr. Harper? – kérdezte Gabrielle magabiztos hangon.
– Hogy jutott ide be?
– Tudja, ki vagyok? – kérdezte Gabrielle szigorú arccal.
– Persze, hogy tudom. A főnöke hónapok óta támadja a projektemet. Hogy jutott be?
– Sexton szenátor küldött.
Harper a laboratórium homályát kutatta a szemével.
– Hol van a kísérője?
– Ez most nem érdekes. A szenátornak befolyásos kapcsolatai vannak.
– Ebben az épületben? – kérdezte Harper kétkedőn.
– Ön tisztességtelenül viselkedett, dr. Harper. A szenátor kénytelen volt szenátusi vizsgálóbizottság felállítását kérni, hogy megvizsgálják a hazugságait.
Harper elsápadt.
– Miről beszél?
– Az olyan okos emberek, mint ön, dr. Harper, nem

engedhetik meg maguknak, hogy játsszák a butát. Bajban van, a szenátor pedig azért küldött, hogy üzletet ajánljak önnek. A szenátor kampánya ma este komoly veszteséget szenvedett el. A szenátornak nincs veszteniva lója, és kész önt is magával rántani, ha szükséges.
– Mi az ördögről beszél?
Gabrielle nagy levegőt vett, és kijátszotta az adut.
– Hazudott a sajtótájékoztatón a PPKSL anomáliamérő szoftveréről. Ezt tudjuk. Sokan tudják. Nem is erről van szó.
– Mielőtt Harper válaszra nyithatta volna a száját, Gabrielle folytatta a rohamot. – A szenátor bármikor felfedhetné a hazugságait, de most nem ez érdekli, hanem egy sokkal fontosabb történet. Gondolom, tudja, miről beszélek.
– Nem, én...
– A szenátor a következőt ajánlja. Hallgatni fog a szoftvert illető hazugságokról, ha elárulja, ki az a vezető tisztségviselő a NASA-nál, akivel sikkasztanak.
Chris Harper mintha egy pillanatra bandzsított volna.
– Tessék? Nem sikkasztok!
– Kérem, fontolja meg jól, mit mond. A szenátusi bizottság hónapok óta gyűjti a dokumentumokat. Tényleg azt hitte, hogy nem veszik észre magukat? Meghamisítani a PPKSL dokumentációját, és saját számlákra utalni el NASA-s céltámogatásokat? A hazugságért és a sikkasztásért börtönbe is kerülhet, dr. Harper.
– Semmi ilyesmit nem tettem!
– Azt mondja, nem hazudott a PPKSL-lel kapcsolatban?
– Nem, azt mondom, hogy baromira nem sikkasztottam!
– Tehát tényleg hazudott a PPKSL-lel kapcsolatban.

Harper csak nézett meredten, mint aki nem talál szavakat.
– Hagyjuk a hazugság kérdését – folytatta Gabrielle. – Sexton szenátort nem érdekli, hogy hazudott a sajtótájékoztatón. Megszoktuk. Találtak egy meteoritot, senki sem kérdi, hogyan találták. A szenátort a sikkasztás érdekli. El akar kapni egy magas rangú NASA-st. Mondja meg, kivel dolgozik össze, ő pedig elintézi, hogy a vizsgálat ne érintse önt. Választhatja a könnyű utat, és elmondhatja, ki a másik, vagy hagyhatja, hogy a szenátor nagy balhét csapjon, és elkezdjen az anomáliamérő szoftverről meg az állítólagos javítófájlról beszélni.
– Csak blöfföl. Senki sem sikkasztott.
– Nagyon rosszul hazudik, dr. Harper. Láttam a dokumentumokat. A neve ott van az összes terhelő iraton. Mindenhol.
– Esküszöm, hogy semmit sem tudok semmifajta sikkasztásról.
Gabrielle csalódottan sóhajtott.
– Képzelje magát a helyzetembe, dr. Harper. Két dologra tudok csak gondolni. Vagy hazudik, mint ahogy azon a sajtótájékoztatón hazudott. Vagy igazat mond, és valaki az ügynökségnél, valaki, akinek nagy hatalma van, önt akarja megtenni bűnbaknak.
Ez szemlátomást elgondolkodtatta Harpert.
Gabrielle az órájára pillantott.
– A szenátor ajánlata még egy óráig él. Megúszhatja, ha elmondja, ki az a vezető, akivel az adófizetők pénzét elsikkasztják. A szenátornak nem ön a fontos, ő a nagyhalat akarja elkapni. A kérdéses személynek

nyilvánvalóan van némi hatalma itt a NASA-nál: sikerült neki a saját identitását titokban tartani, és önt tenni meg bűnbaknak.
Harper a fejét rázta.
– Hazudik.
– Szeretné ezt egy bíróságon is elmondani?
– Persze. Tagadni fogok mindent.
– Eskü alatt? – horkant fel Gabrielle megvetően. – Gondolom, azt is tagadni fogja, hogy hazudott a PPKSL szoftverhibájának kijavításáról. – Gabrielle szíve kalapált, ahogy a férfi szemébe nézett. – Fontolja meg jól az eshetőségeket, dr. Harper. Az amerikai börtönök nagyon kellemetlenek tudnak lenni.
Harper állta a tekintetét, Gabrielle pedig azon imádkozott, hogy törjön meg. Egy pillanatig azt hitte, a másik bedobja a törülközőt, de amikor megszólalt, Harper hangja kemény volt.
– Ms. Ashe – mondta, és szeméből látszott, hogy fortyog benne a düh –, a semmiben tapogatózik. Mind a ketten tudjuk, hogy nem folyik sikkasztás a NASA-nál. Itt egy ember hazudik, és az maga.
Gabrielle minden izma megfeszült. A férfi dühödten meredt rá. Gabrielle legszívesebben megfordult és elszaladt volna. *Egy űrtudóst próbáltál meg csőbe húzni. Mégis mire számítottál?* Kényszerítette magát, hogy felszegett állal nézzen vissza.
– Csak azt tudom – mondta, teljes magabiztosságot és a férfi álláspontja iránti közönyt tettetve –, hogy az általam látott dokumentumok szerint ön és még egy ember sikkaszt

a NASA pénzéből. A szenátor mindössze azt kérte tőlem, keressem meg, és ajánljam fel önnek a lehetőséget, hogy feladja a partnerét, ahelyett, hogy egyedül álljon a vizsgálat elé. Azt fogom mondani a szenátornak, hogy ön inkább egy bíró előtt szeretné bizonyítani az igazát. Elmondhatja a bíróságnak, amit most elmondott nekem: hogy nem sikkaszt és nem hazudott a PPKSL szoftverről. – Komoran mosolygott. – De a két héttel ezelőtti ügyefogyott sajtótájékoztató után ezt valahogy kétlem. – Gabrielle sarkon fordult, és átvágott a sötét laboratóriumon, miközben azon járt az esze, hogy vajon Harper helyett nem ő fog-e megismerkedni a börtönnel.

Felemelt fejjel ment, és várta, hogy Harper utánaszóljon. Csend. Kiment a fémajtón, és elindult a folyosón, remélve, hogy a liftek idefent nem kártyával hívhatók, mint lent az előcsarnokban. Veszített. Minden próbálkozása dacára Harper nem harapott rá a horogra. *Lehet, hogy igazat mondott a PPKSL-sajtótájékoztatón?* – gondolta Gabrielle.

Hatalmas csattanással vágódott ki mögötte a fémajtó.

– Ms. Ashe – hallotta Harper hangját. – Esküszöm, hogy nem tudok semmiféle sikkasztásról. Tisztességes ember vagyok!

Gabrielle szíve kihagyott egy ütést. Kényszerítette magát, hogy ne álljon meg. Vállat vont, és a válla fölött szólt vissza.

– A sajtótájékoztatón mégis hazudott.

Csend. Gabrielle folytatta útját a folyosón.

– Várjon! – kiáltotta Harper. Már ott loholt mellette, az arca sápadt volt. – Ez a sikkasztás dolog – mondta, és

lehalkította a hangját. – Azt hiszem, tudom, ki csalt tőrbe.
Gabrielle megtorpant, nem akart hinni a fülének. Próbált olyan lassan és lazán fordulni oda, ahogy csak bírt. – Azt szeretné, ha elhinném, hogy valaki tőrbe csalta?
Harper felsóhajtott.
– Esküszöm, hogy semmit sem tudok a sikkasztásról. De ha bizonyíték van ellenem...
– Több folyóméter.
Harper ismét sóhajtott.
– Akkor az egészet azért gyártották, hogy szükség esetén kompromittálhassanak. És csak egyvalaki tett volna ilyet.
– Kicsoda?
Harper a szemébe nézett.
– Lawrence Ekstrom gyűlöl engem.
Gabrielle teljesen megdöbbent.
– A NASA igazgatója?
Harper komoran bólintott.
– Ő kényszerített arra, hogy hazudjak azon a sajtótájékoztatón.

88

Bár az Aurora cseppfolyósított metánnal üzemelő hajtóműve csak félgőzzel dolgozott, a repülőgép a hangsebesség háromszorosával, több mint 3500 km/órás sebességgel repítette a Delta Force-ot az éjszakában. A pulzáló detonációshullám-keltő hajtóműnek köszönhetően az utazást hipnotikus ritmus kísérte.
Harminc méterrel alattuk az Aurora keltette vákuum

szívóereje tizenöt méteres hullámokat emelt ki a tengerből, amelyek hatalmas, párhuzamosan álló kakasfarkakként követték a gépet.

Ezért vonták ki a forgalomból az SR-71 Blackbirdöt, gondolta Delta Egy.

Az Aurora volt az egyik olyan titkos repülőgéptípus, melynek létezéséről senkinek nem lett volna szabad tudnia, mégis mindenki tudott. Még a Discovery Chanelen is bemutattak egy kisfilmet a nevadai Groom-tónál végrehajtott próbarepülésekről. Valószínűleg már sohasem lehet megállapítani, hogy a titok hogyan szivároghatott ki: a hangrobbanások miatt, amelyeket Los Angelesben is hallottak, vagy mert sajnálatos módon egy északi-tengeri olajfúró torony személyzete meglátta repülés közben, vagy mert egy adminisztrációs hiba folytán az Aurora leírása bennfelejtődött a Pentagon költségvetésének nyilvánosságra hozott változatában. Most már mindegy, a titok kipattant: az amerikai hadseregnek egy 6 Mach sebességre is képes repülő van a birtokában, és nem a rajzasztalon, hanem fent az égen.

A Lockheed által kifejlesztett Aurora alakja egy lapított rögbilabdához hasonlít. Harminchat méter hosszú, húsz méter széles, és mint egy űrrepülőgépet, hőálló kerámiaburkolat fedi. Sebességét elsősorban a forradalmian új pulzáló detonációshullám-keltő hajtóműnek köszönheti, amely tiszta folyékony hidrogént vagy metánt éget el, és félreismerhetetlen, fodros kondenzcsíkot húz maga után az égen. Emiatt nem is száll fel máskor, mint éjjel.

Hála a hatalmas sebesség luxusának, a Delta Force megtehette, hogy ne a legrövidebb úton térjen haza, hanem a tenger felett repüljön. Még így is megelőzték a célszemélyeket. Egy órán belül a keleti parton lesznek, jó két órával előttük. Először az merült fel, hogy a kérdéses repülőgép nyomába erednek és lelövik, ám az irányító joggal tartott attól, hogy ha egy radar felfigyel az eseményre, vagy megtalálják a gép roncsait, az széles körű vizsgálatot vonna maga után. Az irányító ezért úgy döntött, az lesz a legjobb, ha a gép az eredeti tervek szerint leszáll. Amint kiderül, hogy hol, a Delta Force akcióba lép.

Az Aurora a kihalt Labrador-tenger felett süvített, amikor Delta Egy CrypTalkja hívást jelzett. Felvette a mikrofont.

– Változott a helyzet – tájékoztatta őket az eltorzított hang. – Mielőtt még Rachel Sexton és a két tudós leszállna, lesz egy másik célpont is.

Egy másik célpont. Delta Egy érezte, kezd a dolog eszkalálódni. Az irányító hajója újabb léket kapott, és nekik kell minél előbb betömniük a rést. *A hajó nem kapott volna léket,* emlékeztette magát Delta Egy, *ha a Milne-jégpadon sikerült volna eltalálnunk a célpontot.* Delta Egy nagyon jól tudta, hogy saját maga után takarít.

– Egy negyedik személy is bekerült a képbe – mondta az irányító.

– Ki?

Az irányító egy pillanatig habozott, majd válaszolt.

A három férfi rémülten nézett össze. Jól ismerték a nevet.

Nem csoda, hogy az irányító nem szívesen mondta ki a

nevét! – gondolta Delta Egy. Ahhoz képest, hogy az eredeti tervek szerint „zéró áldozatfaktorú” akcióról volt szó, a holttestek száma és a célpontok fontossága szélsebesen emelkedett. Pattanásig feszült idegekkel várta, hogy az irányító tájékoztassa őket, pontosan hol és milyen módon kell majd kiiktatniuk ezt az újabb illetőt.
– A tét jócskán emelkedett – mondta az irányító. – Jól figyeljenek. A parancsot csak egyszer mondom el.

89

Magasan Maine állam felett egy G4 folytatta útját sebesen Washington felé. Fedélzetén Michael Tolland és Corky Marlinson Rachel Sextont hallgatták, aki arra vonatkozó elméletét magyarázta el, hogy a meteorit fúziós kérgén miért magasabb az ionizált hidrogén koncentrációja.
– A NASA-nak van egy Plum Brook nevű kísérleti telepe – magyarázta Rachel, aki alig tudta elhinni, hogy erről beszél. Még soha nem osztott meg illetéktelenekkel titkos információkat, de a körülmények fényében úgy érezte, Tollandnak és Corkynak joga van hozzá, hogy tudjon erről.
– A Plum Brook-ban a NASA az új fejlesztésű hajtóműveket teszteli. Két évvel ezelőtt írtam is egy jelentést az egyik új modellről, amelyet ott teszteltek, expanziós ciklusú hajtóműnek hívják.
Corky gyanakodva nézett rá.
– Az expanziós ciklusú hajtómű még elméleti stádiumában van. Csak papíron létezik. Nem folynak tesztelések. Ahhoz még évtizedek kellenek.

Rachel a fejét rázta.
– Bocsánat, Corky, de a NASA rendelkezik a prototípussal. Már tesztelik.
– Micsoda? – kérdezte hitetlenkedve Corky. – Az ECH folyékony oxigén-hidrogén keverékkel megy, ami megfagy az űrben, és így a NASA számára használhatatlan. Azt nyilatkozták, hogy addig meg sem próbálják megépíteni az ECH-t, amíg nem tudják megoldani, hogy az üzemanyag ne fagyjon meg.
– Megoldották. Az üzemanyagból kihagyták az oxigént, és félig fagyott, kásás állagú hidrogént használnak. Rendkívül hatékony és nagyon tisztán, kevés égéstermékkel ég. Jók az esélyei arra, hogy ez legyen a meghajtása a Marsra küldendő űrhajóknak.
– Ez nem lehet igaz – álmélkodott Corky.
– Én viszont nagyon szeretném, ha igaz lenne – mondta Rachel –, mert készítettem róla egy összefoglalót az elnöknek. A főnököm tajtékzott, mert a NASA nagy hírverést akart csapni a hidrogénkása körül. Az ő nyomására utasította a Fehér Ház a NASA-t, hogy tartsa titokban.
– Miért?
– Az most mindegy – mondta Rachel, akinek nem állt szándékában több titkot megosztani, mint amennyit feltétlenül szükséges volt. Pickering egy kevesek által ismert nemzetbiztonsági kockázatot akart csökkenteni a hidrogénkása titkosításával, a kínai űrkutatás aggasztó mérvű fejlődését. A kínaiak egy bér-kilövőállomáson dolgoznak, amelyet bárki igénybe vehet, aki megfizeti –

márpedig ezek többsége az Egyesült Államok ellensége. Amerika biztonságára nézve végzetesek lehetnek a dolog következményei. Szerencsére az NFH-nál tudták, hogy a kínaiak egy már eleve kudarcra ítélt hajtóanyagrendszerrel kísérleteznek, Pickeringnek pedig esze ágában sem volt engedni, hogy tudomást szerezzenek a NASA sokkal ígéretesebb hidrogénkása hajtóművéről.

– Tehát – kérdezte aggodalmas arccal Tolland –, azt mondja, a NASA-nak birtokában van egy tiszta égésű meghajtó rendszer, amelyik tiszta hidrogénnel működik?

Rachel bólintott.

– Pontos adatokat nem tudok, de a jelek szerint ennél a hajtóműnél az égéstermék hőmérséklete sokszorosan magasabb, mint bármely eddig létezőnél. A NASA-nak emiatt mindenfajta új anyagot kell kifejlesztenie a fúvóka részére. – Egy pillanat szünetet tartott. – Ha egy sziklát egy ilyen hidrogénkása hajtómű mögé tennének, egy soha nem látott hőfokú, hidrogénben gazdag tűzcsóva égetné meg. Lenne szép kis fúziós kéreg.

– Ugyan már! – kiáltott fel Corky. – Megint a hamis meteoritelméletnél tartunk?

Tollandot hirtelen magával ragadta a gondolat.

– Nem is olyan rossz ötlet. Egyszerűen csak a kilövőállványra tesznek egy sziklát az űrhajó kilövése előtt.

– Istenem, segíts! – dünnyögte Corky. – Idiótákkal vagyok összezárva egy repülőgép fedélzetén!

– Corky – mondta Tolland –, ha egy sziklát kiteszünk az égéstermék hőjének, hasonló égésnyomokat kapunk, mintha a Föld légkörén zuhant volna keresztül, nem?

Ugyanúgy lennének rajta bordák, a megolvadt anyag is ugyanúgy visszafelé folyna.
– Gondolom, igen – morogta Corky.
– Ráadásul a tiszta égésű hidrogén, amelyről Rachel beszélt, nem hagyna kémiai melléktermékет sem. Csak hidrogént. Magas koncentrációjú ionizált hidrogént a felszínen.
Corky a szemét forgatta.
– Figyelj, ha tényleg létezik ez az ECH, és hidrogénkásával működik, akkor lehetséges, amiről beszélsz. De nagyon elrugaszkodott ötlet.
– Miért? – kérdezte Tolland. – Elég egyszerűnek tűnik.
– Pofonegyszerű – bólintott Rachel. – Végy egy jókora, 190 millió éves fosszíliákat tartalmazó sziklát, tedd ki egy hidrogénkásával működő hajtómű tüzének, majd temesd a jég alá. Instant meteorit.
– Persze, a turisták számára – felelte Corky –, de nem a NASA tudósainak! A kondrulákat még mindig nem magyarázta meg!
Rachel igyekezett felidézni Corky fejtegetését a kondrulák keletkezéséről.
– Azt mondta, a kondrulák úgy keletkeznek, hogy a kőzet az űrben gyorsan felhevül, meg lehűl, igaz?
Corky felsóhajtott.
– A kondrulák úgy keletkeznek, hogy az űrben lehűlt kő hirtelen rendkívüli hőmérsékletre hevül, félig megolvad, úgy 1550 Celsius-fokon. Aztán hirtelen megint lehűl, nagyon gyorsan, amitől a benne keletkezett folyadékzárványok kondrulákká szilárdulnak.

Tolland a barátja szemébe nézett.
– És ez a folyamat nem mehet végbe itt a Földön?
– Lehetetlen – tiltakozott Corky. – A bolygón sehol sincsenek olyan hőmérséklet-ingadozások, melyek lehetővé tennék az ilyen gyors átalakulást. A magreakciók, hőjéről és az abszolút nulla fokról beszélünk. Ilyesmi egészen egyszerűen nem létezik a Földön.
Rachel ezen elgondolkodott. – Legalábbis természetes körülmények között nem.
– Ezzel mit akar mondani? – fordult felé Corky.
– Miért ne következhetett volna be a felhevülés és a lehűlés itt a Földön, mesterséges körülmények között? – kérdezte Rachel. – Odatehették egy hidrogénkása hajtómű alá, utána pedig lehűthették hirtelen.
– Mesterséges kondrulák? – meredt rá Corky.
– Elképzelhető, nem?
– Nevetséges – felelte Corky a meteoritmintát rázva. – Talán már elfelejtette volna? A kondrulákról minden kétséget kizáróan be van bizonyítva, hogy 190 millió évesek. Legjobb tudomásom szerint, Ms. Sexton – tette hozzá leereszkedően –, 190 millió évvel ezelőtt még senki sem rendelkezett hidrogénkása hajtóművel vagy szuperhűtő-berendezéssel.

Kondrulák ide vagy oda, gondolta Tolland, *szaporodnak a bizonyítékok.* Rachel legutóbbi, a fúziós kérget illető felismerései mélységesen elgondolkodtatták, és már jó néhány perce egy szót sem szólt. Rachel hipotézise meghökkentő volt ugyan, és merész, azonban új

utakat nyitott meg Tolland gondolatai előtt. *Ha meg tudjuk magyarázni a fúziós kérget... milyen egyéb lehetőségek tárulnak fel?*

– Nagyon csendben van – fordult hozzá a mellette ülő Rachel.

Tolland odapillantott. A repülőgép tompa világításának fényében olyan gyengédséget fedezett fel Rachel szemében, hogy az Celiát juttatta az eszébe. Elhessegette a feltoluló emlékeket, és fáradtan felsóhajtott.

– Csak elgondolkodtam...

Rachel elmosolyodott.

– Meteoritokról?

– Mi másról?

– Újra végigment a bizonyítékokon, és megpróbálta megállapítani, mi marad, ugye?

– Valahogy úgy.

– És jutott valamire?

– Nem igazán. Össze vagyok zavarodva, hogy mennyi bizonyíték dőlt meg, amióta felfedeztük, hogy alulról helyezték be a sziklát.

– Az egymásra épülő bizonyítékok mindig kártyavárat alkotnak – mondta Rachel. – Ha kivesszük az elsődleges feltevéseinket, inogni kezd az egész építmény. A meteorit megtalálásának a helye is ilyen elsődleges feltevés volt.

Meghiszem azt.

– Amikor a Milne-jégpadra érkeztem, az igazgató azzal fogadott, hogy a meteoritot háromszáz éves érintetlen jégben találták, és hogy nagyobb a sűrűsége, mint bármely

más kőzetnek a környéken. Ezt logikus bizonyítékául tekintettem annak, hogy a kőzet az űrből származik.
– Mint ahogy mindnyájan.
– A közepes nikkeltartalom, bár csábítóan hangzik, a jelek szerint nem perdöntő.
– Pedig közel van – szólt közbe Corky, aki a jelek szerint hallgatózott.
– De nem pontos.
Corky kelletlenül bólintott.
– Továbbá – folytatta Tolland –, ez a soha nem látott ízeltlábú faj, bár döbbenetesen bizarr, valójában lehet valami mélytengeri rákféle is.
Rachel bólintott.
– Most meg a fúziós kéreg...
– Nem szívesen mondom – pillantott Tolland Corkyra –, de egyre inkább az az érzésem, hogy több a negatív bizonyíték, mint a pozitív.
– A tudomány nem megérzésekről szól – mondta Corky. – Hanem bizonyítékokról. A kőzetben talált kondrulák minden kétséget kizáróan meteoritra utalnak. Egyetértek veletek, hogy amit láttunk, az mélységesen zavarba ejtő, de a kondrulákat nem hagyhatjuk figyelmen kívül. A kőzet meteorit voltára utaló bizonyítékok perdöntőek, míg az ellene szólóak közvetettek.
Rachel felvonta a szemöldökét.
– És ebből milyen következtetést vonhatunk le?
– Semmilyet – mondta Corky. – A kondrulák megléte világosan bizonyítja, hogy meteorittal van dolgunk. Az egyetlen kérdés már csak az, hogy miért dugta valaki a jég

alá.
Tolland szeretett volna hinni a barátja tiszta logikájának, de valami mégis zavarta.
– Nem győztelek meg, Mike? – kérdezte Corky.
Tolland zavartan sóhajtott.
– Nem is tudom. Kettő a háromból nem volt rossz, Corky. De már csak egy áll a háromból. Az az érzésem, valamit nem veszünk észre.

90

Lebuktam, gondolta Chris Harper, és megborzongott, ahogy lelki szemei előtt egy börtöncella jelent meg. *Sexton szenátor tudja, hogy hazudtam a PPKSL-szoftverről.*
Miközben a PPKSL-projekt vezetője visszakísérte Gabrielle Ashe-t az irodájába, és becsukta az ajtót, érezte, hogy a NASA igazgatója iránti gyűlölete pillanatról pillanatra nő. Harper megértette, milyen szinten hazudik az igazgató. Azon túl, hogy arra kényszerítette Harpert, hogy azt hazudja, sikerült megoldani a PPKSL szoftverproblémáját, láthatóan arra az esetre is bebiztosította magát, ha Harpernek inába szállna a bátorsága, és ki akarna szállni az ügyből.
Sikkasztásról szóló bizonyítékok, gondolta Harper. *Zsarolás. Nagyon ravasz.* Elvégre ki hinne egy sikkasztónak, ha az kétségbe akarná vonni az amerikai űrkutatás történetének legnagyobb eredményét? Harper már látta, mire képes a NASA igazgatója, csak hogy megmentse az űrkutatási hivatalt, és most, hogy egy

fosszíliákat tartalmazó meteoritot találtak, a tétek megsokszorozódtak.
Harper hosszú másodpercekig járkált a széles asztal körül, amelyen a PPKSL-műhold makettje pihent – egy henger, rajta antennák és fényvisszaverő pajzsok mögé rejtett lencsék. Gabrielle leült, s csak nézett sötét szemével, kivárt. Harpert az a fajta émelygés környékezte, amelyet azon a gyalázatos sajtótájékoztatón is érzett. Elég rosszul szerepelt azon az estén, ami fel is tűnt mindenkinek, kérdezgették. Újabb hazugsághoz folyamodott, és azt mondta, hogy elég rosszul volt azon az estén. A sajtó és kollégái így aztán egy vállrándítással napirendre tértek fásult szereplése felett, és gyorsan meg is feledkeztek róla.
A hazugság most újra itt kísért.
Gabrielle Ashe arckifejezése megenyhült.
– Mr. Harper, ha a NASA igazgatója az ellensége, akkor olyan szövetségesre lesz szüksége, akinek hatalma van. Ezen a ponton lehet, hogy Sexton szenátor az egyetlen barátja. Kezdjük a PPKSL szoftverével kapcsolatos hazugsággal. Mondja el, mi történt!
Harper felsóhajtott. Tudta, eljött az ideje, hogy elmondja az igazat. *A fene egye meg! Az elején is az igazat kellett volna mondanom!*
– A PPKSL kilövése simán ment – kezdte. – A műhold hibátlanul pályára állt, ahogy terveztük.
Gabrielle Ashe unatkozó arcot vágott, mint aki tud mindent.
– Folytassa.
– Ekkor kezdődtek a bajok. Amikor nekiláttunk, hogy sűrűségi rendellenességeket keressünk a sarki jégben, a

műhold fedélzetén található számítógép anomáliamérő szoftvere felmondta a szolgálatot.
– Aha...
Harper gyorsabban kezdett beszélni.
– A szoftvernek képesnek kellett volna lennie arra, hogy gyorsan kielemezze a több ezer négyzetkilométerről összegyűjtött adatokat, és megtalálja a jégtakaró azon részeit, ahol a jég sűrűsége eltér a normálistól. A szoftver elsődlegesen lágy pontokat, a globális felmelegedésre utaló jeleket keresett volna a jégben, de úgy volt programozva, hogy ha egyéb sűrűségi eltéréseket azonosít, azokat is jelezze. Az volt a terv, hogy a PPKSL több héten keresztül vizsgálja az északi sarkkört, és azonosítja az olyan eltéréseket, amelyeket fel tudunk használni a globális felmelegedés mérésére.
– De ha nem működik a szoftver – mondta Gabrielle –, a PPKSL semmire sem jó. A NASA-nak gyakorlatilag kézi erővel kellett volna kielemeznie az adatokat.
Harper bólintott, miközben újra átélte a programhiba okozta rémálmot.
– Ez évtizedekbe telne. A helyzet katasztrofális volt. A program elkészítése során hibát követtem el, és emiatt a PPKSL semmit sem ért. Azzal, hogy közelgett az elnökválasztás, Sexton szenátor pedig annyit kritizálja a NASA-t... – Felsóhajtott.
– A hibája óriási csapást jelentett a NASA-nak és az elnöknek.
– Rosszabbkor nem is jöhetett volna. Az igazgató borzasztóan dühös volt. Megígértem neki, hogy a

legközelebbi alkalommal, amikor űrsiklót küldünk a műholdhoz, kijavítom a hibát – nem nagy ügy, csak ki kell cserélni a PPKSL szoftverét tartalmazó chipet. De ez kevés volt, és már elkéstünk volna vele. Ekstrom szabadságra küldött, de tulajdonképpen felmondott nekem. Mindez egy hónappal ezelőtt történt.

– Két héttel ezelőtt pedig megjelent a tévében, és bejelentette, hogy találtak megoldást.

Harper teljesen magába roskadt.

– Szörnyű hiba volt. Aznap hívott fel az igazgató kétségbeesetten. Azt mondta, történt valami, amivel jóvátehetem az egészet. Azonnal bejöttem, hogy találkozzam vele. Arra kért, tartsak egy sajtótájékoztatót, amelyen tudatom, hogy megoldást találtam a PPKSL-szoftver problémájára, és hogy néhány héten belül már lesznek adataink is. Azt mondta, később majd elmagyaráz mindent.

– És maga belement.

– Dehogyis! Nemet mondtam! De egy óra múlva az igazgató ismét ott volt az irodámban... az elnök főtanácsadójának társaságában!

– Tessék?! – nézett Gabrielle döbbenten. – Marjorie Tenchcsel?

Micsoda szörnyű alak, gondolta Harper és bólintott. – Leültettek, majd közölték velem, hogy az én tévedésem miatt a NASA és az elnök szó szerint az összeomlás szélére került. Ms. Tench beszélt nekem arról is, hogy a szenátor privatizálni akarja a NASA-t. Azt mondta, tartozom az elnöknek és az ügynökségnek annyival, hogy mindent

helyrehozok. Aztán elmondta, hogyan.
Gabrielle előredőlt.
– Folytassa.
– Marjorie Tench elmesélte, hogy véletlen szerencse folytán a Fehér Ház szilárd geológiai bizonyítékok birtokába jutott, amelyek szerint a Milne-jégpad alatt egy jókora meteorit van eltemetve. A valaha talált egyik legnagyobb. Egy ekkora meteoritot megtalálni hatalmas fegyvertény lenne a NASA számára.
Gabrielle mélységesen megdöbbent.
– Egy pillanat! Maga ezek szerint azt állítja, hogy valaki már tudta, hogy a meteorit ott van, még mielőtt a PPKSL felfedezte volna?
– Igen. A PPKSL-nek semmi köze nem volt a felfedezéshez. Az igazgató tudta, hogy a meteorit létezik. Egyszerűen közölte velem a koordinátáit, és utasított, hogy igazítsam a PPKSL-et a jégpad fölé, és tegyek úgy, mintha a felfedezést a PPKSL tette volna.
– Maga viccel.
– Én is ezt válaszoltam, amikor arra kértek, hogy vegyek részt ebben a csalásban. Nem voltak hajlandók elárulni, honnan tudják, hogy a meteorit ott van, de Ms. Tench erősködött, hogy ez nem számít, és hogy ez tökéletes alkalom arra, hogy jóvátegyem a baklövésemet. Ha azt nyilatkozom, hogy a meteoritot a PPKSL lokalizálta, akkor a NASA a műholdat sikertörténetként adhatja el, amire régóta nagy szüksége van, és ami az elnök választási esélyeit is növelné.
– És persze – mondta az álmélkodó Gabrielle –, nem

mondhatta, hogy a meteoritot a PPKSL találta, amíg nem jelenti be, hogy a PPKSL anomáliamérő szoftverét megjavították és működik.
Harper bólintott.
– Ezért hazudtam a sajtótájékoztatón. Belekényszerítettek. Tench meg az igazgató kíméletlenek voltak. Azt mondták, mindenkit cserben hagytam, hogy az elnök finanszírozta a PPKSL-projektet, hogy a NASA éveket töltött vele, és hogy az én hibámból most az egész kútba esett.
– És maga belement.
– Nem volt más választásom. A karrieremnek lőttek volna, ha nem teszem meg. És tényleg az a helyzet, hogy ha nem bénázom el a szoftvert, a PPKSL magától is megtalálta volna azt a meteoritot. Akkor kis hazugságnak tűnt. Azzal indokoltam meg magamnak, hogy a szoftverhibát pár hónapon belül amúgy is kijavítjuk, amint az űrsikló felmegy, és így nem teszek mást, mint hogy egy kicsit korábban jelentem be a megoldását.
Gabrielle halkan füttyentett.
– Egy aprócska hazugság, hogy kihasználják a meteorit kínálta lehetőséget.
Harper émelygett, hacsak rágondolt.
– Így aztán... megtettem. Az igazgató utasítását követve sajtótájékoztatót tartottam, amelyen közöltem, hogy találtam megoldást az anomáliamérő szoftverem meghibásodására. Vártam egy pár napot, majd átirányítottam a PPKSL-t azon koordináták fölé, amelyeket az igazgató adott meg. Ezután, követve a szolgálati utat, felhívtam a Földfigyelő Rendszer vezetőjét, és jelentettem,

hogy a PPKSL jelentős sűrűséganomáliát észlelt a Milne-jégpadban. Megadtam a koordinátákat, és elmondtam, hogy olyan sűrűségű eltérésről van szó, amelyet akár egy meteorit is okozhat. A NASA izgalomba jött, és kiküldtek egy kis csapatot, hogy fúrjanak. Az akció innentől szupertitkos lett.
– Tehát máig fogalma sem volt róla, hogy a meteorit fosszíliákat tartalmaz?
– Erről nálunk senki sem tudott. Mindnyájan le vagyunk döbbenve. Most mindenki hősként ünnepel, mert Földön kívüli élet bizonyítékaira bukkantam, én meg nem tudom, mit mondjak.
Gabrielle hosszan hallgatott, szigorú fekete szeme Harpert tanulmányozta.
– De ha a meteoritot nem a PPKSL találta meg, akkor honnan tudta az igazgató, hogy ott van?
– Valaki más már megtalálta korábban.
– Valaki más? Kicsoda?
Harper felsóhajtott.
– Egy Charles Brophy nevű kanadai geológus, aki az Ellesmere-szigeten kutatott. Épp a jeget ultrahangozta a Milne-jégpadon, amikor felfedezett valamit, ami úgy nézett ki, mint egy hatalmas meteorit. Beszólt a központba rádión, a NASA pedig véletlenül elcsípte az adást.
Gabrielle szeme elkerekedett.
– És ez a kanadai nem dühös azért, hogy a NASA minden dicsőséget learat helyette?
– Nem – mondta Harper, akinek a hideg futkosott a hátán.
– Ugyanis, igen praktikus módon, meghalt.

91

Michael Tolland behunyt szemmel hallgatta a G4 hajtóművének zúgását. Nem akart addig a meteoritra gondolni, míg meg nem érkeznek Washingtonba. Corky szerint a kondrulák cáfolhatatlan bizonyítékai annak, hogy a Milne-jégpadban talált kődarab csakis meteorit lehet. Rachel ugyan remélte, hogy végleges válasszal szolgálhat William Pickeringnek, mire leszállnak, de a kondrulák minduntalan zsákutcába juttatták gondolatmenetét. Amilyen gyanúsak voltak a meteorit körüli bizonyítékok, olyan valódinak tűnt maga a meteorit.

Ám legyen.

Bár Rachelt nyilvánvalóan megrázta a tengeren elszenvedett trauma, Tolland elámult kitartásán. A jelen problémára koncentrált, arról igyekezett bizonyosságot szerezni, hogy a meteorit valódi-e, és arról, hogy ki akarta megölni őket.

Rachel az út nagy részét a Tolland melletti ülésen töltötte. Jó volt vele beszélgetni, az emberpróbáló körülmények dacára is. Amikor Rachel pár percre elment a mosdóba, Tolland meglepve állapította meg, hogy hiányolja. Tűnődni kezdett, vajon mikor fordult elő utoljára, hogy hiányolta egy nő jelenlétét – valaki mását, mint Celiáét.

– Mr. Tolland?

Mike felpillantott.

A pilóta nézett be a kabinajtón.

– Kérte, hogy szóljak, amikor el tudjuk érni telefonon a

hajóját. Most van rá lehetőség, ha gondolja.
– Köszönöm. – Tolland elindult a székek között.
A pilótafülkéből felhívta a hajója legénységét. Tudatni akarta velük, hogy csak egy-két nap múlva ér vissza. Persze esze ágában sem volt elmondani nekik, milyen problémák adódtak.
Tolland meglepődött, amikor pár csöngés után a hajó SHIN-COM 2100-es kommunikációs rendszerének üzenetrögzítője vette fel. Az üdvözlés nem a szokásos semleges köszöntés volt, hanem a legénység egyik tagja, a hajó mókamestere rikoltott.
– Hahó, itt a *Goya* – mondta. – Elnézést, amiért senki sincs itt, de hatalmas tetvek raboltak el minket! Igazából kimentünk a szárazföldre bulizni, hogy megünnepeljük Mike sikerét. Baromira büszkék vagyunk! Hagyja meg a számát, és reggel visszahívjuk, ha kijózanodtunk! Ciao! Hajrá, E. T!
Tolland elnevette magát, hiányzott már neki a csapat. Nyilván ők is látták a sajtókonferenciát. Örült, hogy kimentek a partra; se szó, se beszéd hagyta őket magukra, amikor az elnök felhívta őt, és semmi értelme nem volt annak, hogy a hajón ücsörögjenek. Bár az üzenet szerint mindenki a parton volt, Tolland feltételezte, hogy nem hagyták őrizetlenül a hajót, különösen, mivel erős áramlásban horgonyzott.
Tolland beütött egy kódot, hogy meghallgassa, nem hagytak-e valami neki szóló bizalmas üzenetet. A rögzítő sípolt egyet. Egyetlen üzenet. Ugyanaz a borízű hang.
– Szia, Mike, nem semmi műsor! Ha ezt hallod, akkor biztosan valami puccos fehér házi buliról hallgatod le az

üzeneteidet, és azon töröd a fejed, hol a fenében lehetünk. Bocs, haver, hogy itt hagytuk a hajót, de ezt nem lehetett szárazon megünnepelni. Ne aggódj, jól lehorgonyoztuk, és a verandán is égve hagytuk a lámpát. Titkon persze reménykedünk, hogy elviszik a kalózok, és az NBC végre megveheti neked azt az új hajót! Na jó, csak vicceltem. Ne aggódj, Xavia itt marad a fedélzeten, és vigyáz a házra. Azt mondja, inkább egyedül marad, mintsem hogy egy rakás részeg hálaárussal bulizzon. Hallottál már ilyet?

Tolland kuncogott, és megkönnyebbült, hogy valaki mégis maradt a fedélzeten. Xavia kötelességtudó volt, és tényleg nem bulizós alkat. A jó nevű tengeri geológusról mindenki tudta, hogy véleményét mindig maró őszinteséggel közli.

– Na mindegy, Mike – folytatódott az üzenet –, a ma este hihetetlen volt. Az ember büszke arra, hogy tudós, mi? Mindenki csak arról beszél, ez milyen jól jött a NASA-nak. Kapja be a NASA! Nekünk még jobban jött! A *Csodálatos tenger* nézettsége a mai este miatt pár millió ponttal biztosan megugrott. Sztár vagy, öregem. Igazi sztár. Gratula. Szép munka volt.

A háttérből elfojtott beszélgetésfoszlányok hallatszottak, majd a hang visszatért.

– Ja, ha már Xaviánál tartunk, csak hogy ne legyen túl nagy az arcod, le akar tolni valamiért. De már adom is.

Xavia metszően éles hangja hallatszott.

– Szia Mike, Xavia vagyok. Isten vagy, blabla, blabla. Mivel imádlak, hajlandó vagyok éjjeli portást játszani az özönvíz előtti roncsodon. Őszintén szólva már amúgy is jó lesz egy kicsit távol lenni ettől a csőcseléktől, amelynek a tagjait te

tudósoknak nevezed. Na mindegy, a portáskodás mellett a legénység arra is rávett, mint a hajó banyáját, hogy kövessek el mindent, hogy ne legyen belőled beképzelt állat, ami tudom, hogy a mai este után nehéz lesz. Ezért nekem kell elsőként felhívnom a figyelmedet arra a blamára, amelyet a filmedben követtél el. Igen, jól hallottad. Ritkán ugyan, de Michael Tolland is rúghat luftot. Ne aggódj, az egész világon hárman fogják csak észrevenni, és azok is mind rendmániás tengergeológusok, akiknek nincs semmi humorérzékük. Mint például én. De hát tudod, mit mondanak rólunk, geológusokról? Hogy mindig a hibákat keressük. – Nevetett. – Mindegy, nem érdekes, egy meteorit-kőzettani apróságról van szó. Csak azért mondom, hogy elrontsam az estédet. Lehet, hogy kapsz egy-két hívást emiatt, úgyhogy gondoltam, figyelmeztetlek, hogy ne látszódj akkora kreténnek, mint amekkora vagy, mint azt mi tudjuk. – Ismét elnevette magát. – Na mindegy, nem vagyok valami nagy bulimániás, úgyhogy itt maradok a fedélzeten. Ne is próbálj hívni, be kellett kapcsolnom a rögzítőt, mert egész este a rohadt sajtótól hívtak. Te vagy ma a sztár, még a baki ellenére is. Részletek, ha visszajöttél. Szia.

Az üzenetnek vége volt.

Michael Tolland elhúzta a száját. *Hiba a filmemben?*

Rachel Sexton a G4 mosdójában a tükör előtt állt, és magát nézte. Sápadtnak látszott, és gyengébbnek, mint amire számított. A ma esti rémület rengeteget kivett belőle.

Azon tűnődött, mikor hagyja majd abba a reszketést, és mikor merészkedik legközelebb tenger közelébe. Levette az *U. S. S. Charlotte* feliratú sapkát, és leengedte a haját. *Így már jobb,* gondolta, és kezdte önmagának érezni magát.

Tükörképe szemébe nézett, és mélységes kimerültséget fedezett fel benne. De látta mögötte az eltökéltséget is. Tudta, hogy ezt anyjának köszönheti. *Ne más mondja meg, hogy mit tehetsz és mit nem.* Eljátszott a gondolattal, hogy vajon az anyja látta-e, mi történt aznap. *Mama, meg akartak ölni. Valaki mindnyájunkat meg akart ölni...*

Mint ahogy az elmúlt pár órában annyiszor, gondolatban ismét végigment a számításba jöhető nevek listáján.

Lawrence Ekstrom... Marjorie Tench... Zach Herney elnök. Mindegyiküknek volt rá indítéka. És ami még rémisztőbb, mindegyiküknek megvolt rá a lehetősége is. *De az elnök nincs benne,* mondta magának Rachel, aki képtelen volt elhinni, hogy az elnöknek, akit a saját apjánál sokkal jobban tisztelt, más szerepe is lehet az egész rejtélyes ügyben, mint ártatlan kívülállóé.

Még mindig nem tudunk semmit.

Sem azt, hogy csalás történt-e, sem azt, hogy kicsoda követte el, sem azt, hogy miért.

Rachel válaszokkal a tarsolyában akart volna William Pickeringgel beszélni, ehelyett azonban csak újabb kérdésekre lelt.

A mosdóból kilépve meglepetten látta, hogy Tolland nincs a helyén. Corky ott szundikált az ülésén. Rachel már épp

keresni kezdte volna, amikor Mike kilépett a pilótafülkéből. Rachel látta mögötte a pilótát, aki épp a rádiótelefont akasztotta vissza a helyére. Tolland gondterheltnek tűnt.
– Mi a baj? – kérdezte Rachel.
Tolland komor hangon tájékoztatta az üzenetrögzítőn hallottakról.
Hiba a műsorban? Rachel úgy érezte, Tolland túl érzékenyen reagál az egészre.
– Valószínűleg semmi különös. Xavia nem mondta el pontosan, mi a tévedés?
– Valami kőzettani dolog.
– A meteorit szerkezetéről van szó?
– Igen. Azt mondta, hogy a hibát maximum egy pár másik geológus vehette észre. Emiatt arra kell gondolnom, hogy a tévedés a meteoritnak az összetételével kapcsolatos.
Rachel lélegzete elakadt, amikor megértette, miről van szó.
– A kondrulák?
– Nem tudom, de véletlen egybeesésnek mindenesetre elgondolkodtató.
Rachel is ezen a véleményen volt. Már csak a kondrulák bizonyították egyértelműen, hogy a NASA meteoritot talált. Corky jött oda hozzájuk, a szemét dörzsölgette.
– Mi a helyzet?
Tolland röviden elmondta neki.
Corky elhúzta a száját, a fejét csóválta.
– Mike, nem a kondrulákkal van a baj. Ki van zárva. Az összes adatot a NASA-tól kaptad. Meg tőlem. Nincs benne hiba.
– Akkor milyen más kőzettani tévedésem lehet?

– Honnan az ördögből tudjam? És különben is, mit tudhat egy tengergeológus a kondrulákról?
– Fogalmam sincs, de Xavia nagyon okos.
– A körülményekre való tekintettel – szólt közbe Rachel –, szerintem az lenne a legjobb, ha beszélnénk ezzel a nővel, mielőtt Pickeringgel beszélünk.
Tolland vállat vont.
– Már vagy négyszer hívtam, de mindig csak az üzenetrögzítő vette fel. Biztosan a laboratóriumban van, ahonnan a világon semmit sem lehet hallani. Az üzeneteimet leghamarabb reggel kapja meg. – Az órájára nézett. – Habár...
– Habár micsoda?
Tolland mélyen a szemébe nézett. – Mennyire fontos, hogy beszéljünk Xaviával, mielőtt beszélnénk a főnökével?
– Mike, ha neki a kondrulákról van valami mondanivalója, az szerintem döntő fontosságú lehet – felelte Rachel. – Egyelőre csupán egymásnak ellentmondó adataink vannak. William Pickering világos válaszokhoz van szokva. Szeretném, ha lenne valami a kezemben, amikor találkozunk, valami, aminek alapján lépéseket tud tenni.
– Akkor meg kellene állnunk.
Rachel visszahőkölt.
– Menjünk a hajójára?
– New Jersey partjai közelében horgonyoz. Alig kell kitérőt tennünk. Beszélhetünk Xaviával, és megtudhatjuk, miről is van szó. Corkynál itt van a meteoritminta, és ha Xavia meg akarja vizsgálni, ott egy jól felszerelt laboratórium a hajón. Szerintem egy óra alatt perdöntő bizonyítékhoz juthatunk.

Rachelen úrrá lett a szorongás. Rémisztőnek tűnt a gondolat, hogy ilyen hamar ismét a tenger közelébe kerüljön. *Perdöntő bizonyítékok,* mondta magának, és csábítónak találta a lehetőséget. *Pickering egész biztosan perdöntő bizonyítékokat akar majd.*

92

Delta Egy örült, hogy ismét szilárd talajt érezhet a lába alatt.

Bár az Aurora teljesítményének még a felét sem használták ki, és kerülő úton jöttek, kevesebb, mint két óra alatt tették meg az utat, ami lehetővé tette számukra, hogy kényelmesen foglalják el az állásukat, és a legnagyobb körültekintéssel készüljenek fel az újabb likvidálásra, amire az irányító parancsot adott.

A Delta Force egy Washington közeli eldugott katonai reptéren hagyta az Aurorát, és átszállt egy másik járműbe – a rájuk várakozó OH-58D Kiowa Warrior helikopterbe.

Az irányító megint a legjobbról gondoskodott, gondolta Delta Egy.

Az eredetileg könnyű felderítőhelikopternek tervezett Kiowa Warrior továbbfejlesztett változata az amerikai hadsereg támadóhelikoptereinek legújabb generációját képviselte. Infravörös termográfiai rendszerrel van felszerelve, amelynek köszönhetően célkijelölő berendezése, egy lézeres távolságmérő, automatikusan a célra állítja a helikopteren található levegő-levegő rakétákat vagy az AGM-1148 Hellfire levegő-föld rakétákat. A nagy

sebességű digitális jelprocesszor egyszerre hat célpontot is nyomon tud követni. Nem nagyon akadt még olyan ellenség, aki közelről látott volna Kiowát, és aztán még mesélni tudott volna róla.

Delta Egyen az erő érzetének jóleső bizsergése futott át, miközben bemászott a pilótafülkébe, és becsatolta magát. Kiképezték a vezetésére, és három titkos bevetésen már használta is ezt a gépet. Persze magas rangú *amerikai* tisztviselő még sohasem került a célkeresztjébe. El kellett ismernie, hogy a feladat elvégzéséhez a Kiowa a legalkalmasabb légi jármű. A Rolls-Royce Allison hajtóműnek és félmerev rotornak köszönhetően olyan halkan repül, hogy a célszemélyek gyakorlatilag csak akkor hallhatták meg, amikor már felettük jár. És mivel fények felkapcsolása nélkül, sötétben is képes repülni, továbbá koromfeketére van festve, mindenfajta fényvisszaverő azonosítószám nélkül, láthatatlan marad, hacsak nincs a célpontnak radarja.

Néma fekete helikopterek.

Ez az, amire valósággal ugranak az összeesküvés-elméletek hívei. Egyesek azt állítják, a néma fekete helikopterek az ENSZ égisze alatt működő Új Világrend Rohamosztaghoz tartoznak. Mások szerint ufók kémrepülői. Azoknak pedig, akik éjszaka szoros formációban repülő Kiowákat pillanthattak meg, gyakran lett az a tévképzetük, hogy egy nagy légi jármű, egy függőleges repülésre is képes repülő csészealj jelzőfényeit látják.

Ami persze megint csak nem igaz. De a hadseregnél

örültek, hogy a figyelem így elterelődik a valóságról.
Egy közelmúltbeli titkos bevetésen a Delta Egy vezette Kiowa az amerikai hadsereg legtitkosabb technológiájával volt felszerelve – egy rendkívül ötletes holografikus fegyverrel. A „füst és tükör” becenevet viselő eszközzel holografikus képek vetíthetők az ellenséges terület fölé. Amikor a Kiowa amerikai harci gépek képét vetítette egy ellenséges légvédelmi üteg felé, annak kezelői észvesztve lőni kezdték a fejük felett köröző szellemképeket. Amikor elfogyott a munníciójuk, az amerikaiak bevetették a valódi repülőket.
Miközben felemelkedtek a leszállópályáról, Delta Egynek eszébe jutottak az irányító szavai. *Van egy újabb célpont.* A célpont kilétét tekintve az irányító meglehetősen finoman fogalmazott.
Persze, emlékeztette magát Delta Egy, nem az ő dolga megkérdőjelezni felettesei utasításait. Ő meg a csoportja parancsot kaptak, azt pedig végrehajtják, pontosan úgy, ahogyan előírták nekik, bármilyen sokkoló is a módszer.
Nagyon remélem, hogy az irányító tudja, mit csinál.
A Kiowa délnyugatnak vette az irányt. Delta Egy eddig kétszer látta a Franklin Delano Roosevelt-emlékművet, de most először látja majd a levegőből.

93

– A meteoritot eredetileg egy kanadai geológus fedezte fel? – nézett Gabrielle Ashe döbbenten Chris Harperre, a fiatal programozóra. – Aki meghalt? Harper komoran

bólintott.
– Mióta tud erről? – kérdezte Gabrielle.
– Pár hete. Miután az igazgató és Marjorie Tench arra kényszerített, hogy hazudjak a sajtótájékoztatón, tudták, hogy többé már nem vonhatom vissza, amit ott mondtam. Úgyhogy elmondták, valójában hogyan is akadtak a meteorit nyomára.
Tehát nem a PPKSL-hez fűződik a meteorit megtalálása!
Gab-rielle-nek fogalma sem volt, mindez hova vezethet, de az világos, hogy amit hall, az botrányos. Ez pedig Tenchnek rossz hír. A szenátornak viszont jó.
– Mint ahogy mondtam – folytatta Harper gyászos tekintettel –, a meteorit nyomára valójában egy lehallgatott rádióüzenet révén akadtak. Hallott már a NASA Interaktív Űrfizikai Ionoszféravizsgáló Rádiófrekvenciás Kísérletéről?
Gabrielle-nek csak nagyon halvány fogalmai voltak erről.
– Ez nem más – mondta Harper –, mint az Északi-sark közelébe telepített rádióvevők sora, amelyek nagyon alacsony frekvenciákat figyelnek, a föld hangjait: az északi fény plazmahullámkibocsátását, a villámok szélessávú impulzusait, ilyeneket.
– Értem.
– Egy pár hete az egyik ilyen rádióvevő egy kósza adást észlelt, mely az Ellesmere-szigetről jött. Egy kanadai geológus kért segítséget, nagyon alacsony frekvencián. – Harper egy pillanat szünetet tartott. – Ami azt illeti, a frekvencia olyan alacsony volt, hogy a NASA érzékeny vevőin kívül más nem is észlelhette. A kanadai nyilván hosszúzott.

– Tessék?
– Hosszúzni annyi, mint a lehető legalacsonyabb frekvenciát használni, hogy a lehető legtávolabbra jusson el a jel. Ne felejtse el, hogy a kanadai a világ végén volt, így egy átlagfrekvenciájú jel semeddig sem jutott volna.
– És az üzenet?
– Meglehetősen rövid volt. A kutató elmondta, hogy a Milne-jégpadon végzett ultrahangos vizsgálatokat, és eközben egy nagyon nagy sűrűségű anomáliára bukkant, mélyen a jég alatt, melyről gyanítható, hogy meteorit. A mérések közben elkapta a vihar. Megadta a koordinátáit, kérte, hogy mentsék ki, majd kijelentkezett. A NASA megfigyelőállomása érte küldött egy repülőt a Thule-ról, hogy megmentsék. Órákig keresték, amíg egy gleccserszakadékban meg nem találták a szánjával és a kutyáival együtt, kilométerekre az útvonaltól. Valószínűleg el akart menekülni a vihar elől, de nem látott semmit, letért az útról és beleesett a szakadékba.
Gabrielle elhűlve hallgatta.
– Tehát a NASA egyszer csak olyan információval rendelkezett egy meteoritról, amelyről senki más nem tudott? – kérdezte.
– Így van. A vicc az egészben az, hogy ha a programom jól működött volna, a PPKSL is kiszúrta volna a meteoritot, egy héttel a kanadai előtt.
Gabrielle elgondolkodott ezen a véletlen egybeeséstől.
– Egy háromszáz éve eltemetett meteoritot egy héten belül kétszer is felfedeztek volna?
– Hát igen. Tudom, hogy bizarr, de a tudományban néha így

van. Egyszer fenn, egyszer lenn. Az igazgató mindenesetre úgy érezte, hogy nekünk kellett volna megtalálnunk a meteoritot, ha pontosan végeztem volna a munkámat. Azt mondta, hogy mivel a kanadai halott, senkinek sem fog feltűnni, ha a PPKSL-t azokra a koordinátákra irányítom át, ahonnan a kanadai az S. O. S.-t küldte. Aztán úgy teszek, mintha a meteoritot magunktól találtuk volna meg, és akkor a kudarcból győztesen jövünk ki.
– És maga így is tett.
– Mint már mondtam, nem volt más választásom. A küldetés miattam fulladt kudarcba. – Egy pillanatra elhallgatott. – Ám amikor hallottam az elnök sajtótájékoztatóját, és kiderült, hogy a meteorit, amelyről azt állítottam, hogy én találtam, fosszíliákat tartalmaz...
– Akkor megdöbbent.
– Inkább úgy fogalmaznék, majd hanyatt estem!
– Gondolja, hogy az igazgató már azelőtt tudott a meteoritban lévő fosszíliákról, hogy arra kérte, állítsa azt, hogy a PPKSL találta?
– El nem tudom képzelni, ez hogyan lett volna lehetséges. A meteoritot jég fedte, és érintetlen volt egészen addig, amíg az első NASA-s csapat oda nem ment. Valószínűleg a NASA-nak fogalma sem volt, mit találtak, amíg oda nem küldtek egy kutatócsoportot, hogy vegyenek mintákat és készítsenek röntgenfelvételeket. Azért kellett hazudnom, mert valami viszonylag fontos eredményben reménykedtek, egy jókora meteoritban.
Aztán amikor már ott voltak, rájöttek, milyen nagyjelentőségű dolgot találtak.

Gabrielle alig kapott levegőt az izgalomtól.
– Dr. Harper, hajlandó volna bíróság előtt is elmondani, hogy a NASA és a Fehér Ház arra kényszerítette, hogy hazudjon a PPKSL-szoftverrel kapcsolatban?
– Nem tudom. – Harper rémültnek tűnt. – El sem tudom képzelni, micsoda kárt okoznék ezzel a NASA-nak... meg a felfedezésnek.
– Dr. Harper, mind a ketten tudjuk, hogy a meteorit a megtalálás körülményeitől függetlenül is *csodálatos* felfedezés marad. A lényeg most az, hogy ön hazudott az amerikai népnek. Joguk van tudni, hogy a valóságban a PPKSL nem az, mint amit a NASA állít róla.
– Nem tudom. Az igazgatótól undorodom, de a kollégáim... ők rendes emberek.
– És megérdemlik, hogy megtudják, rútul rászedték őket.
– És ami a sikkasztási ügy bizonyítékait illeti?
– Afelől nyugodtan alhat – mondta Gabrielle, aki már el is feledkezett a saját kis trükkjéről. – Megmondom a szenátor úrnak, hogy ön nem tud a sikkasztásról semmit. Puszta koholmány az egész, amelyet az igazgató azért eszelt ki, hogy biztosítsa az ön hallgatását a PPKSL-lel kapcsolatban.
– Meg tud védeni a szenátor?
– Teljes mértékben. Maga nem tett semmi rosszat. Csak parancsokat teljesített. Különben is, az után, amit magától tudtunk meg a kanadai geológussal kapcsolatban, nem hiszem, hogy a szenátornak fel kell egyáltalán hoznia a sikkasztási ügyét. Inkább azzal fogunk foglalkozni, hogy a NASA a PPKSL-t és a meteoritot illetően félrevezető

tájékoztatást adott. Azután, hogy a szenátor nyilvánosságra hozza a kanadairól szóló információt, az igazgató már nem fogja tudni diszkreditálni önt.
Harper arcán még mindig látszott az aggodalom. Némán, komoran latolgatta az esélyeit. Gabrielle adott neki egy percet. Már korábban eszébe jutott, hogy van a történetben egy zavaró véletlen egybeesés. Nem akarta felhozni, de látta, hogy dr. Harpernek kell még egy lökés.
– Van kutyája, dr. Harper?
– Tessék? – kapta fel fejét a férfi.
– Csak eszembe jutott, hogy milyen furcsa. Azt mondta, nem sokkal azután, hogy a kanadai geológus rádión közölte a meteorit koordinátáit, a szánhúzó kutyái vakon egy szakadékba rohantak, és őt is magukkal rántották.
– Vihar volt. Eltévedtek.
Gabrielle vállat vont, nem rejtve véka alá a szkepszisét.
– Na igen... hát persze...
Harper megérezte a habozást a hangjában.
– Mit akar ezzel mondani?
– Nem is tudom. Egyszerűen túl sok a véletlen egybeesés a felfedezés körül. Egy kanadai geológus olyan frekvencián közli a meteorit koordinátáit, amelyet csak a NASA képes venni? Ezután pedig a szánhúzó kutyái belerántják egy szakadékba? – Egy pillanatra elhallgatott. – Azt nyilván ön is látja, hogy a geológus halála nyitotta meg az utat a NASA sikere előtt.
Harper azonnal elsápadt.
– Arra céloz, hogy az igazgató képes lenne *ölni* is ezért a meteoritért?

Nagy politika. Nagy pénz, gondolta Gabrielle.
– Beszélek a szenátor úrral, mi pedig maradjunk kapcsolatban. Van itt valami hátsó kijárat?

Gabrielle Ashe elköszönt a holtsápadt Chris Harpertől, és a tűz-létrán leereszkedett a NASA főhadiszállása mögött lévő szűk kis utcára. Leintett egy taxit, amelyikből az imént szálltak ki az ünnepelni jövő NASA-sok.
– Westbrooke Place Luxusapartmanok – mondta a sofőrnek. Fel fogja vidítani Sexton szenátort.

94

Rachel még mindig azon tűnődött, mibe ment bele, amikor már a G4 pilótafülkéjének bejárata előtt állt, kezében rádió-adóvevővel. A zsinór a fülkébe vezetett, ő pedig azért jött ki, hogy a pilóta ne hallja a beszélgetést. Corky és Tolland őt nézték. Bár eredetileg Rachel és William Pickering abban állapodtak meg, hogy nem beszélnek rádión, amíg a gép le nem száll a Washington melletti Bollings Légvédelmi Bázisra, Rachel biztos volt benne, Pickering azonnal hallani akarja, amit most el szeretne mondani neki. A lehallgatásbiztos mobiltelefonján hívta, amelyet az igazgató állandóan magánál tartott.
Pickering maga volt a gyakorlatiasság, amikor beleszólt a telefonba. – Vigyázzon, hogyan fogalmaz. Nem kezeskedem a vonal biztonságáért.
Rachel tudta, miről beszél. Pickering mobilja, az NFH alkalmazottai számára rendszeresített többi készülékhez

hasonlóan, jelezte, ha a bejövő hívás nem biztonságos vonalról érkezett. Mivel Rachel rádiótelefonról, az egyik legkevésbé biztonságos kommunikációs eszközről hívta, a telefonja figyelmeztette Pickeringet. Rachel se egy nevet, se egy helyszínt nem ejthet most ki a száján.

– Azonosítóm a hangom – mondta el Rachel az ilyen helyzetekben használatos köszöntést. Arra számított, hogy az igazgató nem fog örülni a kockázatos hívásnak, Pickering reakciójában azonban nyoma sem volt rosszallásnak.

– Én is hívni akartam. Más helyszín után kell néznünk. Félek, már várnak magukra.

Rachel hátán végigfutott a hideg. *Figyelnek bennünket.* Pickering hangja arról árulkodott, hogy valami nagy veszély van.

Más helyszín. Az igazgató örülni fog, hogy Rachel is pont ezért hívta, jóllehet teljesen más okból.

– Beszélgettünk az eredetiségről – mondta Rachel. – Talán van rá mód, hogy egyértelműen bebizonyítsuk, vagy megcáfoljuk.

– Remek. Vannak fejlemények, és így legalább szilárd dolgok lesznek a kezemben, amelyek birtokában tovább tudok lépni.

– A bizonyíték kedvéért rövid időre le kell szállnunk. Egyikünk hozzá tud férni egy laboratóriumhoz.

– Ne adja meg a konkrét helyet. A saját biztonságuk érdekében.

Rachelnek nem állt szándékában ezen a telefonvonalon ismertetni a terveit.

– El tudná intézni, hogy engedélyezzék számunkra a leszállást az ACPŐLB-n?
Pickering egy pillanatig nem válaszolt. Rachel tudta, hogy a főnöke a rövidítés jelentését igyekszik megfejteni. Az ACPŐLB az Atlantic City Parti Őrség Légi Bázisának az NFH-nál használatos obskúrus rövidítése volt. Rachel remélte, hogy az igazgató ismeri.
– Rendben – mondta végül Pickering. – Meglesz. Ez a végső úti cél?
– Nem. Helikopterre lesz szükségünk.
– Várni fogja magukat.
– Köszönöm.
– Javaslom, legyenek rendkívül óvatosak, amíg többet nem tudunk. Ne beszéljenek senkivel. A gyanújuk sok nagy hatalmú ember aggodalmát váltotta ki.
Tench, jutott Rachel eszébe, és arra gondolt, bárcsak közvetlenül tudott volna beszélni az elnökkel.
– Éppen autóban ülök, és útban vagyok, hogy találkozzam az illető hölggyel. Négyszemközt akar beszélni velem valami semleges helyen. Biztosan sok minden ki fog derülni.
Pickering és Tench találkoznak? Akármit akar is közölni Tench az NFH igazgatójával, fontos dolognak kell lennie, ha nem volt hajlandó telefonon elárulni.
– Senkivel sem közölhetik az úti céljuk koordinátáit. És nincs több rádiókapcsolat sem. Értette? – mondta Pickering.
– Igen, uram. Egy órán belül odaérünk az ACPŐLB-re.

– A jármű ott fogja várni magukat. Ha elérik az úti céljukat, felhívhat biztonságosabb csatornákon. – Egy pillanat szünetet tartott. – Nem tudom eléggé hangsúlyozni, a biztonságuk érdekében mennyire fontos a teljes körű titoktartás. Hatalmas ellenségeket szereztek maguknak ma este. Ennek megfelelően járjanak el. – A vonal ezzel meg is szakadt.

Rachel tele feszültséggel fordult útitársaihoz.

– Változik az útirány? – kérdezte Tolland, láthatóan alig várva már a választ.

Rachel kelletlenül bólintott.

– Irány a *Goya.*

Corky sóhajtott, és a kezében tartott meteoritmintára sandított.

– Még most sem tudom elhinni, hogy a NASA egyáltalán...

Elhallgatott, és láthatóan percről percre nőt benne a szorongás.

Hamarosan megtudjuk, gondolta Rachel.

Bement a pilótafülkébe, és visszaadta a kézi beszélőt. Ahogy kinézett a holdsütötte felhők rohanó, hullámzó síkságára, az a nyugtalanító érzése támadt, hogy nem fog nekik tetszeni, amit Tolland hajóján megtudnak.

95

William Pickering szokatlanul magányosnak érezte magát, ahogy kocsijával végighajtott a Leesburg Pike-on. Éjjel kettő felé járt az idő, az út üres volt. Évek óta nem ült autóban ilyen későn.

Még mindig hallani vélte Marjorie Tench reszelős hangját.

Találkozzunk a Roosevelt-emlékműnél.

Pickering megpróbálta felidézi magában, mikor volt utoljára abban a kellemetlen élményben része, hogy szemtől szemben találkozzon Marjorie Tenchcsel. Két hónapja a Fehér Házban.

Tench Pickeringgel szemben ült a hosszú tölgyfa asztalnál, amelyet a Nemzetbiztonsági Tanács tagja vettek körül: a Vezérkar, a CIA, Herney elnök és a NASA igazgatója.

– Uraim – mondta a CIA főnöke, miközben egyenesen Marjorie Tenchre nézett. – Ismét arra kell kérnem a kormányt, szembesüljön a NASA jó ideje tartó biztonsági válságával.

A teremben senki sem lepődött meg a kijelentésen. A biztonsági szolgálatoknál újra és újra felmerültek a NASA biztonsági problémái. Két nappal azelőtt hackerek több mint háromszáz nagy felbontású képet loptak el az egyik NASA-adatbázisból, amelyeket a NASA egyik földfigyelő műholdja készített. A képek, amelyek elővigyázatlan módon egy Észak-Afrikában található titkos amerikai kiképzőbázis létére is fényt derítettek, kikerültek a feketepiacra, ahol ellenséges közel-keleti államok titkosszolgálatai vásárolták meg őket.

– Minden jó szándék ellenére – folytatta a CIA főnöke gondterhelt hangon –, a NASA továbbra is veszélyt jelent a nemzetbiztonságra nézve. Hogy egyszerűen fogalmazzak, az űrkutatási hivatalunk nincs felkészülve arra, hogy megvédje a birtokában lévő adatokat és az általa kifejlesztett technológiákat.

– Tudom – válaszolta az elnök –, hogy történt számos tévedés, nagy károkat okozó kiszivárogtatás. Mindez mélységes aggodalommal tölt el. – A szigorú arccal ülő Lawrence Ekstrom felé intett. – Ismét azért gyűltünk össze, hogy megvizsgáljuk, miként lehetne javítani a NASA biztonsági rendszerét.

– Legyen szabad megjegyeznem – mondta a CIA igazgatója –, hogy a NASA-nál bevezetett bármilyen biztonsági intézkedés hatástalan marad mindaddig, amíg a NASA tevékenysége nem az Egyesült Államok biztonsági szolgálatainak égisze alatt zajlik.

Az egybegyűltek idegesen mocorogni kezdtek. Mindenki tudta, hogy mire megy ki a játék.

– Mint önök is tudják – folytatta a CIA igazgatója élesebb hangon –, minden bizalmas hírszerzési információkkal foglalkozó kormányzati szerv a titoktartás szigorú szabályai szerint jár el. A CIA, az NFH és az NBSZ az általa gyűjtött adatokkal és a nála kifejlesztett technológiákkal kapcsolatban szigorú törvényi előírásokat követ. Ismét meg kell kérdeznem, a NASA, amely a titkosszolgálatoknál és a hadseregnél használt űrkutatási, képalkotási, repülési, felderítési és távközlési csúcstechnológiák, illetve szoftverek döntő többségét készíti, miért nem esik ezen szabályok hatálya alá?

Az elnök nagyot sóhajtott. A javaslat világos volt. *Szervezzük át a NASA-t, hogy a katonai biztonsági szolgálatok közé tartozzon.* Bár korábban több szervezetet is átszerveztek ily módon, Herney hallani sem akart arról, hogy a NASA-t a Pentagon, a CIA, az NFH vagy más

egyéb katonai szerv alá rendeljék. A kérdés megosztotta a Nemzetbiztonsági Tanácsot, és többen is a titkosszolgálatok pártjára álltak.
Lawrence Ekstrom soha nem tűnt vidámnak az ilyen megbeszéléseken, és ez a mostani sem volt kivétel. Morózus pillantást vetett a CIA főnökére.
– Megkockáztatva, hogy ismétlem önmagamat, el kell mondanom, uram, hogy a NASA-nál kifejlesztett technológiák nem katonai, hanem tudományos célokat szolgálnak. Ha a hírszerzőik meg akarják fordítani az egyik űrtávcsövünket, hogy megnézzék, mi van Kínában, ám tegyék.
Látszott, hogy a CIA igazgatója szinte felrobban a dühtől. Pickering elkapta a pillantását és közbelépett.
– Larry – mondta, és igyekezett nyugodt hangon beszélni –, a NASA minden évben térden csúszva könyörög pénzért a Kongresszusnak. A projektjeik alulfinanszírozottak, aminek az ára a kudarcokban jelenik meg. Ha a NASA-t beolvasztjuk a titkosszolgálatok közé, többé már nem kell a Kongresszushoz fordulnia segítségért, a fekete büdzséből sokkal nagyobb pénzforrásokhoz juthat. A dolgon mindenki csak nyerne. A NASA-nak lesz elég pénze, hogy rendesen működjön, a titkosszolgálatok pedig nyugodtan alhatnak, és nem kell aggódniuk a NASA technológiái miatt.
Ekstrom a fejét rázta.
– Számomra elvi kérdés, hogy nem festjük át a NASA-t a titkosszolgálat színeire. A NASA űrkutatással foglalkozik, semmi közünk a nemzetbiztonsághoz.
A CIA igazgatója felállt, amire soha nem került sor, ha az

elnök ült. Senki sem állta útját. Dühösen meredt a NASA igazgatójára.
– Tényleg azt akarja mondani, hogy ön szerint a tudománynak semmi köze a nemzetbiztonsághoz? Larry, az isten szerelmére, ezek gyakorlatilag szinonimák. Az ország biztonságát csakis a tudományos és technikai előnyünknek köszönhetjük, és akár akarjuk, akár nem, a NASA mind nagyobb szerepet játszik ezeknek a technológiáknak a fejlesztésében. Csakhogy az a szomorú helyzet, hogy az ön ügynöksége olyan, mint a szita, és állandóan bebizonyítja, hogy a biztonság kérdésében gyakorlatilag kockázatot jelent!
A teremben mindenki hallgatott.
Ekkor a NASA igazgatója állt fel, és nézett támadója szemébe mélyen.
– Ezek szerint azt szeretné, ha húszezer NASA-s tudóst hermetikusan lezárt katonai laboratóriumokba terelnénk, hogy önöknek dolgozzanak? Ön szerint létrejöhetett volna például a NASA legújabb űrteleszkópja, ha a tudósainknak nem lenne *személyes* vágyuk, hogy távolabbra ellássanak a világűrben? A NASA fantasztikus felfedezései mögött egyetlen dolog áll, az, hogy az alkalmazottaink meg akarják érteni a Világegyetemet. Egy csapat álmodozó, úgy nőttek fel, hogy az eget bámulják, és azt kérdik maguktól, mi van odafent. A szenvedély és a kíváncsiság mozgatja a NASA tudósainak képzelőerejét, és nem a katonai erőfölény ígérete!
Pickering megköszörülte a torkát, majd lágy hangot megütve próbálta csillapítani a szenvedélyeket az asztalnál.

– Larry, az igazgató úr egész biztos nem arról beszél, hogy ezentúl a NASA tudósainak katonai műholdakat kellene építeniük. A NASA küldetése nem változna. Ugyanúgy működne, mint eddig, de több pénzhez jutna hozzá, és nagyobb biztonságban lenne. – Pickering az elnökhöz fordult. – A nemzetbiztonság költséges dolog. Az itt ülők mind tisztában vannak vele, hogy a NASA biztonsági problémái az alulfinanszírozottságból erednek. A NASA jelenleg kénytelen dicsekedni az eredményeivel, a biztonság költségein takarékoskodni, és más országokkal közösen kell projekteket megvalósítania, hogy a költségek megosztódjanak. A javaslatom értelmében a NASA ugyanaz az elsőrangú, tudományos, civil intézmény maradna, ami most is, de nagyobb lenne a költségvetése, és jobban működne a titoktartás.

A Nemzetbiztonsági Tanács több tagja is egyetértőn bólogatott.

Herney elnök lassan felállt, miközben Pickeringet nézte, és látszott, egyáltalán nem tetszik neki, hogy Pickering átvette az irányítást.

– Bill, hadd kérdezzek valamit: a következő évtizedre a NASA azt reméli, hogy eljut a Marsra. Vajon mit fognak szólni a titkosszolgálatok ahhoz, hogy a fekete költségvetés jókora részét a Mars-expedícióra kell költeniük, egy olyan dologra, aminek nincs közvetlen nemzetbiztonsági hozadéka?

– A NASA azt tesz majd, amit akar.

– Egy nagy túrót! – felelte Herney faarccal.

Erre mindenki felkapta a fejét. Herney elnök ritkán

káromkodott.
– Ha van valami, amit elnökként megtanultam – jelentette ki Herney –, akkor az az, hogy akinél a pénz, annál a hatalom. Nem vagyok hajlandó olyanok kezébe adni a NASA kasszájának a kulcsát, akik nem osztják azokat a célokat, amelyek érdekében a NASA létrejött. El tudom képzelni, mennyi tiszta tudományos munka folyna, ha a hadsereg döntené el, hogy melyik NASA-projekt megvalósítható.
Herney körbenézett a termen. Lassan, kiszámítottan ismét Pickeringre függesztette kemény tekintetét.
– Bill – sóhajtott –, fájdalmasan rövidlátó dolog, hogy ellenzi a NASA külföldi űrkutatási cégekkel való közös projektjeit. *Valaki* legalább konstruktívan együtt tud működni a kínaiakkal meg az oroszokkal. A bolygó békéjét nem a katonai erő fogja meghozni, hanem azok az emberek, akik a kormányaik szembenállása ellenére is együtt dolgoznak. Ha engem kérdez, meggyőződésem, hogy a NASA-nak ezek a közös projektjei többel járulnak hozzá a nemzetbiztonsághoz, mint akármilyen milliárddolláros kémműhold, és sokkal több reményt nyújtanak a jövőre nézve!
Pickeringben forrni kezdett a düh. *Hogy merészel egy politikus így beszélni velem?*
Herney idealizmusa jól hangzik egy tanácsteremben, de a való világban emberéletekbe kerülhet.
– Bill – szólt közbe Marjorie Tench, aki megérezte Pickering kirobbanni készülő dühét –, tudjuk, hogy elveszítette a gyermekét. Tudjuk, hogy ezt személyes

ügyeként kezeli.
Pickering végtelen leereszkedést érzett ki a hangjából.
– De ne feledje – folytatta Tench –, hogy a Fehér Házat a befektetők áradata ostromolja, akik azt akarják, hogy nyissuk meg a világűrt a magánszektor előtt. Véleményem szerint a NASA minden hibájával együtt a hírszerzésnek mindig is a legjobb barátja volt. Szerintem becsüljék meg magukat.
Az útpadka rázócsíkja térítette vissza Pickeringet a jelenbe. Mindjárt le kell térnie az autópályáról. A washingtoni kijárat felé közeledve egy elütött őz véres teteme mellett haladt el, mely az út szélén feküdt. Valami furcsa bizonytalanság fogta el... de továbbhajtott.
Találkozóra várják.

96

A Franklin Delano Roosevelt-emlékpark az ország egyik legnagyobb emlékműve. A parkból, vízesésekből, szoborcsoportból, lugasokból és tavacskából álló komplexum, négy szabadtéri galériára tagolódik, melyek FDR négy elnöki terminusát jelképezik.
Az emlékparktól másfél kilométerre, magasan a város felett, tompított helyzetjelző fényekkel, egy magányos Kiowa Warrior jelent meg. Ahol annyi fontos ember és tévésztáb van, mint Washingtonban, a helikopter oly gyakori látvány, mint a vándormadár. Delta Egy tisztában volt vele, hogy addig, amíg távol tartja magát a „kupolától”, Fehér Ház körüli védett légtértől, nem fog feltűnést kelteni. Nem lesznek itt sokáig.

A Kiowa mintegy hétszáz méter magasan lassított le, és kezdett el lebegni az éjszaka sötétjébe burkolózó FDR-emlékpark közelében, de nem pontosan felette. Delta Egy ellenőrizte a pozíciójukat. Baka pillantott, ahol Delta Kettő kezelte az éjjellátó rendszert. A képernyőn az emlékpark bejárata foszforeszkált zöldesen. A környék elhagyatott volt. Most pedig várnak.

Nem lesz csendes gyilkosság. Egyes embereket egyszerűen nem lehet csöndben megölni. Akármilyen módszerrel hajtják is végre a feladatot, annak következményei lesznek. Vizsgálatok. Nyomozás. Ilyen esetekben a zaj a legjobb álca. A robbanás, a tűz és a füst azt a benyomást kelti, mintha demonstratív akcióról lenne szó, és először mindenki külföldi terroristákra gyanakszik. Különösen, ha a célpont egy magas rangú tisztviselő.

Delta Egy az éjjellátó képernyőjén a parkot tanulmányozta. A parkoló és a bevezető út üresek voltak. *Mindjárt,* gondolta. A titkos találkozó helyszínének közelében, bár a városban volt, ezen az órán szerencsére senki sem járt. Delta Egy tekintetét a képernyőről a fegyverzet kezelőgombjaira fordította.

Ezen az éjszakán a Hellfire-rendszer a legjobb választás. A lézerirányítású páncéltörő rakétával a tűzgomb megnyomása után már semmit sem kell tenni: automatikusan követi a célpontot, amelyet a földi megfigyelők által, egy másik légi járműből vagy magából a támadó helikopterből kibocsátott lézersugár jelöl ki. Ma éjjel a rakétát egy automatikus lézeres célmegjelölő berendezés irányítja. Miután a Kiowa célmegjelölő lézere

„felfesti” a célkeresztet, a Hellfire rakéta maga talál célba. Mivel a Hellfire-t akár a levegőből, akár a földről el lehet indítani, nem fognak feltétlenül arra gyanakodni, hogy helikopterről indították útjára. Ráadásul a Hellfire a feketefegyverkereskedelem egyik kelendő árucikke is, így aztán a merényletet nyugodtan terroristákra lehet fogni.
– Egy szedán – mondta Delta Kettő.
Delta Egy a képernyőre pillantott. A menetrendnek megfelelően egy jellegtelen fekete luxusszedán jelent meg a bekötőúton. A nagyobb kormányzati szervek általában ezt a típust használják szolgálati autóként. Mikor áthaladt az emlékpark bejáratán, a sofőr eloltotta a lámpákat. Tett néhány kört, majd megállt egy facsoport mellett. Delta Egy a képernyőt figyelte, miközben társa az éjjellátó távcsövét az autó szélvédőjére irányította. Egy pillanattal később láthatóvá vált a bent ülő arca.
Delta Egy nagy levegőt vett.
– Célpont megerősítve – mondta a társa.
Delta Egy az éjjellátó képernyőjét nézte, meg a célkereszt halált osztó feszületét, és úgy érezte magát, mint egy királygyilkos. *Célpont megerősítve.*
Delta Kettő aktiválta a bal oldalán elhelyezkedő lézeres célmegjelölő műszert. Célzott és hétszáz méterrel alattuk a szedán tetején egy parányi, az autóban ülő személy számára láthatatlan fénypont jelent meg. – Célpont felfestve – mondta.
Delta Egy mély levegőt vett. Tüzelt.
A helikopter törzse alól sziszegő hang hallatszott, és egy furcsán halovány fénycsík indult meg a föld felé. Egy

másodperc múlva a parkolóban álló autó vakító lángok közt tűnt el. Vasdarabok szálltak mindenfelé, égő gumiabroncsok gurultak a fák közé.
– Feladat végrehajtva – mondta Delta Egy, miközben már nagy sebességgel távolodtak a helyszínről. – Hívd az irányítót.
Alig három kilométerre onnan Zach Herney elnök éppen lefekvéshez készülődött. A rezidencia golyóálló Lexan-ablaküvege három centi vastag, így Herney nem is hallotta a robbanást.

97

Az Atlantic City Parti Őrség Légi Bázisa az Atlantic City Nemzetközi Repülőtéren található William J. Hughes Szövetségi Repülésirányító Központ egyik szigorúan őrzött szegletében van. Ők felelnek az atlanti part Asbury Park és Cape May közé eső szakaszának biztonságáért.
Rachel Sexton arra riadt fel, hogy a gép kerekei a két hatalmas raktárépület közé beékelődött, magányos leszállópálya aszfaltján csikorognak. Meglepte, hogy képes volt elaludni, és az álomtól még mindig kótyagosan az órájára nézett.
Éjjel 2 óra 13 perc. Úgy érezte magát, mintha napokig aludt volna.
Észrevette, hogy valaki gondosan egy meleg pokrócba bugyolálta, és hogy mellette Michael Tolland is éppen akkor ébredezik. A férfi fáradtan rámosolygott.
Corky dülöngélt oda az ülések között, és elhúzta a száját,

amikor meglátta őket.
– A fenébe, hát ti még mindig itt vagytok? Most ébredtem fel, és reméltem, hogy az egész csak egy rossz álom.
Rachel tudta, hogyan érez Corky. *Ismét tengerre szállok.*
A gép megállt, Rachel pedig a többiekkel együtt kilépett az elhagyatott leszállópályára. Az éjszakai eget felhők takarták, de a parti szél nedves és langyos volt. Ellesmere-hez képest New Jersey egyenesen trópusi benyomást tett.
– Itt vagyok! – kiáltott valaki.
Rachel és a két férfi odafordult, és a Parti Őrség jellegzetes, karmazsinpiros HH-65 Delfin típusú helikopterét pillantották meg. A gép farkán végigfutó, világítóan fehér csík háttere előtt egy beöltözött pilóta integetett nekik.
Tolland elismerően bólintott Rachel felé.
– A főnöke tényleg el tud intézni dolgokat. *Fogalmad sincs, ez mennyire igaz,* gondolta Rachel. Corky teljesen magába roskadt.
– Máris megyünk tovább? És a vacsora?
A pilóta üdvözölte, majd felsegítette őket a helikopterre. Nem kérdezte a nevüket, és ő maga is udvariassági formulákra meg a biztonsági előírások ismertetésére szorítkozott. Pickering nyilvánvalóan a Parti Őrség értésére adta, hogy az akció nem túl nyilvános. Ám bármilyen óvatos volt is a főnöke, Rachel maga látta, hogy személyazonosságuk alig egy másodpercig maradt titokban; a pilótának nem sikerült palástolnia megrökönyödését, amikor szemtől szemben találta magát a tévésztárral, Michael Tollanddal.

Rachelben egyre nőtt a feszültség, ahogy Tolland mellé ülve becsatolta magát. Az Aerospatiale hajtómű vinnyogni kezdett a fejük felett, és a Delfin addig ernyedten lógó, tizenkét méteres rotorjai ezüstös korongot képeztek a helikopter felett. Aztán a zúgás bőgéssé fokozódott, a helikopter pedig felemelkedett a kifutóról, és belefúrta magát az éjszakába.

– Engem úgy tájékozattak – fordult hátra a pilóta –, hogy a levegőben mondják el az úti célt.

Tolland egy tőlük mintegy ötven kilométerre délkeletre található hely koordinátáit adta meg a nyílt tengeren.

A parttól húsz kilométerre horgonyoz, gondolta Rachel és megborzongott.

A pilóta betáplálta a megadott koordinátákat a helikopter navigációs rendszerébe, aztán hátradőlt, és nagy sebességre kapcsolt. A helikopter kissé előrebillent, és délkeletnek fordult.

Miközben a New Jersey-i tengerpart sötét dűnéi tovatűntek a helikopter alatt, Rachel elfordította tekintetét az odalent feketéllő óceánról. Bár aggasztotta, hogy ismét víz terül el alatta, azzal próbálta nyugtatni magát, hogy olyasvalaki ül mellette, aki életre szóló barátságot kötött a tengerrel. A szűk üléseknek köszönhetően Tolland és Rachel szorosan összepréselődtek, csípőjük, válluk összeért. De egyikük sem változtatott a helyzetén.

– Tudom, nem lenne szabad ezt mondanom – tört ki az izgatott pilótából –, de ön nyilvánvalóan Michael Tolland, és meg kell mondjam, egész este az ön műsorát néztük! A

meteoritról! Hihetetlen! Ön is biztosan a hatása alatt van még.
Tolland türelmesen bólogatott.
– Nem találok szavakat.
– Fantasztikus volt a filmje! Tudja, a tévécsatornákon újra és újra levetítik. A ma este szolgálatban lévő pilóták közül senki sem akarta elvállalni ezt az utat, mert mindenki a tévét nézi. Sorsot húztunk, és én vesztettem. Hihetetlen! Én húztam a rövidebbet! És most itt vagyok! Ha a fiúk tudnák, hogy magával a...
– Köszönjük, hogy vállalkozott a feladatra – szakította félbe Rachel –, de az ittlétünket nem árulhatja el senkinek. Senkinek sem szabad tudnia, hogy itt vagyunk.
– Természetesen, asszonyom. A parancs teljesen világos volt. – Egy kis tétovázás után, ismét felderült az arca. – Egészen véletlenül nem a *Goya* felé tartunk?
Tolland kelletlenül bólintott.
– De.
– Basszus! – rikkantott a pilóta. – Elnézést. Láttam a hajót a műsorában. A katamarán, igaz? Fura jószág! Még soha nem voltam ilyen hajón, és nem is álmodtam volna, hogy épp az öné lesz az első!
Rachel kikapcsolta a pilóta hangját, mert egyre nyugtalanabb lett, ahogy távolodtak a parttól. Tolland odafordult hozzá.
– Jól van? A parton is maradhatott volna. Mondtam.
A parton kellett volna maradnom, gondolta Rachel, de azt is tudta, ahhoz túlságosan büszke.
– Ugyan, minden rendben.

Tolland elmosolyodott.
– Majd szemmel tartom.
– Köszönöm. – Rachel meglepődött, hogy a férfi hangjának melegsége mennyire megnyugtatja.
– A tévében már látta a *Goyát,* ugye?
Rachel bólintott.
– Elég... érdekesen néz ki.
Tolland felkacagott.
– Hát igen. Annak idején nagyon korszerűnek számított, de soha nem jött igazán divatba ez a design.
– El nem tudom képzelni, miért – tréfálkozott Rachel, ahogy felidézte maga előtt a bizarr küllemű hajót.
– Az NBC-nél már nagyon erősködnek, hogy használjak új hajót. Ami... nem is tudom... dögösebb, szexisebb. Még egy-két szezon, és kénytelen leszek megválni a *Goyától.* – Tolland hangján melankólia érződött.
– Nem szeretne egy vadonatúj hajót?
– Nem is tudom... sok emlék fűz a *Goyához.*
– Hát – mosolygott Rachel szelíden –, ahogyan a mamám mondta mindig, előbb vagy utóbb mindenkinek el kell engednie a múltat.
Tolland tekintete egy hosszú pillanatra összekapcsolódott az övével.
– Igen, tudom.

98

– A francba! – fordult hátra a taxisofőr Gabrielle-hez. – Valami baleset történhetett előttünk. Beragadtunk. Ez még

biztos eltart egy darabig.
Gabrielle kinézett az ablakon, és látta az éjszakát feltépő villogó fényeket. Az úton feljebb rendőrök álltak, elzárva a Mall környékét a forgalom elől.
– Baromi nagy karambol lehetett – mondta a sofőr, az FDR-emlékpark irányában lobogó lángok felé intve.
Gabrielle elfintorodott a remegő fények láttán. *Ennek is most kellett történnie.* El kell jutnia Sexton szenátorhoz, hogy átadhassa neki a PPKSL-ről meg a kanadai geológusról szóló információkat. Azon gondolkozott, hogy amikor kiderül, hogy a NASA hazudott a meteorit megtalálásának körülményeit illetően, elég nagy lesz-e a botrány ahhoz, hogy új életet leheljen Sexton választási kampányába. *A legtöbb politikusnak ez nem lenne elég,* gondolta, de itt most Sedgewick Sextonról van szó, aki az egész kampányát az ellenfelek hibáinak felnagyítására alapozta.
Gabrielle nem volt mindig büszke a szenátor tehetségére, amellyel az ellenfelei politikai fiaskóit negatív erkölcsi színezetben láttatta, de ez mégis hatékony taktika volt. Sexton mestere volt a burkolt célzásoknak és a lejáratásnak, így valószínűleg képes lenne a NASA eme elszigeteltnek tűnő kis füllentését is az egész űrkutatási hivatal, és ezzel közvetve az elnök jellemhibájaként megjeleníteni.
A Roosevelt-emlékparkban a lángok még magasabbra csaptak. Néhány fa is tüzet fogott, a tűzoltók most ezeket öntözték. A taxisofőr bekapcsolta a rádiót, és elkezdett a csatornák közt keresgélni. Gabrielle felsóhajtott, behunyta a

szemét, és érezte, hogy hullámokban tör rá a kimerültség. Amikor először jött Washingtonba, arról álmodott, hogy mindig a politikában fog dolgozni, sőt egyszer talán a Fehér Házban. Ebben a percben azonban úgy érezte, egy életre elege lett a politikából; a párbaj Marjorie Tenchcsel, a sikamlós képek róla meg a szenátorról, a NASA hazugságai...

A rádióban az egyik bemondó valami autóba rejtett pokolgépről és terrorizmusgyanús eseményekről beszélt.

Itt kell hagynom ezt a várost, gondolta Gabrielle, először azóta, hogy a fővárosba érkezett.

99

Az irányító ritkán érzett fáradtságot, de a mai nap erősen elcsigázta. Semmi sem a tervek szerint alakult: a kürtő tragikus felfedezése a jégben... Csak komoly nehézségek árán sikerült az információt titokban tartani, az áldozatok listája pedig egyre csak nőtt.

Senkinek sem kellett volna meghalnia... a kanadait kivéve.

Ironikus módon a terv technikailag legnehezebben kivitelezhető része ment a leginkább olajozottan. Hónapokkal korábban gond nélkül végrehajtották a meteorit elhelyezését. Miután az anomália helyére került, már csak a PPKSL Föld körüli pályára állítását kellett megoldani. A PPKSL-nek a sarki jégtakaró hatalmas területeit kellett átvizsgálnia, így várható volt, hogy az anomáliamérő szoftver előbb-utóbb megtalálja a

meteoritot, és nagy felfedezéssel ajándékozza meg a NASA-t.
De az az átkozott szoftver nem működött.
Amikor az irányító tudomására jutott, hogy az anomáliákat vizsgáló szoftver nem működik, és a választásokig már nincs is esély a megjavítására, az egész terv veszélybe került. Ha a PPKSL nem működik, a meteoritot senki sem fogja megtalálni. Az irányítónak ki kellett találnia, hogyan hívhatná fel a NASA figyelmét a meteorit létezésére. A megoldás részét képezte egy hamis vészjelzés, amelyet elvileg egy, a környéken tartózkodó kanadai geológus adott le rádión. A geológust nyilvánvaló okokból azonnal meg kellett ölni, a halált pedig balesetnek feltüntetni. A helikopterből kilökött ártatlan geológus volt a kezdet, mostanra pedig meglehetősen felgyorsultak az események.
Wailee Ming. Norah Mangor. Mind a kettő halott.
A vakmerő gyilkosság a Roosevelt-emlékparkban.
A listára hamarosan felkerül Rachel Sexton, Michael Tolland és dr. Marlinson is.
Nincs más választás, gondolta az irányító, leküzdve növekvő bűntudatát. *Túl sok minden forog kockán.*

100

A Parti Őrség Delfin típusú helikoptere ezer méter magasan repült és még vagy három kilométerre járt a *Goya* megadott koordinátáitól, amikor Tolland odakiáltott a pilótának.

– Van NightSight a fedélzeten?
A pilóta bólintott.
– Ez egy mentőegység.
Tolland is erre számított. A NightSight a Raytheon által kifejlesztett, a tengeren használatos termográf, amellyel a sötétben is megtalálhatók egy hajótörés túlélői. A vízben úszók feje által kibocsátott hő piros pontként jelenik meg a műszer képernyőjén, az óceán fekete háttere előtt.
– Kapcsolja be – mondta Tolland.
A pilóta arcán zavar tükröződött.
– De miért? Keresnek valakit?
– Nem, de szeretnék mutatni valamit.
– Ilyen magasról semmit sem fogunk látni, hacsak nem egy égő olajfoltról van szó.
– Kapcsolja csak be – erősködött Tolland.
A pilóta furcsálló pillantást vetett Tollandra, majd eltekert néhány gombot, ezzel utasította a helikopter alján elhelyezett hőérzékélő lencséket, hogy a tenger előttük elterülő részéből egy öt kilométer széles szeletet figyeljenek Megelevenedett a műszerfalon lévő folyadékkristályos kijelző, egy pillanat múlva már látható volt az éles kép.
– Atyaisten! – A helikopter egy pillanatra megingott, amikor a pilóta visszahőkölt attól, amit látott. Amikor visszanyerte lélekjelenlétét, újra a képernyőre meredt.
Rachel és Corky is előredőltek, és álmélkodva nézték a képernyőn elébük táruló látványt. Az óceán fekete háttere előtt egy hatalmas, vörösen pulzáló örvény kavargott.
Rachel riadtan fordult Tollandhoz.

– Olyan, mint egy ciklon.
– Az is – mondta Tolland. – A meleg áramlások ciklonja. Vagy nyolcszáz méter átmérőjű. – Nem kis darab – kuncogott a Parti Őrség pilótája ámulatában. – Időről időre látunk ilyeneket, de erről speciel még nem hallottam.
– Csak a múlt héten bukkant a felszínre – mondta Tolland. – Valószínűleg néhány nap múlva el is tűnik.
– És mi okozza? – kérdezte Rachel, aki érthető módon nehezen tudott mit kezdeni az óceán közepén felbukkanó hatalmas vízörvénnyel.
– Magmakupola – mondta a pilóta.
Rachel aggódó arccal fordul ismét Tollandhoz.
– Vulkán?
– Nem – mondta Tolland. – A Keleti Parton nemigen akadnak aktív vulkánok, de időnként előfordulnak kis magmafészkek, melyek összegyűlnek a tengerfenék alatt, és felforrósítják a vizet. A forró víztömeg hatására fordított irányú hőmérséklet-gradiens jön létre; alul van a meleg víz, felül a hideg. Ennek eredményeképpen keletkeznek az ilyen hatalmas méretű, örvénylő áramlatok, amelyeket óriásörvénynek hívnak. Néhány hétig kavarognak, majd eloszlanak.
A pilóta a kijelzőn látható gigantikus, pulzáló spirált nézte.
– Ez azért még egész jó erőben van. – Elhallgatott, ellenőrizte Tolland hajójának koordinátáit, majd meglepődve pillantott hátra. – Mr. Tolland, úgy nézem, a közepe közelében parkol.
Tolland bólintott.
– Az áramlás a ciklon centrumában lassabb. Tizennyolc

csomó. Olyan, mint egy sebes sodrású folyóban horgonyozni. A héten mindenesetre jól megdolgoztattuk a horgonyláncot.
– Jézusom! – kiáltott fel a pilóta. – Tizennyolc csomós áramlat? Nehogy belepottyanjanak! – nevetett.
Rachel nem nevetett.
– Mike, egy szóval sem említette az óriásörvényt, a magmakupolát, meg a forró áramlatot.
Tolland megnyugtatóan Rachel térdére tette a kezét.
– Higgye el, teljesen biztonságos.
Rachel a homlokát ráncolta.
– Tehát a film, amelyen itt dolgozott, a magmakupola-jelenségről szól?
– Az óriásörvényről és a *Sphyrna mokarranokról.*
– Tényleg, már mondta egyszer.
Tolland hamiskásan mosolygott.
– A *Sphyrna mokarranok* imádják a meleg vizet, és jelenleg százötven kilométeres körzetből az összes ezen a másfél kilométeres körön belül gyűlik össze, ahol az óceán felmelegedett.
– Remek – bólintott Rachel kényelmetlenül. – És, könyörgök, mi az a *Sphyrna mokarran?*
– A legrondább hal a tengerben.
– Lepényhal?
Tolland elnevette magát.
– Nem. Pörölycápa.
Rachel megmerevedett.
– Mi? A hajóját pörölycápák veszik körül?
– Nyugi – kacsintott Tolland –, nem veszélyesek.

– Ezt most azért mondja, mert veszélyesek.
– Hát – kuncogott Tolland –, azt hiszem, igaza van. – Játékosan odakiáltott a pilótának. – Mikor mentettek meg utoljára valakit, akit pörölyfejűek támadtak meg?
A pilóta vállat vont.
– Fene tudja. Évtizedek óta nem kellett megmentenünk tőlük senkit.
Tolland ismét Rachelhez fordult.
– Látja? *Évtizedek óta.* Úgyhogy ne aggódjon.
– A múlt hónapban – tette hozzá a pilóta – valami idióta könnyűbúvár halszelettel akarta odacsalogatni a halakat...
– Várjunk csak! – mondta Rachel. – Az előbb azt mondta, hogy már évtizedek óta nem mentettek ki senkit.
– Nem is – válaszolta a pilóta. – Nem *mentettünk ki* senkit. Többnyire későn érkezünk. A rohadékok egy szempillantás alatt ölnek.

101

A *Goya* remegő körvonalai jelentek meg a láthatáron. Egy kilométerre jártak, amikor Tolland már ki tudta venni a világító fedélzeti lámpákat, amelyeket Xavia bölcsen égve hagyott. Mikor meglátta a fényeket, úgy érezte magát, mint egy fáradt utazó, amikor leparkol a háza előtt.
– Mintha azt mondta volna, hogy csak egy ember van a fedélzeten – mondta Rachel, aki meghökkent a sok fény láttán.
– Nem hagy égve egy lámpát, ha egyedül van otthon?
– Egy lámpát, igen, de nem az összeset.

Tolland mosolygott. Bár Rachel igyekezett jókedvűnek látszani, a férfi érezte, mennyire fél itt kint a tengeren. Legszívesebben átkarolta volna, hogy megnyugtassa, de tisztában volt vele, hogy úgysem tudna semmit mondani.
– A fényeket biztonsági okokból hagyjuk égve. Úgy néz ki, mintha lenne élet a hajón.
– Félsz a kalózoktól, Mike? – kuncogott Corky.
– Ááá. A legnagyobb veszélyt azok az idióták jelentik, akik nem tudják kezelni a radart. A legjobban úgy tudjuk elkerülni, hogy egy másik hajó megsarkantyúzzon, ha látnak minket.
Corky lefelé sandított a fényárban úszó hajóra.
– *Látnak?* Úgy néz ki, mint egy sétahajó szilveszterkor! Látszik, hogy az NBC fizeti a villanyszámládat.
A helikopter lassított, megkerülte a hatalmas, kivilágított hajót, és a pilóta a hátsó fedélzeten található helikopter-leszállóhely felé kezdett manőverezni. Tolland már a levegőből is látta a hajó keresztmerevítőin dörömbölő áramlatot. Az orránál lehorgonyzott *Goya* az áramlás irányába fordult, és úgy feszítette a súlyos horgonyt, mint valami láncra vert fenevad.
– Tényleg szép – mondta nevetve a pilóta.
Tolland elértette a megjegyzés szarkazmusát, a *Goya* ugyanis kifejezetten csúnya volt. „Böhöm ronda”, ahogy az egyik újságban olvashatta. A *Goya* egy úgynevezett kis vízvonal-metszéssíkú ikertörzsű hajó volt, amelyből csupán tizenhét darab épült, és mindent el lehetett mondani róla, csak azt nem, hogy szép.

A hajó tulajdonképpen egy hatalmas plató volt, amelyet négy óriási, pontonokon nyugvó keresztmerevítő emelt tíz méterrel a tenger szintje fölé. Messziről akár valami alacsonyra épített olajfúró toronynak is lehetett volna nézni, közelről meg olyan volt, mint egy gólyalábakon álló komp. A kabinok, a laboratóriumok és a parancsnoki híd ezen a platón helyezkedtek el, lépcsőzetesen, amitől a hajó olyan hatást keltett, mint egy óriási, lebegő dohányzóasztal, amelyre emeletes épületeket húztak fel összevissza.
Bár nem tűnt nagyon áramvonalasnak, a *Goya* a szokásosnál jóval stabilabb volt, mivel sokkal kisebb felületen érintkezett a vízfelszínnel. A felfüggesztett fedélzet megkönnyítette a filmforgatást, a laboratóriumi munkát, és kevesebb tudós lett tengeribeteg. Bár az NBC-nél már régóta erősködtek, hogy vesznek Tollandnak egy új hajót, ő ezt mindig visszautasította. Elismerte ugyan, hogy léteznek már a Goyánál jobb, sőt stabilabb hajók is, mégiscsak ez volt az otthona majdnem egy évtizede – ennek a hajónak a segítségével verekedte vissza magát az életbe Celia halála után. Éjszaka néha még most is hallani vélte a felesége hangját a szélben, amikor kint állt a fedélzeten. Csak akkor lesz hajlandó új hajó gondolatával foglalkozni, ha a kísértetek mindörökre eltűntek.
Addig azonban nem.

Rachel nem könnyebbült meg teljesen, amikor a helikopter leszállt a *Goya* tatján. Annak örült, hogy már nem repül a tenger felett, annak viszont nem, hogy felette áll. Igyekezve úrrá lenni lába remegésén, kikászálódott a

helikopterből, le a fedélzetre és körülnézett. A fedélzet meglepően szűkös volt, különösen a helikopterrel együtt. A hajó orra felé pillantott, és végigmérte a hajó nagy részét kitevő, esetlen fedélzeti építményt. Tolland szorosan mellette állt.
– Tudom – próbálta túlkiabálni a víz dübörgését –, a tévében nagyobbnak tűnik.
Rachel bólintott.
– És stabilabbnak is.
– Ez az óceán egyik legbiztonságosabb hajója. Esküszöm.
– Tolland átkarolta Rachel vállát, és végigkísérte őt a fedélzeten.
A férfi kezének melege jobban megnyugtatta Rachel idegeit, mint bármi, amit mondhatott volna. Ezzel együtt, amikor visszanézett a hajó fara felé, meglátta a mögöttük rohanó, kavargó áramlatot, és úgy érezte, mintha a hajó teljes sebességgel száguldana előre. *Egy óriásörvény tetején tanyázunk,* gondolta.
A tat elülső részén Rachel egy hatalmas csörlőn lógó, egyszemélyes Triton mini-tengeralattjárót pillantott meg. Poszeidón-nak, a görög tengeristennek a Tritón nevű fiáról elnevezett Triton egyáltalán nem hasonlított elődjéhez, az acélborítású Alvinhoz. A Triton elejét egy akrilból készült félgömb alkotta, amitől jobban hasonlított egy hatalmas akváriumra, mint tengeralattjáróra. Rachel el sem tudott képzelni rémisztőbbet, mint több száz méterre lemerülni a tenger alá úgy, hogy közte és a víz között nincs más, csak ez az átlátszó akrilréteg. Tolland szerint persze a Tritonban

való utazás egyetlen kellemetlen szakasza az volt, amikor a *Goya* fedélzetén lévő csapóajtón át a csörlővel leengedték a vízbe, és közben ingaként lengett tíz méterrel a víz fölött.
– Xavia valószínűleg a tengeri laborban van – indult meg Tolland a fedélzeten. – Erre.
Rachel és Corky követték Tollandot, a Parti Őrség pilótája pedig a helikopterben maradt, azzal a szigorú utasítással, hogy ne használja a rádiót.
– Ezt nézzétek meg – állt meg Tolland a korlátnál.
Némi habozás után Rachel is a korláthoz lépett. Elég magasan voltak. Bár a víz vagy tíz méterrel volt alattuk, Rachel mégis érezte az odalentről felfelé áramló hőt.
– Olyan a hőmérséklete, mint egy meleg fürdőnek – kiabálta túl Tolland az áramlat zaját. – Ezt nézzétek! – kapcsolt fel egy kapcsolót a korláton.
Széles fénykörív világította meg a vizet a hajó mögött, olyan hatást keltve, mintha egy kivilágított úszómedence lenne. Rachel és Corky egyszerre hördültek fel.
A hajó körül a vízben kísérteties árnyak lebegtek tucatszám. Alig egy méterre a felszín alatt, szemben az árral, sima, sötét formák úsztak egymással párhuzamosan, miközben valami ősi ritmusnak engedelmeskedve előre-hátra ingatták semmivel össze nem tévesztheto kalapácsfejüket.
– Atyaúristen, Mike – dadogta Corky. – Kösz, hogy megmutattad.
Rachel egész testében megmerevedett. Hátrébb akart lépni a korláttól, de képtelen volt megmozdulni. Kővé dermedt a rémisztő látványtól.
– Elképesztőek, mi? – kérdezte Tolland. Keze ismét

Rachel vállán nyugodott. – Hetekig az óceán meleg pontjain kavarják a vizet. Nekik van a legjobb orruk az egész tengerben, a szaglólebenyük különösen fejlett. Másfél kilométerről is megérzik a vérszagot.
Corky nem nagyon akarta elhinni.
– Különösen fejlett szaglólebeny?
– Nem hiszed? – Tolland elkezdett kotorászni egy kis alumíniumszekrényben, és végül egy döglött halat húzott elő. – Tökéletes. – Kivett egy kést is, és több helyen bevágta a halat, amelyből csöpögni kezdett a vér.
– Mike, az isten szerelmére – mondta Corky –, ez undorító!
Tolland a vízbe dobta a halat. Az tíz métert zuhant, és abban a pillanatban, hogy a vízbe ért, hat vagy hét cápa csapott le rá azonnal. Iszonyatos csapkodás kezdődött, valósággal forrt a víz, miközben ezüstös fogaikkal vadul tépték a halat. Egy pillanat múlva már nyoma sem volt a zsákmánynak.
Rachel rémülten nézett Tollandra, aki ekkor már egy másik halat tartott a kezében. Ugyanolyat és ugyanakkorát.
– Ezúttal nincs vér – mondta Tolland. Anélkül hajította a vízbe a halat, hogy megvágta volna. A hal a vízbe csobbant, de semmi sem történt. A pörölycápák mintha észre sem vették volna. Az áramlat anélkül sodorta tovább, hogy a cápák figyelemre méltatták volna.
– Csak vérszagra támadnak – mondta Tolland, miközben elvezette őket a korláttól. – Igazából teljes nyugalommal úszkálhat itt az ember, feltéve persze, hogy nincsen rajta nyílt seb.
Corky az arcán lévő varrásra mutatott. Tolland a homlokát

ráncolta.
– Oké. Neked nem kell úsznod.

102

Gabrielle Ashe taxija meg se moccant.
A távolban mentőautók szirénáztak, és ahogy Gabrielle kinézett a Roosevelt-emlékműnél lévő úttorlaszra, az az érzése támadt, hogy a városra egy hatalmas, szürreális ködfelhő telepedett. A rádióban már arról szóltak a tudósítások, hogy a felrobbantott autóban feltehetően egy magas rangú kormánytisztviselő tartózkodott.
Gabrielle elővette mobiltelefonját, és felhívta a szenátort, aki már biztosan azon töpreng, hol maradhat ilyen soká.
A vonal foglalt volt.
Gabrielle tekintete a taxiórára tévedt, és bosszúsan elhúzta a száját. A többi itt ragadt autó közül pár felhajtott a járdára, és megfordult, hogy kerülőutat keressen.
A sofőr hátrafordult hozzá.
– Várjunk még? Nekem mindegy. A maga pénze.
Gabrielle látta, hogy egyre több hivatalos gépkocsi érkezik.
– Nem. Forduljunk meg.
A sofőr egyetértően morgott, és nekifogott, hogy az autóval megforduljon. Miután átbukdácsoltak a járdaszegélyen, Gabrielle újra felhívta Sextont.
A vonal még mindig foglalt volt.
Jó pár perccel később, miután nagy kerülőt tettek, a taxi már a C Streeten járt. Gabrielle megpillantotta a Philip A. Hart Irodaházat. Egyenesen a szenátor lakására akart menni, de ha már az irodája közelében jár...

– Álljon félre – szólt rá a taxisra. – Itt. Köszönöm. A taxi megállt.
Gabrielle kifizette a taxiórán kijelzett összeget, és hozzátett még tíz dollárt.
– Tudna várni tíz percet?
A taxis előbb a pénzre, aztán az órájára nézett.
– Egy perccel sem többet.
Gabrielle elsietett. *Öt perc múlva itt vagyok.*
A Szenátus irodaházának márványfolyosói ezen a késői órán kriptának hatottak. Gabrielle feszülten lépett át a harmadik emeleti folyosó bejáratát szegélyező, szigorú szobrok között. Úgy érezte, hogy kőszemük minden mozdulatát kíséri.
Sexton öt szobából álló irodájának főbejáratához ért, és a belépőkártyája segítségével kinyitotta az ajtót. A titkárságon halvány fény égett. Gabrielle végigment a folyosón, és belépett a szobájába, felkapcsolta a világítást és egyenesen az irattartó szekrényhez ment.
Egész aktára való anyagot gyűjtött már össze a NASA földfigyelő-projektjének finanszírozásáról, közte rengeteg dolgot a PPKSL-ről is. Sextonnak nyilvánvalóan kell majd az összes elérhető adat a PPKSL-ről, ha elmeséli neki, mire jutott Harperrel.
A NASA hazudott a PPKSL-ről.
Gabrielle az akták közt lapozott, amikor megcsörrent a mobiltelefonja.
– Szenátor úr? – szólt bele a kagylóba.
– Nem, Gabs. Yolanda vagyok. – Barátnője hangja

szokatlanul éles volt. – Még mindig a NASA-nál vagy?
– Nem, már itt vagyok az irodában.
– Találtál valamit a NASA-nál?
Ne tudd meg. Gabrielle tudta, hogy amíg nem beszélt Sextonnal, Yolandának sem mondhat el semmit. A szenátornak nyilván meglesz a maga elképzelése arról, hogyan akarja majd felhasználni a kapott információkat.
– Ha már beszéltem Sextonnal, neked is elmondom. Már éppen hozzá indultam...
Yolanda egy pillanat szünet után így szólt.
– Gabs, emlékszel, mit meséltél Sexton kampánypénzeiről és az Űrhatár Alapítványról?
– Elismertem már, hogy tévedtem és hogy...
– Most tudtam meg, hogy két munkatársunk, aki az űrkutatással foglalkozik, egy hasonló sztorin dolgozik.
Gabrielle meglepődött.
– Azaz?
– Nem tudom. De a két srác érti a dolgát, és meg vannak róla győződve, hogy Sexton jutalékot kap az Űrhatár Alapítványtól. Gondoltam, jobb, ha felhívlak. Tudom, korábban én mondtam neked, hogy az egész egy hülyeség. Marjorie Tench mint informátor elég megbízhatatlannak tűnt, de ezek a srácok itt nálunk... Nem tudom, esetleg beszélhetnél velük, mielőtt a szenátorhoz mész.
– Ha biztosak a dolgukban, miért nem hozzák nyilvánosságra? – Gabrielle hangján jobban érződött a védekezés, mint azt szerette volna.
– Nincs a kezükben döntő bizonyíték. Úgy tűnik, a szenátor ért hozzá, hogyan tüntesse el a nyomokat.

Mint a legtöbb politikus.
– Szerintem nincs itt semmi, Yolanda. Mondtam már, a szenátor elismerte, hogy kapott pénzt a ŰHA-tól, de az egész a legális keretek között maradt.
– Tudom, Gabs, hogy ezt *mondta* neked, és nem is állítom, hogy tudom, mi az igazság. De kötelességemnek éreztem, hogy szóljak, mivel én kértem, ne bízz meg Marjorie Tenchben, és erre most mások is azzal jönnek, hogy szerintük valaki lefizeti Sextont. Ez minden.
– Kik ezek az újságírók? – Gabrielle váratlan dühöt érzett.
– Neveket most nem mondanék. De összehozhatlak velük. Jól ismerik a kampányfinanszírozás jogi hátterét... – Yolanda habozott. – A fiúk egyenesen azt állítják, hogy Sextonnak igen nagy szüksége van a pénzre..., sőt valójában le van égve.
Az iroda csöndjében Gabrielle szinte hallotta Tench reszelős hangját. *Katherine halála után az örökség nagy részét rossz befektetésekre és személyes célokra pazarolta el, illetve az elnökjelöltség biztos megszerzésére költötte. Fél évvel ezelőtt a maga jelöltje csődben volt.*
– A munkatársaim szeretnének beszélni veled – mondta Yolanda. *Az biztos,* gondolta Gabrielle.
– Majd visszahívlak.
– Úgy hangzik, mintha dühös volnál.
– Rád soha sem vagyok mérges, Yolanda. Rád soha. Mindenesetre kösz. – Gabrielle letette a telefont.
A Sexton szenátor lakása előtti folyosón a biztonsági őr

egy széken szundikált, a mobiltelefonja csipogására riadt fel. Felült, a szemét dörzsölte, és kivette a telefont a zakója zsebéből.
– Tessék!
– Owen, Gabrielle vagyok.
Sexton testőre felismerte a hangját.
– Ó, jó estét, Gabrielle.
– Beszélnem kell a szenátorral. A kedvemért nem kopogna az ajtaján? A telefonja foglalt.
– Egy kicsit késő van.
– Ébren van. Biztos vagyok benne. – Gabrielle hangja aggodalmas volt. – Vészhelyzet van!
– *Megint?*
– Ez ugyanaz. Csak hívja a telefonhoz, Owen. Valamit mindenképpen meg kell kérdeznem tőle.
Az őr nagy sóhajtással felállt.
– Oké, oké, bekopogok. – Kinyújtózott, és elindult Sexton ajtaja felé. – De csak azért, mert az előző alkalommal is örült, hogy beengedtem önt. – Kelletlenül kopogásra emelte a kezét.
– Mit mondott? – kérdezte Gabrielle.
A testőr keze félúton megállt a levegőben.
– Azt mondtam, a szenátor úr nagyon örült, hogy az előző alkalommal beengedtem önt. Igaza volt, nem lett belőle semmi baj.
– Maga és a szenátor beszéltek erről? – kérdezte a meglepett Gabrielle.
– Persze. Na és?
– Semmi, csak nem gondoltam volna...

– Ami azt illeti, kissé furcsa is volt. Beletelt pár másodpercbe, amíg a szenátor úr emlékezett, hogy ön is ott volt. Szerintem ittak rendesen a fiúk.
– Mikor beszéltek erről, Owen?
– Közvetlen azután, hogy elment. Valami baj van?
Egy pillanatnyi csend volt a válasz.
– Nem, nem... semmi. Nézze, jobban átgondoltam a dolgot, és tényleg nem kellene most háborgatni a szenátor urat. Majd hívom az otthoni telefonján, és ha nem tudom elérni, újra telefonálok, és akkor maga majd kopog.
Az őr a szemét forgatta.
– Ahogy gondolja, Ms. Ashe.
– Köszönöm, Owen. Bocsásson meg, hogy zavartam.
– Semmi baj. – Az őr letette a telefont, visszazökkent a székébe, és visszaaludt.
Gabrielle egy percig mozdulatlanul állt az üres irodában, kezében a kagylóval. *Sexton tudja, hogy jártam nála... és nem hozta szóba?*
Ez a mai megfoghatatlanul furcsa estének indult, de most ráadásul egyre zavarosabbá vált. Gabrielle-nek eszébe jutott a telefonbeszélgetés, amelyet akkor folytatott a szenátorral, amikor bent volt az ABC-ben. Sexton akkor megdöbbentette, amint magától elismerte, hogy űrtechnikai cégekkel találkozik, és pénzt fogad el tőlük. Őszintesége visszatérítette őt a táborába, és még el is szégyellte magát. A vallomás azonban most már messze nem tűnt oly nemes cselekedetnek.
Puha pénz, mondta akkor Sexton. *Teljesen legális.*

A Sextonnal kapcsolatban valaha is érzett minden kétség egyszerre rohanta meg Gabrielle-t.
Odakint dudált a taxi.

103

A *Goya* parancsnoki hídja a fedélzet felett két szinttel elhelyezkedő plexikocka volt. Innen amerre nézett, Rachel a sötétlő óceánt látta, ám a látvány olyan nyugtalanító volt, hogy egy pillantás után igyekezett kizárni, és az előttük lévő feladatra koncentrálni.
Miután elküldte Tollandot és Corkyt, hogy keressék meg Xaviát, nekilátott, hogy kapcsolatba lépjen Pickeringgel. Megígérte neki, hogy azonnal hívja, amikor megérkeznek, és azt is nagyon szerette volna hallani, főnöke mit tudott meg a Marjorie Tenchcsel való találkozója során.
Rachel elég jól ismerte a *Goya* fedélzetén található SHINCOM 2100 digitális kommunikációs rendszert. Tudta, ha elég rövid ideig tart a hívás, a beszélgetés biztonságos marad.
Tárcsázta Pickering magántelefonszámát, és a hallgatót a fülére szorítva várt. Arra számított, hogy Pickering az első csengésre felveszi a kagylót. Ám a telefon egyre csak csengett.
Hat csengetés. Hét. Nyolc...
Rachel kinézett a körös-körül sötétlő óceánra, és az, hogy nem tudta elérni az igazgatót, csak tovább erősítette az afelett érzett nyugtalanságát, hogy a tengeren van.
Kilencedik csöngetés. Tizedik. *Vedd már fel!*

Fel-alá járkált, várt. Mi történhetett? Pickering egy percre sem vált meg a mobiljától, és kifejezetten utasításba adta Rachelnek, hogy hívja fel.
A tizenötödik csengetés után Rachel lerakta.
Növekvő nyugtalansággal ismét felemelte a SHINCOM fülhallgatóját és tárcsázott.
Négy csöngetés. Öt.
Hol lehet?
Végül hirtelen létrejött a kapcsolat. Rachel először megkönnyebbült, de az érzés nem tartott sokáig. Senki nem volt a vonalban. Csak csönd.
– Halló – szólt bele. – Igazgató úr?
Három gyors kattanás.
– Halló? – szólt bele ismét Rachel.
Éles elektronikus hangzavar hasított Rachel fülébe. Fájdalmában elrántotta a kagylót a fülétől. A sivítás váratlanul abbamaradt. Rachel ekkor gyorsan oszcilláló hangokat hallott, amelyek fél másodperces időközönként ismétlődtek. A zavarodottságot a felismerés követte. Majd a rémület.
– A francba!
A parancsnoki híd műszerfalához ugrott, és lecsapta a kagylót a helyére, megszakítva a kapcsolatot. Jó néhány pillanatig csak állt rémülten, és azon töprengett, vajon idejében tette-e le.

A *Goya* vízi laboratóriumát a hajó közepén, két szinttel lejjebb rendezték be. A nagy helyiségben hosszú asztalok és kis szigetek álltak, roskadásig rakva műszerekkel,

tengerfenék-radarokkal, áramlásmérőkkel, vegyi kamrákkal meg füstelszívó üregekkel. Volt egy hatalmas hűtő is a mintáknak, rengeteg számítógép, és egy csomó láda, a vizsgálati anyagok számára meg egy halom elektronikus eszköz, melyek a labor egész működését biztosítják. Mikor Tolland és Corky belépett, Xavia, a *Goya* geológusa egy harsogó tévé előtt ült, hátradőlve a székében. Oda sem fordult feléjük.

– Na mi van, elfogyott a pénzetek? – szólt hátra, láthatóan abban a hitben, hogy a legénység tagjai azok.

– Xavia – mondta Tolland –, én vagyok az, Mike.

A geológusnő megperdült, és lenyelte a falatot, amelyet az imént harapott ki egy előre csomagolt szendvicsből.

– Mike? – dadogta, láthatóan megdöbbenve azon, hogy Tollandot itt látja. Felállt, levette a tévé hangját, és odament hozzájuk, még mindig a szendvicset rágva. – Azt hittem, a srácok jöttek vissza a kocsmatúráról. Mit keresel itt? – A nagydarab, sötét bőrű nő hangja metsző volt, és áradt belőle a mogorvaság. A tévé felé intett, Tolland meteoritról készített filmjét ismételték benne. – Hát, nem maradtál túl sokáig azon a jégmezőn.

Valami közbejött, gondolta Tolland.

– Xavia, bizonyára felismered Corky Marlinsont.

Xavia bólintott.

– Nagyon örülök, uram.

Corky a nő kezében tartott szendvicset nézte.

– Jól néz ki.

Xavia rosszalló pillantást vetett rá.

– Meghallgattam az üzenetet – mondta Tolland Xaviának. – Azt mondtad, az összeállításomba valami hiba csúszott. Erről szeretnék veled beszélni.
A geológusnőnek elkerekedett a szeme, majd metsző hangon nevetni kezdett.
– *Ezért* jöttél vissza? Az isten szerelmére, Mike, mondtam, hogy semmiség az egész. Csak ugrattalak. A NASA-tól nyilván elavult adatokat kaptál. De nincs semmi jelentősége. Komolyan mondom, az egész világon három-négy tengergeológus ha észrevette a bakit!
– És ez a baki véletlenül nincs összefüggésben a kondrulákkal? – kérdezte fojtott hangon Tolland.
Xavia elsápadt a megdöbbenéstől.
– Úristen! Már fel is hívott volna az egyik geológus?
Tolland magába roskadt. *A kondrulák.* Corkyra pillantott, majd ismét a geológusnőre.
– Xavia, mondj el mindent, amit ezekről a kondrulákról tudni lehet. Miben tévedtem?
Xavia a jelek szerint megérezte, hogy halálosan komolyan beszél.
– Mike, tényleg semmiség az egész. Nemrég olvastam egy cikket az egyik geológiai szaklapban. Nem értem, miért aggaszt ez úgy téged.
Tolland felsóhajtott.
– Xavia, lehet, hogy furcsán hat, amit most mondok, de az a helyzet, hogy minél kevesebb információt kapsz ma, annál jobb. Csak azt kérem tőled, mondj el mindent, amit a kondrulákról tudsz, utána pedig vizsgálj meg egy kőzetmintát.

Xavia össze volt zavarodva, és egy kicsit bántotta is, hogy nem avatják be a titokba.
– Oké, mindjárt hozom a cikket. Az irodámban van. – Lerakta a szendvicset, és megindult az ajtó felé.
Corky utánakiáltott.
– Megehetem?
Xavia hitetlenkedve torpant meg.
– Maga meg akarja enni az *én* szendvicsemet?
– Izé, gondoltam, hogy mivel úgyis...
– Szerezzen magának! – mondta Xavia és kiment.
Tolland kuncogott, és a mintadarabok tárolására szolgáló hűtőszekrényre mutatott.
– Nézd meg az alsó polcon, Corky. A tintahalas és a tengeri kígyós tasak között.
Rachel leereszkedett a meredek lépcsőn a parancsnoki hídról, és odament a helikopterhez. A Parti Őrség pilótája szunyókált, de mikor Rachel megkocogtatta a fülke ablakát, felriadt.
– Már kész is vannak? – kérdezte a pilóta. – Ez aztán gyorsan ment.
Rachel idegesen rázta a fejét.
– Ennek a helikopternek a radarja tudja egyszerre figyelni a levegőt és a víz felszínét is?
– Hát persze. Tizenöt kilométeren belül.
– Kapcsolja be, kérem.
A meglepett pilóta megnyomott néhány gombot, és a radar képernyője felfénylett. A kereső csíkja lustán forogni kezdett.
– Lát valamit? – kérdezte Rachel.

A mutató leírt néhány teljes kört. A pilóta beállított még néhány gombot és figyelt. Tiszta volt a környék.
– Csak néhány kisebb hajót valahol messze, de azok is távolodnak tőlünk. Semmi. Üres a tenger minden irányban.
Rachel felsóhajtott, bár nem érzett különösebb megkönnyebbülést. – Tegyen meg egy szívességet. Ha bármi közelít, legyen az hajó, repülő vagy helikopter, akármi, azonnal tudassa velem.
– Természetesen. Minden rendben?
– Igen. De tudni akarom, ha netán vendégek érkeznének.
A pilóta vállat vont.
– A radaron tartom a szemem. Ha bármi megjelenik, ön lesz az első, akinek szólok.
Rachel, akinek minden idegszála pattanásig feszült, a laboratórium felé vette az útját. Amikor belépett, Corky és Tolland egy monitor előtt állt, mindketten szendvicset majszoltak.
– Milyet kér? – kiáltott oda neki Corky teli szájjal. – Halas csirkéset, halas bolognait vagy halas tojássalátásat?
Rachel szinte nem is hallotta a kérdést.
– Mike, mennyi időbe telik, amíg megtudjuk, amit akarunk, és elhagyhatjuk a hajót?

104

Tolland fel-alá járkált a laboratóriumban, miközben Rachellel és Corkyval arra vártak, hogy Xavia visszajöjjön. A kondrulákról szóló hír legalább olyan aggasztó volt, mint Rachel sikertelen kísérlete, hogy kapcsolatba lépjen

Pickeringgel.
Az igazgató nem vette fel.
Valaki pedig be akarta mérni a Goya *tartózkodási helyét.*
– Nyugalom – mondta Tolland –, biztonságban vagyunk. A pilóta figyeli a radart. Idejében tud figyelmeztetni, ha közeledik valaki.
Rachel egyetértően bólintott, bár továbbra is ideges volt.
– Mike, ez meg mi a fene? – kérdezte Corky, és az egyik monitor képernyőjére mutatott, amelyen egy baljós, pszichedelikus ábra forgott és lüktetett, mintha élne.
– Akusztikus doppleres áramláselemző – mondta Tolland. – A hajó alatti áramlatok és hőmérséklet-gradiensek keresztmetszeti képe.
– És ennek a valaminek a tetején horgonyzunk? – meredt rá Rachel.
Tollandnak el kellett ismernie, hogy a kép meglehetősen ijesztő látványt nyújt. A felszínen a víz kavargó zöldnek látszott, de lejjebb haladva, a hőmérséklet emelkedésével a színek egyre inkább félelmetes narancssárgába, vörösbe váltottak át. Ezerötszáz méter mélységben, az óceán fenekének közelében egy vérvörös színű, ciklonszerű örvény dühöngött.
– Az ott az óriásörvény – mondta Tolland.
– Mint egy víz alatti tornádó – morogta Corky.
– Ugyanazon az elven működik. Lefelé haladva a tenger rendszerint egyre hidegebb, a víz pedig egyre sűrűbb, itt azonban megfordul a dolog dinamikája. A mélyvíz meleg és könnyű, ezért a felszín felé emelkedik, miközben a felszíni víz hideg és nehéz, és emiatt egy hatalmas spirálban lefelé

száll, hogy betöltse az üres helyet. Az óceánban előfordulhatnak az ilyen lefolyószerű áramlások. Gigantikus örvények.
– És mi az nagy dudor a tengerfeneken? – Corky az egyébként sík tengerfenékre mutatott, amelyből egy nagy kupolaszerű halom emelkedett ki buborék módjára. Az örvény közvetlenül fölötte kavargott.
– Magmakupolának nevezzük – mondta Tolland. – A tengerfeneken ott jön fel a láva.
Corky bólintott.
– Mint egy nagy pattanás.
– Valahogy úgy.
– És ha kifakad?
Tolland elfintorodott, mert eszébe jutott, mi történt 1986-ban a Juan de Fuca-hátságon, ahol egyszerre sok ezer tonna ezerkétszáz fokos magma lökődött bele az óceánba, szinte azonnal felerősítve az örvény intenzitását. A felszíni áramlások is felerősödtek, ahogy az örvény sebesen terjedt felfelé. Hogy ezután mi történt, azt most Tolland inkább nem mesélte volna el Corky-nak és Rachelnek.
– Az Atlanti-óceán magmakupolái nem szoktak kidurranni – mondta inkább. – A dombvonulat felett cirkuláló hideg víz folyamatosan hűti és megszilárdítja a földkérget a magma felett, amitől a magma a vastag kőzetréteg alatt marad. Végül aztán ez a tengerfenék alatt lévő láva kihűl, és az örvény eltűnik. Az óriásörvények többnyire nem veszélyesek.
– Ezek szerint – intett Corky a számítógép mellett fekvő viseltes magazin felé –, a *Scientific American* fikciót is

közül?
Tolland a borítóra pillantott, és megrándult az arca. A jelek szerint valaki éppen a *Scientific American,* 1999. februári számát vette elő a *Goyán* lévő régi tudományos magazinok közül. A borítón egy hatalmas olajszállító hajóról készült rajz volt látható, amint irányíthatatlanul pörög az óceánban keletkezett óriási tölcsérben. A cím az volt: ÓRIÁSÖRVÉNYEK – A MÉLYSÉG GYILKOSAI?
Tolland nevetve legyintett.
– Szó nincs ilyesmiről. A cikk a földrengéses zónákban előforduló óriásörvényekről szól. Néhány évvel ezelőtt divatos volt ezzel magyarázni a Bermuda-háromszög, illetve az ott eltűnt hajók rejtélyét. Gyakorlatilag arról van szó, hogy ha nagy erejű geológiai mozgás megy végbe a tengerfenéken, ami persze errefelé soha nem fordulhat elő, akkor a magmakupola kitörhet, és az örvény akkorára nőhet, hogy... szóval, tudjátok...
– Nem, *nem tudjuk* – mondta Corky.
Tolland vállat vont.
– Kiemelkedik a felszínre.
– Remek! De jó, hogy itt lehetünk veled!
Xavia lépett be, kezében papírokkal.
– Az óriásörvényt csodálják?
– Ó, igen – mondta Corky szarkasztikusan. – Mike most mesélte el, hogy ha az a kis pukli kipukkan, mindannyian pörgünk is lefelé, a nagy lefolyócsőben.
– Lefolyócsőben? – nevetett Xavia hűvösen. – Inkább úgy, mint mikor a világ legnagyobb vécéjén húznak le.

Odakint a fedélzetén a pilóta éberen figyelte a radar képernyőjét.
Életmentő egység pilótájaként látott már elég rettegő szempárt. Rachel Sextonon pedig látszott, hogy fél, amikor arra kérte, figyelje, nem közelednek-e a *Goyához* váratlan vendégek.
Miféle látogatókra számít? – tűnődött.
Amennyire ő látta, a tengeren tizenöt kilométeres körzetben semmi rendkívüli nem volt. Tíz kilométerre egy halászhajó. Néha egy-egy repülőgép a radar által befogott zóna peremén, mely tovatűnt ismeretlen úti célja felé.
A pilóta felsóhajtott, és kinézett a hajó körül rohanó óceánra. Kísérteties érzés volt – mintha teljes sebességgel hajóznának, pedig le voltak horgonyozva.
Aztán a tekintetét ismét a radarra szögezte, és éberen figyelt.

105

Tolland bemutatta egymásnak Xaviát és Rachelt. A hajó geológusa egyre értetlenebbül állt a laboratórium illusztris vendégei előtt. Ráadásul Rachel sürgetése is nyugtalanította, hogy amilyen gyorsan csak lehet, csinálja meg a vizsgálatokat, utána pedig hagyják el a hajót.
Ne kapkodj, Xavia, kérlelte magában Tolland. *Mindent meg kell tudnunk.*
Xavia hűvös hangon belekezdett mondandójába.
– A filmedben, Mike, azt állítottad, hogy a kőzetben

található kis fémes zárványok csak az űrben keletkezhetnek.
Tollandot rossz előérzet fogta el.
Kondrulák csak a világűrben keletkeznek. A NASA-nál azt mondták nekem.
– Ám e tanulmány szerint – emelte fel Xavia a lapokat –, ez nem teljesen így van.
– Már hogyne lenne így! – csattant fel Corky.
Xavia bosszúsan pillantott Corkyra, és meglengette a jegyzeteket.
– Tavaly egy Lee Pollock nevű fiatal geológus a Drew Egyetemről egy új generációs robot-tengeralattjáró segítségével kőzetmintákat gyűjtött a Mariana-árokban, és egy olyan követ hozott a felszínre, amelyben korábban soha sem látott földtani jellegzetességek voltak. Ezek a jellegzetességek nagyon hasonlítottak a kondrulákra. Ő plagioklász nyomászárványoknak nevezi ezeket az apró fémbuborékokat, amelyek az óceán mélyén uralkodó óriási nyomás hatására homogenizálódtak. Dr. Pollock nagyon csodálkozott, hogy fémbuborékokat talál óceáni kőzetben, és ennek magyarázatára egyedülálló elméletet dolgozott ki.
– Arra szüksége is lehetett – dörmögte Corky.
Xavia nem reagált a megjegyzésre.
– Dr. Pollock azt állítja, hogy a kőzet nagyon mély óceáni környezetben jött létre, *egy* már létező kőzetből, amely a rendkívüli nyomás hatására átalakult, és a benne elszórtan megtalálható fémek összeálltak.
Tolland elgondolkodott a hallottakon. A Mariana-árok több mint tizenegy kilométer mély, a bolygó még felderítetlen

részeinek egyike. Csupán egy pár robotot mertek ebbe a mélységbe leküldeni, és legtöbbjük összeroskadt, mielőtt az árok aljára ért volna. Óriási ott a nyomás, több mintegy tonna négyzetcentiméterenként, szemben az óceán felszínén uralkodó, egy kilogramm per négyzetcentiméterrel. Az óceán legmélyén munkálkodó geológiai erőkről máig nincs sok tudomásuk az oceanográfusoknak.

– Tehát ez a Pollock azt hiszi, hogy a Mariana-árokban kondrulaszerű jellegzetességgel bíró kőzetek jönnek létre?

– Az elmélet tele van homályos részletekkel – mondta Xavia. – Ami azt illeti, a szerző igazából még nem is publikálta. Én is csak véletlenül akadtam rá Pollock jegyzeteire az interneten, amikor a folyadék és a magma közti kölcsönhatásról gyűjtöttem anyagot a készülő óriásörvényes műsorunkhoz. Máskülönben én sem hallottam volna róla.

– A szerző azért nem publikálta az elméletet – mondta Corky –, mert röhejes. A kondrulák keletkezéséhez hő kell. Elképzelhetetlen, hogy a víznyomás hatására átrendeződjék egy kőzet kristályszerkezete.

– Az esetek többségében – vágott vissza Xavia – a nyomás felelős a bolygón lezajlott geológiai változásokért. Metamorf kőzet? Bevezetés a geológiába, első félév?

Corky bosszúsan ráncolta a homlokát.

Tolland tudta, hogy Xaviának igaza van. Bár a hő tényleg játszott szerepet a Föld metamorf geológiájában, a legtöbb metamorf kőzetet mégis a rendkívül magas nyomás hozta létre. Hihetetlen, de a földkéreg mélyén a kőzetek akkora

nyomásnak vannak kitéve, hogy inkább viselkednek sűrű szirupként, mint kőzetként, rugalmassá válnak, és kémiai átalakuláson mennek keresztül. Ezzel együtt dr. Pollock elmélete mégis kissé elrugaszkodottnak tűnt.

– Xavia – mondta Tolland –, soha nem hallottam még olyat, hogy a víznyomás önmagában képes lenne kémiailag átalakítani egy kőzetet. Te mint geológus mit mondasz erre?

– Nos – felelte Xavia a jegyzetei közt lapozgatva –, a víznyomás nem is az egyetlen tényező. – Megtalálta a keresett részt, és szóról szóra felolvasta. – „A Mariana-árok mélyén az óceáni kéreg, amellett, hogy hatalmas hidrosztatikus nyomásnak van kitéve, a térség alábukási zónájában munkáló tektonikus erők hatására még tovább préselődik.”

Hát persze, gondolta Tolland. Nem elég, hogy a Mariana-árkot tizenegy kilométer magas vízoszlop nyomja, ráadásul még alábukási zóna is, vagyis ez az a vonal, ahol a Csendes-óceáni lemez és a Fülöp-lemez egymásnak feszül. A Mariana-árokban az összeadódó nyomás hatalmas lehet, és mivel a terület olyan távol volt mindentől, és a tanulmányozása is veszélyes, hogy ha vannak is kondrulák a mélyén, nagyon kicsi rá az esély, hogy bárki is tudjon róluk.

Xavia tovább olvasott.

– „Az összeadódó hidrosztatikai és tektonikus nyomás elvileg képes a földkérget rugalmas vagy félig cseppfolyós állapotba hozni, miközben a könnyebb elemek

kondrulaszerű szerkezetekké állnak össze, melyekről eddig azt hittük, csak a világűrben fordulnak elő.”
Corky a szemét forgatta.
– Lehetetlenség.
Tolland Corkyra nézett.
– Van más magyarázat a kondrulák jelenlétére a dr. Pollock találta kőzetben?
– Egyszerű – vágta rá Corky. – Pollock meteoritot talált. Az óceánba állandóan potyognak meteoritok. Pollock azért nem gondolta, hogy meteorittal van dolga, mert a fúziós kéreg a víz alatt töltött évek során erodálódott, amitől a meteorit közönséges földi kőzetnek tűnhetett a számára. – Corky Xaviához fordult. – Gondolom, Pollocknak nem volt annyi sütnivalója, hogy megvizsgálja a nikkeltartalmat is, ugye?
– De volt – vetette oda Xavia, és újra a jegyzeteibe lapozott. – Pollock a következőt írja: „Meglepetésemre a mintadarab nikkeltartalma, a földi kőzetektől eltérő módon, közepes értéket mutat.”
Tolland és Rachel döbbenten néztek össze.
Xavia továbbolvasott.
– „Bár a nikkeltartalom nem abba a sávba esik, amely a meteoritokra jellemző, meglepően közel van hozzá.”
Rachelt láthatóan zavarta valami.
– Milyen közel? Lehetséges lenne, hogy egy óceánban talált kőzetet meteoritnak nézzenek?
Xavia a fejét rázta.
– Nem nagyon értek a kémiai kőzettanhoz, de amennyire tudom, a kémiai összetételt tekintve rengeteg különbség

van a Pollock által talált kő és egy valódi meteorit között.
– Melyek ezek a különbségek? – erősködött Tolland.
Xavia egy grafikont nézett a jegyzeteiben.
– E szerint maguknak a kondruláknak a vegyi összetétele az egyik ilyen különbség. A titán-cirkónium arány a jelek szerint eltér. Az óceánban talált kőzet kondruláiban a cirkónium aránya rendkívül alacsony. – Felnézett. – Csak kettő az egymillióhoz.
– Kettő az egymillióhoz? – robbant ki Corkyból. – A meteoritokban ennek ezerszerese van!
– Pontosan – felelte Xavia. – Pollock ezért hiszi, hogy az ő kondrulái nem az űrből származnak.
Tolland Corkyhoz hajolt, és a fülébe súgta: – A NASA megvizsgálta a Milne-gleccseren talált kőben a titán-cirkónium arányt?
– Természetesen nem – harsogta Corky. – Azt sohasem mérik. Ez olyan, mintha látnánk egy autót, és a kerekének a gumitartalma alapján próbálnánk bizonyítani, hogy autót látunk!
Tolland nagyot sóhajtott, és ismét Xaviára nézett.
– Ha a kezedbe adnánk egy kondrulákat tartalmazó kőzetmintát, van olyan teszt, amellyel meg tudod állapítani, hogy a zárványok egy meteorit vagy egy Pollock-féle mélytengeri kőzet kondrulái?
Xavia vállat vont.
– Van hát. Az elektronmikroszkóp elég pontos hozzá. De mi ez az egész?
Tolland Corkyra nézett.
– Add oda neki.

Corky kelletlenül előhúzta a meteoritmintát a zsebéből, és átnyújtotta Xaviának.
Xavia a homlokát ráncolva vizsgálta a követ. Szemügyre vette a fúziós kérget, majd a beágyazódott fosszíliát.
– Úristen! – kapta fel a fejét. – Ez ugye nem része a...?
– De – mondta Tolland. – Sajnos az.

106

Gabrielle Ashe csak állt az irodája ablakánál, és azon töprengett, mitévő legyen. Alig egy órával ezelőtt még tele volt izgalommal, amikor a NASA főhadiszállásáról eljött, és alig várta, hogy megoszthassa a szenátorral azt, amit Chris Harpertől tudott meg.
Most már közel sem volt olyan biztos a dolgában.
Yolanda elmesélte neki, hogy az ABC két újságírója arra gyanakszik, Sexton kenőpénzeket fogad el az Űrhatár Alapítványtól. Ráadásul Gabrielle az imént értesült róla, hogy a szenátor tudott az ő kis besurranásáról a lakásába az ŰHA-megbeszélés alatt, és mégsem említette egy szóval sem.
Gabrielle felsóhajtott. A taxi már úgyis jó ideje elment, és bár tudta, hogy perceken belül hív egy másikat, van még valami, amit előbb meg kell tennie.
Tényleg megpróbáljam?
Gabrielle elhúzta a száját, tudta, nincs más választása. Fogalma sem volt már, kiben bízhat.
Kilépett az irodájából, bement a titkárságra, majd tovább az onnan nyíló széles folyosóra. A végén jól látszott Sexton irodájának hatalmas, kétszárnyú tölgyfa ajtaja, amelyet jobb

oldalról a nemzeti lobogó, balról pedig Delaware zászlaja fogott keretbe. Az ajtót, mint a legtöbb helyen a szenátusi irodaházban, acéllal erősítették meg, és a hagyományos zár mellett kódos beléptető-és riasztóberendezés őrködött felette.

Gabrielle tudta, hogy ha be tudna jutni, csak egy pár percre, minden kérdésére választ kapna. Azzal azonban nem áltatta magát, hogy át tud hatolni az ajtón. Más terve volt.

Sexton irodája előtt három méterrel jobbra fordult, és belépett a női mosdóba. A neoncsövek automatikusan felgyulladtak, fényük élesen verődött vissza a fehér csempékről. Ahogy a szeme megszokta a fényt, Gabrielle egy pillanatra megállt, és megnézte magát a tükörben. Mint általában, az arcvonásai most is lágyabbak voltak, mint remélte. Mindig erősebbnek érezte magát, mint amiről a külseje árulkodott.

Tényleg meg akarod tenni?

Gabrielle tudta, hogy Sexton már alig várja a PPKSL-ről való részletes beszámolót. Sajnos azonban arra is rájött, hogy Sexton ma este fondorlatosan manipulálta. Gabrielle Ashe pedig nem szerette, ha irányítgatják. A szenátor elhallgatott dolgokat előle. A kérdés már csak az, mit, és tudta, hogy a válasz az irodában van, amelyet csak egy fal választ el a mosdótól.

– Öt perc – mondta fennhangon Gabrielle, és próbálta összeszedni a bátorságát.

A tartalék higiéniai cikkek tárolására szolgáló gardróbhoz lépett, végigfuttatta kezét az ajtókeret tetején. Egy kulcs hullott csörömpölve a kőre. A Philip A. Hart Irodaház

takarító személyzete szövetségi alkalmazottakból állt, akik azonnal elpárologtak, ha valahol sztrájk volt, néha hetekre vécépapír és tampon nélkül hagyva a mosdót. A Sexton irodájában dolgozó nők, megunva, hogy letolt bugyival vegyék észre a papír kínos hiányát, kezükbe vették az ügyet, és szereztek egy kulcsot „vészhelyzet” esetére.

Ez pedig vészhelyzet, gondolta Gabrielle.

Kinyitotta a gardróbot.

A kis helyiség tele volt tisztítószerekkel, felmosórongyokkal, papírtörülközőkkel. Gabrielle egy hónappal korábban papírtörülközőt keresett, amikor érdekes felfedezést tett. Mivel nem érte el a legfelső polcon lévő papírtörülközőt, egy felmosó nyelével próbálta meg lepiszkálni, közben azonban véletlenül kiütötte az álmennyezet egyik paneljét a helyéről. Amikor felmászott, hogy visszarakja, nagy meglepetésére Sexton hangját hallotta.

Kristálytisztán.

A visszhang alapján rájött, hogy a szenátor magában beszél az irodájához tartozó vécében, amelyet ettől a beépített szekrénytől láthatóan csak az álmennyezet elemei választanak el.

Gabrielle, aki most sokkal többet keresett, mint holmi vécépapírt, lerúgta a cipőjét, felmászott a polcok tetejére, kiütötte a mennyezetpanelt, és felhúzódzkodott. *Ennyit a nemzetbiztonságról!* – gondolta, miközben igyekezett összeszámolni, hány állami és szövetségi törvényt szeg meg éppen.

Leereszkedett Sexton vécéjének mennyezetén át,

harisnyás lábát a hideg porcelán mosdókagylón nyugtatva, majd lehuppant a földre. Visszatartott lélegzettel lépett be Sexton irodájába.
A keleti szőnyegek puhák és melegek voltak.

107

Ötven kilométerrel odébb egy fekete Kiowa harci helikopter siklott az észak-delaware-i fenyvesek fölött. Delta Egy ellenőrizte az úti célnak az automata navigációs rendszerbe táplált koordinátáit.
Jóllehet a Rachel által használt fedélzeti rádió és Pickering mobiltelefonja is kódolt volt, biztosítandó a beszélgetés zavartalanságát, a Delta Force nem a beszélgetés tartalmának, hanem a hívó pozíciójának kiderítése céljából fogta el Rachel hívását. A globális helymeghatározó rendszernek és a számítógépes háromszögeléses módszernek köszönhetően ez jóval könnyebb is volt, mint megfejteni a beszélgetés tartalmát.
Delta Egy mindig viccesnek találta, hogy a legtöbb mobiltelefon-felhasználó nincs tisztában azzal, hogy valahányszor telefonál, a kormányzat erre illetékes szervei háromméteres pontossággal az egész Földön bármikor meghatározhatják a helyét, – ezt az apró zavaró körülményt persze a mobilszolgáltatók nem igyekeznek nagydobra verni. Most, hogy már birtokukban volt William Pickering mobiltelefonjának vételi frekvenciája, könnyű volt meghatározni a bejövő hívások koordinátáit.
Egyenesen a célpont felé repültek, és harminc kilométerre jártak, amikor Delta Egy Delta Kettőhöz fordult.

– Ernyő előkészítve? – kérdezte a radart és a fegyvereket kezelő társát.
– Igen. Várom, mikor érünk nyolc kilométer közelségbe.
Nyolc kilométer, gondolta Delta Egy. Jócskán a célpont radarjának hatótávolságán belülre kellett repülnie, hogy használhassa a Kiowa fegyvereit. Szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy a *Goya* fedélzetén valaki idegesen kémleli az eget, és mivel a Delta Force azt a parancsot kapta, hogy a célpontot még azelőtt semmisítse meg, hogy az rádión keresztül segítséget hívhatna, a zsákmányt úgy kellett megközelíteni, hogy ne riasszák meg.
Húsz kilométer távolságban, még bőven a radar hatótávolságán kívül, Delta Egy hirtelen a menetiránytól tizenhét fokkal nyugatnak fordította a Kiowát. Ezer méterre, a kisrepülők által használt magasságba emelkedett, a sebességét pedig 110 csomóra állította be.

A *Goya* fedélzetén a Parti Őrség helikopterén a radar pityegni kezdett, ahogy tizenöt kilométeres hatósugarába egy újabb légi jármű lépett be. A pilóta felült, a képernyőt figyelte. A jármű kisebbfajta teherszállító gépnek tűnt, mely nyugatnak tartott a part mentén.
Valószínűleg Newark felé.
Bár jelenlegi röppályáján a gép hat kilométerre is megközelíti a *Goyát,* az útvonal nyilvánvalóan esetleges választás volt. A Parti Őrség pilótája mindenesetre feszülten figyelte, ahogy a villogó pont lassan, körülbelül 110 csomós sebességgel áthalad a radar képernyőjének

jobb oldalán. Amikor a *Goyához* legközelebb járt, a repülő hat kilométerre nyugatra volt. Amint az várható volt, a gép folytatta útját, és távolodni kezdett tőlük.
Hat és fél kilométer, hét kilométer.
A pilóta megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.
Ekkor valami nagyon furcsa dolog történt.

– Ernyő aktiválva – jelentette Delta Kettő feltartott hüvelykujjal a fegyverzetkezelő bal oldali üléséből. – Zavarás, modulált zaj és fedőimpulzus mind aktiválva és reteszelve.
Delta Egy végszóra élesen jobbra döntötte a gépet, és egyenesen a *Goya* irányába indult. Ezt a manővert a hajó radarja már nem érzékeli.
– Jobb, mint az alufólia, nem? – kiáltotta Delta Kettő.
Delta Egy egyetértett. A radarzavarás technikáját egy ügyes brit pilóta eszelte ki a második világháborúban, amikor a bevetések során bombázójából alufóliába csomagolt szalmabálákat dobált ki. A németek radarján annyi rádióhullám-visszaverő pont jelent meg, hogy fogalmuk sem volt, mire lőjenek. A technikát persze azóta alaposan továbbfejlesztették.
A Kiowa fedélzeti radarzavaró berendezése, az „ernyő”, a hadsereg egyik leghatásosabb fegyvere volt az elektronikus hadviselés területén. Azzal, hogy a megadott felszíni koordináták fölé háttérzajból álló „ernyőt” terített, a Kiowa megvakította, megsüketítette és elnémította a célpontot. Pillanatokkal ezelőtt valószínűleg a *Goya*

fedélzetén található összes radar képernyője elsötétült. Mire a legénység rájön, hogy segítséget kell hívnia, már nem képes a segélykérést továbbadni, hiszen a hajókon minden kommunikáció rádió- vagy mikrohullámú jelekkel történik, nincsenek vezetékes telefonok. Amikor a Kiowa elég közel ér, a *Goya* összes kommunikációs berendezése felmondja a szolgálatot, mert a vivőjeleket egy láthatatlan termikus zajfelhő nyeli el, amelyet Kiowa bocsát ki magából, mint valami vakító fényszóróból.

Teljes elszigeteltség, gondolta Delta Egy. *Kiiktattuk a védelmüket.*

Szerencséjüknek és ravaszságuknak köszönhetően a célszemélyek a Milne-jégpadon egyszer már kisiklottak a kezükből, de ez nem lesz még egyszer így. Rachel Sexton és Michael Tolland hibázott, amikor úgy döntött, elhagyja a szárazföldet. Az utolsó tévedésük.

A Fehér Házban Zach Herney kábán szorította a telefonkagylót a füléhez.

– Most? Ekstrom ilyenkor akar velem beszélni? – Az ágya melletti órára pillantott. *03:17.*

– Igen, elnök úr – mondta a Fehér Ház telefonközpontosa. – Azt mondja, vészhelyzetről van szó.

108

Miközben Corky és Xavia az elektronmikroszkóp körül serénykedtek, hogy megmérjék a kondrulák cirkóniumtartalmát, Rachel követte Tollandot egy másik

helyiségbe. Itt Tolland bekapcsolt egy másik számítógépet. A jelek szerint volt még valami, amit ellenőrizni akart.
Amíg a rendszer felállt, Tolland Rachelhez fordult, és az arcán látszott, hogy mondani akar valamit. De nem szólalt meg.
– Valami baj van? – kérdezte Rachel, akit meglepett, hogy még e káosz közepén is milyen erős fizikai vonzódást érez a férfi iránt. Legszívesebben ezt az egészet kizárta volna, csak hogy egy percig vele lehessen.
– Tartozom egy bocsánatkéréssel – mondta Tolland bűnbánó arccal.
– Miért?
– Azért, amit a fedélzeten műveltem. A cápákkal. Elragadtattam magam. Néha elfelejtem, milyen félelmetes lehet a tenger sok ember számára.
Most, hogy négyszemközt voltak, Rachel úgy érezte magát, mint egy tinédzser a ház kapujában az új barátjával.
– Semmi baj. Tényleg. – Valami azt súgta neki, Tolland meg akarja csókolni.
Egy pillanattal később a férfi szégyenlősen elfordult.
– Tudom. A parton akar lenni. Lássunk munkához.
– Egyelőre – mondta Rachel lágy mosollyal.
– Egyelőre – felelte Tolland, és leült a számítógéphez.
Rachel felsóhajtott, és szorosan a férfi mögé állt, élvezve a kis laboratórium meghittségét. Nézte, ahogy Tolland a fájlok közt keresgél.
– Mit csinálunk?
– Nagy tengeri tetveket keresünk az adatbázisban. Tudni akarom, van-e olyan őstengeri kövület, amely hasonlít a

NASA meteoritjában találthoz. – Egy keresőoldal jelent meg, a tetején nagy betűkkel az állt: DIVERSITAS PROJEKT.
Miközben a menüt görgette, Tolland magyarázni kezdett.
– A Diversitas tulajdonképpen az óceán élővilágának folyamatosan frissített adatbázisa. Amikor egy tengerbiológus új fajt fedez fel, vagy talál egy kövületet, úgy kürtöli szét országnak-világnak, hogy feltölti az adatokat és a fényképeket egy központi adatbázisba. Mivel egy hét alatt is rengeteg új adat kerül elő, ez az egyetlen módja annak, hogy a kutatók lépést tartsanak a fejleményekkel.
Rachel tovább figyelte, amint Tolland a különböző menük között keresgélt.
– Tehát most rajta van a neten?
– Nem. A tengeren elég cseles dolog hozzáférni az internethez. Az adatokat hatalmas kapacitású optikai meghajtókon tároljuk a másik helyiségben. Valahányszor kikötünk, rákapcsolódunk a DIVERSITAS-ra és felfrissítjük az adatbázisunkat. Így internethozzáférés nélkül is hozzájutunk a szükséges adatokhoz, amelyek soha nem régibbek egy-két hónapnál. Biztosan – kuncogott Tolland, ahogy a kereső kifejezést beírta a gépbe – hallott már a sok vitát kiváltott ingyenes zenecserélő programról, a Napsterről.
Rachel bólintott.
– A Diversitas tulajdonképpen egy Napster a tengerbiológusoknak. De a miénket BAMT-nak hívják: Bizarr Adatok Magányos Tengerbiológusoknak.
Rachel elnevette magát. Michael Tollandból még ebben a

feszült helyzetben is áradt valami fanyar humor, ami enyhítette Rachel szorongását. Rá kellett jönnie, hogy az utóbbi időben mennyire nélkülözte a nevetést az életéből.
– Ez egy hatalmas adatbázis – folytatta Tolland, aki végzett a kereső kifejezés beírásával. – Több mint tíz terabájtnyi leírás és fénykép. Az itt tárolt információk egy részét még nem látta soha senki, és nem is fogja. Egyszerűen túl sok faj van az óceánban. – A „Keresés” gombra kattintott. – Oké, lássuk, talált-e már valaki a mi űrbogarunkhoz hasonló tengeri kövületet.
Néhány másodperc múlva frissült a képernyő, rajta négy fosszilis állat adatai. Tolland egymás után kattintott a találatokra, és megnézte a fényképeket. Egyik sem hasonlított a Milne-meteoritban talált kövülethez.
Tolland elfintorodott.
– Nézzünk valami mást. – A kereső kifejezésből törölte a „fosszília” szót, majd ismét a „Keresés” gombra kattintott. – Most az élő fajok közt keresünk. Hátha találunk egy leszármazottat, amelynek vannak a Milne-fosszíliával közös fiziológiai jellemzői.
Frissült a képernyő.
Tolland ismét elhúzta a száját. A számítógép több száz fajt talált. Egy pillanatig némán ült, és a kétnapos borostát simogatta az állán.
– Ez túl sok. Finomítjuk a keresést.
Rachel figyelte, ahogy a férfi megnyitja az „Élőhelyek” elnevezésű menüpontot. A kínálat végtelennek tűnt: dagály után visszamaradó pocsolya, mocsár, lagúna, zátony, óceánközepi hátság, kéngázkitörések. Tolland a lista vége

felé választotta ki a PUSZTULÓ LEMEZSZEGÉLYEK/MÉLYTENGERI ÁRKOK menüpontot.
Ügyes, gondolta Rachel. Tolland azokra a fajokra szűkítette a keresést, melyeknek életterében Pollack hipotézise szerint kialakulhatnak a kondrulákhoz hasonló jellegzetességek.
Újra frissült a képernyő. Tolland elmosolyodott.
– Remek. Csak három faj.
Rachel a lista első tagjára sandított. *Limulus poly... valami.* Tolland rákattintott a névre. Az elébük tűnő fényképen egy túlméretezett királyrákhoz hasonló valami volt látható, de ennek nem volt farka.
– Nem ez az – mondta Tolland, és visszatért az előző oldalra. Rachel most a lista második tagját vette szemügyre. *Pokolius Rondeus Rakus.*
– Tényleg ez a neve? – kérdezte zavartan. Tolland elnevette magát.
– Nem. Ezt az új fajt még nem osztályozták. De a fickónak, aki felfedezte, van humora. Javasolja, hogy a Pokolius Rondeus legyen a hivatalos taxonómiai besorolás. – Tolland megnyitotta a fényképet, mire egy rendkívül csúf, bajuszos, fluoreszkáló rózsaszín csápokkal megáldott rákszerű lény jelent meg.
– Illik rá a név – mondta Tolland –, de nem a mi űrbogarunk. – Visszatért a háromtagú listához. – És íme, az utolsó lehetőség... – Rákattintott a harmadik pontra, és a lap megjelent.

– *Bathynomous giganteus...* – olvasta fel Tolland a megjelenő szöveget. A fénykép letöltődött. Színes közelkép.
Rachel ugrott egyet.
– Úristen! – A vele farkasszemet néző lénytől a hideg futkosott a hátán.
Tolland mélyet sóhajtott.
– Te jó ég! Valahogy ismerősnek tűnik.
Rachel bólintott, és egy szót sem szólt. *Bathynomous giganteus.* Olyan volt, mint valami hatalmas vízitetű. Nagyon hasonlított a NASA meteoritjában talált fajhoz.
– Van egy-két apró különbség – mondta Tolland, ahogy a rovar anatómiai leírását és a különféle ábrákat tanulmányozta –, de baromi közel van hozzá. Különösen, ha hozzávesszük, hogy ennek volt még 190 millió éve, hogy fejlődjön.
Azt meghiszem, hogy közel van hozzá, gondolta Rachel. *Túl közel.*
Tolland felolvasta a képernyőn látható leírást.
– „A ritka és nemrég besorolt *Bathynomous giganteus* az óceánban élő fajok egyik legrégebbike. Ennek az akár félméteresre is megnövő mélytengeri dögevő egyenlőlábú ráknak a külső váza három részre tagolódik: fejre, torra, potrohra. Két csápja és a szárazföldi rovarokhoz hasonló összetett szeme van. Fenéklakó üledékevő, nincsenek ismert ragadozói, és az élet számára eddig alkalmatlannak tartott mélytengeri környezetben él.” – Tolland felpillantott. – Ami megmagyarázná, miért csak egyfajta fosszília van a

mintában!
Rachel csak nézte a képernyőn látható rovart, izgatottan, de kissé bizonytalanul, mit is jelent mindez.
– Képzelje el – mondta Tolland izgatottan –, hogy 190 millió évvel ezelőtt egy fészek ilyen *Bathynomoust* maga alá temetett egy mélytengeri földcsuszamlás. Az iszap megkövesedett, és benne a rovarok is. Mindeközben az óceán aljzata, mely folyamatos mozgásban van, mint egy szállítószalag, a fosszíliákat az óceáni árkok felé viszi, nagynyomású zónákba, ahol a kőzetben kondrulák keletkeznek! – Tolland egyre gyorsabban beszélt. – És ha a megkövesedett, kondrulákat tartalmazó kéreg letört, és mint az egyáltalán nem ritka, a mélytengeri árok akkréciós szélén kötött ki, tökéletes helyen volt ahhoz, hogy valaki megtalálja!
– De ha a NASA... – dadogta Rachel –, illetve ha ez az egész hazugság, a NASA-nál tudniuk kellett, hogy előbb-utóbb valaki rájön a fosszília és a mélytengeri rák hasonlóságára, nem? Hiszen mi is rájöttünk!
Tolland nekifogott, hogy kinyomtassa a lézernyomtatón a *Bathynomous* fényképét.
– Nem is tudom. Még ha valaki ki is mutatná a fosszíliák és a tengeri tetű közti hasonlóságokat, azok fiziológiája mégsem teljesen azonos. Sőt ez majdhogynem a NASA-nak szolgáltat újabb bizonyítékot.
Rachel hirtelen megértette.
– Pánspermia. – *A földi élet az űrből származik.*
– Pontosan. Az űrbeli és földi organizmusok hasonlóságai tudományosan remek bizonyítékot jelentenek. Ez a tengeri

tetű valójában csak a NASA igazát bizonyítja.
– Kivéve, ha a meteorit valódisága kérdésessé válik.
Tolland bólintott.
– Ha a meteorit nem igazi, akkor minden összedől. A kis tengeri tetű a NASA jó barátjából a NASA végzetévé válik.
Rachel csak állt némán, miközben a *Bathynomous* fotója lassan kigördült a nyomtatóból. Igyekezett meggyőzni magát, hogy az egész csak ártatlan tévedés a NASA részéről, de tudta, hogy nem az. Aki vétlenül téved, nem akar megölni másokat.
Hirtelen Corky orrhangja visszhangzott keresztül a laboratóriumon.
– *Lehetetlen!*
Tolland és Rachel odafordultak.
– *Mérje meg újra azt az istenverte arányt! Ennek így semmi értelme!*
Xavia jött át, kezében egy frissen nyomtatott lapot szorongatva. Az arca hamuszürke volt.
– Mike, nem is tudom, hogy mondjam el... – Elcsuklott a hangja. – A mintában lévő titán és cirkónium arányáról van szó. – Xavia megköszörülte a torkát. – Nyilvánvaló, hogy a NASA óriási tévedést követett el. A meteorit valójában az óceánból származó kőzet.
Tolland és Rachel egymásra néztek, de egyikük sem szólalt meg. Tudták. Kétségeik és gyanúik hullám módjára dagadtak, tornyosultak, és most elérték a töréspontot.
Tolland szomorú tekintettel bólintott.
– Így van. Kösz, Xavia.

– Na de akkor nem értem – mondta Xavia. – A fúziós kéreg... a kőzet eredete... a Milne-jégpad...
– Majd elmondjuk úton a szárazföld felé – mondta Tolland. – Máris indulunk!
Rachel gyorsan összeszedte a bizonyítékokat tartalmazó papírokat. A földradar képe a kürtőről, a NASA-fosszíliákra nagyon hasonlító élő tengeri tetű fotói, dr. Pollock tanulmánya az óceánban létrejövő kondrulákról és a meteorit rendkívül alacsony cirkóniumkoncentrációját jelző elektronmikroszkópos adatok – a bizonyítékok sokkolóan döntőnek bizonyultak.
A végkövetkeztetés minden kétségen felül állt. *Csalás.*
Tolland a Rachel kezében lévő papírhalmazra pillantva szomorúan felsóhajtott.
– Hát, most már lesz bizonyíték William Pickering kezében.
Rachel bólintott, miközben ismét eszébe jutott, vajon miért nem vette fel Pickering a telefont.
Tolland felemelte a közelben lévő telefon kagylóját, és feléje nyújtotta.
– Nem próbálja meg még egyszer?
– Nem, inkább induljunk. Majd a helikopterről megpróbálok kapcsolatba lépni vele. – Rachel már el is döntötte, hogy amennyiben nem tudna Pickeringgel beszélni, a Parti Őrség pilótájával egyenesen a csupán háromszáz kilométerre lévő NFH-ba viteti magukat.
Tolland már rakta vissza a kagylót, de megállt. Kissé zavartan újra a füléhez illesztette a kagylót, hallgatózott, és a homlokát ráncolta. – Furcsa. Nincs tárcsahang.
– Hogy érti? – kérdezte Rachel aggodalmasan.

– Furcsa – mondta Tolland –, a közvetlen COMSAT-vonalak mindig működnek.
– Mr. Tolland? – a Parti Őrség pilótája rontott be a laborba sápadtan.
– Mi történt? – kérdezte Rachel. – Jön valaki?
– Pontosan az a baj – mondta a pilóta –, hogy nem tudom. A helikopter összes radarja és hírközlési eszköze leállt.
Rachel a pólója alá rejtette a bizonyítékokat.
– Szálljanak fel a helikopterre. Indulunk. Most azonnal!

109

Gabrielle vadul dörömbölő szívvel lépett be Sexton szenátor szobájába. A helyiség tágas volt és elegáns – díszes falburkolat, olajfestmények, perzsaszőnyegek, bőrfotelok és egy óriási mahagóni íróasztal voltak a fő berendezési tárgyak. Ezen a késői órán fényt csupán Sexton számítógépének képernyője szolgáltatott.
Gabrielle az asztalhoz lépett.
Sexton szenátor a digitális irodának szinte függő felhasználójává vált, az iratszekrények erdejét a könnyű keresést lehetővé tévő számítógéppel váltva fel, amelybe hihetetlen mennyiségű adatot táplált – megbeszéléseken készített feljegyzéseket, beszkennelt újságcikkeket, beszédeket, ötleteket. A számítógép volt az ő szentélye, melynek védelmére irodáját állandóan zárva tartotta. Még arra sem volt hajlandó, hogy rákapcsolódjon az internetre, mivel félt, hogy hackerek esetleg feltörik a digitális széfet.
Egy évvel korábban Gabrielle nem gondolta volna, hogy egy politikus saját magára nézve kompromittáló

dokumentumok másolatait őrizgesse, de washingtoni élete során sokat tanult. *Az információ hatalom.* Gabrielle nagyon csodálkozott, mikor megtudta, hogy a kétes törvényességű kampánypénzeket elfogadó politikusok között bevett gyakorlat az ezekre vonatkozó dokumentumokat – adományleveleket, bankszámla-kimutatásokat, számlákat – valami biztos helyen tárolni. Ez a zsarolás ellen használatos taktika – melyet Washingtonban eufemisztikusan csak sziámi biztosításnak neveznek – a jelöltnek védelmet nyújt az olyan támogatókkal szemben, akik esetleg úgy éreznék, támogatásuk erőteljes politikai nyomásgyakorlásra is feljogosítja őket. Ha egy ilyen támogató túlságosan követelőzővé válik, elég neki megmutatni az illegális adományozás tényét bizonyító dokumentumokat, így emlékeztetve őt, hogy *mindkét* fél megszegte a törvényt. Ez az eljárás biztosítja, hogy a jelölt és a támogató közti kapocs mindörökre eltéphetetlen legyen – akár a sziámi ikreké.

Gabrielle az íróasztalhoz lépett, majd leült. Mély lélegzetet vett, és a számítógépet nézte. *Ha a szenátor tényleg csúszópénzeket fogad el az Űrhatár Alapítványtól, a bizonyítékok egészen biztosan itt vannak.*

Sexton számítógépének képernyővédője a Fehér Házról készített képsorozat volt, melyet a kampánystáb egyik lelkes tagja készített, aki vizuális megjelenítésben és pozitív gondolkodásban utazott. A képek körül fehér keretben ez volt olvasható: SEDGEWICK SEXTON, AZ EGYESÜLT

ÁLLAMOK ELNÖKE... SEDGEWICK SEXTON, AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ELNÖKE... SEDGEWICK SEXTON, AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ELNÖKE...

Gabrielle megmozgatta az egeret, mire a képernyőn egy párbeszédablak jelent meg:

ADJA MEG A JELSZÓT

Gabrielle számított erre. Nem gond. Az előző héten egyszer akkor lépett be az ajtón, amikor Sexton éppen bejelentkezett. Látta, hogy a főnöke gyors egymásutánban három betűt gépel be.

– Ez jelszó? – kérdezte az ajtóból, ahogy elindult a szenátor felé.

Sexton felpillantott.

– Tessék?

– És én még azt gondoltam, hogy önnek fontos az adatok biztonsága – dorgálta Gabrielle tréfásan. – Csak három betűből áll a jelszava? Mintha a technikusok azt javasolták volna, hogy legalább hatbetűs jelszót használjunk.

– Ezek a technikusok még tinédzserek. Próbáljanak csak megjegyezni majd hat véletlenszerű betűt negyven év fölött. És különben is, az ajtót riasztó védi. Senki nem tud bejönni.

Gabrielle mosolyogva közelebb lépett.

– És ha olyankor jön be valaki, amíg a vécén van?

– És annyi idő alatt végigpróbálja az összes variációt? – Sexton szkeptikusan nevetett. – Nem mondom, lassú vagyok a mosdóban, de azért nem annyira.

– Fogadjunk a Davide-ben elköltendő vacsorában, hogy tíz másodperc alatt kitalálom a jelszavát.

Sextont egyszerre nyűgözte le és mulattatta a gondolat.

– A Davide árai nem magának valók, Gabrielle.
– Tehát begyulladt?
Sexton szinte sajnálkozva ment bele a fogadásba.
– Tíz másodperc? – Kilépett a rendszerből, és intett, hogy Gabrielle üljön a helyére, és próbálja meg. – Tudja, én a Davide-ben csak saltimboccát szoktam enni. És az nem olcsó.
Gabrielle vállat vont, és leült.
– Az ön pénze bánja.

ADJA MEG A JELSZÓT:

– Tíz másodperc – figyelmeztette Sexton.

Gabrielle-nek nevethetnékje támadt. Kettő is elég lesz. Már az ajtóból látta, ahogy Sexton csak a mutatóujját használva gyors egymásutánban nyomta le a billentyűt. *Ugyanaz a betű. Nem valami okos dolog.* Azt is észrevette, hogy a szenátor keze a billentyűzet bal oldalán van, és így a lehetséges betűk száma kilencre csökkent. A megfelelő betűt ezek után már könnyű volt kitalálni, hiszen Sexton mindig is szerette nevének és címének alliteráló hangzását: Sedgewick Sexton szenátor.
Sosem szabad alábecsülni egy politikus egóját.
Gabrielle beírta a három betűt: SSS, és a képernyővédő azonnal eltűnt.
Sextonnak leesett az álla.
Ez az előző héten történt. Most, hogy Gabrielle ismét főnöke számítógépével nézett farkasszemet, biztosra vette, hogy a szenátor még nem talált ki új jelszót magának. *Ugyan, miért is tette volna? Tökéletesen megbízik*

bennem.

Begépelte a három betűt: SSS.

ÉRVÉNYTELEN JELSZÓ – HOZZÁFÉRÉS MEGTAGADVA

Gabrielle megdöbbent.

Kiderült, hogy túlbecsülte főnöke beléje vetett bizalmát.

110

A támadásra figyelmeztetés nélkül került sor. Délnyugatról, alacsonyan a horizont felett egy harci helikopter halálos sziluettje jelent meg, és gigantikus darázsként csapott le a *Goyára.* Rachelnek semmi kétsége nem volt afelől, mi az és mit akar.

A sötétben a helikopter orrában felvillanó fényt a *Goya* üvegszálas fedélzetén végigsöprő géppuskalövedékek követték, amelyek keresztben feltépték a tatot. Rachel későn vetődött fedezékért, és érezte, hogy egy golyó végighorzsolja a karját. A földre zuhant, majd a Triton átlátszó üvegburája mögött keresett védelmet.

A következő pillanatban már a rotorok mennydörögtek a fejük felett, ahogy a helikopter nagy sebességgel elhúzott a hajó felett. A zaj valami hátborzongató sziszegesse enyhült, ahogy a helikopter nagy körbe kezdett, hogy ismét lecsaphasson.

Rachel reszketve feküdt a fedélzeten, egyik kezével sebesült karját fogta, szeme Tollandot és Corkyt kereste. A két férfi most tápászkodott fel az egyik raktárhelyiség mögött, ahol menedéket találtak, és most elborzadva

méregették az eget. Rachel feltérdelt. Az események innentől mintha lassított felvételen peregtek volna a szeme előtt.
Páni félelemben nézte az egyetlen menekülési eszközt, a Parti Őrség helikopterét. Xavia már mászott is be, vadul integetve a többieknek, hogy kövessék. Rachel látta, hogy a pilóta is beugrik a vezetőfülkébe, fejvesztve forgatva el kapcsolókat, és igyekszik beindítani a helikoptert. A propellerek forogni kezdtek... lassan.
Túl lassan.
Gyerünk már!
Rachel már állt, és arra készült, hogy maga is a helikopterhez rohanjon, miközben azt latolgatta, képes lesz-e átfutni a fedélzeten, mielőtt a támadók újból lecsapnának. Hallotta, hogy mögötte Corky és Tolland is a várakozó helikopter felé iramodnak. *Gyerünk! Gyerünk!*
Ekkor látta meg.
A hajótól száz méterre, az üres égből egy ujjnyi vékony, vörös fénysugár villant fel, és pásztázni kezdte a *Goya* fedélzetét.
Amikor megtalálta, amit keresett, a fénycsík megállt a várakozó helikopter oldalán.
Rachel egy pillanat alatt átlátta, mi történik. Abban a borzalmas pillanatban a *Goya* fedélzetén zajló események alakokból és hangokból álló kollázzsá olvadtak össze: a felé rohanó Tolland és Corky, a helikopterből vadul integető Xavia, az éjszakát kettéhasító vörös fénycsík.
Már késő volt.
Rachel megfordult és karját széttárva a tiszta erőből a

helikopter felé rohanó Corky és Tolland elé vetette magát, hogy megállítsa őket. Az ütközés olyan volt, mint egy vonatszerencsétlenség – kezek és lábak összevisszaságában zuhantak a földre.
A távolban fehér fénypont jelent meg. Rachel hitetlenkedve és elborzadva nézte, ahogy a lézersugár útját a helikopter felé egy tökéletesen egyenes vonalú tűzcsóva követi.
Amikor a Hellfire-rakéta becsapódott, a helikopter játékszerként robbant szét. Hő- és zajhullám rázta meg a fedélzetet, miközben izzó szilánkok záporoztak mindenfelé. A helikopter lángoló csontváza hátratántorodott, az összetört farok már nem tudta megtartani, és egy pillanatnyi imbolygás után lecsúszott a fedélzetről, sziszegő gőzfelhő közepette merült el az óceánban.
Rachel behunyta a szemét, alig kapott levegőt. Hallotta, ahogy a lángoló roncs bugyborékol és spriccel süllyedés közben, ahogy az erős áramlat elrántja a hajótól. A káoszban Tolland kiabálását hallotta. Érezte, hogy erős kezei megragadják a karját, és igyekeznek őt talpra állítani. De Rachel képtelen volt megmozdulni.
A pilóta és Xavia halott.
Most mi következünk.

111

Elült a vihar a Milne-jégpadon, és a télgömbben csönd honolt. Ennek ellenére a NASA igazgatója, Lawrence Ekstrom még csak meg sem próbált aludni. Órákat töltött egyedül, magányosan mászkált a kupolában, a kürtőt

nézegette, néha megsimította a hatalmas szénfekete szikladarab barázdáit.
Végül döntött.
Most a félgömbbe telepített kommunikációs konténerben ült, és az Egyesült Államok elnökének fáradt szemébe nézett. Zach Herney fürdőköpenyt viselt, és egyáltalán nem volt elragadtatva. Ekstrom tudta, hogy még kevésbé lesz elragadtatva, ha végighallgatja a mondandóját.
Miután Ekstrom befejezte, Herney arcán kelletlen kifejezés jelent meg, mintha azt gondolná, még mindig túl mélyen alszik ahhoz, hogy pontosan megértse, amit hallott.
– Egy pillanat – mondta Herney –, biztosan rossz a vonal. Azt mondta, hogy a NASA a meteorit koordinátáiról egy elcsípett segélykérő rádiójelzésből szerzett tudomást, majd pedig úgy tett, mintha azt a PPKSL-szoftver találta volna meg?
Ekstrom hallgatott, és a sötétben arra gondolt, bárcsak felébredne ebből a rémálomból.
Az elnök azonban láthatóan nem volt vevő a hallgatására.
– Az isten szerelmére, Larry, ugye ez nem igaz?
Ekstromnak kiszáradt a szája.
– Megtaláltuk a meteoritot, elnök úr. A többi nem számít.
– Azt mondtam, ugye nem igaz?
A csend bömböléssé erősödött Ekstrom füleiben. *El kellett mondanom neki,* mondta magának. *Majd lecsillapodik.*
– Elnök úr, a PPKSL hibája tovább rontotta a választási esélyeit. És amikor elcsíptünk egy rádióüzenetet egy jókora, a jégbe temetett meteoritról, úgy éreztük, visszaszerezhetjük a vezetést.

– Azzal, hogy azt hazudják, a PPKSL-nek köszönhető a felfedezés?
– A PPKSL amúgy is hamarosan működőképes lesz, de a választásokat már lekéstük volna vele. Úgy tűnt, egyre kevesebben szavaznak majd önre, közben meg Sexton a NASA-t ostorozta, így aztán...
– Megőrült? Maga hazudott nekem, Larry!
– Ott volt a lehetőség a kezünkben, uram. És én úgy döntöttem, vállalom a kockázatot. Elfogtuk a meteoritot megtaláló kanadai rádióhívását. Ő a viharban életét vesztette. Rajta kívül senki sem tudott a meteorit létezéséről. AZ SJVM úgyis e fölött a terület fölött keringett. A NASA-nak szüksége volt a sikerre. A koordinátákat tudtuk.
– Ezt most miért mondja el nekem?
– Gondoltam, tudnia kell.
– És azt tudja, mit tenne Sexton, ha a birtokába jutna ez az információ?
Ekstrom ebbe inkább nem akart belegondolni.
– Elmondaná országnak-világnak, hogy a NASA és a Fehér Ház hazudott az amerikai népnek! És tudja mit? Igaza lenne!
– Nem ön hazudott, hanem én, uram. És lemondok, ha...
– Larry, úgy látszik, nem érti, miről beszélek. Egész elnökségem alatt igyekeztem mindent őszintén és tisztességesen csinálni! Az isten verje meg! A mai este tiszta volt. Emelkedett. Erre most megtudom, hogy az egész világnak hazudtam?
– Apró hazugság volt, uram.

– Olyan nincs, Larry – mondta Herney füstölögve. – A hazugság az hazugság!
Ekstromnak olyan érzése támadt, mintha a szoba egyre jobban összezsugorodna körülötte. Ennél még sokkal több mindent el akart volna mondani az elnöknek, de jobbnak látta, ha vár vele reggelig.
– Bocsásson meg, hogy felkeltettem, uram. De gondoltam, erről tudnia kell.

A város túlsó felén Sedgewick Sexton húzott még egyet a konyakból, és egyre bosszúsabban járkált fel-alá a lakásban. *Hol a fenében marad Gabrielle?*

112

Gabrielle Ashe csüggedten ráncolta a homlokát, ahogy ott ült a sötétben Sexton szenátor íróasztalánál, és a számítógép képernyőjét bámulta.

ÉRVÉNYTELEN JELSZÓ – HOZZÁFÉRÉS MEGTAGADVA

Több lehetségesnek tűnő jelszót is megpróbált, de egyik sem működött. Végigkutatott minden nyitva hagyott fiókot, végignézett minden kósza cetlit, de nem talált semmit, és már majdnem feladta. Már menni akart, amikor furcsa, csillogó dolgot vett észre Sexton asztali naptárán. Valaki vörös, fehér és kék filctollal keretezte be a választás dátumát. Egész biztosan nem a szenátor. Gabrielle közelebb húzta magához a naptárt. A dátumra keresztbe valaki díszes, kalligrafikus betűkkel azt írta:

AEAE!

A fényes felirattal valószínűleg Sexton lelkes titkára igyekezett főnökét pozitív gondolkodásra ösztönözni a választás napjára. Az AEAE betűszóval a titkosszolgálatok az Amerikai Egyesült Államok elnökét jelölték. Ha minden jól megy, Sexton lesz az új AEAE.

Gabrielle visszatette a naptárt az eredeti helyére és felállt. Hirtelen azonban megállt, és ismét a képernyőre meredt.

ADJA MEG A JELSZÓT

Újra a naptárra nézett.

AEAE!

Hirtelen remény töltötte el. Az AEAE-ben volt valami, ami miatt Gabrielle úgy érezte, ez Sexton számára tökéletes jelszó lenne. *Egyszerű, pozitív, önmagára vonatkoztatható.* Gyorsan begépelte a jelszót.

AEAE!

Visszatartott lélegzettel lenyomta az Enter billentyűt. A gép sípolt.

ÉRVÉNYTELEN JELSZÓ – HOZZÁFÉRÉS MEGTAGADVA

Az elkeseredett Gabrielle feladta a próbálkozást. Elindult a mosdó felé, hogy ugyanazon az úton távozzék, amelyen jött. Már a szoba közepén járt, amikor megszólalt a mobiltelefonja. Már amúgy is feszült volt, és ettől a hangtól összerezzent. Megtorpant, elővette a telefont, és felpillantott Sexton muzeális értékű Jourdain ingaórájára, hogy lássa, mennyi az idő. *Majdnem négy óra.* Gabrielle tudta, hogy a hívó ilyen későn csak Sexton lehet. Nyilván

kíváncsi, hol a fenében járhat Gabrielle. *Most vegyem fel, vagy hagyjam csengeni?* Ha felveszi, hazudnia kell. De ha nem veszi fel, Sexton gyanakodni kezd.
Végül felvette.
– Halló?
– Gabrielle? – Sexton hangja türelmetlenségről árulkodott. – Mi a fene tart ennyi ideig?
– Az történt – mondta Gabrielle –, hogy a Roosevelt-emlékműnél a taxi dugóba került, és most éppen...
– Nem úgy hangzik, mintha taxiban ülne.
– Nem is – felelte dobogó szívvel Gabrielle. – Úgy gondoltam, beugrom az irodámba és összeszedek néhány NASA-anyagot, amely a PPKSL-lel kapcsolatban fontos lehet. De még nem találtam meg őket.
– Jól van, csak siessen. Reggel sajtótájékoztatót akarok tartani, és ehhez konkrét adatok kellenek.
– Nemsokára ott leszek – mondta Gabrielle. Sexton nem felelt azonnal.
– Az irodájában van? – kérdezte bizonytalanul.
– Igen. Tíz perc és indulok. Újabb csönd.
– Rendben. Akkor várom.
Gabrielle letette a telefont. Túlságosan el volt foglalva a gondolataival ahhoz, hogy észrevegye a közelben ketyegő értékes Jourdain ingaóra jellegzetes tik-tak-takját.

113

Michael Tolland csak akkor vette észre, hogy Rachel megsebesült a karján, amikor a Triton felé vonszolta, hogy fedezékben legyenek. Sokkos arckifejezéséből látta, hogy

nem érez fájdalmat. Miközben a lányt támogatta, Corkyt keresve körülnézett. Az asztrofizikus odabotladozott hozzájuk. Szeme kifejezéstelen volt a rettegéstől.

Fedezéket kell találnunk, gondolta Tolland, aki még nem fogta fel teljesen, milyen szörnyűség történt az imént. Ösztönösen felnézett a felettük lévő fedélzetre. A parancsnoki hídra felvezető lépcsősor fedetlen volt, maga a híd pedig egy üvegdoboz – a levegőből pompás céltábla. Felfelé menni öngyilkosság lett volna, ezért csak egyetlen választás maradt.

Egy másodpercig Tolland reménykedőn nézte a Tritont, azon gondolkodva, hogy a víz alatt esetleg egérutat nyerhetnek a golyók elől.

Ostobaság. A Triton csak egyszemélyes, és legalább tíz percig eltartott volna, míg a fedélzeti csapóajtón keresztül a csörlővel leengedik a tíz méterre odalent hullámzó óceánba. Ráadásul fel kellett volna tölteni az akkumulátorokat, és elő kellett volna készíteni a kompresszorokat is, mert azok nélkül a Triton a vízben működésképtelen.

– Itt vannak! – sikoltotta Corky, és az égre mutatott.

Tolland fel se nézett. Egy közeli lejáróra mutatott, ahonnan egy alumíniumrámpa vezetett lefelé. Corkyt nem kellett biztatni. Lehajtott fejjel azonnal odarohant, és eltűnt a lejáróban. Tolland a derekánál fogva erősen megragadta Rachelt, és követte Corkyt. Pont akkor tűntek el a fedélközben, amikor a helikopter golyózáport árasztva visszatért.

Tolland lesegítette Rachelt a rámpa végén lévő függőfedélzetre. Amikor leérkeztek, Tolland érezte, hogy Rachel hirtelen egész testében megmerevedik. Megfordult, attól tartva, hogy egy gellert kapott golyó esetleg eltalálta a lányt.
Amikor az arcára pillantott, tudta, másról van szó. Követte megkövült tekintetét lefelé, és azonnal megértette.

Rachel mozdulatlanul állt, képtelenül arra, hogy akár egyetlen lépést is tegyen. Csak nézett lefelé, nem tudván szabadulni az elébe táruló bizarr látványtól.
A *Goyának* nem hajótörzse volt, hanem keresztmerevítői, mint egy hatalmas katamaránnak. Amire a rámpán át leereszkedtek, nem volt más, mint egy rácsos függőhíd, tíz méterrel a dühöngő óceán fölött. A zaj itt fülsüketítő volt, mert a fedélzet alja visszavert minden hangot. Rachel rettegését csak tovább erősítette, hogy a hajó víz alatti lámpái még mindig fel voltak kapcsolva, zöldes fénnyel világítva be a hajó alatt a tengert. Rachel azon kapta magát, hogy hat-hét kísérteties árnyat bámul a vízben. Hatalmas pörölycápák voltak, a hosszú árnyak egy helyben úsztak az áramlattal szemben, ruganyos testük megfeszült, majd elernyedt.
A fülében hallotta Tolland hangját.
– Rachel, nyugalom. Nézzen egyenesen előre. Ön mögött vagyok. – Hátulról előrenyúlt, gyengéden megpróbálta lefejteni Rachel görcsös kezét a korlátról. Rachel ekkor észrevette, hogy a karjáról egy vércsepp a rácsozaton keresztül a vízbe hullik. Tekintetével követte az útját lefelé, a

tengerbe. Bár azt pontosan nem látta, amikor a vízbe érkezett, de azonnal tudta, mert a cápák mintegy varázsütésre erőteljes farokúszójukkal nagyot csapva megfordultak, fogak és hátuszonyok vad kavargásában rontva egymásnak.

Különösen fejlett szaglólebeny.

Másfél kilométerről megérzik a vérszagot.

– Egyenesen előrenézzen – ismételte Tolland erőteljes, megnyugtató hangon. – Itt jövök ön mögött.

Rachel a csípőjén érezte a férfi kezét, amint finoman előrefelé ösztökéli. Igyekezett nem odanézni az alatta elterülő mélységre, és elindult a függőhídon. Odafentről ismét felhangzott a rotorok zaja. Corky jóval előttük járt, részeg pánikban pörgött a hídon.

Tolland odakiáltott neki.

– Menj el a távolabbi keresztmerevítőig, Corky! Le a lépcsőn! Rachel most már látta, hova mennek. Előttük egy sor rámpa ereszkedett le a tengerig. Lent, a víz szintjéhez közel, a hajó teljes hosszában egy keskeny fedélzet futott. Ebből a fedélzetből kis dokkok ugrottak ki, miniatűr kikötőt alkotva a hajó alatt. Szemben jókora felirat hirdette:

MERÜLŐTERÜLET
VIGYÁZAT! BÚVÁROK BUKKANHATNAK FEL
FIGYELMEZTETÉS NÉLKÜL!
CSÓNAKKAL ÓVATOSAN KÖZELÍTS!

Rachel csak remélni tudta, Michael nem azt találta ki, hogy úszni fognak. Semmivel sem lett nyugodtabb azonban, amikor Tolland a függőhíd oldalát szegélyező szekrényekhez lépett. Kinyitotta az ajtókat, és búvárruhák,

légzőcsövek, uszonyok, mentőmellények, szigonypuskák villantak elő. Mielőtt Rachel ellenkezhetett volna, Tolland egy jelzőpisztolyt vett elő.
– Gyerünk.
Ismét elindultak.
Előttük Corky elérte a rámpát, és már félig le is ereszkedett.
– Már látom! – kiáltotta olyan hangon, amit akár örömtelinek is lehetett hallani a hullámverésben.
Micsodát? – töprengett Rachel, miközben Corky végigrohant a keskeny gyalogjárón. Ő csak azt látta, hogy a veszélyesen közel kavargó tengerben hemzsegnek a cápák. Tolland továbbtolta őt maga előtt, ő pedig végre meglátta, mitől lett olyan izgatott Corky. Lent, az alulsó fedélzet végében egy kis motorcsónak volt kikötve. Corky rohanni kezdett felé.
Rachel értetlenül meredt előre. *Egy motorcsónakkal akar elszökni a helikopter elől?*
– Van benne rádió – mondta Tolland. – És ha elég messze kijutnánk a helikopter radarzavarójának hatósugarából...
Amit ezután mondott, Rachel már nem hallotta. Amit hirtelen meglátott, attól megfagyott ereiben a vér.
– Már késő – nyögte, és remegő ujjal mutatott előre. *Végünk...*
Tolland is megfordult, és azonnal tudta, hogy végük. A hajó túlsó végén mint mikor egy sárkány néz be egy barlang nyílásán, a fekete helikopter ereszkedett le, és nézett farkasszemet velük. Egy pillanatig Tolland azt gondolta,

hogy berepül a hajó alá. Ehelyett azonban elfordult és célzott.
Tolland követte tekintetével a géppuska csövét. *Ne!*
Corky, aki éppen négykézlábra ereszkedve igyekezett eloldozni a motorcsónakot, pont akkor nézett fel, amikor a helikopter alján elhelyezkedő géppuska mennydörögni kezdett. Corky megtántorodott, mint akit eltaláltak. Eszelős gyorsasággal átmászott a párkányon, és a csónak aljába vetette magát, hogy fedezékre leljen. A géppuska elhallgatott. Tolland látta, hogy Corky igyekszik minél mélyebbre bújni. A jobb vádlija vérben úszott. Majd felnyúlt a műszerfalhoz és tapogatózni kezdett, amíg meg nem találta az indítókulcsot. A csónak 250 lóerős Mercury motorja felbőgött.
Egy másodperc múlva a lebegő helikopter orrából ismét feltűnt a vörös lézersugár, megjelölve a motorcsónakot a kilövésre kész rakéta számára.
Tolland ösztönösen a helikopterre irányította a nála lévő egyetlen fegyvert.
Mikor meghúzta a világítópisztoly ravaszát, sziszegés hallatszott, és vakító fénycsík suhant egyenesen a helikopter felé. Tolland azonban érezte, hogy elkésett. Amikor a suhanó fénycsóva nekiütődött a helikopter szélvédőjének, annak rakétakilövőjéből is fény villant elő. Amint kilőtte a rakétát, a helikopter azonnal éles fordulatot vett, és eltűnt előlük, hogy kikerülje a fellobbanó lángokat.
– Vigyázzon! – rikoltotta Tolland, magával rántva Rachelt a függőhídra.
A rakéta célt tévesztett, és nem találta el Corkyt, hanem

végigszáguldott a hajó hosszában, és a tíz méterrel Rachel és Tolland alatt lévő keresztmerevítőbe csapódott be.
A detonáció apokaliptikus volt. Lángokat és vizet lövellt feléjük. Leszakított fémdarabok röpködtek, és szóródtak szét a függőhíd rácsozatán. Fém csikorgott fémen, ahogy a hajó elmozdult, és kissé ferdén új egyensúlyra lelt.
Amikor a füst eloszlott, Tolland látta, hogy a *Goya* négy fő keresztmerevítőjéből az egyik súlyosan megsérült. A pontont erős áramlatok ostromolták, és félő volt, hogy leszakítják. A legalsó fedélzetre vezető csigalépcsőn látszott, hogy már csak egy hajszál tartja.
– Gyerünk! – kiáltotta Tolland ismét, a lépcső felé siettetve Rachelt. *Le kell jutnunk!*
De már elkéstek. A csigalépcső megadó reccsenéssel vált el a keresztmerevítőtől, és zuhant a tengerbe.

A hajó felett Delta Egy a Kiowa vezérlőrendszerével küszködött, és egy pillanat múlva már ismét visszanyerte az uralmat a gép felett. Rövid időre a jelzőpisztoly fényétől minden elsötétült előtte, és reflexből felrántotta a kormányt, ami miatt a Hellfire célt tévesztett. Káromkodva a hajóorr fölé kormányozta a helikoptert, és már nekikészült, hogy ismét leereszkedve befejezze, amit elkezdett.
Minden utast kiiktatni. Az irányító parancsa egyértelmű volt.
– A francba! Nézd! – kiáltotta Delta Kettő a hátsó ülésről, az ablakon kimutatva. – Motorcsónak!
Delta Egy odafordult és látta, hogy egy golyó szaggatta

Crestliner siklik a sötétben, egyre távolodva a *Goyától.*
Döntenie kellett.

114

Corky véres kézzel tartotta a hullámokon táncoló Crestliner Phantom 2100-as kormányát. A gázkart teljesen előrenyomta, hogy a lehető leggyorsabban haladjon. Csak ekkor érezte meg a beléhasító égő fájdalmat. Lenézett és látta, hogy a jobb lába csupa vér. Rosszullét kerülgette.
A kormánynak támaszkodott, és visszanézett a *Goyára,* szuggerálva a helikoptert, hogy őt kövesse. Tolland és Rachel fennragadt a függőhídon, ezért nem érhettek oda Corkyhoz. Azonnal kellett döntenie.
Ha kettéválunk, győzhetünk!
Corky tudta, hogy ha a helikoptert elég messze csalogatja a *Goyától,* Tolland és Rachel talán képesek lesznek rádión segítséget kérni. Sajnos azonban amikor visszanézett a kivilágított hajóra, látta hogy a helikopter, mintha tétovázna, még mindig ott lebeg a hajó felett.
Gyertek már, rohadékok! Erre! Erre!
De a helikopter nem követte. Átrepült a *Goya* tatjához, és leszállt a fedélzetre. Ne! Corky elborzadva gondolt arra, hogy cserbenhagyta Tollandot és Rachelt, akiket most meg fognak ölni.
Neki kellett tehát rádión keresztül segítséget kérnie, ezért a műszerfalon keresni kezdte a rádiót. Megtalálta és bekapcsolta.
De nem történt semmi. Nem volt áram. Teljesen feltekerte a

rádió gombját. Semmi. Nem voltak fények, nem volt sistergés. *Mi lesz már?!* Elengedte a kormányt, és letérdelt, hogy közelebbről is megnézze, mi a helyzet. A lábába fájdalom hasított. Alaposabban megnézte a készüléket, és nem akart hinni a szemének. A műszerfalat összelyuggatták a golyók, a rádió számlapja szét volt lőve. A készülékből vezetékek lógtak ki összevissza. Corky hitetlenkedve meredt rá.

Micsoda rohadt pech...

Lábában alig érezve erőt felállt, és azon töprengett, vajon fordulhat-e még rosszabbra a helyzet. Visszanézett a *Goyá*ra, és már tudta a választ. A helikopterből két fegyveres katona ugrott ki a fedélzetre. Majd a helikopter ismét felemelkedett, és teljes sebességgel az ő nyomába eredt.

Corky magába roskadt, *ha kettéválunk, győzhetünk!* Nemcsak neki jutott ma eszébe ez a remek gondolat.

Amikor Delta Három átvágott a fedélzeten, és a fedélközbe vezető rámpához ért, odalentről női kiáltást hallott. Megfordult, és intett a mögötte lévő Delta Kettőnek, hogy lemegy a hang után. Társa bólintott, és hátramaradt, hogy biztosítsa a felső szinteket. A CrypTalk segítségével kapcsolatban maradtak, ebből a célból ugyanis a Kiowa radarzavaró berendezése egy sávot szabadon hagyott.

Delta Három megmarkolta rövid csövű géppisztolyát, és csendben elindult a fedélközbe vezető lejáró felé. A kiképzett gyilkosok körültekintésével lassan, előreszegezett

fegyverrel kezdett lefelé araszolni.
A lejtőn nem lehetett messze tekinteni, ezért Delta Három előrehajolt, hogy jobban lásson. Most már jobban hallotta a kiabálást. Ment tovább. Félúton járt, amikor megpillantotta a *Goya* aljához erősített gyalogjárók kusza labirintusát. A kiabálás egyre hangosabb lett.
Ekkor meglátta a nőt. Az egyik keresztbe vezető gyalogjáró közepén állt, és a korláton át a víz felé hajolva elkeseredetten szólongatta Michael Tollandot.
Tolland a vízbe esett volna? Esetleg a robbanáskor?
Ha ez igaz, Delta Háromnak még a vártnál is könnyebb dolga lesz. Már csak egy-két méterrel kellett lejjebb mennie, hogy gond nélkül lőhessen. Mintha egy halat kellene eltalálni egy hordóban. Már csak az adott némi aggodalomra okot, hogy Rachel egy nyitva levő vasszekrény mellett állt, ami jelenthette azt, hogy fegyver van nála, szigonypuska vagy cápapuska, de persze egyik sem vehette fel a versenyt Delta Három géppisztolyával. Mivel biztos volt benne, hogy tökéletesen ura a helyzetnek, Delta Három még egyet lépett lefelé, előreszegezett fegyverrel. Rachel Sexton most már majdnem tökéletesen látszott. Delta Három felemelte a géppisztolyt.
Még egy lépés.
Hirtelen megmozdult valami a rámpa alatt. Delta Három inkább csodálkozott, mint megijedt, amikor meglátta, hogy Michael Tolland egy alumíniumbottal a lába felé döf. Bár Delta Hármat rászedték, nevethetnékje támadt azon, milyen ügyetlenül próbálják elgáncsolni.
Ekkor érezte meg, hogy a bot a sarkához ér.

Egész testén fehéren izzó fájdalom hasított keresztül, ahogy a lába egy iszonyú erő hatására valósággal felrobbant alatta. Egyensúlyát veszítve, karjával kapálózva legurult a rámpán.
Géppisztolya fémes hanggal csörömpölt végig a rámpán, majd onnan a vízbe esett, miközben Delta Három elterült a függőhídon. Fájdalmában összegörnyedt, hogy megfogja a jobb lábfejét, de az már nem volt sehol.

Tolland már ott állt a támadó felett, kezében még ott füstölgött a bummrúd, a másfél méteres cápariasztó szerkezet. Az alumíniumbot végére egy nyomásra érzékeny tizenkettes töltényhüvely volt erősítve, amely cápatámadás esetén önvédelmi célokat szolgált. Tolland közben újratöltötte a cápariasztó botot, és Delta Három ádámcsutkájának szegezte füstölgő végét. A férfi úgy feküdt a hátán, mintha megbénult volna, Tolland felé fordított arcán düh és fájdalom keveréke látszott.
Rachel is odaszaladt. Eredetileg úgy tervezték, hogy elveszi a katona géppisztolyát, de az sajnos a gyalogjáró széléről az óceánba esett.
A támadó övén recsegni kezdett az adóvevő. A hang egy roboté volt. – Delta Három? Válaszolj. Lövést hallottam.
A férfi nem mozdult, hogy válaszoljon.
Az adóvevő ismét megszólalt.
– Delta Három? Jelentkezz. Kell erősítés?
Hirtelen egy újabb hang recsegett bele a vonalba. Robothang volt ez is, de a háttérből hallatszó helikopter zaja miatt jól el lehetett különíteni.

– Itt Delta Egy – mondta a pilóta. – A menekülő motorcsónakot üldözöm. Delta Három, jelentkezz! Eltaláltak? Kell erősítés?
Tolland a férfi torkának nyomta a cápariasztót.
– Szólj, hogy a helikopter hagyja abba a motorcsónak üldözését. Ha megölik a barátomat, meghalsz.
A katona arca megvonaglott fájdalmában, miközben az adóvevőt a szájához emelte. Egyenesen Tollandra nézett, amikor megnyomta a gombot és beszélni kezdett.
– Itt Delta Három. Jól vagyok. Semmisítsétek meg a menekülő csónakot.

115

Gabrielle Ashe visszament Sexton mosdójába és nekikészült, hogy kimászik az irodából. A telefonhívás után aggodalom lett rajta úrrá. Főnöke jól hallhatóan habozott, mikor Gabrielle azt mondta neki, hogy a saját irodájában van, mintha Sexton tudta volna, hogy hazudik. Akárhogyan is, nem sikerült belépnie Sexton számítógépébe, most pedig nem tudta, mitévő legyen.
Sexton vár rám.
Ismét felmászott mosdókagylóra, és már majdnem felhúzódzkodott, amikor hallotta, hogy valami csengő hangot hallatva a földre, a csempére esik. Lenézett és bosszúsan vette észre, hogy Sexton mandzsettagombjai azok, melyeket főnöke valószínűleg a mosdókagyló szélén hagyott.
Hagyj mindent úgy, ahogy találtad.

Gabrielle lemászott, felvette a mandzsettagombokat a földről, és visszatette őket a mosdókagyló szélére. Miközben elkezdett visszamászni, hirtelen megtorpant, és ismét a mandzsettagombokra nézett. Bármikor máskor elkerülték volna a figyelmét, ezúttal azonban a rájuk vésett monogram szöget ütött a fejébe. Mint Sexton összes olyan dolga, amelyen monogram volt, ezeken is két összeolvadó betű volt látható. SS. Gabrielle-nek hirtelen eszébe jutott Sexton számítógépének korábbi jelszava: SSS. Aztán eszébe jutott Sexton asztali naptára... AEAE... és a Fehér Házat ábrázoló képernyővédő, a körülötte végtelen ismétlődéssel keringő optimista felirat.

Az Egyesült Államok elnöke... Sedgewick Sexton, az Egyesült Államok elnöke... Sedgewick Sexton, az Egyesült Államok elnöke... Sedgewick Sexton, az Egyesült Államok elnöke...

Gabrielle csak állt és töprengett. *Sexton ennyire magabiztos lenne?*

Tudta, hogy egy pillanat alatt kiderítheti, így visszaszaladt Sexton irodájába, a számítógéphez ment, és egy hétbetűs jelszót gépelt be.

SSAEAE

A képernyővédő azonnal eltűnt. Gabrielle hitetlenkedve nézett. *Sosem szabad alábecsülni egy politikus egóját.*

116

Corky Marlinson már nem állt az éjszakában suhanó Crestliner Phantom kormányánál. Tudta, akár fogja a

kormányt, akár nem, a motorcsónak egyenes vonalban halad tovább. *A legkisebb ellenállás irányában...*
Corky a pattogó csónak hátuljában ült, és próbálta felmérni, milyen sérüléseket szenvedett a lába. A golyó a lábszára elülső részén találta el, és épp hogy elkerülte a sípcsontot. A lábikráján nem volt kimeneti nyílás, így tudta, hogy a golyó még mindig a lábában van. Kutatni kezdett a csónakban, hátha talál valamit, amivel elállíthatja a vérzést, de csak néhány légzőcső, uszony és egy pár mentőmellény került elő. Elsősegélydoboz nem volt. Kétségbeesetten nyitott ki egy kis szerszámosládát, de abban is csak szerszámokat, törlőrongyot, szigetelőszalagot, olajat és egyéb, karbantartáshoz szükséges dolgot talált. Tekintete vérző lábára tévedt és azon kezdett morfondírozni, milyen messze kell még mennie, hogy a cápák territóriumából kikerüljön.
Sokkal messzebb.

Delta Egy alacsonyan az óceán felett repült a Kiowával, miközben szeme a vízen menekülő Crestliner után kutatott. Feltételezte, hogy a csónak a part felé megy, és olyan messze próbál kerülni a hajótól, amennyire csak lehet, ezért azt az irányt követte, amerre a Crestliner elindult.
Már rég utol kellett volna érnem.
Máskor a radar segítségével egyszerű lett volna megtalálni a menekülő motorcsónakot, de mivel a Kiowa saját radarzavaró berendezése több kilométeres körzetre kiterjedő, termikus zaj ernyőt terített szét, a saját radarja is használhatatlan volt. A radarzavarót viszont nem lehet

kikapcsolni addig, amíg a társai nem értesítik, hogy a *Goya* fedélzetén mindenki halott. Egyetlen segélykérő hívás sem hagyhatja el a hajót.

A meteorit titkának vége. Itt és most.

Szerencsére azonban Delta Egynek más módszer is a rendelkezésére állt ahhoz, hogy kövesse a célpontot. A motorcsónak hőképét még a felmelegedett óceán bizarr háttere előtt is könnyű megtalálni. Bekapcsolta a hőkeresőt. A képernyő kijelzője szerint az óceán odalenn meleg, harmincöt fokos volt. Egy 250 lóerős motor kipufogógáza legalább száz fokkal melegebb.

Corky Marlinson lába teljesen elzsibbadt.

Mivel nem tudta, mi mást tehetne, egy ronggyal letörölte lábszáráról a vért, majd szigetelőszalaggal alaposan körbetekerte a sebet. Mire a szalag elfogyott, a teljes alsó lábszárát, bokától térdig, szoros, ezüstösen csillogó tok vette körül. A vérzés elállt, bár a keze és a ruhája még mindig véres volt.

A rohanó Crestliner padlóján ülve Corky nem értette, miért nem találta még meg a helikopter. Kinézett hátra, azt várva, hogy valahol a messzeségben megpillantja a *Goyát* és az őt üldöző helikoptert. Különös módon egyiket sem látta. A *Goya* fényei nem voltak sehol. Ilyen messze mégsem juthatott, nem?

Corkyban hirtelen reménység támadt, hogy talán mégis megússza. Esetleg a sötétben elvesztették a nyomát. Talán eljut a partig!

Ekkor vette észre, hogy a csónak nyomdokvize nem egyenes vonal. Fokozatosan, ívben elkanyarodott a csónak farától, mintha az nem is egyenes vonalban, hanem egy körív mentén haladna. Ezen meglepődött, és megfordult, hogy tekintetével kövesse a nyomvonalat, mely számításai szerint az óceánt szelő hatalmas ív volt. Egy pillanat múlva meglátta.

A *Goya* a csónak bal oldalától alig nyolcszáz méterre tűnt fel. Corky rémülten értette meg, hogy hibát követett el. Mivel nem kormányozott, a Crestliner orra folyamatosan a nagy erejű áramlat, az óriásörvény körkörös irányába állt be. *Egy kurva nagy kört tettem meg!*

Visszatért oda, ahonnan indult.

Ezek szerint még mindig a cápáktól hemzsegő óriásörvény közepén jár. Eszébe jutott, amit Tolland mondott. *Különösen fejlett szaglólebeny. Másfél kilométerről megérzik a vérszagot.* Corky véres, szigetelőszalagba csomagolt lábát és szintén véres kezét nézte.

A helikopter hamarosan megtalálja.

Letépte magáról véres ruháit, és meztelenül a csónak farába mászott. Egyetlen cápa sem tudott volna versenyt úszni a motorcsónakkal, ezért alaposan lemoshatta magát a csónak keltette hullámban.

Egyetlen csepp vér...

Felállt, és tudta, egyetlen dolgot tehet csak. Egyszer olvasta valahol, hogy az állatok azért jelölik ki vizelettel a territóriumukat, mert a húgysav a test által termelt legerősebb szagú folyadék.

Erősebb a vérnél, reménykedett. Arra gondolt, bárcsak legurított volna néhány sört az este, miközben felrakta sebesült lábát a csónak oldalára, és megpróbálta levizelni a szigetelőszalagot. *Na, mi lesz már?!* Várt. *Nincs annál kellemesebb, mint mikor az embernek úgy kell magát levizelnie, hogy közben egy helikopter üldözi.*

Végül sikerült. Corky alaposan levizelte a szigetelőszalagot. Ami kicsi még maradt a hólyagjában, azzal egy rongyot itatott át, amellyel aztán az egész testét ledörzsölte. *Nagyon kellemes.*

Fent a sötét égen hirtelen vörös lézersugár jelent meg, mely úgy kezdett zuhanni felé, mint egy óriási guillotine villogó pengéje. A helikopter a csónak menetirányához képest ferdeszögben jelent meg, mivel a pilótát láthatóan megzavarta, hogy a csónak visszakanyarodott a Goya felé.

Corky gyorsan belebújt az egyik mentőmellénybe, és a sebesen haladó csónak farába ugrott. A vértől iszamós padlón, alig másfél méterre Corkytól, izzó vörös pont jelent meg.

Elérkezett az idő.

A *Goya* fedélzetén Tolland nem láthatta, hogy a robbanás nyomán lángok borítják el a 2100-as Crestliner Phantomot, amint tűz és füst felhőjében cigánykerekezik a levegőben.

De a robbanást hallotta.

A Nyugati Szárny ezen az órán általában csöndes volt, de amikor hálóköntösben és papucsban váratlanul megjelent az elnök, a személyzet tagjai mindenfelől összesereglettek, kiugorva a Fehér Házban számukra rendszeresített ágyukból.
– Nem találom, elnök úr – mondta az egyik fiatal titkár, miközben az elnök mögött az Ovális Iroda felé loholt. Már mindenütt kereste. – Ms. Tenchet hívtuk már a személyi hívóján és a mobilján is, de semmi eredmény.
Az elnök ingerültnek tűnt.
– Keresték már a...
– Elhagyta az épületet – jelentette egy másik titkár, aki akkor ért oda nagy sietve. – Körülbelül egy órával ezelőtt kijelentkezett a Fehér Házból. Valószínűleg az NFH-ba ment. Az egyik operátor állítása szerint ma este Pickeringgel beszélt.
– *William* Pickeringgel? – kérdezte értetlenül az elnök. Tench és Pickering alig voltak beszélő viszonyban. – És őt felhívták?
– Ő sem veszi fel, uram. Az NFH telefonközpontosa sem tudja elérni. Azt mondják, Pickeringnek még csak ki sem csörög a mobilja. Mintha a föld nyelte volna el.
Herney egy pillanatig csak bámult a két titkárra, majd a bárszekrényhez lépett és egy bourbont töltött magának. Épp a szájához emelte a poharat, amikor a Titkosszolgálat egyik embere sietett be.
– Elnök úr? Nem akartam felkelteni, de tudnia kell, hogy ma éjjel a Roosevelt-emlékpark közelében egy gépkocsi ellen robbantásos merényletet követtek el.

– Micsoda? – Herney majdnem elejtette a poharat. – Mikor?
– Egy órája. – A férfi arca komor volt. – Az FBI most azonosította az áldozatot...

118

Delta Három lába izzott a fájdalomtól. Ő maga valami zavaros tudatállapotban lebegett. *Ez volna a halál?* Igyekezett megmozdulni, de képtelen volt rá, levegőt is alig bírt venni. Csak elmosódott alakokat látott. Felidézte magában az eseményeket: eszébe jutott, hogy hallotta a Crestliner robbanását, látta a fölötte álló és a bénítófegyvert a torkához szorító Michael Tolland szemében fellobbanó haragot.
Tolland biztosan megölt engem...
A lábában égő fájdalom azonban azt sugallta, hogy nagyon is életben van. Lassan minden az eszébe jutott. Amikor meghallották a Crestliner robbanását, Tolland elkeseredett haraggal üvöltött fel barátja elvesztése miatt. Gyilkos tekintetet vetve Delta Háromra hátradőlt, mintha arra készülne, hogy a kezében tartott bottal átszúrja a katona torkát. Ám mikor megtehette volna, tétovázás jelent meg az arcán, mint akit visszatart a lelkiismeret. Elkeseredésében és haragjában elrántotta a botot, és bakancsával Delta Három sérült lábfejére taposott.
Az utolsó dolog, amire Delta Három emlékezett, az volt, hogy iszonyatos kínok között okád, miközben a világ sötét delíriumba süllyed. Most viszont kezdett magához térni, és

fogalma sem volt róla, mennyi ideig lehetett eszméletlen. Keze a háta mögött volt összekötve, egy olyan szoros csomóval, amit csak tengerész köthetett. Lábait is összekötözték, hátrahajlították, és a csuklójához csomózták, és ő hátrahajlított ívben feküdt a földön, tehetetlenül. Kiáltani akart, de egy hang sem jött ki a torkán, mert valamivel betömték a száját.

Delta Három először el sem tudta képzelni, mi történik. Ekkor érezte meg a hűvös szellőt, és látta meg a fényeket. Megértette, hogy a *Goya* főfedélzetén van. Kitekeredve nézett segítség után, és rémisztő képpel találta szemben magát a saját görbe, eltorzult tükörképével, amelyet a *Goya* mélytengeri tengeralattjárójának plexiburájában pillantott meg. A tengeralattjáró ott lógott vele szemben, amiből Delta Három tudta, hogy a fedélzet padlójába vágott hatalmas csapóajtón fekszik. De még ez a gondolat sem volt olyan nyugtalanító, mint a legkézenfekvőbb kérdés. *Ha én itt vagyok a fedélzeten... akkor hol van Delta Kettő?*

Delta Kettő nyugtalankodni kezdett.

Jóllehet társa a CrypTalkban azt állította, jól van, a lövés nem géppisztolyból jött. Világos volt, hogy Tolland vagy Rachel Sexton lőtt. Delta Kettő odament a rámpához, ahol Delta Három lement, és amikor lenézett, vértócsát látott.

Felemelt fegyverrel ereszkedett le a fedélközbe, és követni kezdte a gyalogjárón keresztül a hajóorrba vezető vérnyomokat. Innen a vérnyomok egy másik lépcsősoron át felvezettek a főfedélzetre. Ott sem volt senki. Delta Kettő

óvatosabban folytatta útját, követve a vércsíkot az oldalfedélzeten át a tatig, ahol az elhaladt a lejárat mellett, ahonnan ő elindult.
Mi a fene folyik itt? A vércsík hatalmas kört írt le.
Óvatosan, a géppisztolyt maga előtt tartva továbbindult, és elhaladt a laboratóriumok bejárata előtt. A vércsík innen a tathoz vezetett. Óvatosan fordult a saroknál. Szeme követte a vércsíkot.
Ekkor meglátta.
Úristen!
Delta Három feküdt ott megkötözve, betömött szájjal, ledobva a *Goya* kis tengeralattjárója elé. Delta Kettő még ebből a távolságból is látta, hogy társa jobb lábfejéből hiányzik egy jókora darab.
Delta Kettő felemelt fegyverrel indult meg, csapdát szimatolva. Delta Három vonaglani kezdett, valamit mondani akart. Ironikus módon annak, ahogy megkötözték, térdét éles szögben hátrahajlítva, az életét köszönhette, mert a vérzés lassulni látszott.
Ahogy Delta Kettő közeledett a tengeralattjáróhoz, abban a szerencsés helyzetben volt, hogy azt is láthatta, ami mögötte van, mert a teljes fedélzet visszatükröződött a vezetőfülke domború burájában. Odaért küszködő társához. A szemében látta, hogy valamire figyelmeztetni akarja, de már késő volt.
Az ezüstös villanás a semmiből jött.
A Triton egyik fogókarja hirtelen előrelendült, és ellenállhatatlan erővel, ragadta meg Delta Kettő bal combját. Ki akarta szabadítani magát, de a kar leszorította.

Üvöltött fájdalmában, és érezte, hogy a csontja eltörik. Felnézett a tengeralattjáró vezetőfülkéjébe, és a fedélzet visszatükröződésén keresztül meglátta, hogy a tengeralattjáró belsejének biztonságot nyújtó árnyában ül valaki.

Michael Tolland benn ült a tengeralattjáró műszerfala előtt.

Rossz ötlet volt, fortyogott Delta Kettő, aki erőt vett fájdalmán, és a vállához emelte a géppisztolyt. Tolland mellkasának bal oldalára célzott, mely alig egy méterre volt tőle, a tengeralattjáró plexiburájának másik oldalán. Meghúzta a ravaszt, a fegyver dörögni kezdett. Delta Kettőben iszonyú harag dúlt, hogy csapdába csalták, és addig el sem engedte a ravaszt, amíg az utolsó töltényhüvely is ott nem csilingelt a fedélzeten. Lihegve engedte le a géppisztolyt, és dühösen meredt a golyó szaggatta kupolára.

– Halott! – sziszegte, miközben megfeszítette a lábát, hogy kihúzza a szorításból. Amikor megfordult, a fémkar felsértette a bőrét, nagy sebet nyitva rajta. – A kurva életbe!

– Odanyúlt az övére erősített CrypTalkhoz. Amikor azonban a szájához emelte, hogy beleszóljon, egy másik fogókar is kinyílt, megragadta a jobb karját. A CrypTalk a földre esett.

Delta Kettő csak ekkor vette észre a szellemet vele szemközt az ablak mögött. Egy sápadt arc, amint oldalra hajol, és a tengeralattjáró ablakának egy sértetlen szeletén át nézi őt. Delta Kettő döbbenten vette észre, hogy a golyók egyáltalán nem hatoltak át a tengeralattjáró vastag ablakán. A plexi csak himlőhelyes lett a lövésektől.

A következő pillanatban a tengeralattjáró teteje felpattant, és Michael Tolland emelkedett ki. Kicsit remegett, de egy karcolás sem volt rajta. Lemászott az alumíniumlétrán, a fedélzetre ugrott, és a tengeralattjáró sérült ablakát nézte.
– Négyzetcentinként 700 kiló – mondta Tolland. – Ehhez bizony nagyobb puska kell.

A laboratóriumban rejtőzködő Rachel tudta, hogy fogy az idő. Hallotta a fegyverropogást a fedélzetről, és imádkozott, hogy minden úgy sikerüljön, ahogy Tolland eltervezte. Már nem érdekelte, ki áll a meteorithamisítás mögött – a NASA igazgatója, Marjorie Tench vagy akár maga az elnök! Mindez már nem számított.
Úgysem ússzák meg. Akárki áll is az egész mögött, ki fog derülni az igazság.
A karján lévő seb már nem vérzett, a testében keringő adrenalin pedig elnémította a fájdalmat, és segített neki a koncentrálásban. Papírt, tollat keresett, és egy kétsoros üzenetet firkantott le. A fogalmazás egyszerű volt, és esetlen, de ebben a helyzetben nem maradt ideje ékesszólásra. A feljegyzést hozzáfogta a kezében tartott paksamétához, amely a földradarmérés eredményeit, a *Bathynomous giganteusról* készült fotót, az óceánban előforduló kondrulákkal kapcsolatos cikkeket és fényképeket, továbbá egy elektronmikroszkópos mérés eredményeit tartalmazta. A meteorit hamisítvány, és itt volt rá a bizonyíték.
Rachel az egész paksamétát a laboratóriumban található faxgépbe helyezte. Mivel csak egy pár faxszámot tudott

fejből, a választási lehetőségek száma korlátozott volt, és már el is döntötte, ki fogja megkapni az anyagot és az üzenetét. Visszatartott lélegzettel pötyögte be az illető faxszámát.

Megnyomta a „küldés” gombot, és azon imádkozott magában, hogy tényleg a megfelelő személyt válassza.

A faxgép sípolt.

HIBA: NINCS TÁRCSAHANG

Rachel erre számított. A *G o y a* kommunikációs berendezéseit még mindig zavarták. Állt, és a gépet figyelve várakozott, azt remélve, ugyanúgy működik, mint az ő otthoni faxgépe.

Mi lesz már?

Öt másodperc múlva a faxgép ismét sípolt.

ÚJRATÁRCSÁZÁS

Ez az! Rachel figyelte, ahogy a gép végtelen ciklusba kezd.

HIBA: NINCS TÁRCSAHANG...
ÚJRATÁRCSÁZÁS
HIBA: NINCS TÁRCSAHANG...

Rachel otthagyta a faxgépet, hogy tárcsázzon folyamatosan tovább, és akkor rohant ki a laboratóriumból, amikor odafent ismét felzúgott a helikopter.

119

A *Goyától* 250 kilométerre Gabrielle Ashe néma döbbenettel meredt Sexton szenátor számítógépének képernyőjére. Minden gyanúja helyesnek bizonyult.

Azt azonban mégsem gondolta volna, hogy *ennyire.*
Beszkennelt csekkek tucatjait találta, amelyeknek eredetijét magánkézben lévő űrkutatási cégek állították ki Sexton nevére, és amelyeket névtelen, kajmán-szigeteki számlákon helyezett el. A legkisebb csekk tizenötezer dollárról szólt. Jó néhány olyan is akadt köztük, amelyik félmilliót is meghaladó összegről lett kiállítva.
Kishalak, mondta Sexton. *Egyik hozzájárulás sem éri el a kétezer dolláros határt.*
Világos volt, hogy Sexton egész idő alatt hazudott. Gabrielle egy hatalmas méretekben folyó illegális kampányfinanszírozás dokumentumait olvasgatta. A becsapottság és a kiábrándultság tőrt forgatott a szívében.
Sexton hazudott.
Ostobának érezte magát. Mintha ő is bemocskolódott volna. De legfőképpen dühös volt.
Ült a sötétben, tanácstalanul, hogy mit tegyen.

120

Delta Egy a tatfedélzet felett megemelte a Kiowa farkát és lenézett. Amit látott, teljesen felkészületlenül érte.
Michael Tolland a fedélzeten állt, egy kis tengeralattjáró mellett. A jármű robotkarjaiban Delta Kettő vergődött, mint valami óriási rovar szorításában, hasztalan próbálva kiszabadulni.
Az Isten szerelmére, mi történt!?
Amit ezután pillantott meg, az ugyanilyen sokkoló volt: a fedélzeten Rachel Sexton tűnt fel hirtelen, és odaállt egy

gúzsba kötött, vérző ember mellé, aki a tengeralattjáró előtt hevert, és aki csak Delta Három lehetett. Rachel a Delta Force egyik géppisztolyát fogta rá, és szinte kihívóan nézett fel a helikopterre.
Delta Egy teljesen összezavarodott, nem értette, mindez hogy történhetett. A Delta Force korábbi hibái a Milne-jégpadon ritka, de megmagyarázható fejlemények voltak, ez azonban már minden képzeletet fölülmúlt.
A megaláztatás normális körülmények között is kínzó lett volna Delta Egy számára. A szégyenét azonban ma csak tovább növelte egy személy jelenléte, akinek ottléte a helikopterben igen szokatlannak volt mondható.
Az irányító.
A Roosevelt-emlékműnél végrehajtott akció után az irányító azt az utasítást adta Delta Egynek, hogy szálljon le egy elhagyatott parkba, mely nem volt messze a Fehér Háztól. Delta Egy le is szállt egy kis füves dombra, mely néhány fa között emelkedett, mire a közelben parkoló irányító kilépett a homályból, és beszállt a Kiowába. Néhány másodperc múlva már ismét úton voltak.
Bár ritkán esett meg, hogy az irányító maga közvetlenül részt vegyen egy akcióban, Delta Egynek aligha volt joga panaszkodni. Az irányító már korábban tájékoztatta, hogy mivel nagyon elkeserítette a Delta Force félresikerült likvidálási akciója a Milne-jégpadon, és mivel tartott a növekvő gyanútól, és az esetleges vizsgálatoktól, ezúttal személyesen felügyel az akció utolsó fázisának végrehajtására.
És most az irányító ott ült mellette, közvetlen tanújaként egy

olyan fiaskónak, melyhez hasonlót Delta Egy még sohasem szenvedett el.
Ennek véget kell vetni. Azonnal.

Az irányító a *Goya* fedélzetét nézte a helikopterből, és azon töprengett, hogyan juthattak el ide. Semmi sem alakult úgy, ahogy eltervezte: kételyek ébredtek a meteorittal szemben, a célszemélyeket nem sikerült likvidálni a Milne-jégpadon, egy magas rangú személyt is meg kellett ölni a Roosevelt-emlékműnél.
– El se tudom képzelni, hogyan... – dadogta Delta Egy döbbenten és elkeseredetten, miközben a *Goya* fedélzetén lejátszódó megalázó jelenetet figyelte.
Én sem, gondolta az irányító. Nyilvánvalóan borzasztóan alábecsülték a célszemélyeket.
Az irányító lepillantott Rachel Sextonra, aki kifejezéstelen arccal nézett fel a helikopter fényvisszaverő szélvédőjére, és a szájához emelte a CrypTalkot. Mikor a lány szintetikussá torzított hangja megszólalt a Kiowában, az irányító arra számított, hogy azt fogja követelni, a helikopter távozzon, vagy kapcsolják ki a radarzavarót, hogy Tolland segítséget tudjon hívni. Ám Rachel Sexton szavai sokkal rémisztőbbek voltak.
– Elkéstek – mondta a lány. – Már nem csak mi tudjuk.
A szavak ott visszhangoztak a helikopter belsejében. Bár az állítás túlzónak tűnt, és a legkisebb valószínűsége volt annak, hogy esetleg igaz lehet, elbizonytalanította az irányítót. Az egész akció sikere azon múlt, hogy

kiiktassanak mindenkit, aki tudja az igazságot, és mivel már így is olyan sok vért kellett kiontani, hogy megőrizzék a titkot, az irányítónak meg kellett győződnie arról, hogy ez lesz a vége.

Még valaki tud róla...

Mivel Rachel olyan ember hírében állt, aki követi a titkosított adatokkal való foglalkozás szigorú rendszabályait, az irányító nehezen tudta elhinni, hogy bármit is megosztott volna külső személyekkel.

Rachel ismét beleszólt a CrypTalkba.

– Vonuljanak vissza, és megkíméljük az embereik életét. Ha közelebb jönnek, ez a két ember meghal. Az igazság mindenképpen ki fog derülni. Csökkentsék a veszteségeiket. Vonuljanak vissza.

– Csak blöfföl – mondta az irányító, aki tudta, hogy Rachel Sexton csak valami nemtelen robothangot hall. – Nem közöltek semmit senkivel.

– Vállalja a kockázatot? – tromfolt vissza Rachel. – Nem tudtam elérni William Pickeringet, úgyhogy berezeltem, és tettem egy sor óvintézkedést.

Az irányító elhúzta a száját. Hihetően hangzott.

– Nem veszik be – mondta Rachel Tollandra pillantva.

A tengeralattjáró rabságában rángó katona fájdalmasan felröhögött.

– A géppisztoly tára üres, a helikopter pedig szét fogja lőni magukat. Mindkettejüknek végük. Az egyetlen reményük, ha elengednek minket.

Egy frászt, gondolta Rachel, és próbált rájönni, mi lesz a következő lépésük. A tengeralattjáró előtt megkötözve

fekvő, betömött szájú férfira pillantott. A vérveszteségtől láthatóan a delírium szélén állt. Rachel lehajolt hozzá, és keményen szemébe nézett. – Kiveszem a tömést a szájából, odatartom a CrypTalkot, maga pedig meggyőzi őket, hogy menjenek innen. Világos?

A férfi beleegyezően bólintott.

Rachel kivette a tömést a szájából. A katona vérrel kevert nyálat köpött Rachel arcába.

– Te kurva – hörögte. – Végig fogom nézni a halálodat. Levágnak majd mint egy disznót, én pedig minden pillanatát élvezni fogom.

Rachel letörölte arcáról a forró nyálat, és érezte, hogy Tolland felemeli és elhúzza onnan, elveszi tőle a géppisztolyt, miközben felsegítette. Abból, ahogy a keze remegett, érezte, hogy valami megtört a férfiban. Tolland odament a közeli irányítópanelhez, megmarkolta az egyik kart, és a földön fekvő katona szemébe nézett.

– Ez volt a második próbálkozás – mondta Tolland. – Az én hajómon pedig nincs több esélyetek.

Eltökélt haraggal rántotta meg a kart. Egy csapóajtó nyílt meg a Triton alatt a fedélzeten, mint egy vesztőhelyen. A megkötözött katona rémülten felordított, majd eltűnt a nyíláson keresztül. Tíz méter zuhanás után az óceánba esett. A csobbanás bíborvörös színű volt. A cápák azonnal támadtak.

Az irányító remegett a haragtól, ahogy nézte, az erős áramlat miként sodorja ki a hajó alól azt, ami Delta Három testéből maradt. A lámpák által megvilágított víz rózsaszínné vált. Több cápa egy karnak látszó valamin

verekedett.
Úristen.
Az irányító ismét a fedélzet felé fordította a tekintetét. Delta Kettő még mindig a Triton fogókarjai közt vergődött, de a tengeralattjáró most már a fedélzeten tátongó nyílás felett lógott. Lábai az űr fölött kapálóztak. Tollandnak csak ki kell nyitnia a karokat, és Delta Kettő is a társához hasonló sorsra jut.
– Oké – vakkantotta az irányító a CrypTalkba. – Várjanak. Várjanak!
Rachel ott állt lent a fedélzeten, és felfelé nézett a Kiowára. Az irányító még ebből a magasságból is érezte tekintetében az elszántságot. Rachel a szájához emelte a CrypTalkot.
– Még mindig azt hiszi, blöffölünk? – kérdezte. – Hívja csak fel az NFH telefonközpontját, és szóljon, hogy kapcsolják Jim Samiljant. O az éjszakai ügyeletes az elemzőknél. Mindent elmondtam neki a meteoritról. Meg fogja erősíteni.
Konkrét nevet ad meg? Valami nem stimmelt. Rachel Sexton nem ostoba, és ez olyan állítás, melyet az irányító egy perc alatt ellenőrizhet. Az irányító ugyan nem ismert senkit az NFH-nál, akit Jim Samiljannek hívtak volna, de az NFH óriási szervezet. Rachel akár igazat is mondhat. Mielőtt elrendeli a megölésüket, meg kell győződnie arról, vajon blöfföl-e Rachel Sexton, vagy tényleg igazat mond.
Delta Egy hátranézett a válla felett.
– Kikapcsoljam a radarzavarót, hogy ellenőrizhesse, amit mondott?

Az irányító lenézett Rachelre és Tollandra, akiket semmi sem takart el előlük. Tudta, hogy ha bármelyikük mobiltelefonért vagy rádió adó-vevőért nyúl, Delta Egy azonnal visszakapcsolhatja a rádiózavarót. A kockázat minimális volt.
– Kapcsolja ki a radarzavarót – mondta az irányító, és elővett egy mobiltelefont. – Megbizonyosodom róla, hogy Rachel hazudik-e. Aztán kitaláljuk, hogyan szabadítsuk ki Delta Kettőt, és pontot teszünk ennek az egésznek a végére.

Fairfaxben az NFH telefonközpontosa kezdte elveszíteni a türelmét. – Mint már mondtam, Jim Samiljan nevű személy nem dolgozik az elemző részlegnél.
A hívó nem tágított.
– Minden írásmódját megnézte a névnek? Ellenőrizte a többi részlegnél is?
A telefonközpontos ugyan egyszer már megnézte, de most újra ellenőrizte. Jó néhány másodperc múlva így szólt: – Jim Samiljan nevű személy nem dolgozik nálunk. Semmilyen írásmóddal.
A hívó ennek furcsamód örült.
– Tehát biztos benne, hogy az NFH-nál nem dolgozik senki, akit Jim Samil...
A vonal hirtelen zajos lett. Valaki kiáltott. A hívó elkáromkodta magát, és azonnal bontotta a vonalat.

A Kiowa fedélzetén Delta Egy üvöltött a dühtől, miközben kapkodva igyekezett visszakapcsolni a

rádiózavarót. De túl későn eszmélt. A műszerfalon égő rengeteg kijelző között villogni kezdett egy kis LED, jelezve, hogy a *Goyáról* műholdas adathívás van folyamatban. *De hogyan? Hiszen mindenki a fedélzeten van!*
Mielőtt Delta Egy újra aktiválhatta volna a rádiózavarót, a *Goyáról* indított hívás magától véget ért.
A laboratóriumban elégedetten sípolt a fax.

KAPCSOLAT LÉTREJÖTT... FAX ELKÜLDVE

121

Ölj vagy megölnek. Rachel olyasmit fedezett fel magában, amiről sohasem gondolta volna, hogy létezik. Túlélő mód, a félelem táplálta vad erő.
– Mit tartalmazott a fax, amelyet elküldtek? – kérdezte a hang a CrypTalkban.
Rachel megkönnyebbülten hallotta, hogy a fax elment, ahogy tervezte. – Menjenek innen – szólt bele a CrypTalkba, miközben a felettük lebegő helikoptert nézte. – Mindennek vége. A titok kipattant. – Ezután közölte a támadókkal, milyen információkat küldött el. Hatoldalnyi kép és szöveg. Cáfolhatatlan bizonyítéka annak, hogy a meteorit nem igazi. – A helyzetük csak rosszabb lesz, ha nekünk is bajunk esik.
Nehéz csönd volt a felelet.
– Kinek küldték a faxot?
Rachelnek esze ágában sem volt a kérdésre válaszolni. Időt kellett nyerniük, minél többet. Tollanddal a nyitott fedélzeti ajtó mellett álltak, a Tritonnal egy vonalban, így a

helikopterből lehetetlenség lett volna rájuk lőni anélkül, hogy a tengeralattjáró fogókarmai közt vergődő katonát is el ne találják.
– William Pickering – mondta a hang, furcsán reménykedőn. – Pickeringnek küldték a faxot.
Nem neki, gondolta Rachel. Pickeringnek küldte volna, de más valaki mellett döntött, mivel félt, hogy a támadók már Pickeringgel is végeztek – ami persze újabb vérfagyasztó bizonyítéka lenne ellenségük eltökéltségének. Mivel gyorsan kellett döntenie, a másik olyan faxszámra küldte az anyagot, amelyet kívülről tudott.
Az apja irodájába.
Sexton szenátor irodájának faxszáma fájdalmas módon vésődött Rachel emlékezetébe, anyja halála után ugyanis apja úgy döntött, hogy a hagyaték körüli ügyes-bajos dolgokat Rachellel való személyes találkozások nélkül intézi. Rachel soha nem gondolta volna, hogy szorult helyzetben egyszer majd az apjához kell fordulnia, volt azonban két olyan tulajdonsága, amely ezekben a percekben életbevágóan fontos lehetett: politikailag érdekelt volt abban, hogy minden teketória nélkül világgá kürtölje a meteoritról megtudott adatokat, illetve volt akkora befolyása, hogy zsarolással rávehesse a Fehér Házat a kivégzőosztag visszahívására.
Bár apja ezen az órán biztosan nem tartózkodott az irodájában, Rachel tudta, hogy mindig zárva tartja, mint egy páncéltermet, így tulajdonképpen egy időzárral ellátott széfbe küldte az adatokat. Még ha kiderítenék is a támadók, hova küldte a faxot, nem sok esélyük van arra,

hogy észrevétlenül jussanak át a Philip A. Hart szenátusi irodaház szigorú biztonsági rendszerén, és hogy betörjenek a szenátor irodájába.
– Akárkinek küldték is a faxot – mondta felülről a hang –, veszélybe sodorták az illetőt.
Rachel tisztában volt vele, hogy bármennyire fél, az erő pozíciójából kell beszélnie. A Triton fogókarjainak fogságában tekergő katona felé intett. Delta Kettő a nyílás fölött lógott, lábából vér csöpögött a tíz méterrel alant morajló tengerbe. – Itt egyedül a maguk embere van veszélyben – mondta Rachel a CrypTalkba. – Mindennek vége. Menjenek innen. Az adatokat mások is tudják. Maguknak befellegzett. Tűnjenek el, vagy ez az ember meghal.
– Ms. Sexton – vágott vissza a CrypTalk-hang –, nem tudja, milyen jelentős...
– Nem tudom? – csattant fel Rachel. – Azt tudom, hogy ártatlan embereket öltek meg! Tudom, hogy hazudtak a meteoritról! És azt is tudom, hogy ezt nem fogják szárazon megúszni! Ha megölnek minket, akkor is vége!
Hosszú szünet következett, majd a hang ismét megszólalt.
– Lejövök.
Rachel egész testében megfeszült. *Lejön?*
– Nincs nálam fegyver – folytatta a hang. – Ne tegyen semmi elhamarkodottat. Beszélnünk kell, szemtől szemben.
Mielőtt Rachel reagálhatott volna, a helikopter leszállt a *Goya* fedélzetére. A hátsó ajtó kinyílt, egy ember lépett ki belőle. Egy jelentéktelen külsejű férfi, fekete kabátban és

nyakkendőben. Rachel egy pillanatig teljes értetlenséggel nézte.
William Pickering volt az.

William Pickering ott állt a *Goya* fedélzetén, és sajnálkozva nézte Rachelt. Soha nem gondolta volna, hogy idáig fajulnak a dolgok. Amikor elindult felé, látta beosztottja szemében az érzelmek veszedelmes kombinációját.
Döbbenet, becsapottság, zavar, harag.
Teljesen érthető, gondolta. *Olyan sok miden van, amit nem ért.*
Egy pillanatra eszébe jutott a lánya, Diana, és elgondolkodott, vajon mit érezhetett, mielőtt meghalt. Diana és Rachel ugyanannak a háborúnak az áldozatai, annak a háborúnak, amelyben Pickering arra esküdött, hogy sohasem teszi le a fegyvert. A veszteségek néha olyan súlyosak tudnak lenni.
– Rachel – mondta Pickering –, még mindig találhatunk megoldást. Sok mindent el kell magyaráznom.
Rachel Sexton döbbenten, szinte undorodva nézte. A géppisztoly most Tolland kezében volt, ő pedig egyenesen Pickering mellkasára célzott. Ő is meg volt döbbenve.
– Maradjon ott, ahol van! – kiáltotta.
Pickering öt méterre állt meg tőlük, és Rachelt nézte.
– Az apja, Rachel, csúszópénzeket fogad el magánkézben lévő űrkutatási cégektől. Azt tervezi, hogy szétveri a NASA-t, és megnyitja a világűrt a privát szektor előtt.

Nemzetbiztonsági érdek, hogy megállítsuk.
Rachel arca kifejezéstelen maradt. Pickering felsóhajtott.
– A NASA-nak, minden hibája ellenére, kormányzati szervnek kell maradnia. – *Nyilván látja a dolog veszélyeit.* A privatizáció nyomán a NASA legjobb elméi a magánszektorba özönlenének, az agytrösztnek vége lenne. A hadsereg nem jutna hozzá a kutatási eredményekhez. A magáncégek tőkét akarnának, és elkezdenék kiárusítani a NASA szabadalmait és ötleteit, bárkinek, aki eleget ad értük.
Rachelnek remegett a hangja.
– A nemzetbiztonság nevében hamisítottak meteoritot és öltek meg ártatlan embereket?
– Nem kellett volna így történnie – mondta Pickering. – A terv egy kormányzati szerv megmentéséről szólt. A gyilkosság nem volt része.
Pickering jól tudta, hogy mint a legtöbb titkosszolgálati kezdeményezést, a meteorithamisítást is a félelem szülte. Három évvel korábban, abból a célból, hogy az NFH hidrofonjait az ellenséges szabotőrök számára elérhetetlen mélységekbe telepíthessék, Pickering elindított egy programot. Ennek keretében a NASA-nál akkoriban kifejlesztett új építőanyag segítségével titokban egy rendkívül ellenálló tengeralattjárót készítettek, amelynek fedélzetén emberek az óceán legnagyobb mélységeibe, köztük a Mariana-árokba is alászállhattak.
A kétszemélyes tengeralattjáró alapanyaga egy forradalmian új kerámia volt, a tervekhez pedig úgy jutottak hozzá, hogy feltörték egy Graham Hawkes nevű kaliforniai

mérnök számítógépét. Hawkes zseniális tengeralattjáró-tervező volt, egész életét a Deep Flight II-nek elkeresztelt mélytengeri tengeralattjárónak szentelte, ám a prototípus megépítéséhez nem tudta előteremteni a pénzt. Pickeringnek viszont korlátlan pénzforrások álltak a rendelkezésére.

Az NFH igazgatója egy titkos csapatot azzal bízott meg, hogy a szupertitkos tengeralattjáróval merüljenek le a Mariana-árokba, és erősítsenek mikrofonokat a falára, mélyebbre, mint ahol bárki megtalálhatná őket. A fúrás során azonban soha nem látott geológiai képződményekre leltek, többek közt kondrulákra és ismeretlen fajok fosszíliáira. Természetesen az, hogy az NFH képes ilyen mélységekbe merülni, titoknak számított, így ezeket az információkat sem lehetett nyilvánosságra hozni.

Nem sokkal ezelőtt, ismét a félelemtől hajtva, Pickering és tudományos tanácsadói elhatározták, hogy a Mariana-árok egyedülálló geológiai adottságairól való ismereteiket a NASA megmentésének szolgálatába állítják. Gyerekjátéknak bizonyult a Mariana-árokban talált egyik nagyobb követ meteorittá alakítani: egy hidrogénkásával működő ECH-hajtómű valódinak tűnő fúziós kérget égetett a kőre. Ezek után egy kisebb méretű tengeralattjáróval a Milne-jégpad alá merülve a sziklát alulról a jégbe helyezték. Miután a behelyezésre szolgáló kürtő befagyott, a szikla úgy nézett ki, mintha már több mint háromszáz éve ott heverne.

Sajnos azonban, mint a titkos akciók világában oly gyakran, a legnagyszerűbb terv is elbukhat a legkisebb

akadályon. Tegnap az illúziót néhány világító plankton oszlatta szét...

Delta Egy a várakozó Kiowa vezetőüléséből figyelte, ahogy a dráma a végkifejletéhez közeleg. Rachel és Tolland látszólag urai voltak a helyzetnek, ám Delta Egynek nevethetnékje támadt a trükk átlátszó voltán. A géppisztoly Tolland kezében fabatkát sem ért; Delta Egy ebből a távolságból is látta, hogy a felhúzókar visszakattant, jelezve, hogy a tár üres.
Delta Egy látta társának kínlódását a fogókarok közt, és tudta, hogy nincs vesztegetni való ideje. A figyelem a fedélzeten Pickeringre összpontosult, így Delta Egy léphetett. A rotorokat hagyta továbbforogni, óvatosan kimászott a helikoptertörzs hátsó részén, és annak takarásában észrevétlenül a hajó jobb oldalára került. Géppisztollyal a kézben a tat felé igyekezett. Mielőtt leszálltak a fedélzetre, Pickering világos utasításokat adott neki, Delta Egy pedig nem akart hibázni ezzel az egyszerű feladattal. *Már csak percek kérdése,* gondolta, *és az egésznek vége.*

122

Zach Herney még mindig fürdőköntösben, lüktető aggyal ült íróasztalánál az Ovális Irodában. Nemrég értesült a rejtély újabb darabjáról.
Marjorie Tench halott.
Herney-t a titkárai arról is tájékoztatták, hogy értesüléseik

szerint Tench azért ment a Roosevelt-emlékműhöz, mert ott volt bizalmas megbeszélése William Pickeringgel. Most hogy Pickering sem volt sehol, a stáb attól tartott, őt is megölték.

Az elnöknek az utóbbi időben sok konfliktusa támadt Pickeringgel. Néhány hónapja a tudomására jutott, hogy Pickering, az elnök kilátástalannak tűnő választási esélyeit javítandó, illegális tevékenységbe kezdett.

Az NFH erőforrásainak felhasználásával Pickeringnek elég sok terhelő dolgot sikerült összegyűjtenie Sextonról ahhoz, hogy elnökké választását meghiúsítsák – botrányos szexfotókat a szenátorról és asszisztenséről, Gabrielle Ashe-ről, terhelő pénzügyi kimutatásokat, amelyek szerint Sexton magánkézben lévő űrkutató cégektől fogad el kenőpénzeket. Pickering névtelenül az összes bizonyítékot elküldte Marjorie Tenchnek, remélve, hogy a Fehér Ház okosan használja majd fel. Ám amikor Herney meglátta az anyagot, megtiltotta Tenchnek a felhasználását. A szexbotrány és a megvesztegetés volt Washington rákfenéje, és egy újabb ilyen ügy nyilvánosságra hozatalával csak tovább növelnék a társadalom bizalmatlanságát a kormányzattal szemben.

A cinizmus öli meg ezt az országot.

Jóllehet Herney tudta, hogy egy ilyen botránnyal megsemmisítő csapást mérhetne Sextonra, ennek ára a Szenátus tekintélyének aláásása lett volna, amire viszont Herney nem volt hajlandó.

Nem lesz negatív kampány. Sexton szenátort Herney a valódi vitás kérdésekben akarta megverni.

Pickering, akit felbőszített, hogy a Fehér Ház nem volt hajlandó az általa összegyűjtött bizonyítékokat felhasználni, azzal próbálta kirobbantani a botrányt, hogy kiszivárogtatta, Gabrielle Ashe lefeküdt Sextonnal. Balszerencséjére azonban Sexton olyan meggyőző felháborodással védte ártatlanságát, hogy a végén az elnöknek személyesen kellett bocsánatot kérnie a híresztelésért. William Pickering több kárt okozott, mint hasznot. Herney közölte vele, hogy ha még egyszer beleavatkozik a kampányba, bíróság elé kerül. A történet iróniája, hogy Pickering még csak nem is kedvelte az elnököt. Kizárólag azért akarta segíteni Herney választási hadjáratát, mert aggódott a NASA további sorsa miatt. Zach Herney volt a két rossz közül a kisebbik.

Most meg valaki megölte Pickeringet?

Herney el nem tudta képzelni.

– Elnök úr – szólalt meg az egyik titkár. – Ahogy kérte, felhívtam Lawrence Ekstromot, és elmondtam neki, mi történt Marjorie Tenchcsel.

– Köszönöm.

– Mr. Ekstrom beszélni szeretne önnel.

Herney még mindig haragudott Ekstromra, mert a férfi hazudott a PPKSL-lel kapcsolatban. – Mondja meg neki, hogy reggel visszahívom.

– Mr. Ekstrom most szeretne beszélni önnel. – A titkár zavarban volt. – Nagyon ideges.

Ő ideges? Herney érezte, közel áll ahhoz, hogy elveszítse az önuralmát. Miközben kimasírozott, hogy fogadja a hívást, arra gondolt, van-e még valami, ami elromolhat.

Rachel szédelegve állt a *Goya* fedélzetén. Az eddig sűrű ködként ránehezedő rejtély most oszlani kezdett, ő pedig a kibontakozó valóság láttán védtelennek érezte magát, és átjárta az undor. Csak nézte a vele szemben álló idegent, és alig hallotta a hangját.

– Újjá kellett építenünk a NASA imázsát – mondta Pickering. – Csökkenő népszerűsége és romló pénzügyi helyzete annyi szinten kezdett veszélyessé válni. – Elhallgatott, és szürke tekintetét Rachel szemébe fúrta. – Rachel, a NASA-nak égető szüksége volt a sikerre. Valakinek tennie kellett valamit.

Valamit csinálni kellett, gondolta Pickering.

A meteoritot a végső elkeseredés szülte. Pickering és mások azzal próbálták megmenteni a NASA-t, hogy azért lobbiztak, rendeljék az űrügynökséget a titkosszolgálatok alá, ahol nagyobb költségvetéssel dolgozhatna, és adatai is nagyobb biztonságban lennének, ám a Fehér Ház minduntalan elutasította a javaslatot, mint ami sérti a tiszta tudományos érdekeit. *Rövidlátó idealizmus.* Sexton NASA-ellenes retorikájának növekvő népszerűségét figyelve, Pickering és a hozzá hasonlóan gondolkodó katonai hatalmasságok úgy látták, kezd szorítani az idő. Arra jutottak, hogy csak úgy lehet helyreállítani a NASA tekintélyét és megmenteni az ügynökséget az árverési kalapácstól, ha megragadják az adófizetők és a Kongresszus képzeletét. A NASA számára a nagyság

jelentheti a túlélést, valami, ami az adófizetőket az Apollo dicső napjaira emlékezteti. Ha pedig Zach Herney le akarja győzni Sexton szenátort, ahhoz segítségre lesz szüksége.

Én csak segíteni akartam neki, gondolta Pickering, és eszébe jutottak a Marjorie Tenchnek küldött terhelő bizonyítékok. Herney azonban sajnos megtiltotta a felhasználásukat, így Pickeringnek nem maradt más választása, mint drasztikus lépésekhez folyamodni.

– Rachel – mondta most Pickering –, az információ, amelyet elfaxolt, veszélyes. Ezt meg kell értenie. Ha kiderül, mindenki azt fogja hinni, hogy a Fehér Ház és a NASA összejátszott. Az elnökre és a NASA-ra nézve rettenetesek lesznek a következmények. Pedig ők nem tudnak semmit, Rachel. Ártatlanok. Azt hiszik, hogy a meteorit igazi.

Pickering meg sem próbálta beavatni Herney-t vagy Ekstromot. Mind a kettő túlságosan idealista volt ahhoz, hogy bármifajta csalásba belemenjen, még ha azzal az elnöki posztot vagy az űrkutatási hivatalt lehetne is megmenteni. Az igazgató egyetlen bűne az volt, hogy rávette a PPKSL-projekt vezetőjét az anomáliamérő szoftverrel kapcsolatos hazugságra, amely lépést Ekstrom kétségtelenül abban a pillanatban megbánt, amikor rájött, hogy a meteorit milyen alapos vizsgálatoknak lesz kitéve.

Marjorie Tench, akinek csalódást okozott Herney ragaszkodása ahhoz, hogy tiszta eszközökkel küzdjön a választási harcban, összejátszott Ekstrommal a PPKSL-szoftverről szóló hazugságot illetően, abban a reményben, hogy egy, a PPKSL által elért kisebb sikerrel megtámogatva, az elnök ellent fog tudni állni Sexton meg-

megújuló támadásainak.
Ha Tench felhasználta volna a fotókat és a megvesztegetésről szóló bizonyítékokat, ennek az egésznek nem kellett volna megtörténnie!
Hogy Tenchnek meg kell halnia, bármilyen sajnálatos is, már akkor eldöntetett, amikor Rachel felhívta, és csalásról kezdett el beszélni. Pickering tudta, hogy Tench kíméletlenül addig nyomoz, amíg ki nem deríti, mi indíthatta Rachelt ilyen lépésre, és ezt Pickering magától értetődően nem engedhette. A sors iróniája, gondolta Pickering, hogy Tench tulajdonképpen a másvilágon segíti legjobban elnöke választási kampányát, hiszen erőszakos halála sok szimpátiaszavazatot hoz majd a Fehér Háznak, illetve a gyanú árnyékát vetíti az elkeseredett Sextonra, akinek kampányát épp a Marjorie Tenchtől a CNN-en elszenvedett megaláztatás ásta alá.
Rachel állta a sarat, és csak nézte tovább a főnökét.
– Értse meg – folytatta Pickering –, ha a meteorithamisítás kitudódik, azzal egy ártatlan elnököt és egy ártatlan űrügynökséget tesz tönkre. Ráadásul egy nagyon veszedelmes embert juttat az Ovális Irodába. Tudnom kell, kinek faxolta el az adatokat.
Amikor ezt kimondta, Rachel arcán különös kifejezés jelent meg. Egy olyan ember fájdalmas arckifejezése, aki rádöbbent, hogy végzetes hibát követett el.

Miután előrement a hajó orrába, ott átment a bal oldalra, Delta Egy most abban a laboratóriumban állt, melyből

Rachelt látta előtűnni, amikor a helikopterrel visszaérkeztek. Az egyik számítógép képernyőjén nyugtalanító kép vibrált, a pulzáló mélytengeri örvény színes megjelenítése, amely láthatóan valahol a *Goya* alatt lebegett az óceán feneke fölött.

Újabb ok, hogy minél előbb húzzunk innen, gondolta, és elindult afelé, amiért jött.

A faxgép a fal másik végén volt, egy polcon. A tálcája tele papírokkal, pontosan úgy, ahogy Pickering megjósolta. Delta Egy felkapta a paksamétát. A tetején Rachel saját kézzel írt üzenete. Mindössze két sor. Delta Egy elolvasta.

Lényegre törő, gondolta.

Átfutva a lapokat egyszerre érzett elismerést és riadalmat afelett, hogy Tolland és Rachel milyen messzire jutott a meteorithamisítás felderítésében. Ha bárki meglátja ezt az anyagot, szemernyi kétsége sem lesz afelől, mit jelent. Delta Egynek még az „Újratárcsázás” gombot sem kellett megnyomnia ahhoz, hogy megtudja, hova jutottak el ezek az adatok. Az utoljára hívott faxszám még mindig látható volt a kijelzőn.

Washingtoni szám.

Gondosan lemásolta, majd a papírokkal a kezében kilépett a laboratóriumból.

Tolland keze izzadtan markolta a géppisztolyt, melynek csövét William Pickering mellkasára irányította. Az NFH igazgatója még mindig arra próbálta meg rávenni Rachelt, hogy mondja el, kinek faxolta el az adatokat, és Tollandnak az a kellemetlen érzése támadt, hogy Pickering egyszerűen

csak időt akar nyerni. *De mire?*
– A Fehér Ház és a NASA *ártatlan* – ismételte Pickering. – Működjön együtt velem, Rachel. Ne hagyja, hogy az én hibámból a NASA a maradék hitelességét is elveszítse. Ha ez kiderül, a NASA-t fogják hibáztatni. De mi ketten megegyezhetünk. Az országnak szüksége van erre a meteoritra. Mondja el, hová faxolta az adatokat, mielőtt nem késő.
– Hogy megölhessen még valakit? – vágott vissza Rachel. – Undorodom magától.
Tollandot elámította Rachel akaratereje. Megvetette az apját, mégsem állt szándékában veszélybe sodorni. Sajnos Rachel terve, hogy az apját hívja segítségül faxon, visszafelé sült el. Ha a szenátor be is megy az irodájába, meglátja a faxot, telefonál is az elnöknek, közli a meteorit hamis voltáról szóló értesüléseit, és azt követeli, hogy fújja le a támadást, a Fehér Házban akkor sem érti senki, miről beszél, és senkinek sem lesz fogalma arról, ők hol vannak.
– Utoljára mondom – ismételte Pickering fenyegető tekintettel. – A helyzet túl bonyolult ahhoz, hogy minden részletében megértse. Óriási hibát követett el, amikor elfaxolta ezeket az adatokat. Az egész országot sodorta veszélybe.
William Pickering tényleg csak időt akart nyerni, jött rá Tolland. Az ok pedig nyugodt léptekkel közeledett feléjük a hajó jobb oldalán. Tollandba belehasított a félelem, amikor meglátta a feléjük sétáló katonát, kezében papírokkal és géppisztollyal.
És maga is meglepődött azon a határozottságon, amellyel

minderre reagált. Megfordult, a géppisztolyt a katonára irányította, és meghúzta a ravaszt.
A fegyver ártalmatlanul kattant egyet.
– Megvan a faxszám – mondta a katona, átadva Pickeringnek egy papírlapot. – Mr. Tollandnak pedig nincs tölténye.

124

Sedgewick Sexton végigviharzott a Philip A. Hart Szenátusi Irodaház folyosóján. Fogalma sem volt, Gabrielle hogyan csinálta, de biztosra vette, hogy a lány valahogy bejutott az irodájába. Miközben a telefonon beszéltek, Sexton tisztán hallotta a háttérből Jourdain ingaórájának semmivel össze nem tévesztheto tik-tak-takját. Másra nem tudott gondolni, minthogy Gabrielle kihallgatta az ŰHA-vezetőkkel tartott összejövetelét, és mivel bizalma megingott benne, elkezdett bizonyítékok után kutatni.
Hogy az ördögbe jutott be az irodámba?!
Sexton mindenestre örült, hogy megváltoztatta a jelszót a számítógépén.
Mikor az irodájához ért, bepötyögte a riasztó kódját. Majd elővette a kulcsait, kinyitotta a nehéz ajtót, és berontott, hogy rajtakapja Gabrielle-t.
De az iroda üres volt, és sötét, csak a számítógép képernyővédője vetett fényt. Felkapcsolta a villanyt, tekintete a szobát kutatta. Minden a helyén volt. Halotti csönd, kivéve az ingaóra tik-tak-takját.
Hol a pokolban van?

Zörgést hallott az irodájából nyíló mosdóból, mire odasietett és felkapcsolta a villanyt. A mosdó üres volt. Belesett az ajtó mögé. Semmi.
Sexton tanácstalanul nézte magát a tükörben, és arra gondolt, hogy talán túl sokat ivott az este. *Hallottam valamit.* Zavartan sétált vissza az irodába.
– Gabrielle? – kiáltotta. Kiment az előtérbe, Gabrielle irodájához. Nem találta ott sem. Gabrielle irodája is sötét volt.
A női mosdóban valaki lehúzta a vécét. Sexton megperdült, és visszasietett a mosdók irányába. Éppen akkor ért oda, amikor Gabrielle a kezét szárítgatva kijött. Mikor a lány meglátta, ijedtében összerezzent.
– Úristen! De megijesztett! – mondta, arcán őszinte riadalommal. – Mit keres itt?
– Azt mondta, a NASA-anyagokért jött be az irodába – válaszolta Sexton, és Gabrielle üres kezeit nézte.
– Hol vannak?
– Nem találtam egyiket sem, pedig mindent tűvé tettem értük. Ezért maradtam ilyen sokáig.
Sexton egyenesen a szemébe nézett. – Járt az irodámban?

A faxnak köszönhetem az életemet, gondolta Gabrielle.
Percekkel azelőtt még Sexton számítógépe előtt ült, és ki akarta nyomtatni a számítógépbe beszkennelt illegális csekkeket. A fájlok azonban védettek voltak, és kellett volna még egy kis idő, hogy kitalálja, miként lehetne őket

kinyomtatni. Még most is ott lett volna, ha Sexton faxgépe nem kezdett volna el pityegni, visszarántva Gabrielle-t a valóságba. Tanácsosnak látta távozni. Anélkül, hogy megnézte volna, mi van a faxon, kijelentkezett Sexton számítógépéből, rendet rakott az asztalon, és úgy, ahogy jött, kiment. Éppen kifelé mászott Sexton mosdójából, amikor hallotta, hogy főnöke belép a szobába.

Most, hogy Sexton ott állt vele szemben, és lenézett rá, Gabrielle érezte, hogy a főnöke hazugságot keresve fürkészi a szemét. Még senkivel nem találkozott, akinek olyan orra lett volna a hazugságokhoz, mint Sedgewick Sextonnak. Ha hazudik, Sexton rájön.

– Ön ivott – mondta Gabrielle, és elfordult tőle. *Honnan tudja, hogy jártam az irodájában?*

Sexton a vállára tette a kezét, és visszafordította maga felé.

– Járt az irodámban?

Gabrielle-ben nőttön-nőtt a félelem. Sexton tényleg ivott, az érintése durva volt.

– Az irodájában? – kérdezett vissza, zavart nevetést erőltetve maga. – Hogyan? Miért?

– Hallottam a Jourdaint a háttérből, amikor telefonon beszéltünk.

Gabrielle belül megremegett. Az ingaórát? Neki fel se tűnt.

– Tisztában van vele, hogy ez milyen nevetségesen hangzik?

– Egész nap abban az irodában vagyok. Ismerem a saját órám hangját.

Gabrielle érezte, hogy ennek azonnal véget kell vetni. *A*

legjobb védekezés a támadás. Legalábbis Yolanda Cole mindig ezt mondta. Gabrielle csípőre tette a kezét, és mindent beleadott a támadásba. Odalépett Sextonhoz, az arcába meredt.
– Csak hogy tisztán lássak, szenátor úr. Hajnali négy óra van, ön ivott, a telefonon valami hangot hallott, és most ezért van itt? – Felháborodva mutatott Sexton ajtajára a folyosó végén. – Azzal vádol, hogy hatástalanítottam egy riasztóberendezést, feltörtem két biztonsági zárat, behatoltam az irodájába, a bűntett elkövetése közben voltam olyan hülye, hogy felvegyem a mobilomat, majd kifelé menet ismét beüzemeltem a riasztót, végül pedig nyugodtan bevonultam a női vécébe, még mielőtt úgy elrohannék, hogy köd előttem, köd utánam? Ez lenne az elmélete?
Sexton csak pislogott.
– Ezért nem szabad egyedül inni – mondta Gabrielle. – Most pedig, akar a NASA-ról beszélgetni, vagy sem?
Sexton teljesen összezavarodva ment vissza az irodájába. Bement a teakonyhába, és Pepsit töltött magának. Az egyszer biztos volt, hogy nem érezte magát részegnek. Lehet, hogy tévedett volna? A szoba másik végében a Jourdain ketyegett gúnyosan. Sexton kinyitotta a Pepsit, majd töltött magának és Gabrielle-nek is.
– Kér, Gabrielle? – kérdezte, miközben elindult vissza a szobába. Gabrielle nem jött be. Még mindig az ajtóban állt, és duzzogott. – Jaj, az isten szerelmére, Gabrielle! Jöjjön már be. Mondja el, mi volt a NASA-nál.
– Azt hiszem, mára elég volt – válaszolta a lány kimérten. –

Majd holnap megbeszéljük.
Sextonnak nem volt kedve játszani. Most akarta megtudni, amit lehetett, és nem volt hangulata könyörögni érte. Fáradtan sóhajtott. *Mutass bizalmat. Az egész a bizalomról szól.*
– Marha voltam – mondta. – Bocsásson meg. Pokoli napom volt. Nem is tudom, hogy gondolhattam ilyet.
Gabrielle nem mozdult a küszöbről.
Sexton odament az asztalához, és Gabrielle Pepsijét a mappára tette. Saját bőrfoteljára, a főnöki helyre mutatott.
– Foglaljon helyet. Igyon egy kólát. Én meg a csap alá dugom a fejem. – A mosdó felé indult.
Gabrielle továbbra sem mozdult.
– Mintha egy faxot láttam volna a kosárban – szólt hátra Sexton, miközben belépett a mosdóba. *Mutasd, hogy megbízol benne.* – Megnézné, mi az?
Sexton becsukta az ajtót, és hideg vizet eresztett a mosdókagylóba. Az arcára locsolta, de nem érezte, hogy a feje kitisztult volna. Még soha sem történt vele ehhez hasonló – hogy ennyire biztos legyen a dolgában, és mégis ekkorát tévedjen. Sexton bízott az ösztöneiben, és ezek az ösztönök most azt súgták neki, hogy Gabrielle Ashe bent járt az irodájában.
De hát hogyan? Lehetetlennek tűnt.
Sexton szuggerálta magát, hogy felejtse el, és inkább az előtte álló problémára koncentráljon. *A NASA-ra.* Egyelőre szüksége van Gabrielle-re. Most nem fordíthatja maga ellen. Hallania kell, mit tudott meg Gabrielle. *Hagyd a*

csudába az ösztöneidet! Egyszerűen tévedtél.
Miközben az arcát törölgette, felemelte a fejét és mély lélegzetet vett. *Nyugi,* mondta magának. *Ne húzd fel magad.* Becsukta a szemét, és ismét nagy levegőt vett. Kezdte magát jobban érezni.
Mikor kilépett a mosdóból, nagy megelégedéssel látta, hogy Gabrielle már megbékélt és bejött az irodába. *Oké,* gondolta. *Most pedig lássuk, miből élünk!* Gabrielle a faxgép mellett állt, és a beérkezett papírokat olvasta. Sexton meglepődött, amikor meglátta az arcát. Tanácstalanság és félelem ült ki rá.
– Mi van? – kérdezte Sexton, és elindult felé. Gabrielle imbolygott, mint aki rögtön elájul.
– Mi van?
– A meteorit... – mondta elfúló hangon, és remegő kézzel nyújtotta a faxpapírokat Sexton felé. – És a lánya... veszélyben van...
Az elképedt Sexton odalépett hozzá, és kivette a papírokat a kezéből. A legfelső lap egy kézírásos üzenet volt. Azonnal felismerte a kézírást. A fogalmazás egyszerre volt ügyetlen és egyszerűségében sokkoló.

A meteorit hamisítvány. Itt a bizonyíték. A NASA/Fehér Ház meg akar ölni. Segíts! R. S.

A szenátor ritkán érezte, hogy ennyire nem ért valamit, de még akkor sem tudta, hova tegye Rachel szavait, amikor újra elolvasta az üzenetet.
A meteorit hamisítvány? A NASA és a Fehér Ház meg akarja ölni?

Növekvő értetlenséggel kezdte átlapozni a hat oldalt. Az első oldalon egy számítógépes felvétel volt látható, fejlécén a földradar felirattal. A kép valami ultrahangos felvételnek tűnt. Ott volt rajta a televízióban is mutatott kiemelési kürtő. Tekintetét ekkor az üregben lebegő, emberi testnek tűnő alak halvány körvonalai vonták magukra. És ami még döbbenetesebb volt, onnan, ahol a meteoritot találták, egy másik kürtő futott lefelé, mintha a követ alulról illesztették volna a jégbe.

Mi a franc ez?

Továbblapozva Sexton egy létező óceáni állatfaj, a *Bathynomous giganteus* fényképével találta magát szembe. Elképedve nézte. *De hisz' ennek az állatnak a maradványait találták a meteoritban!*

Most már gyorsabban lapozott. A következő oldalon a meteorit kérgének ionizált hidrogéntartalmáról készült grafikon volt látható. A lap tetején kézírással az állt: *Hidrogénkása égésnyomok? NASA expanziós ciklusú hajtómű?* Sexton nem akart hinni a szemének. Már forgott vele a világ, amikor az utolsó laphoz ért. Ezen egy kő fényképe látszott, amelyben pontosan olyan fémbuborékok voltak, mint a meteoritban. Döbbenetes módon azonban a képaláírás szerint a kő óceáni vulkántevékenységből származott. *Egy kő az óceánból?* – csodálkozott Sexton. *De hiszen a NASA azt állította, hogy kondrulák kizárólag az űrben keletkeznek!*

Sexton az asztalra dobta a lapokat, és leroskadt a székébe. Tizenöt másodperc alatt összerakta magában,

mit látott. Egy féleszűnek sem esett volna nehezére belátni, mit jelent az egész.

A NASA meteoritja hamisítvány!

Sexton karrierje során még soha nem tapasztalta, hogy egyetlen nap leforgása alatt ilyen mélyre lehet zuhanni, és ilyen magasra lehet felemelkedni. Ez a nap a remény és a kétségbeesés hullámvasútja volt. Afeletti értetlensége, hogy hogyan lehetett ekkora szélhámosságot végrehajtani, azonnal elpárolgott, amikor ráébredt, hogy számára milyen politikai lehetőségeket rejt magában ez a csalás.

Ha ezt nyilvánosságra hozom, én leszek az elnök!

Erősödő ünnepi hangulatában Sedgewick Sexton szenátor egy pillanatra el is felejtette, hogy a lánya bajban van.

– Rachel veszélyben van – szólalt meg Gabrielle. – Azt írja, hogy a NASA és a Fehér Ház meg akarja...

Sexton faxgépe ismét sípolni kezdett. Gabrielle megpördült, és a gépre meredt. Sexton is azon vette észre magát, hogy a gépet bámulja. El sem tudta képzelni, mit akarhat még Rachel küldeni. További bizonyítékokat? Mennyi lehet még? *Már ez is rengeteg!*

Amikor a fax fogadta a hívást, nem jött papír belőle. Mivel nem kapott adatjelet, automatikusan átkapcsolt üzenetrögzítő üzemmódba.

– Üdvözlöm – hallatszott Sexton hangja a rögzítőről. – Sedgewick Sexton szenátor irodáját hívta. Amennyiben faxot kíván küldeni, bármikor megteheti. Ha nem, hagyjon üzenetet a sípszó után.

Mielőtt még Sexton felvehette volna, az üzenetrögzítő sípolt.

– Jó estét, Sexton szenátor! – mondta a tiszta, de nyers

férfihang. – William Pickering, a Nemzeti Felderítő Hivatal igazgatója vagyok. Valószínűleg jelenleg nem tartózkodik az irodájában, de haladéktalanul közölnöm kell a következőket. – Szünetet tartott, mintha arra várna, hogy valaki esetleg mégis felveszi a kagylót.
Gabrielle a kagyló után nyúlt.
Sexton megragadta a kezét és vadul elrántotta.
Gabrielle döbbenten nézett.
– De hát ez az NFH ig...
– Szenátor úr – folytatta Pickering, szinte megkönnyebbülve, hogy nem válaszol senki. – Sajnos, igen rossz hírt kell közölnöm. Most tudtam meg, hogy a lánya, Rachel, óriási veszélyben van. Mielőtt önt hívtam volna, már mozgósítottam egy csapatot a megmentésére. Telefonon nem közölhetem a részleteket, de értesüléseim szerint a NASA-féle meteoritra vonatkozó adatokat faxolt el önnek. Az adatokat még nem láttam, és azt sem tudom, miről szólnak, de a lánya fogva tartói figyelmeztettek, hogy ha ön vagy bárki más nyilvánosságra hozza azokat az információkat, a lánya meghal. Bocsásson meg, hogy ilyen nyersen fogalmazok, de minden félreértés elkerülendő. A lánya élete forog veszélyben. Ha valóban küldött önnek valamit faxon, kérem, ne mutassa meg senkinek. Legalábbis egyelőre még ne. A lánya élete függ ettől. Maradjon ott, ahol van. Hamarosan én is odamegyek. – Rövid szünetet tartott. – Ha szerencsénk van, szenátor úr, találunk megoldást, mire ön felébred. Ha netán ezt az üzenetet még azelőtt hallaná, hogy az irodájába érkezem, maradjon ott, és ne is telefonáljon senkinek. Minden tőlem

telhetőt megteszek, hogy ön épségben visszakapja a lányát.
Pickering letette.
Gabrielle reszketett.
– Rachelt túszul ejtették?
Sexton érezte, hogy bármennyire kiábrándult is belőle Gabrielle, fájdalmas együttérzést csalt ki belőle a gondolat, hogy egy okos, fiatal nő veszélyben van. Furcsamód Sextonnak nehezére esett hasonló érzéseket előhívnia magából. Úgy érezte magát, mint egy gyerek, aki most kapta meg karácsonyra azt, amire a legjobban vágyott, és esze ágában nem volt hagyni, hogy bárki is megfossza tőle.
Pickering azt akarja, hogy hallgassak?
Egy pillanatig gondolkodott, vajon mit jelenthet ez az egész. Elméjének hideg, számító részében működésbe lépett a politikai számítógép, végigjátszva minden lehetőséget, mérlegelve az eredményeket. A kezében tartott paksamétára nézett, és érezte a képek jelentette nyers erőt. A meteorit, amelyet a NASA bemutatott, szertefoszlatta minden álmát, hogy elnök lehessen. Ám hazugság az egész. Kitaláció. Akik létrehozták, most megfizetnek érte. A meteorit, amelyet ellenségei az ő megsemmisítésére agyaltak ki, minden képzeletet felülmúlóan hatalmassá tette. A lánya gondoskodott róla.
Egyetlen elfogadható lehetőség van, ezt tudta. *Egyetlen út, amelyet egy igazi vezető követhet.*
Feltámadása fényes képeitől megigézve, bódult állapotban

vágott át a szobán. A fénymásolóhoz lépett, és bekapcsolta, hogy másolatokat készítsen a Rachel küldte faxról.
– Mit csinál? – kérdezte Gabrielle döbbenten.
– Úgysem ölik meg Rachelt – jelentette ki Sexton. Még ha balul üt is ki valami, Sexton tudta, hogy csak növelné a hatalmát, ha az ellenségei végeznének a lányával. Akárhogyan is végződik, ő csak nyerhet. A kockázat elfogadhatónak tűnt.
– Kinek készíti azokat a másolatokat? – kérdezte Gabrielle. – William Pickering azt mondta, senkivel sem szabad közölnie!
Sexton visszafordult a fénymásolótól, Gabrielle-re nézett, és elcsodálkozott, hogy a lány hirtelen mennyit veszített vonzerejéből. Sexton szenátor e pillanatban sziget volt. Érinthetetlen. A kezében tartotta mindazt, amire szüksége volt ahhoz, hogy álmait valóra váltsa. Semmi sem állíthatta meg. Sem egy megvesztegetési, se egy szexbotrány. Semmi a világon.
– Menjen haza, Gabrielle. Nincs már magára szükségem.

125

Mindennek vége, gondolta Rachel.
Ő és Tolland egymás mellett ültek a fedélzeten, orruk előtt a Delta Force katonája kezében lévő géppisztoly csöve. Sajnos Pickering már tudta, hogy Rachel hova küldte a faxot. Sedgewick Sexton szenátor irodájába.
Rachel nem hitte, hogy az apja valaha is meghallgatja a telefonüzenetet, amelyet Pickering hagyott neki. A főnöke

valószínűleg jóval azelőtt be tud majd jutni a szenátor irodájába, mielőtt bárki is megérkezne reggel. Ha sikerül bejutnia, nyugodtan elteszi a faxot, kitörli a telefonüzenetet még Sexton érkezése előtt, és akkor nem kell, hogy a szenátornak baja essen. William Pickering valószínűleg azon kevesek közé tartozott Washingtonban, akik különösebb felhajtás nélkül voltak képesek bejutni egy szenátor irodájába. Rachel mindig álmélkodott azon, mi mindent meg lehet tenni a nemzetbiztonság nevében.

Ha ez valamiért mégsem sikerülne, gondolta Rachel, *Pickering egyszerűen odarepül, az ablakon át Hellfire-rakétával levegőbe repíti az irodát, vele a faxgépet, és a dolog el van intézve.* Valami azonban azt súgta neki, hogy erre nem lesz szükség.

Tolland mellett ülve meglepetten érezte, hogy a férfi megfogja a kezét. Érintésében lágy erő volt, és ujjaik olyan természetességgel kulcsolódtak egybe, hogy Rachelnek az az érzése támadt, egész életükben ezt csinálták. Ebben a percben semmi másra nem vágyott, mint hogy Tolland karjaiban kereshessen oltalmat a sötét óceán nyomasztó dübörgése elöl.

Nem, eszmélt rá hirtelen, *ez már sohasem fog megtörténni.*

Michael Tolland úgy érezte magát, mint aki az akasztófa felé menet találja meg a reményt.

Az élet tréfát űz velem.

Celia halála után éveken át voltak olyan éjszakák, amikor

Tolland meg akart halni, amikor úgy érezte, a fájdalmat és a magányt csak a vég száműzheti. Ám valamiért mégis az életet választotta, elhitette magával, hogy egyedül is bírja. Ma először kezdte megérteni, miről beszéltek a barátai mindvégig.

Mike, nem kell egyedül csinálnod. Találsz majd egy másik szerelmet.

Most, hogy Rachel kezét fogta, a sorsnak ezt az iróniáját még nehezebb volt megemészteni. Az élet kegyetlenül időzített. Érezte, hogy a szíve köré épített falak egymás után omlanak le. Egy pillanatra a *Goya* viharvert fedélzetén ismét feltűnt szemei előtt Celia szelleme, őt nézve, mint máskor is oly gyakran. Hangja a hullámok hangjához vegyült... és azt mondta, amit életében utoljára.

– Túlélő típus vagy – suttogta a hang. – ígérd meg, hogy újra szerelmes leszel.

– Soha nem kell senki más – mondta akkor neki Tolland.

Celia bölcsen mosolygott.

– Pedig meg kell tanulnod.

Most, a *Goya* fedélzetén, Tolland megértette, hogy tanul. Lelkét valami mély érzelem kezdte dagasztani. Nem más, jött rá, mint a boldogság.

És e mellé most társul szegődött a mindent legyőző élni akarás.

Pickering különös közönyt érzett, miközben két foglyához közelített. Megállt Rachel előtt, némiképp meglepődve azon, mennyire nem esik nehezére az egész.

– Néha – mondta – a körülmények lehetetlen döntésekre

kényszerítenek.
Rachel visszanézett rá, hajlíthatatlanul.
– Ezeket a körülményeket maga teremtette.
– A háborúban veszteségek is vannak – folytatta Pickering szilárdabb hangon. *Kérdezze meg Diana Pickeringet, vagy bárkit azok közül, akik évente az életüket áldozzák a haza védelmében.* – Magának igazán meg kellene értenie, Rachel. – Pickering egyenesen a szemébe nézett. – *lactura paucorum serva multos.*
Látta rajta, hogy ismeri a nemzetbiztonsági körökben közhellyé vált mondást. *Néhányat feláldozva sokakat menthetsz meg.* Rachel látható undorral nézett vissza.
– És most Michaelt és engem a néhányhoz sorol?
Pickering végiggondolta a dolgot. Nem volt más lehetőség. Delta Egyhez fordult.
– Szabadítsa ki a társát, és vessen véget ennek.
Delta Egy bólintott.
Pickering még utoljára hosszú pillantást vetett Rachelre, majd a hajó bal oldali korlátjához lépve kinézett az óceánra. Ezt most inkább nem nézi végig.

Delta Egyet a hatalom érzése járta át, ahogy megragadta a géppisztolyt, és a tengeralattjáró fogókarjai közt vergődő társára pillantott. Már csak Delta Kettő lába alatt kellett bezárni a csapóajtót, kiszabadítani őt karok közül, majd végezni Rachel Sextonnal és Michael Tollanddal.
Sajnos azonban Delta Egy már látta, hogy a csapóajtó

mellett a kapcsolódoboz meglehetősen bonyolult, hiszen egy sor felirat nélküli kar volt rajta, melyekkel a csapóajtókat, a csörlő motorját és sok minden mást lehetett irányítani. Delta Egy nem akart rossz gombot megnyomni, és a vízbe dobni a tengeralattjárót, kockára téve a társa életét.

Iktass ki minden kockázati tényezőt. Ne siess!

Delta Kettőt majd Tolland fogja elengedni. És hogy Tolland biztosan ne próbálkozzon semmi trükkel, Delta Egy a szakmájában csak biológiai biztosítéknak nevezett eszközhöz folyamodik.

Ellenfeleidet használd ki egymás ellen.

Delta Egy Rachelre emelte a géppisztolyt, az arca előtt pár centiméterrel himbálva a csövét.

Rachel behunyta a szemét, Delta Egy pedig látta, hogy Tolland keze ökölbe szorul a dühtől.

– Álljon fel, Ms. Sexton – mondta Delta Egy.

Rachel felállt.

A fegyvert a hátának szegezve, egy hordozható alumínium lépcsősorhoz terelte Rachelt, amely hátulról vezetett fel a Triton tetejére.

– Másszon fel, és álljon meg a tengeralattjáró tetején. – Rachel értetlenül és rettegve nézett.

– Tegye, amit mondtam! – parancsolta Delta Egy.

Rachel úgy érezte, egy rémálom képei peregnek előette, ahogy mászott fel a Triton mögötti alumíniumlétrán. A teteje előtt megtorpant, nem szeretett volna a tátongó mélység felett átlépni, hogy a felfüggesztett Triton tetejére

állhasson.
– Lépjen a tengeralattjáró tetejére – mondta a katona, aki visszament Tollandhoz, és most az ő homlokának szegezte a géppisztolyt.
A karok fogságában fájdalmasan vergődő katona Rachelt figyelte, nyilván nagyon szeretett volna már kiszabadulni. Rachel Tollandra pillantott, akinek fegyvercső nyomódott a homlokához. *A tengeralattjáró tetejére.* Nem volt más választása.
Rachel úgy érezte magát, mintha egy kanyon felett függő párkányra állna, amikor átlépett a Triton motorjának borítására, a plexikupola mögötti kis lapos részre. A Triton hatalmas függőónként lógott a nyitott csapóajtó felett. A csörlőkábel végére felfüggesztett kilenctonnás jármű alig lengett ki egy-két millimétert, amikor Rachel a tetejére lépve igyekezett egyensúlyban maradni.
– Na, gyerünk – mondta Tollandnak a katona. – Menjen a kapcsolódobozhoz, és csukja be a csapóajtót.
A katona hátulról Tollandra szegezte a géppisztolyt, ő pedig elindult a kapcsolódoboz felé. Ahogy Rachelhez közeledett, lassan mozgott, és a lány érezte, hogy tekintete rászegeződik, mintha mondani akarna neki valamit. Tolland először ránézett, majd a Triton tetején lévő ajtóra.
Rachel lepillantott. Lábánál a tengeralattjáró kör alakú ajtaja nyitva volt. Lenézett az egyszemélyes vezetőfülkébe. *Azt akarja, hogy ugorjak bele a tengeralattjáróba?* Arra gondolva, hogy esetleg félreértette, Rachel ismét Tollandra nézett, aki már majdnem odaért a kapcsolódobozhoz.

Tolland tekintete rászegeződött. Most már nem lehetett félreérteni.
Ajkai szavakat formáltak.
– Ugorj! Most!
Delta Egy a szeme sarkából látta meg Rachel mozdulatát, ösztönösen odafordult, és tüzet nyitott, miközben Rachel belehuppant a tengeralattjáróba, éppen csak elkerülve a felette süvítő golyózáport. A nyitott ajtó csengett-bongott a lövedékektől, melyek előbb szikrázva pattantak le róla, majd becsapták.
Amint érezte, hogy a géppisztoly csöve már nem nyomódik a hátának, Tolland maga is megmozdult. Baka vetődött, el a csapóajtótól és akkor kezdett el a fedélzeten gurulni, amikor a katona visszafordult, kezében a golyókat köpködő fegyverrel. Tolland golyózáporban keresett menedéket a hátsó fedélzeti horgony-csörlő mögött. A hatalmas motoros csörlőre több száz méternyi acélkábel volt tekerve, amelyet a hajó horgonyához erősítettek.
Tollandnak volt egy terve, és gyorsan kellett cselekednie. Amikor a katona rohanni kezdett felé, ő mindkét kezével felnyúlt, megragadta a horgonykábel rögzítőjét és teljes erejével lerántotta. A horgonykábel azonnal elkezdett letekeredni, és a *Goya* meglódult az erős áramlatban. A hirtelen kilengéstől a fedélzeten minden és mindenki elindult oldalra. Ahogy a hajó hátrafelé gyorsult az ártól sodorva, a horgonykábel mind gyorsabban tekeredett le a dobról.
Gyere, kishaver, dünnyögte Tolland.
A katona visszanyerte egyensúlyát, és ismét megindult

Tolland felé. Ő az utolsó pillanatig kivárt, majd minden erejét összeszedve felnyomta a kart, amellyel lefékezte a horgonydobot. A horgonylánc megfeszült, azonnal megállítva a hajót, amely beleremegett a fékezésbe. A fedélzeten minden repülni kezdett. Tollandtól nem messze a katona ismét térdre rogyott. Pickering a korláttól hátratántorodott a fedélzetre. A kábel végén a Triton vadul himbálózott az óceán felett.

Szétszakadó fém fülsértő sikolya hallatszott a hajó alól, ahogy a megsérült keresztmerevítő engedett a nyomásnak. A *Goya* tatjának jobb oldala elkezdett összeroppanni a saját súlya alatt. A hajó ingadozott, átlósan megdőlt, mint egy hatalmas asztal, amelynek kitört az egyik lába. Az alulról jövő zaj fülsüketítő volt, a hullámok dübörgése belevegyült a csavarodó és horzsolódó fém vonyításába.

Rachel elfehéredett ujjakkal kapaszkodott a Tritonban, ahogy a kilenctonnás gép vadul lengett a meredek lejtővé vált fedélzetben tátongó csapóajtó felett. Az üvegkupola alján keresztül látta az odalenn dühöngő óceánt. Amikor felnézett, és Tollandot kereste a tekintetével, szeme előtt néhány másodperc alatt bizarr dráma játszódott le a fedélzeten.

Tőle alig egy méterre a Triton fogókarjainak fogságában bábuként ide-oda himbálózó katona üvöltött fájdalmában. William Pickering négykézláb átmászott Rachel látómezején, és a fedélzet egyik kötélbakjába kapaszkodott. A horgonydob mellett Tolland kapaszkodott erősen, hogy ne zuhanjon a vízbe. Mikor Rachel látta, hogy a géppisztolyos katona megveti a lábát, felkiáltott a

tengeralattjáróban.
– Mike, vigyázz!
Ám Delta Egy rá se hederített Tollandra. Rémülettől eltátott szájjal meredt az üresen hagyott helikopterre. Tekintetét követve Rachel is odafordult. A Kiowa, melynek hatalmas rotorjai még mindig forogtak, lassan csúszni kezdett lefelé a fedélzeten. Hosszú talpai sílécekként vitték a lejtőn. Rachel ekkor vette észre, hogy a hatalmas gép egyenesen a Triton felé csúszik.

Delta Egy felküzdötte magát a lejtős fedélzeten a lefelé csúszó helikopterhez, és bemászott a pilótaülésre. Semmi esetre sem akarta hagyni, hogy menekülésük egyetlen eszköze a tengerbe zuhanjon. Megragadta a kormányt és visszarántotta felszállási pozícióba. A rotorok fülsüketítő hangon felsüvítettek és megfeszültek, hogy a fegyverekkel megrakott helikoptert a levegőbe emeljék. *Gyerünk, emelkedj már, az istenit!* A helikopter egyenesen a Triton és a fogókarjai között vergődő Delta Kettő felé csúszott.
Mivel a Kiowa orra lejjebb volt, a rotorok szintén előredőltek, így ahogy felemelkedett a fedélzetről, inkább előre, mintsem felfelé szállt, és hatalmas körfűrészként suhant a Triton felé. *Emelkedj már fel!* Delta Egy húzta a botkormányt, és közben azt kívánta, bárcsak valahogy megszabadulhatna a helikoptert lefelé húzó, féltonnányi Hellfire-rakétáktól. A lapátok épp hogy elsuhantak Delta Kettő feje és a Triton teteje felett, de a helikopter már túl gyorsan mozgott. A Tritont tartó csörlő kábelét már nem

tudta elkerülni.
Amikor a Kiowa percenként háromszázas fordulatszámmal pörgő acélrotorja nekiütközött a tengeralattjáró 15 tonna teherbírású fonott acél sodronykötelének, és a két fém csikorgása felrobbantotta az éjszakát. A hangok egy eposzba illő csatát kísérhettek volna. A páncélozott pilótafülkéből Delta Egy nézte, ahogy a propellerek gigantikus fűnyíróként kapnak bele a tengeralattjárót tartó kábelbe. Vakító szikraeső hullott, a Kiowa propellerei pedig szétrobbantak. Delta Egy alól kizuhant a helikopter, majd talpai keményen a fedélzetnek csapódtak. Megpróbálta visszanyerni uralmát a gép felett, de nem volt már emelőerő. Még kétszer felpattant a rézsútosan lejtő fedélzetről, aztán csak csúszott tovább, neki a hajó korlátjának.
Egy pillanatig Delta Egy azt hitte, a korlát bírni fogja.
Ekkor meghallotta a reccsenést. A fegyverekkel megrakott helikopter átbillent a hajó szélén, és a tengerbe zuhant.

Rachel dermedten ült a Tritonban, teljesen az ülésbe préselődve. Amikor a helikopter rotorja beleakadt a kábelbe, a tengeralattjáró erősen lengeni kezdett, de Rachelnek sikerült megkapaszkodnia. A propeller szerencsére elsuhant a tengeralattjáró teste felett, ám a lány tudta, hogy az azt tartó kábel egész biztosan komoly sérülést szenvedett. Egyetlen dologra tudott csak gondolni: elhagyni a tengeralattjárót, amilyen gyorsan csak lehet. A fogókarok közt fogva tartott, vérző, félig eszméletlen, a srapneltől megégett katona őt nézte az ablakon át. Mögötte

nem messze William Pickering még mindig az egyre ferdébben álló fedélzet egyik kötélbakjába kapaszkodott.
Hol van Michael? Nem látta sehol. Az emiatt érzett pánikot azonban rögtön újabb váltotta fel. Fent, a Triton megszaggatott acél sodronykötele ijesztő süvítő hangot hallatott, ahogy a szálak letekeredtek. Aztán egy hangos pattanás, és Rachel érezte, hogy a kábel elszakad.
Ahogy a tengeralattjáró zuhant, a súlytalanság pillanatnyi állapotában Rachel az ülés felett lebegett. A fedélzet eltűnt a szeme elől, és a *Goya* alatt lévő pallók elrohantak mellette. A fogókarok csapdájában a rettegéstől falfehér katona csak nézte Rachelt, miközben zuhantak.
A zuhanás egy örökkévalóságnak tűnt.
Amikor a tengeralattjáró vizet ért, és a hullámok alá süllyedt, Rachel mélyen az ülésbe nyomódott. Gerincére óriási nyomás nehezedett; a *Goya* fényei megvilágította tenger ellepte a tengeralattjáró kupoláját. Fojtogató rántást érzett, és a tengeralattjáró parafa dugóként megindult a felszínre.
A cápák azonnal lecsaptak. A vezetőülésből Rachel kővé dermedve nézte a szeme előtt alig egy méterre kibontakozó látványt.

A cápa hosszúkás feje elképzelhetetlen erővel csapódott Delta Kettőbe. Felkarjába borotvaéles csípőfogó hasított egészen a csontig, és nem is engedte el. A fájdalom forró, fehér villanásként járta át, ahogy a cápa erőteljes teste ívbe feszült, vadul rázta a fejét, letépve Delta Kettő karját. Jött a többi cápa. Kések hasítottak a lábába.

A törzsébe. A nyakába. Delta Kettőnek nem volt levegője, hogy sikoltson kínjában, miközben a cápák hatalmas húscafatokat szakítottak ki a testéből. Az utolsó dolog, amit látott, egy oldalra billentett, fogakkal teli száj félholdja volt, amely az arcába mart. Minden elsötétült előtte.

A Triton kupolájának rohanó hatalmas, porcos fejek tompa puffanásai végül abbamaradtak. Rachel kinyitotta a szemét. A férfi eltűnt. Az ablakot bíborvörös víz nyaldosta.

Rachel, aki a zuhanáskor eléggé összezúzta magát, térdét a mellkasához húzva összekuporodott a székben. Érezte, hogy a tengeralattjáró mozgásban van. Az áramlat sodorta, és végigsúrolta a *Goya* alsó fedélzetét. Érezte, hogy a tengeralattjáró egy másik irányba is halad. Lefelé.

A ballaszttartályokba ömlő víz bugyogása egyre hangosabb lett. A tenger elkezdett felfelé araszolni az ablakon.

Süllyedek!

Rachelt elfogta a rettegés, és megpróbált feltápászkodni. Felnyúlt, és megragadta a tetőajtó zárját. Ha ki tudna mászni a tengeralattjáró tetejére, még mindig lenne ideje arra, hogy átugorjon a *Goya* alsó fedélzetére. Alig egy-másfél méter.

Ki kell jutnom innen!

A tetőajtón világosan fel volt tüntetve, hogyan kell kinyitni. Nekiveselkedett. Az ajtó nem mozdult. Ismét megpróbálta. Semmi. Az ajtó beszorult. El volt görbülve. Miközben úgy nőtt benne a félelem, mint odakint a vízszint, Rachel még egyszer utoljára nekiveselkedett.

Az ajtó nem mozdult.

A Triton néhány centit még mélyebbre süllyedt, utoljára nekiütődött a *Goya* sérült törzsének, majd az áramlat kisodorta... ki, a nyílt tengerre.

126

– Ne csinálja – könyörgött Gabrielle a szenátornak, aki végzett a fénymásolónál. – Kockára teszi a lánya életét!

Sexton nem figyelt oda. Visszament az íróasztalához, kezében tíz paksamétával. Mindegyik a Rachel faxolta lapok másolatából állt, köztük a saját kézírásos jegyzetének a másolata is, melyben azt állította, hogy a meteorit hamisítvány, továbbá hogy a NASA vagy a Fehér Ház meg akarja ölni.

Ilyen döbbenetes sajtóanyagot még senki sem látott, gondolta Sexton, és nagy gonddal nekikezdett, hogy mindegyiket egy-egy nagy, fehér vászonpapír borítékba tegye. Mindegyik borítékon Sexton neve, irodájának címe és szenátori pecsétje díszelgett. Nem lesz kétséges, honnan származik ez a döbbenetes információ. *Az évszázad politikai botránya,* gondolta Sexton, *és én leszek az, aki felfedi!*

Gabrielle tovább könyörgött neki, hogy gondoljon Rachel biztonságára, de Sexton egy szavát sem hallotta. Miközben a borítékokat töltötte meg, a saját világában volt. *Minden politikusi pályán eljön egy döntő pillanat. És az enyém most érkezett el.*

William Pickering telefonüzenete arra figyelmeztette Sextont, hogy amennyiben a nyilvánosság elé tárja az

ügyet, Rachel élete veszélybe kerül. Rachel szerencsétlenségére azonban Sexton azt is tudta, hogy ha ezt a hamisítási ügyet a nyilvánosság elé tárja, a merész tett egymaga a Fehér Házba juttatja, az amerikai politika történetében soha nem látott fölénnyel és drámaisággal.

Az élet tele van nehéz döntésekkel, gondolta. *És az nyer, aki képes meghozni ezeket.*

Gabrielle korábbról már ismerte ezt a tekintetet Sexton szemében. *Az elvakult becsvágy.* Gabrielle félt tőle. És mint most rájött, jó okkal. Sexton nyilvánvalóan hajlandó kockára tenni a lánya életét, csak hogy ő legyen az első, aki a nyilvánosság elé tárja a NASA-nál elkövetett hamisítást.

– Hát nem érti, hogy már győzött? – kérdezte Gabrielle. – Ki van zárva, hogy Zach Herney meg a NASA túléljék ezt a botrányt. Függetlenül attól, hogy ki hozza nyilvánosságra! Az is mindegy, mikor derül ki! Várjon, amíg Rachel biztonságba kerül. Beszéljen előbb Pickeringgel!

Sexton láthatóan nem figyelt rá. Kihúzta az íróasztal fiókját, és elővett egy alufóliát, amelyre több tucat, pénzérme nagyságú, a monogramjával ellátott öntapadó viaszpecsét volt ragasztva.

Gabrielle tudta, ezeket a főnöke többnyire hivatalos meghívókhoz használja, de most úgy gondolhatta, a vörös viaszpecsét a borítékokon fokozza majd a drámai hatást. A kör alakú pecséteket a fóliáról leszedve egyenként leragasztotta velük a borítékokat, mintha kézzel írott levelek lennének.

Gabrielle szívében újfajta düh ébredt. Eszébe jutottak a

digitalizált illegális csekkek a szenátor számítógépén. Tudta, ha elszólja magát, Sexton egyszerűen törli a bizonyítékokat a számítógépéről.
– Ne csinálja – mondta –, mert különben a nyilvánosság elé tárom, hogy viszonyunk volt.
Sexton hangosan nevetett, miközben tovább ragasztotta a pecséteket a borítékokra.
– Tényleg? És azt hiszi, bárki is hinni fog majd magának? Egy hataloméhes asszisztensnek, aki mindenáron bosszút szeretne állni, mert nem kapott posztot a kormányomban? Egyszer már nyilvánosan tagadtam, hogy viszonyunk volt, és az emberek elhitték. Hát majd ismét letagadom.
– A Fehér Háznak fényképek vannak a birtokában – mondta Gabrielle.
Sexton fel sem nézett.
– Dehogy vannak. És ha mégis, az sem jelent semmit. – Az utolsó pecsétet is felragasztotta. – Mentelmi jogom van. És ezek a borítékok felülírnak bármit, amivel bárki előállhat.
Gabrielle tudta, hogy Sextonnak igaza van. Teljességgel tehetetlennek érezte magát, miközben a főnöke elégedetten nézegette a művét. Az íróasztalon tíz darab, a nevével és címével ellátott elegáns, fehér vászonpapír boríték feküdt, a Sexton monogramját viselő viaszpecséttel lezárva. Egy király levelei. Királyokat mindenesetre koronáztak már meg kevésbé nyomós információk alapján is.
Sexton összeszedte a borítékokat, és indulni készült. Gabrielle elállta az útját.
– Hibát követ el. Ezzel még várhat.

Sexton szinte keresztüldöfte a tekintetével.
– Én emeltem ki a semmiből, Gabrielle, és most visszadobom.
– Rachel faxa meghozza magának az elnökséget. Tartozik neki.
– Már éppen eleget kapott tőlem.
– És ha történik vele valami?
– Akkor csak növeli a szimpátiából szavazók táborát.
Gabrielle nem akarta elhinni, hogy Sextonnak ez megfordult a fejében, pláne, hogy ki is mondja. Undorodva nyúlt a telefonért.
– Hívom a Fehér Há...
Sexton hirtelen megfordult, és teljes erőből arcon vágta.
Gabrielle megtántorodott, és érezte, hogy a szája felrepedt. Az asztal sarkában megkapaszkodva visszanyerte az egyensúlyát, és döbbenten nézte a férfit, akit egykor bálványozott.
Sexton hosszan, keményen nézett vissza rá.
– Eszébe ne jusson keresztbe tenni nekem, mert gondoskodom róla, hogy egy életre megbánja. – Hidegen, rendíthetetlenül állt, hóna alatt a lepecsételt borítékokkal. Szemében veszélyes tűz lobogott.
Amikor Gabrielle kilépett az irodaépületből a hideg éjszakába, az ajka még mindig vérzett. Taxit hívott és beszállt. Majd, Washingtonba érkezése óta először, zokogni kezdett.

A Triton a vízbe zuhant...

Michael Tolland feltápászkodott a megdőlt fedélzeten, és a horgonykötél csörlője felett megpillantotta a szétfoszlott kábelt, amelyen korábban a tengeralattjáró függött. A tat felé fordult, tekintetével a vizet kutatta. A Triton épp akkor bukkant elő a *Goya* alól, és indult el az áramlattal. Tolland örült, hogy legalább épen látja a tengeralattjárót, és a tetőajtót fürkészve azon imádkozott, hogy lássa Rachelt, amint kinyitja és sértetlenül kimászik. De az ajtó nem nyílt ki. Tollandban felmerült, hogy Rachel esetleg elájult a zuhanáskor.

A fedélzetről is látszott, hogy a Triton rendkívül mélyre, a szokásosnál jóval mélyebbre merülve sodródik. *Süllyed.* Tollandnak fogalma sem volt miért, de ebben a pillanatban az ok nem is számított.

Ki kell mentenem Rachelt. Azonnal.

Amikor Tolland felállt, hogy a fedélzet szélére rohanjon, golyózápor vert szikraesőt a feje fölött, a feltekert horgonykötélen. Visszaesett térdre. *A francba!* Kikandikált a horgonydob mellett, és látta, hogy Pickering a felső fedélzeten van, és úgy céloz, mint egy mesterlövész. Delta Egy géppisztolya volt nála, melyet a katona akkor dobott el, amikor balszerencséjére bemászott a helikopterbe. Az igazgató tehát odafent volt.

A horgonydob mögött csapdába esett Tolland hátranézett a süllyedő Triton felé. *Mi lesz már, Rachel?! Gyere ki!* Várt, hátha a tetőajtó kinyílik. De nem nyílt ki.

Tolland ismét végignézett a *Goya* fedélzetén, igyekezve

felmérni a közte és a fedélzeti korlát közti távolságot. Ha méter. Hosszú út fedezék nélkül.
Mély lélegzetet vett, és elszánta magát. Letépte magáról az inget, és elhajította jobb felé. Miközben Pickering az ingbe eresztett egy sorozatot, Tolland kiugrott a bal oldalon, és végigrohant a lefelé lejtő fedélzeten, a tat felé. Egy vad ugrással átvetette magát a korláton. Esés közben hallotta a körülötte elsüvítő golyókat, és tudta, hogy ha egyetlen karcolás is esik rajta, cápaeledel lesz belőle, amint a vízbe ér.
Rachel Sexton úgy érezte magát, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Újra és újra megpróbálta kinyitni a tetőt, de nem járt sikerrel. Hallotta, hogy alatta egy tartály vízzel telik meg, és érezte, hogy a tengeralattjáró egyre súlyosabb lesz. Az óceán sötétje egyre feljebb araszolt az átlátszó kupolán, mintha fordítva emelkedne egy fekete függöny.
Az ablak alsó felén át a sírként hívogató mélység látszott. Az óriási üresség fenyegetően készült őt elnyelni. Ismét megragadta a nyitószerkezetet, de az meg sem mozdult. Tüdeje megfeszült, orrában érezte a fülkében túltengő szén-dioxid fanyar szagát. Mindezeken túl, csak egyetlenegy dologra tudott gondolni.
Víz alatt pusztulok el, egyedül.
Végignézett a műszerfalon, hátha talál valami segítséget, de sötét volt mindegyik kijelző. Áram nem volt. Rachel a tenger feneke felé süllyedő acélkripta foglya lett.
A víztartályokba beáramló víz bugyogása mintha erősödött volna, a tengeralattjáró teteje már csak egyméternyire állt ki a vízből. A távolban, a végtelen síkság felett bíborvörös csík

jelent meg a horizonton. Hajnalodott. Rachel félt, hogy ez lesz az utolsó fény, amelyet életében lát. Szemét behunyta, hogy kizárja a fenyegető eseményeket, de a rettenetes gyerekkori emlékek megrohanták.
Beszakad a jég. Elmerül a vízben.
Nem kap levegőt. Képtelen felemelkedni. Süllyed.
Az anyja kiáltása.
– Rachel! Rachel!
Rachelt a hangos dörömbölés rántotta vissza az öntudatba. Felpattant a szemhéja.
– Rachel! – A hang tompán hallatszott. Egy kísérteties arc jelent meg az üveg mögött, fejjel lefelé, körülötte sötét haja úszott. Rachel alig tudta kivenni a sötétben.
– Michael!

Tolland a felszínre emelkedett, megkönnyebbülten fújva ki a levegőt, látva, hogy Rachel megmozdult a tengeralattjáróban. *Tehát él.* Erőteljes karcsapásokkal a Triton hátuljához úszott, és felkapaszkodott a víz alá került motorház tetejére. Az óceán forrón és ólmosan folyta körül, ahogy elhelyezkedett, hogy megragadhassa a tetőajtót, miközben igyekezett minél közelebb maradni a vízfelszínhez, és reménykedett, hogy már kívül van Pickering lőtávolán.
A Triton teste már majdnem teljes egészében a víz alatt volt, és Tolland tudta, sietnie kell, ha ki akarja nyitni a tetőablakot, és ki akarja húzni Rachelt. Huszonöt centi előnye volt, de az is folyamatosan csökkent. Ha a tetőajtó víz alá kerül, a kinyitásakor beáramló víz végképp bezárná

Rachelt, és a Tritont már semmi sem tartaná vissza attól, hogy a tenger fenekére süllyedjen.
– Most vagy soha – vett egy mély lélegzetet, és megragadta a tetőajtó zárszerkezetét, majd nekifeszült, hogy eltekerje balra. Semmi sem történt. Minden erejét beleadva ismét megpróbálta. A zár most sem moccant.
Belülről, az ajtó másik oldaláról Rachel kiabált. Tolland csak tompán hallotta a hangját, de így is érzékelte a lány rémületét. – Már próbáltam! – kiáltotta Rachel. – De nem tudtam elfordítani!
A víz az ajtót nyalogatta.
– Fordítsuk együtt! – kiáltotta Tolland. – Az óramutató járásának megfelelően! – Tudta, az ajtón közérthető jelzés van. – Raj-ta!
Tolland a levegőtartályoknak támaszkodva minden energiáját beleadva nekifeszült. Hallotta, hogy alul Rachel is így tesz. A tárcsa elfordult egy centit, majd végképp beszorult.
És akkor Tolland megértette a helyzetet. Az ajtó teteje nem illeszkedett egyenletesen az ajtónyílásba. Mint egy befőttesüveg, amelynek a tetejét jó erősen félrecsavarták. Bár a gumitömítés jól zárt, az ajtó pereme el volt görbülve, és ez azt jelentette, hogy csak lángvágóval lehetett volna kinyitni.
Ahogy a tengeralattjáró a vízfelszín alá süllyedt, Tollandot leküzdhetetlen rémület járta át. Rachel Sexton nem fog kiszabadulni a Tritonból.

Hatszáz méter mélyen a rakétákkal megrakott,

összeroncsolt Kiowa sebesen süllyedt a gravitáció és a hatalmas örvény fogságában. A vezetőfülkében Delta Egy holttestét már a felismerhetetlenségig eltorzította a mélységi nyomás.
Az óceán fenekén az áttüzesedett magmakupola vörösen izzó leszállópályaként várta a spirálban lefelé tartó, tehetetlen helikoptert, fedélzetén a Hellfire-rakétákkal. A háromméteres kéreg alatt láva fortyogott ezer Celsius-fokon, vulkán kitörés előtt.

128

Tolland térdig állt a vízben a süllyedő Triton tetején, és lázasan kutatott elméjében valami megoldás után, mellyel Rachelt megmenthetné.
Nem süllyedhet tovább!
Visszanézett a Goyára, és azon töprengett, hogyan lehetne a Tritont valami csörlővel a hajóhoz erősíteni, hogy a felszín közelében maradjon. Lehetetlen. Már majdnem ötven méterre volt, Pickering pedig fenn állt a hajóhídon, mint egy római császár, aki dísztribünjéből nézi a Colosseum véres látványosságát.
Gondolkozz! – mondta Tolland magának. *Miért süllyed a tengeralattjáró?*
A tengeralattjáró merülésének és emelkedésének fájdalmasan egyszerű a mechanikája: a felhajtóerő a ballaszttartályokba pumpált levegő vagy víz segítségével szabályozható.
Nyilvánvaló, hogy a ballaszttartályokba most víz folyik.

De hát ennek nem lenne szabad megtörténnie!
Minden tengeralattjáró ballaszttartályán alul és felül nyílások találhatók. Az elárasztónyílásoknak nevezett alsók mindig nyitva vannak, míg a fentiek, a levegőzőszelepek, nyithatóak és zárhatóak, hogy a levegő távozhasson, és a víz alulról beömölhessen.
Nyitva lennének a Triton levegőszelepei? Tolland el nem tudta képzelni, miért lennének. Keresztülevickélt a süllyedő Triton motorja felett, és végigtapogatta az egyik ballaszttartály tetejét. A levegőzőszelepek zárva voltak. A szelepek tapogatása közben azonban felfedezett valamit.
Golyó ütötte lyukakat.
A francba! A Tritont egy sorozat találta el, amikor Rachel beugrott. Tolland azonnal a víz alá merült és a tengeralattjáró alá úszott, hogy a kezével végigtapogassa a sokkal fontosabb negatív tartályt. A britek ezt „merülőexpressznek”, a németek „ólomcipőnek” hívják. A jelentése mindenesetre világos: a negatív tartály viszi le a tengeralattjárót, amikor megtelik vízzel.
Ahogy Tolland végigtapogatta a negatív tartály oldalát, több tucat golyó ütötte lyukat talált. Érezte azt is, ahogy ezeken át víz áramlik be. Akár akarta, akár nem, világos volt, hogy a Triton el fog süllyedni.
A tengeralattjáró már majdnem egy méterrel a víz alatt volt. Tolland a jármű orrához úszott, és arcát az ablakhoz szorítva benézett. Rachel kiáltozott és az ablakot verte. A hangjából érződő rettegéstől a férfinak hirtelen minden ereje elszállt. Egy pillanatra ismét a hideg kórházban érezte magát, amint nézi a szeretett nő haláltusáját, és tudja, hogy

teljességgel tehetetlen. Ahogy ott lebegett a süllyedő tengeralattjáró mellett a vízben, arra gondolt, még egyszer nem lesz képes elviselni ugyanazt. *Túlélő típus vagy,* hallotta Celia hangját, de Tolland nem akart egyedül lenni a túlélő... még egyszer nem.

Tüdeje fájt a légszomjtól, de ottmaradt a lány mellett. Valahányszor Rachel rávert az üvegre, Tolland hallotta, hogy légbuborékok szállnak fel, a tengeralattjáró pedig mélyebbre süllyed. A lány olyasmit kiabált, hogy az ablak mellett víz hatol be.

Az ablak szivárgott.

Az ablakot is átütötte egy golyó? Nem tűnt valószínűnek. Tolland tüdeje már szinte szétpattant, ezért elindult fölfelé. A hatalmas akrilablak mellett felfelé lökve magát azonban keze egyszer csak egy darab levált gumitömítésre akadt. A tengeralattjáró zuhanása közben az ablak szigetelése valószínűleg megsérült. Ezért hát a szivárgás. *Rosszabb már nem is lehetne.*

Amikor a felszínre bukott, három mély lélegzetet vett, és igyekezett higgadtan gondolkodni. Ha még több víz kerül a Tritonba, attól csak gyorsabban süllyed. Már így is több mint másfél méterrel a víz alatt volt, Tolland alig tudta elérni a lábával, és érezte, hogy Rachel kétségbeesetten veri öklével a jármű oldalát.

Tolland egyeden megoldást látott. Ha lemerül a motorhoz és megtalálja a nagy nyomású légtartályt, abból levegőt pumpálhat a negatív ballaszttartályba. A lyukas tartályba levegőt eresztve a Tritont talán még egy percen át a felszín

közelében lehet tartani, mielőtt újra elönti a víz.

És aztán?

Mivel hirtelen más nem jutott az eszébe, elkezdett készülni a merüléshez. A lehető legmélyebb levegőt véve, tüdejét a szokásosnál nagyobbra dagasztotta, már szinte fájt. *Nagyobb vitálkapacitás, több oxigén, hosszabb merülés.* Ám ahogy érezte, hogy tüdeje tágulás közben nyomja a bordáit, különös gondolata támadt.

Mi lenne, ha a nyomást a tengeralattjáró *belsejében* növelné? A kémlelőkupola szigetelése megsérült. Talán lehetséges lenne a fülke belsejében növelve a nyomást lerobbantani magát a kupolát, és így menteni ki Rachelt.

Kiengedte a levegőt, egy pillanatig még taposta a vizet a felszínen, miközben a terv megvalósíthatóságán töprengett. De hát teljesen logikus, nem? Hiszen a tengeralattjárókat úgy építik, hogy csak egy irányban legyenek erősek. Csak kívülről nehezedik rájuk óriási nyomás, belülről majdhogynem semmi.

Ráadásul a Tritonon mindenütt ugyanolyan szabályozószelepek voltak, hogy ezzel is csökkentsék a *Goyán* tárolandó pótalkatrészek számát. Tollandnak csak a nagy nyomású légtartály töltőtömlőjét kell lepattintania, és rákapcsolnia a tengeralattjáró bal oldalán lévő pótlégszelepre, amely vészhelyzetekre szolgál. Bár nyomás alá helyezni a fülkét nagy fizikai fájdalommal jár majd Rachelnek, de így legalább kiszabadulhat.

Tolland mély levegőt vett és alámerült.

A tengeralattjáró már két és fél méter mélyen volt, az

áramlat és a sötétség pedig megnehezítette a tájékozódást. Amint megtalálta a nagy nyomású légtartályt, gyorsan átcsatlakoztatta a tömlőt, nekikészülve, hogy levegőt engedjen a fülkébe. A csap már a kezében volt, amikor a tartály oldalán megpillantotta a fluoreszkáló feliratot, és erről eszébe jutott, milyen veszélyes dolgot művel.

VIGYÁZAT! NAGY NYOMÁSÚ LEVEGŐ – 200 bar.

200 bar, gondolta Tolland. Abban bízott, hogy a kupola előbb lerobban, mint hogy a kabinban uralkodó nyomás összeroppantaná Rachel tüdejét. Amit Tolland tenni készült, ahhoz hasonlított, mint amikor valaki egy tűzoltófecskendőt csatlakoztat egy vízzel teli luftballon végére, és imádkozik, hogy a lufi gyorsan kipukkadjon.

Ott lebegve a süllyedő Triton hátán, kezében a csappal, döntött. Elfordította a csapot, és kinyitotta a szelepet. A tömlő azonnal megmerevedett, és Tolland hallotta, amint a levegő hatalmas erővel áramlik a fülke belsejébe.

A Triton belsejében Rachel hirtelen metsző fejfájást érzett. Száját kinyitotta, hogy sikítson, de a levegő olyan fájdalmas nyomással hatolt a tüdejébe, hogy azt hitte, felrobban a mellkasa. Úgy érezte, a szemei belenyomódnak a koponyájába. Dobhártyájára süketítő zúgás nehezedett, amitől majdnem elvesztette az eszméletét. Ösztönösen becsukta a szemét, és a fülére tapasztotta a kezét. A fájdalom egyre erősebb lett.

Dörömbölést hallott maga előtt. Kényszerítette magát, hogy kinyissa a szemét, és Tolland vízszerűen elmosódó

sziluettjét vette észre a sötétben. Arcát az üvegnek nyomta. Integetett neki, hogy csináljon valamit.
De mit?
Alig látta a férfit a sötétben. A látása elmosódott, a szemgolyóira óriási nyomás nehezedett. Azt azonban így is érzékelte, hogy a tengeralattjáróhoz a *Goya* víz alatti fényei már nem érnek el, túl mélyre süllyedt. Körülötte nem volt más, csupán a végtelen, tintaszínű semmi.

Tolland szétterpesztett végtagokkal tapadt a Tritonra, és folyamatosan dörömbölt rajta. Tüdeje égett a légszomjtól, és tudta, hogy másodperceken belül vissza kell térnie a felszínre.
Nyomd ki az üveget! – szuggerálta. Hallotta, hogy a nagy nyomású levegő kiszökik az ablak mellett, buborékokban szállt felfelé. Valahol rossz a szigetelés. Tolland keresni kezdett valami peremet, valamit, amibe beakaszthatja az ujját. Nem talált semmit.
Kifogyóban volt a levegője, már nem látott mást, csak ami előtte volt, és még utoljára megkopogtatta az ablakot. Rachelt már nem is látta. Túlságosan sötét volt. A tüdejében lévő utolsó szusszal kiáltotta a víz alatt:
– *Rachel... nyomd... ki... az... ablakot!*
Szavai értelmetlen, tompa bugyborékolásnak hangzottak.

129

A Triton belsejében Rachel úgy érezte, mintha a fejét valami hatalmas satuval szorítanák egy középkori

kínzókamrában. Hétrét görnyedve állt a vezetőülés mellett, és érezte a halál közelségét. A kupolán kívül nem látszott semmi. Sötétség. A kopogás megszűnt.
Tolland nem volt sehol. Itt hagyta őt.
A feje fölött beömlő nagy nyomású levegő sziszegése a Milne-jégpadon átélt fülsüketítő katabatikus szelet juttatta eszébe. A tengeralattjáróban már vagy harminc centi magasan állt a víz. *Engedjetek ki!* Agyában gondolatok és emlékek villóztak.
A sötétségben a tengeralattjáró egyensúlyát vesztve megdőlt. Rachel előreesett, keresztül az ülésen, és erősen a kupolának ütközött. Vállába éles fájdalom hatolt. Ahogy tehetetlenül az ablaknak zuhant, váratlan dolgot észlelt: a tengeralattjáróban a nyomás hirtelen csökkent. Dobhártyája már nem feszült annyira, és hallotta is, hogy a járműből levegő távozik bugyborékolva.
Egy pillanat alatt megértette, mi történt. Amikor nekiesett a kupolának, súlyával valahogy kinyomta annyira a falát, hogy a szigetelés mentén levegő tudjon kiszökni a tengeralattjáróból. A kupola üvege tehát kilazult! Hirtelen megértette, miért növelte Tolland a belső nyomást.
Ki akarja robbantani az ablakot!
Feje fölött a Triton légtartálya tovább pumpálta a levegőt. Rachel fektében érezte, hogy a nyomás ismét növekszik. Ezúttal szinte megörült neki, bár érezte, hogy fojtogató hatására vészesen közel jár az ájuláshoz. Feltápászkodott és teljes erőből nekifeszült az üvegnek.
Ezúttal azonban nem volt bugyborékolás. Az üveg meg sem moccant.

Ismét teljes súlyával nekiugrott az ablaknak. Semmi. Vállsebe sajgott, odanézett. A vér már megalvadt. Ismét az ablaknak akart feszülni, de már nem maradt rá ideje. Minden előjel nélkül, a magatehetetlen tengeralattjáró fara süllyedni kezdett. Amikor a nehéz motorház az elárasztott tartályok fölé került, a tengeralattjáró a hátára borult, és fenekével előre süllyedt tovább.

Rachel hanyatt esett, neki a fülke hátsó falának. Félig a bejutott vízbe merülve nézett felfelé, fölötte a tengeralattjáró szivárgó kupolája.

Odakint éjszaka volt... és több tonna tengervíz nyomása.

Rachel fel akart állni, de a teste elnehezült és nem engedelmeskedett. A befagyott folyó dermesztő fogságának emléke rohanta meg ismét.

– Ne hagyd magad, Rachel! – kiáltotta az anyja, aki lenyúlt érte, hogy kihúzza a vízből. – Kapaszkodj!

Rachel behunyta a szemét. *Süllyedek.* A korcsolyák a lábán ólomsúlyként húzták lefelé. Odafönt anyja feküdt a jégen, kezét-lábát szétvetve, hogy alatta ne szakadjon be a jég, és felé nyújtogatta a kezét.

– Rugdalózz, Rachel! Rúgj a lábaddal!

Rachel rúgott, ahogy tudott. Teste kissé ki is emelkedett a lékből. A remény egy szikrája. Az anyja megragadta.

– Ez az! – kiáltotta az anyja. – Segíts, hogy kiemelhesselek! Rúgj a lábaddal!

Miközben az anyja húzta felfelé, Rachel utolsó erejét összeszedve korcsolyás lábával rúgott még egyet. Épp akkorát, hogy az anyja biztonságban kihúzhassa. Egészen a hóborította partig vonszolta az átázott Rachelt, mielőtt

zokogva összeroskadt.
Most, ahogy a páratartalom és a meleg egyre nőtt a tengeralattjáróban, Rachel kinyitotta a szemét, de mindenütt csak a sötétséget látta. Még innen, a süllyedő Tritonból is tisztán hallotta, hogy anyja a sír mélyéről suttog neki valamit.
Rúgj a lábaddal!
Rachel felnézett a kupolára. Minden lelkierejét Összeszedve felmászott a vezetőülésbe, mely egy fogorvosi székhez hasonlóan szinte vízszintes helyzetbe került. Hanyatt feküdt, térdeit felhúzta, amennyire csak tudta, majd teli talppal előrerúgott. Vad, elkeseredett kiáltással rúgott az akrilkupola közepébe. Beleszédült a lábszárába lándzsaként döfő fájdalomtól. Fülében mennydörögve egyenlítődött ki a nyomás. A kupola bal oldalán a tömítés elengedett, és a hatalmas lencse ajtóként tárult fel.
A tengeralattjáróba berobbanó víz visszanyomta Rachelt az ülésbe. A tenger mennydörögve rohant be mellette, majd a hátsó falról visszaverődve kiemelte őt a székből, és úgy forgatta, mint egy mosógép a zoknit. Rachel vakon tapogatózott kapaszkodó után, de egyre csak pörgött. Ahogy a fülke megtelt vízzel, érezte, hogy a tengeralattjáró nagy sebességgel megindul lefelé. Ő a plafonhoz szegeződött, úgy érezte, teljesen beszorult. Hirtelen buborékok kezdtek el körülötte örvényleni, és az erejük balra felfelé vonszolta őt. A csípőjébe egy kemény akrildarab vágódott.

Hirtelen kiszabadult.
Ahogy ide-oda forgolódott és bukdácsolt a meleg, nedves sötétségben, tüdeje már levegőért kiáltott. *A felszínre!* Kereste, merre van a fény, de nem látott semmit. A világ mindenfelé ugyanolyannak tűnt. Feketének. Súlytalannak. Nem volt érzékelhető a fent és a lent.
Ebben a rémületes pillanatban Rachel rájött, hogy nem tudja, merre kell úsznia.

Több száz méterrel lejjebb a Kiowa összegyűrődött a kíméletlenül növekvő nyomás alatt. A fedélzetén található tizenöt darab nagy erejű AGM-114 Hellfire típusú tankelhárító rakéta rézsisakja is kezdett eldeformálódni, vészesen közelegve a rugós detonátorokhoz. Harminc méterrel a tengerfenék felett az óriásörvény hirtelen elkapta és a vörösen izzó magmakupolához vágta a helikopterroncsot. Mint amikor egy gyufásdobozban egymást gyújtják meg a gyufák, a Hellfire-rakéták felrobbantak, tátongó lyukat hasítva a magmakupola tetejére.

Miután felment levegőért, és ismét alámerült, Michael Tolland kétségbeesetten lebegett öt méter mélyen, a vizet kutatva, amikor a Hellfire-rakéták felrobbantak. Fehér villanás fényében hihetetlen és feledhetetlen látvány tárult Tolland szeme elé.
Rachel Sexton három méterrel alatta lebegett mint egy összetekeredett marionettbábu. Alatta a fityegő kupolájú Triton süllyedt nagy sebességgel. A cápák a nyílt tenger

felé tartottak, érezvén a környék rejtegette veszélyt.
Tolland afeletti örömét, hogy a tengeralattjárón kívül látja Rachelt, azonnal kioltotta a felismerés, hogy mi következik. Ahogy a fény kihunyt, elméjébe véste Rachel helyzetét, és sebesen úszni kezdett felé.

Több száz méterrel lejjebb a magmakupola felsértett kérge szétrobbant, és a víz alatti vulkán kitört, ezerkétszáz Celsius-fokos magmát lövellve a tengerbe. Az izzó lávával érintkező víz azonnal felforrt, és az óriásörvény tengelye mentén hatalmas a felfelé lövellő gőzoszlop körül spirálisan lefelé kezdett áramlani a víz.
Az emelkedő gőzoszlop körül keringő óceáni áramlat egyre erősebb lett, és lefelé húzott. A kiszabaduló gőz hatására hatalmas vákuum keletkezett, mely sok millió liternyi tengervizet szívott a magmához. Amikor ez a víztömeg a tengerfenékre ért, szintén gőzzé lett, amely, hogy távozhasson, csatlakozott az egyre növekvő gőzoszlophoz, és felfelé indulva újabb víztömegek számára teremtett helyet. Ahogy még több víz áramlott a helyére, az örvény erősebb lett. A hidrotermális örvény elnyúlt, a magasodó forgatag minden másodperccel erősebb lett, teteje megállíthatatlanul közeledett a felszín felé.
Tengeri fekete lyuk született.
Rachel úgy érezte magát, mint gyermek az anyaméhben. Meleg, nedves sötétség vette körül. Gondolatai összekuszálódtak a tintakék melegben. *Lélegezz.* Ellenállt a reflexnek. A villanás, amelyet látott, csak a felszínről jöhetett, mégis oly távolinak tűnt. *Érzéki csalódás.*

Emelkedj a felszínre. Egyre fogyatkozó erővel elkezdett abba az irányba úszni, amerről a fényt látta. Most már több fényt látott... különös, vöröses izzást a messzeségben. *Napfény?* Erősebben kezdett úszni.
Egy kéz ragadta meg a bokáját.
Rachel felsikoltott, majdnem kieresztve tüdejéből az utolsó csepp levegőt is.
A kéz visszafelé húzta, majd megfordította, az ellenkező irányba. Rachel kezét egy ismerős kéz fogta meg. Michael Tolland ott volt vele, és húzta magával, a másik irányba.
Rachelnek az agya azt mondta, Tolland lefelé húzza. De a szíve azt súgta, a férfi tudja, mit tesz.
Rúgj a lábaddal, suttogta az anyja. Rúgott, ahogy csak bírt.

130

Tolland már akkor tudta, hogy mindennek vége, amikor Rachellel kibukkantak a felszínre. *Kitört a magmakupola.* Amikor az örvény teteje eléri a felszínt, a gigászi víz alatti tornádó mindent lehúz a mélybe. Bizarr módon a fenti világ már nem az a nyugodt hajnal volt, amelyet pillanatokkal korábban hagyott ott. Fülsiketítő lett a hangzavar. Olyan szél tombolt körülötte, mintha vihar tört volna ki, amíg ő a víz alatt volt.
Tolland az oxigénhiánytól majdnem elájult. Igyekezett tartani Rachelt a vízben, de valami húzta ki a kezéből. *Az áramlat!* Tolland próbálta fogni, de a láthatatlan erő még erősebben húzta a lányt, azzal fenyegetve, hogy kitépi a kezéből. Hirtelen Rachel teste kicsúszott a karjai közül, és megindult

– ám felfelé. Tolland döbbenten nézte, ahogy Rachel teste kiemelkedik a vízből.

A Parti Őrség Osprey típusú dönthető légcsavarú repülője egyhelyben lebegett, miközben Rachelt csörlővel a fedélzetre emelték. Húsz perccel korábban érkezett a riasztás, hogy kint a tengeren valami robbanás történt. Mivel elveszítették a kapcsolatot az elvileg a környéken tartózkodó Dolphinnal, félő volt, hogy baleset történt. Induláskor az Osprey pilótája betáplálta a Dolphin utolsó ismert koordinátáit a navigációs rendszerbe, és remélte a legjobbakat.

A kivilágított *Goyától* nem egészen egy kilométerre az áramlat sodorta égő roncsokat láttak. Motorcsónaknak tűnt. Nem messze tőle egy ember volt a vízben, vadul integetett. Csörlővel a fedélzetre húzták. Anyaszült meztelen volt, kivéve az egyik lábát, amelyet szigetelőszalag tekert körbe. Tolland kimerülten nézte a repülőgép hasát. A vízszintesre állított propellerek fülsiketítő szélrohamokat küldtek a víz felé. A géphez közeledő Rachelt egyszerre több kéz emelte a fedélzetre. Miközben nézte, hogy biztonságba helyezik a lányt, Tolland ismerős férfit vett észre, aki félmeztelen guggolt az ajtóban.

Corky? – ujjongott Tolland. *Te élsz?!*

A hámot azonnal ledobták újra, Tollandtól vagy három méterre ért a vízbe. Oda akart úszni, de már érezte az örvény szívóerejét. A tenger könyörtelen szorítása nem engedte.

Az áramlat lehúzta. Küzdött, hogy a felszínre ússzon, de

kimerültsége leküzdhetetlen volt. *Túlélő típus vagy,* hallotta ekkor. Erős kéz- és lábtempókkal igyekezett a felszín felé. Amikor kibukkant a süvítő szélbe, a mentőkötél még mindig kartávolságon kívül volt. Viaskodott a lefelé húzó áramlattal. Felnézett a kavargó szélbe, és Rachelt pillantotta meg. A lány a szemével őt szuggerálta.

Tolland négy erőteljes karcsapással végül odaért a kábelkötélhez. Utolsó erejével belebújt a végén lévő hurokba, majd elengedte magát.

Hirtelen eltűnt alóla a tenger.

Tolland akkor nézett le, amikor a tátongó örvény megnyílt. Az óriásörvény elérte a felszínt.

William Pickering a *Goya* parancsnoki hídján állva néma döbbenettel figyelte a körülötte történteket. A tat bal oldala irányában hatalmas mélyedés nyílt a tenger felszínén. Az örvény átmérője több száz méter volt, és gyorsan növekedett. A tenger hátborzongató simasággal bukott át a peremén. Körülötte mindenfelé fojtott hangon kezdett bömbölni a mélység. Pickering semmire sem tudott gondolni, csak állt megkövülten, nézte, ahogy a lyuk egyre csak terjed felé, mint egy ősi isten áldozatra éhes szája.

Biztosan álmodom, gondolta.

Ekkor az örvény mélyéről hatalmas gőzoszlop robbant az ég felé, amelynek sistergése betörte a *Goya* parancsnoki hídjának ablakait. Gigászi gejzír magasodott fel, csúcsa eltűnt a sötét égen.

A tölcsér fala azonnal meredekebb lett, az átmérője

gyorsabban kezdett növekedni, a tengert falva rohant Pickering felé. A *Goya* tatja egy erős rántással a tátongó üreg felé lódult. Az egyensúlyát elvesztő Pickering térdre esett. Úgy nézett a táguló mélységbe, mint egy gyermek Isten színe előtt.
Utolsó gondolatai a lánya körül forogtak. Remélte, hogy Diana nem érzett az övéhez hasonló félelmet, amikor meghalt.

A feltörő gőz keltette széllökés oldalra nyomta az Osprey-t. Tolland és Rachel egymásba kapaszkodtak, miközben a pilóta visszanyerte uralmát a gép felett, és a megpecsételődött sorsú *Goya* felé vette az irányt. Kinéztek, és látták, hogy fekete kabátban és nyakkendőben William Pickering, a Kvéker térdel a parancsnoki híd korlátja mellett.
Amikor a hajó fara hirtelen kacsázni kezdett az óriási tölcsér peremén, a horgonylánc nem bírta tovább. A *Goya* orra büszkén a levegőbe emelkedett, amikor a hajó tatja átcsúszott az örvény szélén, és a kavargó, meredek vízfal mentén elindult lefelé. Fényei még akkor is világítottak, amikor végleg eltűnt az óceán mélyén.

131

Tiszta, hűvös reggel volt Washingtonban.
A szél leveleket sodort a George Washington-emlékmű körül. Reggelenként a világ legnagyobb obeliszkje rendszerint a saját békés képében gyönyörködhet a tó

vizében, ám ezen a napon riporterek tolongtak egymás hegyén-hátán, nagy várakozással lepve el az emlékmű környékét.
Limuzinjából kiszállva Sedgewick Sexton szenátor Washingtonnál is hatalmasabbnak érezte magát, ahogy oroszlánként sétált el az újságírók között az obeliszk lábánál felállított sajtótájékoztató-helyszín felé. Amerika tíz legnagyobb tévétársaságát az évtized botrányának ígéretével hívta ide.
Dögszagra gyűl a keselyű, gondolta Sexton.
Kezében fehér vászonpapír borítékokat tartott, mindegyiken az ő monogramjával ellátott viaszpecsét díszelgett. Ha az információ hatalom, akkor Sexton kezében egy nukleáris robbanófej volt.
Mámoros léptekkel közelített a pódiumhoz, és örömmel nyugtázta, hogy a rögtönzött emelvényen ott a két kék spanyolfal, a régi Ronald Reagan-trükk, ami arra szolgál, hogy a szónok alakja minden szögből fényképezve biztosan kiugorjon a háttérből.
Sexton jobbról lépett be, a spanyolfal mögül, mint a színfalak takarásából kilépő színész. A riporterek gyorsan elfoglalták helyüket a pódium előtt több sorban felállított összecsukható székeken. Keleten a Nap ekkor emelkedett a Capitolium kupolája fölé, rózsaszín és aranyszín sugarakban fürdetve Sextont, mint holmi dicsfényben.
Tökéletes nap arra, hogy az ember a világ legnagyobb hatalmú vezetőjévé váljon.
– Jó reggelt, hölgyeim és uraim – mondta Sexton, a borítékokat maga elé helyezve a szónoki állvány tetejére. –

Igyekszem rövid és kíméletes lenni. Felettébb nyugtalanító híreim vannak az önök számára. Ezekben a borítékokban a legmagasabb kormányszinten elkövetett csalásra vonatkozó bizonyítékok vannak. Restellem bevallani, de az elnök alig félórával ezelőtt telefonált és könyörgött, igen, *könyörgött,* hogy ne hozzam nyilvánosságra e bizonyítékokat. – Csüggedten rázta a fejét. – Csakhogy én olyan ember vagyok, aki hisz az igazságban. Legyen akármilyen fájdalmas is.

Rövid szünetet tartott, és magasra emelte kincseit, hogy tovább heccelje az újságírókat. A riporterek szemükkel követték az ingó borítékokat, mint a nyálát egy ismeretlen finomság után csorgató kutyafalka.

Az elnök félórával korábban hívta Sextont, és elmondott mindent. Korábban beszélt Rachellel, aki már biztonságban volt, valahol egy gép fedélzetén. Hihetetlen, de a Fehér Ház és a NASA minden jel szerint ártatlanok voltak a William Pickering kitervelte csalásban.

Ez persze nem számít, gondolta Sexton. *Zach Herney így is óriási bukás elé néz.*

Sexton sajnálta, hogy nem lehet a Fehér Házban repdeső kis légy, és nem láthatja az elnök arcát, amikor megtudja, hogy a szenátor a nyilvánosság elé lép az üggyel. Megállapodásuk értelmében éppen ezekben a percekben kellett volna a Fehér Házban találkozniuk, hogy megvitassák, mi lenne a legalkalmasabb módja annak, hogy közöljék az igazságot a meteoritról. Herney valószínűleg dermedt sokkban áll egy televíziókészülék

előtt, és már rájött, hogy a Fehér Ház semmit sem tehet, hogy elkerülje a sorsát.
– Barátaim – mondta Sexton, körbehordozva tekintetét a tömegen. – Mindent meggondoltam, mindent megfontoltam. Gondolkodtam rajta, hogy tiszteletben tartom az elnöknek azon kérését, hogy titkoljuk el ezeket az adatokat. Én mégis a szívemre hallgatok. – Sóhajtott, a történelem csapdájába esett emberként hajtotta le a fejét. – Az igazság igazság. Semmi esetre sem áll szándékomban befolyásolni az önök ítéletét. Egyszerűen csak átadom önöknek az adatokat úgy, ahogy vannak.
A távolban Sexton egy hatalmas helikopter propellerjének zúgását hallotta. Egy pillanatra az jutott eszébe, hogy az elnök lehet az, aki pánikba esett és a Fehér Házból egyenesen iderepül abban a reményben, hogy talán még megakadályozhatja a sajtótájékoztatót. *Ez lenne a hab a tortán,* gondolta kajánul Sexton. *Csak még inkább bűnös színben tűnne fel!*
– Egyáltalán nem szolgál örömömre, amit most teszek – folytatta Sexton, érezve, hogy időzítése tökéletes –, de úgy érzem, kötelességem figyelmeztetni Amerika népét, hogy rútul hazudtak neki.
A helikopter zúgva odaért, és a tőlük jobbra lévő kis sétányon leszállt. Sexton odanézett, és nagy meglepetésére nem az elnöki helikoptert látta, sőt, nem is helikoptert, hanem egy nagyméretű, dönthető légcsavarú Osprey repülőgépet.
A gép törzsére az volt festve: EGYESÜLT ÁLLAMOK PARTI ŐRSÉG.

Sexton értetlenül nézte, ahogy az ajtó kinyílik, és egy nő lép ki a gépből. A Parti Őrség narancssárga viharkabátja volt rajta, és ziláltnak tűnt, mint aki háborúból érkezik. Elindult feléjük. Sextonnak kellett egy pillanat, hogy felismerje.
Rachel? Ámulatában még a szája is nyitva maradt. *Mi a francot keres itt?*
A tömeg zavartan mormogott.
Sexton széles mosolyt mázolt az arcára, ismét az újságírókhoz fordult, és mentegetőzve felemelte az ujját. – Megbocsátanak egy percre. Ne haragudjanak. – Gondterhelten, jóindulatúan sóhajtott fel. – Első a család.
Néhányan felnevettek.
A jobbról sebesen közelgő lányát nézve Sextonnak kétsége sem volt afelől, hogy jobb lenne ezt az egymásra találást négyszemközt elintézni. Szerencsétlenségére ebben a percben elég nehéz lett volna olyan helyet találni, ahol négyszemközt lehetnének. Sexton a jobb oldali paravánra pillantott.
Nyugodt mosollyal intett Rachelnek, és ellépett a mikrofon mögül. Úgy mozgott, hogy találkozásukkor már a spanyolfal mögött legyenek. Ott találkoztak, biztonságban a sajtó füle és tekintete elől.
– Drágám? – szólította meg mosolyogva, karjait ölelésre tárva. – Micsoda nem várt meglepetés!
Rachel odament hozzá és pofon vágta.

Rachel gyűlölettel nézte az apját. A pofon erős volt, de az apjának arcizma sem rándult. Dermesztő önuralommal

az arcára varázsolt mézes-mázos mosolya feddő, haragos arckifejezéssé alakult át.
Hangja ördögi suttogás volt.
– Nem kéne itt lenned.
Rachel látta a szemében tükröződő haragot, és életében először nem érzett félelmet.
– Segítségért fordultam hozzád, te pedig elárultál! Majdnem megöltek!
– De most már láthatóan kutya bajod – hangzott a már-már csalódott válasz.
– A NASA ártatlan! – folytatta Rachel. – Az elnök már elmondta neked! Mit művelsz itt? – Rachel a Parti Őrség helikopterének fedélzetén tett rövid útja során Washingtonig egész sor telefonbeszélgetést bonyolított le a Fehér Házzal, apjával, de még a hallhatóan zaklatott Gabrielle Ashe-sel is. – Megállapodtál Zach Herney-vel, hogy elmész a Fehér Házba!
– Megyek is! – nevetett gúnyosan. – A választás napján.
Rachel undorodva gondolt arra, hogy ez az ember az apja.
– Őrültség, amit csinálsz.
– Tényleg? – kuncogott Sexton. Megfordult, és a függöny másik oldalán látható pódiumra mutatott, ahol egy halom fehér boríték várakozott. – A borítékokban rejlő információkat épp te küldted nekem, Rachel. Te. Az elnök vére a te kezeden szárad.
– Akkor faxoltam el neked ezeket az információkat, amikor segítségre lett volna szükségem! Amikor még azt hittem, hogy az elnök és a NASA a vétkes!
– A bizonyítékok alapján a NASA tényleg bűnösnek néz ki.

– De nem az! Lehetőséget kell nekik adni, hogy elismerhessék a hibáikat. A választást már megnyerted. Zach Herney-nek befellegzett! Ezt te is tudod. Miért nem hagyod meg a méltóságát?
Sexton felsóhajtott.
– Olyan naiv vagy. Itt már nem a választás megnyeréséről van szó, Rachel, hanem a hatalomról, a mindent elsöprő győzelemről, nagy tettekről, az ellenzék letöréséről, arról, hogy biztos erőfölényben legyek Washingtonban, mert csak úgy lehet tenni valamit.
– De milyen áron?
– Ne légy álszent! Én csak bemutatom a bizonyítékokat. Az emberek majd levonják maguknak a következtetést, hogy ki a bűnös.
– Tudod, hogy milyen színben fog feltűnni az egész.
Sexton vállat vont.
– Talán ütött a NASA órája.
Érezte, hogy a függöny mögött az újságírók már türelmetlenek, és semmi kedve nem volt itt állni egész délelőtt, hogy a lánya kioktassa. Várta a diadal pillanata.
– Befejeztük – mondta. – Sajtótájékoztatót kell tartanom.
– Lányodként kérlek – könyörgött Rachel. – Ne tedd ezt. Gondold meg, mire készülsz. Van ennek jobb módja is.
– De nem nekem.
A hangszórókból váratlanul sípoló hang tört elő. Sexton odafordult, és egy későn érkező riporternőt látott, aki a pulpitus felé hajolva igyekezett felcsíptetni egy mikrofont.
Miért nem tudnak ezek az idióták idejében jönni? – füstölgött magában Sexton.

Nagy sietségében a riporternő leverte a szónoki állványhoz heverő borítékokat.
Az istenit! Sexton odamasírozott, gondolatban a lányát szidva, amiért megzavarta. Amikor a pulpitushoz ért, a riporternő négykézláb állva szedegette össze a földre hullott borítékokat. Sexton nem látta az arcát, de hosszú kasmírkabátja, a hozzáillő sál, továbbá a mélyen az arcba húzott angóra svájcisapka és a hozzácsíptetett ABC-s névkártya alapján biztosra vehette, hogy televíziós társaságtól jött.
Hülye picsa, gondolta Sexton.
– Majd én felveszem – förmedt a nőre, és a borítékokért nyúlt.
A riporternő az utolsó borítékokat is összeszedte, és átnyújtotta Sextonnak anélkül, hogy a szemébe nézett volna.
– Elnézést... – rebegte látható zavarban. Megszégyenülve, fejét lesunyva tűnt el a tömegben.
Sexton gyorsan megszámolta a borítékokat. *Megvan mind a tíz. Rendben.*
Ezt a napot már senki sem veheti el tőle. Sorait rendezve megigazította a mikrofonokat, és az újságírókra mosolygott.
– Azt hiszem, jobb, ha minél előbb szétosztom ezeket, mielőtt még valaki megsérül!
Az emberek nevettek, érezhetően fel voltak már csigázva.
Sexton érezte, hogy a lánya ott áll néhány lépésnyire, a függöny mögött.
– Ne tedd – mondta Rachel. – Meg fogod bánni.

Sexton oda sem figyelt.
– Kérlek, bízz bennem – mondta Rachel most már hangosabban. – Hibát követsz el.
Sexton felemelte a borítékokat, a szélüket egyengette.
– Apu – mondta Rachel könyörgőre fogva a dolgot. – Ez az utolsó lehetőséged, hogy a helyes utat válaszd.
A helyes utat? Sexton kezével befogta a mikrofont és megfordult, mintha csak a torkát köszörülné meg. Lopva lányára nézett. – Pontosan olyan vagy, mint az anyád. Idealista és kisszerű. A nők egyszerűen képtelenek megérteni a hatalom igazi természetét.
Mire visszafordult az összesereglett média felé, Sedgewick Sexton már el is felejtette a lányát. Felszegett fejjel kerülte meg a pódiumot, és osztotta szét a borítékokat a várakozó újságírók között. Nézte, ahogy a borítékok gyorsan szétosztódnak a tömegben. Hallotta, ahogy feltörik a pecséteket, és feltépik a borítékokat, mint a karácsonyi ajándék csomagolását.
A tömeg hirtelen elnémult.
A síri csönd Sexton számára pályája döntő pillanatát jelentette.
A meteorit hamis. És én lepleztem le a csalást.
Tudta, legalább egy perc kell ahhoz, hogy az újságírók felfogják a jelentőségét annak, amit a kezükben tartanak: a földradarnak a behelyezési kürtőről készült felvételét; az élő és a NASA-féle fosszíliával majdnem teljesen azonos tengeri tetűről készült fotókat; és az arról szóló bizonyítékokat, hogy kondrulák a Földön is keletkezhetnek. Mindebből egyetlen, sokkoló következtetést lehetett

levonni.
– Uram! – hebegte az egyik riporter, döbbenten forgatva a kezében tartott borítékot. – Ez igaz?
Sexton komoran sóhajtott.
– Igen, attól tartok, mindez nagyon is igaz. A tömegen zavart moraj futott végig.
– Mindenki kap egy percet, hogy átfussa ezeket a lapokat – mondta Sexton. – Majd önök kérdezhetnek, én pedig megkísérlem megvilágítani, amit a kezükben tartanak.
– Szenátor úr! – kérdezte egy másik újságíró teljesen tanácstalan hangon. – Ezek a felvételek tényleg valódiak? Nem manipulálta őket senki?
– Száz százalékig – mondta Sexton immár keményebb hangon. – Máskülönben nem is mutatnám be önöknek, mint bizonyítékokat.
A tömeg zavarodottsága nőttön-nőtt, és Sextonnak úgy tűnt, mintha valahonnan még nevetést is hallott volna, ami egyáltalán nem az a reakció volt, amelyre számított. Aggódni kezdett, hogy esetleg túlbecsülte a média képviselőinek képességeit, és azok képtelenek meglátni a nyilvánvaló összefüggéseket.
– Hm, szenátor úr! – mondta egy harmadik újságíró, és hangjából furcsamód vidámság csengett. – Csak hogy rögzítsük, ön megerősíti ezeknek a felvételeknek a hitelességét? Sexton csalódottan válaszolt.
– Barátaim, utoljára mondom, az önöknek bemutatott bizonyítékok száz százalékig hitelesek. És ha valaki képes az ellenkezőjét bebizonyítani, isten bizony, megeszem a kalapomat!

Sexton várt, de senki sem nevetett. Síri csend. Üres tekintetek.
Az imént megszólaló újságíró, a fénymásolatokat lapozgatva elindult Sexton felé.
– Igaza van, szenátor úr, valóban botrányos anyag. – Egy pillanatra elhallgatott, a fejét vakarta. – Úgyhogy épp ezért kicsit tanácstalanok is vagyunk, vajon miért döntött úgy, hogy megosztja velünk, különösen annak fényében, hogy korábban olyan határozottan tagadta.
Sexton nem értette, miről beszél a férfi. Az újságíró átnyújtotta neki a lapokat. Sexton beléjük pillantott és minden elsötétült előtte.
Nem talált szavakat.
Soha nem látott fényképeket tartott a kezében. Fekete-fehér felvételeket. Két emberről. Mindketten meztelenek. Karok és lábak egybefonódva. Egy pillanatig Sextonnak fogalma sem volt róla, mi ez. Aztán rájött. Úgy érezte magát, mintha gyomorszájon vágták volna.
Sexton rémülten emelte tekintetét a tömegre. Most már nevettek. Minden második újságíró már a szerkesztőséget hívta, közölve a sztorit.
Sexton érezte, hogy valaki hátulról megérinti a vállát.
Kábultan megfordult.
Rachel volt az.
– Mindent megtettünk, hogy megállítsunk – mondta. – Megadtunk minden lehetőséget. – Egy nő állt mellette.
Sexton reszketett, ahogy tekintetét a másik nőre emelte. A kasmírkabátos, svájcisapkás újságírónő volt az, aki leverte a borítékokat. Amikor Sexton meglátta az arcát, ereiben

megfagyott a vér.
Gabrielle sötét szeme valósággal átdöfte, ahogy szétnyitotta a kabátját, és megmutatta a szenátornak a hóna alá szorított fehér borítékokat.

132

Az Ovális Iroda sötét volt, és csak a Herney elnök asztalán lévő bronzlámpa szolgáltatott némi tompa fényt. Gabrielle Ashe felszegett állal állt az elnök előtt. Odakint már sötétedett.
– Azt hallottam, elmegy – mondta Herney kissé csalódott hangon.
Gabrielle bólintott. Bár az elnök nagylelkűen felajánlotta, hogy ameddig csak akar, megbújhat a Fehér Házban a sajtó elől, Gabrielle nem akart a tornádó centrumában rejtőzni a vihar elől. A lehető legmesszebbre szeretett volna menni. Legalábbis egy időre.
Ahogy Herney az íróasztal másik oldaláról ránézett, az arcán látszott, nagyra tartja őt.
– A ma reggeli döntése, Gabrielle... – Megállt, mintha keresné a szavakat. Tekintete nyílt, tiszta volt, össze sem lehetett hasonlítani azokkal a mély, titokzatos kutakkal, amelyek Gabrielle-t egykor Sedgewick Sextonhoz csábították. És lám, bármilyen hatalom áradt is a környezetből, Gabrielle valódi kedvességet pillantott meg az elnök tekintetében, becsületességet és méltóságot, amelyet soha nem fog elfelejteni.
– Önmagámért is tettem – mondta végül.
Herney bólintott.

– Ezzel együtt hálával tartozom. – Felállt, és kitessékelte a lányt az előtérbe. – Igazából reménykedtem, hogy itt marad, és fel tudok magának ajánlani egy posztot a pénzügyeseknél.
Gabrielle tamáskodó pillantást vetett rá.
– Vége a költekezésnek? Tegyünk rendet?
– Valami ilyesmire gondoltam – kuncogott az elnök.
– Szerintem mind a ketten tisztában vagyunk vele, uram, hogy ebben a pillanatban inkább vagyok teher, mint haszon.
Herney vállat vont.
– Várjon egy pár hónapot. Nemsokára úgyis elül a zaj. Sok nagyszerű embernek kellett hasonló helyzeteket eltűrnie, mielőtt a csúcsra ért. – Kacsintott. – Páran közülük az amerikai elnökségig vitték.
Gabrielle tudta, hogy az elnöknek igaza van. Alig pár órája volt munkanélküli, és már két állásajánlatot is visszautasíthatott: az egyik az ABC-nél dolgozó Yolanda Cole-tól jött, a másik a St. Martin's Presstől, utóbbi szemérmetlenül magas előleget ajánlottak a leleplező önéletrajzért. *Nem, köszönöm.*
Miközben Gabrielle és az elnök végigsétáltak az előtéren, a lánynak a róla készült és most minden televíziócsatornán bemutatott képek jutottak az eszébe.
Az országnak okozott kár sokkal nagyobb lehetett volna, mondta magának. *Sokkal nagyobb.*

Gabrielle, miután elment az ABC televízióhoz, hogy

visszakérje a fényképeket, és kölcsönvegye Yolanda Cole sajtóigazolványát, ismét besurrant Sexton irodájába, hogy összeállítsa a másik sajtóanyagot. Ha már ott volt, az egykori főnöke számítógépén tárolt adománycsekkeket is kinyomtatta. A Washington-emlékműnél való találkozáskor Gabrielle átnyújtotta a hüledező Sextonnak a dokumentumok másolatait, és közölte feltételeit. *Vagy megadja az esélyt az elnöknek, hogy nyilvánosan beismerje a meteorittal kapcsolatos tévedését, vagy nyilvánosságra kerülnek ezek a csekkek is.* Sexton szenátor csak egy pillantást vetett a pénzügyi bizonyítékokra, bevágta magát a limuzinjába, és elhajtott. Azóta senki nem hallott felőle.

Az elnök és Gabrielle a sajtószoba hátsó ajtajához értek, ahol jól lehetett hallani az ajtó másik oldalán összegyűlt tömeget. A világ huszonnégy órán belül immár másodszor tett rendkívüli elnöki bejelentést.

– Mit fog mondani nekik? – kérdezte Gabrielle.

Herney felsóhajtott, miközben arckifejezésén különös nyugalom áradt el.

– Az évek során újra és újra meg kellett tanulnom valamit... – Kezét Gabrielle vállára téve elmosolyodott. – Az igazságot semmivel sem lehet pótolni.

Gabrielle-t váratlan büszkeség töltötte el, ahogy nézte az emelvény felé lépkedő elnököt. Jóllehet Zach Herney éppen azon volt, hogy élete legnagyobb tévedését vallja be a nyilvánosság előtt, furcsamód még sohasem festett ennyire elnökinek.

133

Amikor Rachel felébredt, sötét volt a szobában. Az asztali óra világító számlapja éjjel 10:14-et mutatott. Nem a saját ágyában aludt. Másodpercekig mozdulatlanul feküdt, azon tűnődve, hol lehet. Aztán lassan kezdett visszaemlékezni... az óriásörvény... a reggel a Washington-emlékműnél... az elnök meghívása, hogy aludjon a Fehér Házban.

A Fehér Házban vagyok, ébredt rá Rachel. *Itt aludtam. Egész álló nap.*

A Parti Őrség gépe elnöki utasításra a kimerült Michael Tollandot, Corky Marlinsont és Rachel Sextont a Washington-emlékműtől egyenesen a Fehér Házba szállította át, ahol bőséges reggeliben és orvosi ápolásban volt részük, továbbá felajánlották nekik, hogy pihenjék ki magukat az épület tizennégy hálószobájának bármelyikében.

A meghívást mind a hárman elfogadták.

Rachel nem akarta elhinni, hogy ilyen sokáig aludt. Bekapcsolta a televíziót, és megdöbbenve látta, hogy Herney elnök már be is fejezte a sajtókonferenciát. Rachel és a többiek felajánlották, hogy ők is odaállnak, amikor ország-világ előtt kihirdeti, hogy a meteorit tévedés volt. *Mindannyian tévedtünk.* Herney azonban ragaszkodott hozzá, hogy egyedül vállalja a felelősséget.

– Sajnos – mondta éppen egy politikai elemző a tévében –, a NASA mégsem a Földön kívüli életre utaló jeleket talált.

Egy évtizeden belül ez már a második eset, amikor a NASA tévesen Földön kívüli élet nyomait véli felfedezni egy meteoritban. Ezúttal azonban nem egy jó nevű civil tudós is a lóvá tettek között volt.
– Máskor azt mondanám – szólt közbe egy másik elemző –, hogy egy ilyen volumenű szélhámosság, melyet az elnök elénk tárt, a karrierjébe kerülne... most azonban mégis, a Washington-emlékműnél ma reggel történteket figyelembe véve, azt kell mondjam, Zach Herney esélyei az újraválasztásra nagyobbak, mint valaha.
Az előbbi elemző bólintott.
– Tehát nincs élet az űrben, de Sexton szenátor kampánya is élettelen. És miközben szaporodnak a jelek, hogy a szenátort súlyos pénzügyi gondokkal küszködik...
Kopogás vonta el Rachel figyelmét.
Michael, gondolta reménykedve, és gyorsan elzárta a készüléket. Reggeli óta nem látta őt. Amikor a Fehér Házba értek, Rachel semmire sem vágyott jobban, minthogy a férfi két karja között zuhanjon álomba. Bár tudta, hogy Michael is így érez, Corky közbelépett, amikor leparkolt Tolland ágyán, újra meg újra elmesélve, miként vizelte le magát, és hogyan mentette meg mindannyiukat. Végül a teljesen kimerült Rachel és Tolland feladta a harcot, és elvonultak külön hálószobákba.
Miközben az ajtóhoz ment, Rachel megnézte magát a tükörben, derűsen konstatálva, milyen viccesen van öltözve. Hálóruhának alkalmasnak egyedül egy Penn State-es futballmezt talált az egyik szekrényben. A térdéig ért, mint egy hálóing.

Ismét kopogtak.
Rachel ajtót nyitott, de nagy csalódására csak egy titkosügynöknővel találta magát szemben. A sportos testalkatú, csinos nő kék blézert viselt. – Ms. Sexton, a Lincoln Hálóban elszállásolt úriember hallotta az ön televízióját. Megkért, közöljem önnel, hogy amennyiben már felébredt... – Itt szemöldökét felhúzva elhallgatott. Nyilvánvalóan nem először volt tanúja egy éjszakai játszmának a Fehér Ház felső szintjén.
Rachel elpirult, bőre bizseregni kezdett.
– *Köszönöm.*
Az ügynöknő Rachelt a kifogástalan berendezésű folyosón egy jellegtelen ajtóig vezette.
– A Lincoln Háló – mondta az ügynöknő. – Ez előtt az ajtó előtt mindig azt kell mondanom: „Aludjon jól, és vigyázzon a szellemekkel!”
Rachel bólintott. A Lincoln Háló szellemeiről szóló mondák gyakorlatilag a Fehér Házzal voltak egyidősek. Állítólag Winston Churchill látta itt Lincoln szellemét, mint ahogy mások, köztük Eleanor Roosevelt, Amy Carter, a színész Richard Dreyfuss, komornák és komornyikok évtizedeken át. Reagan elnök kutyája állítólag sokszor órákig ugatott az ajtó előtt.
A történelmi szellemekről Rachelnek hirtelen eszébe jutott, micsoda szent hely is ez a szoba. Zavarban érezte magát, ahogy ott állt a hosszú futballmezben, mezítláb, mint egy gimnazista, aki átszökik a fiúk szobájába.
– Kóser dolog ez? – súgta az ügynöknőnek. – Úgy értem, ez mégiscsak a Lincoln Háló.

Az ügynöknő kacsintott.
– Ezen az emeleten a „Ne kérdezz, ne beszélj” elvet követjük.
Rachel elmosolyodott.
– Köszönöm. – A kilincsért nyúlt, előre érezve, mi várja a második oldalon.
– Rachel! – kiáltotta az orrhang tulajdonosa a folyosó másik végéről, egy motoros fűrész harsányságával.
Rachel és az ügynöknő odafordultak. Corky Marlinson sántikált feléjük mankóra támaszkodva. Lábán szakszerű kötés.
– Már én sem tudok aludni!
Rachel magába omlott, ahogy a romantikus találka esélyei semmivé foszlottak.
Corky végignézett a csinos titkosügynöknőn, és szélesen elmosolyodott.
– Imádom az egyenruhás nőket.
Az ügynöknő kissé félrehúzta a blézert, mely alól félelmetesnek látszó oldalfegyver kandikált elő.
Corky meghátrált.
– Jó, jó, értem a célzást. – Rachelhez fordult. – Vajon Mike is felébredt már? Bemegy hozzá? – Látszott, hogy Corky is csatlakozni akar.
Rachel felnyögött.
– Ami azt illeti, Corky...
– Dr. Marlinson – lépett közbe az ügynöknő, blézere zsebéből egy cédulát húzva elő –, ezt a feljegyzést Mr. Tollandtól kaptam, aki azt az egyértelmű utasítást adta, hogy kísérjem le önt a konyhába, készíttessem el a

séfünkkel azt, ami óhajt, végül pedig kérjem meg, hogy kimerítő részletességgel mesélje el, miként menekült meg a biztos haláltól úgy, hogy... – az ügynöknő itt elakadt, és grimaszolva újraolvasta a cédulát – ...levizelte magát?
Az ügynöknő a jelek szerint kimondta a varázsszót. Corky eldobta a mankóit, a nő vállát átkarolva rátámaszkodott, és így szólt:
– A konyhába, drágám!
A kelletlen ügynöknő támogatta Corky Marlinson végigbicegett a folyosón, és Rachelnek nem volt kétsége afelől, hogy barátja a mennyben érzi magát.
– A vizeleten múlott minden – hallatszott –, mert azok a rohadék szaglólebenyek mindent kiszagolnak!

A Lincoln Hálóban sötét volt, amikor Rachel belépett az ajtón. Nagy meglepetésére az ágyat üresen és érintetlenül találta. Michael Tolland sehol.
Az ágy mellett antik olajlámpás égett, amelynek halvány fényénél Rachel alig tudta kivenni a brüsszeli szőnyeget... a híres, faragott rózsafa ágyat... Lincoln felesége, Mary Todd arcképét... még az íróasztalt is alig, amelynél Lincoln aláírta a Felszabadítási Nyilatkozatot.
Rachel behúzta maga mögött az ajtót, és meztelen lábát nedves hűvösség csapta meg. *Hol van Michael?* A szoba másik oldalán nyitva volt az ablak, és hullámzott előtte a fehér csipkefüggöny. Odament, hogy becsukja az ablakot, amikor a szekrényben kísérteties hang kezdett suttogni.
– Maaaarrrrrrry...
Rachel odafordult.

– Maaaaaarrrrrrry? – hallatszott ismét a suttogás. – Te vagy az?... Mary Todd Liiiincoln?
Rachel gyorsan becsukta az ablakot, és a szekrény felé fordult. Szíve hevesen dobogott, bár tudta, hogy ostobaság.
– Mike, tudom, hogy te vagy az.
– Neeeeeeem... – folytatta a hang. – Nem Mike vagyok... én vagyok... Áááábiii...
Rachel csípőre tette a kezét.
– Tényleg? Komolyan Ábi?
Fojtott nevetés.
– Közepesen komolyan Ábi...
Rachel is nevetett.
– Reszkess! Reszkess! – kígyózott elő a szekrényből a hang. – Reszkessss!
– Nem reszketek.
– Légy szíves, reszkesss... – válaszolta a nyögés. – Az emberi faj esetében a félelem és a nemi izgalom között szoros összefüggés létezik.
Rachelből kitört a nevetés.
– Így kell felizgatni egy nőt?
– Bocsásss meg!... Bocsássss meg!... – mondta a hang. – Már évek óta nem voltaaaam nőőőőővel...
– Ez nyilvánvaló – felelte Rachel, és felrántotta a szekrény ajtaját.
Ott állt előtte Michael Tolland, ferde, huncut mosolyával, egy ellenállhatatlan sötétkék szaténpizsamában. Rachel meghökkenve fedezte fel a pizsama mellére hímzett elnöki pecsétet.
– Elnöki pizsama?

Tolland vállat vont.
– A szekrényben találtam.
– Nekem meg csak ez a futballmez jutott?
– Miért nem a Lincoln Hálót választottad?
– Miért nem ajánlottad fel?
– Azt hallottam, nem jó a matrac. Antik lószőr. – Tolland kacsintott, és a márványasztalon álló, ajándékként becsomagolt dobozra mutatott. – Ez talán kárpótol.
Rachel meghatódott.
– Ez az enyém?
– Az elnök egyik titkárát kértem meg, hogy szerezze be. Most érkezett meg. Ne rázd meg!
Rachel óvatosan kinyitotta a csomagot, kivette nehéz tartalmát. Egy mély üvegtállal találta szemben magát, benne két csúnya, narancssárga színű aranyhal. Rachel zavart csalódottsággal nézett a férfira.
– Ez valami vicc?
– *Helostoma temmincki* – válaszolta büszkén Tolland.
– *Halat* adsz nekem ajándékba?
– Ritka kínai csókolózóhalak. Nagyon romantikusak.
– A halak nem romantikusak, Mike.
– Próbáld ezt elmagyarázni *ezeknek!* Órákig képesek csókolózni.
– Ezzel is fel akarsz izgatni?
– Megkoptam, ami a románcot illeti. A próbálkozást azért értékeled?
– A jövőre nézve közlöm veled, Mike, hogy a hal határozottan nem izgat fel. Próbálkozz legközelebb a

virággal.
Tolland egy csokor fehér liliomot húzott elő a háta mögül.
– Vörös rózsát akartam – mondta –, de majdnem lelőttek, amikor megpróbáltam bemászni a Rózsakertbe.

Ahogy Tolland magához húzta Rachelt, és megérezte hajának finom illatát, szinte hallotta, ahogy a belül hosszú évek alatt felépített falak leomlanak. Hosszan megcsókolta, és érezte, hogy Rachel teste az övéhez tapad. A fehér liliomok a földre hullottak, és a hosszú évek magánya semmivé oszlott.
Eltűntek a szellemek.
Mike érezte, hogy Rachel az ágyhoz húzza, miközben lágyan a fülébe súgja:
– Ugye, nem gondolod komolyan, hogy a hal romantikus?
– De igen – válaszolta Tolland, és újra megcsókolta. – Látnod kéne a medúzák násztáncát. Hihetetlenül erotikus.
Rachel a hátára fektette a lószőrmatracon, és karcsú testével fölébe kerekedett.
– Na és a tengeri csikók... – mondta Tolland, de elakadt a lélegzete, ahogy a pizsama szaténján keresztül megérezte a lány érintését. – A tengeri csikók rendkívül érzéki szerelmi táncot lejtenek...
– Elég a halbeszédből – suttogta Rachel, miközben kigombolta a férfi pizsamáját. – Mit tudsz a főemlősök párzási szokásairól?
Tolland felsóhajtott.
– Attól tartok, a főemlősök nem a szakterületem.
Rachel kibújt a futballmezből.

– Na, búvárkám, ajánlom, hogy gyorsan beletanulj.

Epilógus

A NASA szállító repülőgépe magasan repült az Atlanti-óceán felett.

Fedélzetén Lawrence Ekstrom igazgató egy utolsó búcsúpillantást vetett a rakodótérben álló hatalmas, szénfekete kődarabra.

Vissza a tengerbe, gondolta. *Ahol találtak.*

Ekstrom parancsára a pilóta kinyitotta a rakodótér ajtaját, a kő pedig kiesett. Nézték, ahogy zuhan a gép mögött, hatalmas ívet írva le a napsütötte egén, majd ezüstös csobbanással eltűnik a habokban.

Az óriási kő gyorsan süllyedt.

Száz méteren már alig volt fény, hogy imbolygó körvonalait látni lehessen. Százötven méteren már teljes sötétség fogadta.

Süllyedt tovább.

Egyre lejjebb.

Majdnem tizenkét percen keresztül süllyedt.

Végül, mint egy meteorit a Hold sötét oldalán, egy nagy iszapsíkságba csapódott a tengerfenéken, hatalmas üledékfelhőt kavarva fel. Amikor az iszap leülepedett, az óceánban élő több ezer ismeretlen faj egyik képviselője odaúszott, hogy közelebbről is megvizsgálja a jövevényt.

Aztán közömbösen továbbállt.

Tartalom

- Köszönetnyilvánítás
- Megjegyzés
- Prológus
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23

- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- 42
- 43
- 44
- 45
- 46
- 47
- 48
- 49
- 50
- 51
- 52

- 53
- 54
- 55
- 56
- 57
- 58
- 59
- 60
- 61
- 62
- 63
- 64
- 65
- 66
- 67
- 68
- 69
- 70
- 71
- 72
- 73
- 74
- 75
- 76
- 77
- 78
- 79
- 80
- 81

- 82
- 83
- 84
- 85
- 86
- 87
- 88
- 89
- 90
- 91
- 92
- 93
- 94
- 95
- 96
- 97
- 98
- 99
- 100
- 101
- 102
- 103
- 104
- 105
- 106
- 107
- 108
- 109
- 110

- 111
- 112
- 113
- 114
- 115
- 116
- 117
- 118
- 119
- 120
- 121
- 122
- 123
- 124
- 125
- 126
- 127
- 128
- 129
- 130
- 131
- 132
- 133
- Epilógus